

Juni 2024 - Jaargang 4 - Nummer 2

Waaiers

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Hier is WAAIERS 4-2. Als ik mag afgaan op de vragen die ik krijg op de wielerbeurzen, wordt er reikhalzend uitgekeken naar elk nieuw nummer. De redactieraad probeert opnieuw aan jullie hoogstaande verwachtingen te voldoen.

Het voorjaar zit er ondertussen op en de Giro d'Italia is ook al gereden. Het was tot nu toe een wielerjaar met vele hoogtes, maar ook met enkele dieptepunten en ontgoochelingen.

We kregen prachtige prestaties te zien van Tadej Pogačar in de Strade Bianche en Liège-Bastogne-Liège. Mathieu van der Poel deed niet onder in de Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix. Het zijn waarlijk twee fenomenen. Fenomenen die we verderop in het nummer even vergelijken met de allergrootste.

De ontgoochelingen waren de vele valpartijen met de voor ons, Belgen, noodlottige gevolgen. Wout van Aert zag nog maar eens een voorseizoen naar de knoppen gaan, Remco Evenepoel werd eveneens uitgeschakeld en ook Arnaud De Lie maakte kennis met het asfalt. Hopelijk komt het voor hen goed tegen de Tour de France, de Olympische Spelen en het wereldkampioenschap. Gelukkig waren er, weliswaar in iets mindere mate Thibau Nys en Tim Merlier. De Giro was pas een goeie week oud en we moesten ook al afscheid nemen van Cian Uijtdebroeks. Ook hier was Tadej Pogačar oppermachtig met wel deze opmerking dat de tegenstand misschien wat te wensen overliet.

Dieptepunt(en) was of waren de gedragingen van sommige 'supporters'. Ik ergerde mij sowieso al aan de meelopende carnavalsgekken tijdens de bergritten in de Giro, Tour of Vuelta, maar bier gooien, spuwen en boegeroep zijn nog een gradatie erger. Aan deze zogenaamde wielerliefhebbers kan ik maar een boodschap meegeven: "Blijf in jullie kot!". Ik ga het hier verder sereen houden, maar ik heb een heleboel allesbehalve flatterende benamingen voor jullie die ik uitroep als ik voor mijn tv zit. Benamingen die een voor een terecht zijn. Dat het ook anders kan of kon illustreert onderstaande foto.

Colofon

4de jaargang - Nr. 2

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Stefaan Degryse
Patrick Feyaerts
Hans Vandeput

Huistekenaar:
Jan Soens

Corrector:
Bart Vancoillie

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

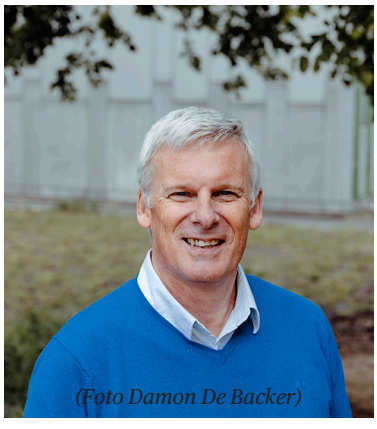

(Foto Damon De Backer)

Laat ons dan terugkeren naar WAAIERS en het mooie van wielrennen. We hebben deze keer weer enkele nieuwigheden en primeurs.

Er is een uitgebreid interview door Jean-Marie Schepens met de onlangs overleden Antoine Steyaert, winnaar van een rit in de Tour de l'Avenir. Misschien een minder bekend renner, maar het wielerverhaal is herkenbaar en mooi.

Jasper De Deyne vertelt over zijn lievelingstruien en zijn zoektocht naar nog twee ontbrekende stukken uit zijn flandria-truienverzameling. Hij vond er onlangs een en laat ons meegenieten. De kleurenfoto's zullen voor velen een openbaring zijn.

We starten eindelijk met de bespreking van de wielerploegen van het jaar 1965. Vier Belgische ploegen zijn aan de beurt: Solo-Superia, Mann, flandria-Romeo en Wiel's-Groene Leeuw. We hopen enkele 'kwakkels' uit andere publicaties te kunnen weerleggen.

Wat eveneens wordt gestart is een overzicht van de Wereldbeker Intermerken. De eerste editie was in 1961 en reeds toen, maar ook in latere jaren, zaten wat foutjes in de, in die tijd verschenen eindstanden. Wij van WAAIERS proberen dat recht te zetten.

Een uitspraak van Karl Vannieuwkerke tijdens de live verslaggeving van de Strade Bianche leidde tot een uitgebreide factcheck bovenop de klassieke factcheck. Tot onze grote spijt krijgen wij echter weinig respons op deze rubriek. De journalisten/verslaggevers worden nochtans iedere keer verwittigd, maar de meeste verwaardigen zich niet te reageren. Ik zou hen toch aanraden WAAIERS te lezen.

Tenslotte gaan we verder met de ondertussen 'klassiekers': de FAEMA-saga, het ROKADO-sprookje, de herinneringen van Hans, de Maple Leaf-reeks, de Velo Chewing Gum reeks en de Europese kampioenschappen op de winterbanen. Met daarnaast, de pubkaarten, de reacties, vragen, boeken en nieuwigheden, de MdC-posters enz …

Wij van de redactieraad zijn er vrij zeker van dat jullie opnieuw zullen genieten van ons werk. Wij danken jullie voor de appreciatie die we krijgen en we danken ook degenen die ons Steunfonds spijzen.

Geniet ervan en hou vol tot 1 oktober.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie donderdag 1 juni 2024 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

6 Maple Leaf Chewing Gum

6 Nummer 9: JAN JANSSEN

7 Zijn ploegen als profrenner

8 Palmares in de 'grote' wedstrijden

11 Nummer 9: FRANS BRANDS

11 Zijn ploegen als profrenner

12 Belangrijkste prestaties

21 Palmares in de 'grote' wedstrijden

22 Achteraf bekeken

31 De nomaden van de fiets

31 Wat voorafging

33 De aankoop

34 De trip overzee

34 De eerste wedstrijden

35 Het vervolg in 1958

41 1959

43 De Tour 1959

47 Na de Tour

48 1960

53 Epiloog

55 Een fiets, een trui en een broek (deel 6)

55 MICHIELS Louis

57 BUEKEN Luc

58 LIBOTON Mario

59 ROKADO (deel 5a: 1975)

59 Wat vooraf ging

62 Het voorjaar

78 Ge hadt erbij moeten zijn .... (8)

78 Onzen Eloi

79 Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 1

95 FAEMA (deel 7a)

95 1961: G.D. FAEMA en G.D. EMI

95 De renners van G.D. FAEMA

97 De renners van G.D. EMI
98 Truien
101 Overwinningen
104 Van Looy schittert en verlengt zijn wereldtitel
123 De man(nen) van het seizoen
126 De FAEMA-Belg van het seizoen: Guillaume 'John' Van Tongerloo
150 Vragen

151 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

152 Uit het rijke verleden van het wielercriterium van Aalst
152 DEEL 4 Van 1969 tot 1979

163 flandria-Dr. Mann, het verslag van een jarenlange zoektocht

166 Europese kampioenschappen op de piste (deel 2)
166 1949-50
198 Overzicht van de winnaars

199 Weetjes
199 Beurzen
200 Boeken

206 De pubkaarten
206 Goldor-Hertekamp-Main d'Or
209 Griss 2000
210 Holdsworth
211 KAS-Kaskol
212 Mann-Grundig
214 Ploegfoto's

216 De reeks

218 Truien van Sportverenigingen

220 Antoine Steyaert (19-6-1939 - 21-02-2023)

236 Ploegensamenstellingen 1965 (deel 1)
237 Solo-Superia
239 Mann
243 Wiel's-Groene Leeuw
246 flandria-Romeo

250 Factcheck

255 Factcheck: Hyperbolen in de pers bij de start van het nieuwe wielerseizoen

268 Posters in Miroir du Cyclisme (3)

270 Wereldbeker Intermerken 1961

271 Milano-Sanremo 18 maart 1961

274 Ronde van Vlaanderen 26 maart 1961

276 Paris-Roubaix 9 april 1961

278 Paris-Bruxelles 23 april 1961

280 Flèche Wallonne 16 mei 1961

283 Tre Valli Varesine 13 augustus 1961

285 Giro dell'Emilia 4 oktober 1961

287 G.P. Parisien 1 oktober 1961

288 Paris-Tours 8 oktober 1961

289 Eindstand

291 Giro di Lombardia 21 oktober 1961

296 Renners

305 Mijn favoriete truien

308 Reacties

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 9: JAN JANSSEN

door Jan De Smet

Jan Janssen (°19/05/1940 in Nootdorp (Pijnacker-Nootdorp)).

1965

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965 & 1967-1969
Vestigde de eerste keer de aandacht op zich in Parijs-Roubaix 1963 toen hij, in de sprint, derde eindigde achter Daems en Van Looy. Had voordien (1962) reeds drie ritten gewonnen in de Ronde van de Toekomst, waarin hij derde werd. Zijn seizoen 1964 was fantastisch: winnaar Parijs-Nice; ereplaatsen in praktisch alle klassiekers; twee ritzeges in de Ronde van Frankrijk; puntenwinnaar Ronde van Frankrijk; wereldkampioen beroepsrenners in Sallanches.
N.v.d.a.: In de reeks van 1966 kwam Jan Janssen eigenaardig genoeg (toch Wereldkampioen 1964) niet meer voor. Hij werd als nr. 9 vervangen door Frans Brands. Vanaf de reeks van 1967 was hij er weer bij als nr. 41 en als vervanger van Yvo Molenaars. Toch worden hier de teksten reeds gepubliceerd om de evolutie in de commentaar te kunnen volgen.
Een der allerbeste na-oorlogse renners. Werd Wereldkampioen in 1964, won de Ronde van Frankrijk op punten in 1964 en 1965 en had de Tour 1966 kunnen winnen indien hij, in de rit naar Turijn, geen taktische vergissing had begaan. Zijn grootste sukses uit 1966 is zijn zege in Bordeaux-Parijs.
Een der allerbeste na-oorlogse renners. Werd Wereldkampioen in 1964, won de Ronde van Frankrijk op punten in 1964 en 1965 en had de Tour 1966 kunnen winnen indien hij, in de rit naar Turijn, geen taktische vergissing had begaan. Zijn grootste sukses uit 1966 is zijn zege in Bordeaux-Parijs. In 1967 won hij de ronde van Spanje, Parijs-Roubaix, Parijs-Luxemburg en de Super Prestige Trofee.
Een der allerbeste na-oorlogse renners. Werd Wereldkampioen in 1964, won de Ronde van Frankrijk op punten in 1964 en 1965 en had de Tour 1966 kunnen winnen indien hij, in de rit naar Turijn, geen taktische vergissing had begaan. Zijn grootste sukses uit 1966 is zijn zege in Bordeaux-Parijs. In 1967 won hij de ronde van Spanje, Parijs-Roubaix, Parijs-Luxemburg en de Super Prestige Trofee.

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar de volgende Nederlandstalige boeken:

- Jan Janssen “ik verkoos de wielersport” - C. Beesems - Het Brabants-Vlaams Boekbedrijf (1967).
- Jan Janssen “ik verkoos de wielersport” - C. Beesems - De Steenbok, Gent (1968)[1].
- JAN JANSSEN. VEERTIG JAAR GELEDEN WAS HET MIJN TOUR - Jean-Pierre Marcuola (vertaling Robert Janssens) - Nederlandse Sportliteratuur Uitgeverij (2008).
- Jan Janssen: vedette op de grens - Fred van Slogteren - De Arbeiderspers, Amsterdam, cop. (2008).
- Jan Janssen - Alleen het hoogste telde - Fred van Slogteren - Just Publishers (2018).
- Janssen68 - Tony Strouken & Raymond Kerckhoffs - Parkhotel Valkenburg (2018)

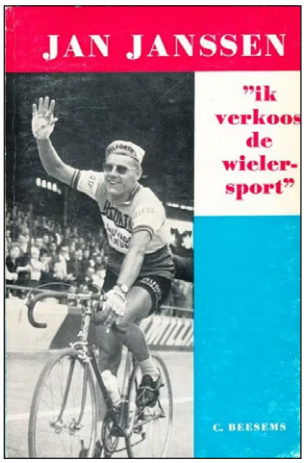

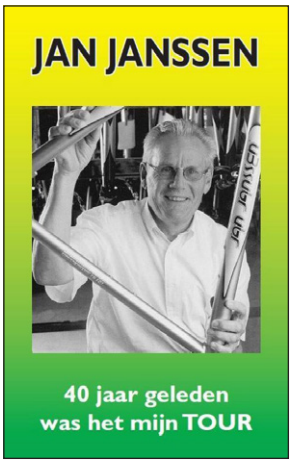

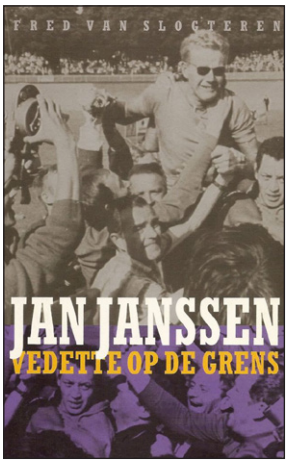

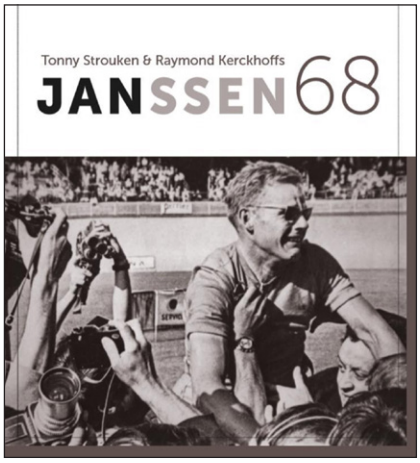

Zijn ploegen als profrenner

Onafhankelijke:	
1961	Remington
1962	Locomotief-Vredestein & Hör-Zu
Profrenner	
1962	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber

1 Dit is een tweede (aangevulde) druk van het boek van 1967.

1963	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber en Locomotief-Vredestein
1964	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber
1965	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber
1966	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber
1967	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber
1968	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber
1969	BIC
1970	BIC
1971	BIC
1972	flandria-Beaulieu
1973	Floid Cosmetic[2]

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 104[3]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1962	-	-	-
1963	DNF (1)	-	-
1964	24ste (2)	-	-
1965	9de (1)	-	-
1966	2de	-	-
1967	5de (1)	-	1ste (1)
1968	1ste (2)	-	6de (2)
1969	10de	-	-
1970	26ste	-	-
1971	-	-	-
1972	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1962	-	-	-	-	-
1963	-	13de	3de	9de	-
1964	DNF	11de	8ste	DNS/DNF	7de
1965	6de	-	59ste	11de	-
1966	DNF	44ste	2de	DNF	9de
1967	32ste	9de	1ste	-	10de
1968	17de	3de	8ste	-	4de

2 Dit was een sponsor voor het pistegebeuren. Jan Janssen beëindigde zijn carrière na de Zesdaagse van Rotterdam op 24 januari.

3 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme. Hierbij zit één overwinning als onafhankelijke in 1962 in de Züri Metzgete.

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1969	7de	17de	-	-	9de
1970	DNF[4]	8ste	7de	-	-
1971	20ste	6de	4de	DNS/DNF	-
1972	DNS/DNF	13de	-	-	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1962	-		-
1963	20ste		2de
1964	6de		2de
1965	DNF		DNF
1966	7de	DNF	4de
1967	2de	13de	-
1968	18de	DNS/DNF	3de
1969	-	-	-
1970	7de	DNS/DNF	-
1971	9de	22ste	23ste
1972	77ste		-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1962	31ste	8ste
1963	7de	-
1964	1ste	DSQ[5]
1965	43ste	DNF
1966	-	DNF
1967	2de	9de
1968	DNF	16de
1969	-	DNF
1970	16de	DNF
1971	36ste	-
1972	-	DNF

4 Het boek H.S. N°10 Les 90 ANS DE MILAN-SAN REMO van Michel Dargenton, uitgegeven Coups de Pédales zet Jan Janssen op de 14de plaats. Het gaat hier echter om Harrie Jansen. Jan Janssen werd tot opgave gedwongen door een valpartij.

5 Gediskwalificeerd wegens ongeoorloofde bevoorrading.

1962

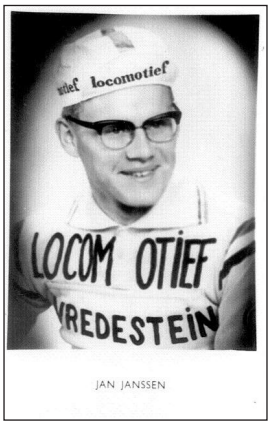

1963

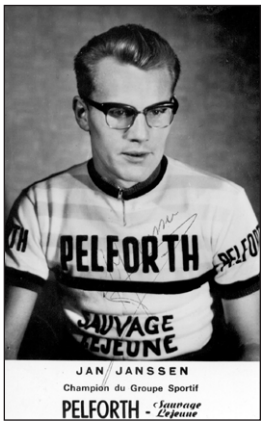

1964-65

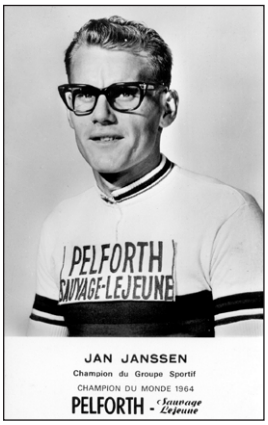

1966

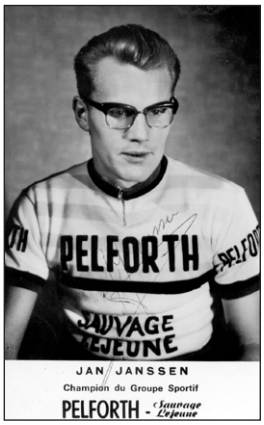

1967-68

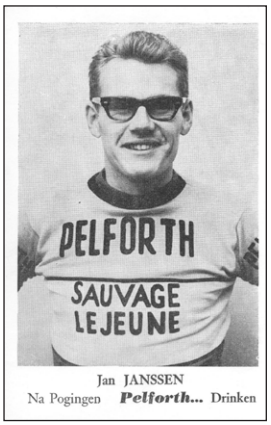

1969-70

1971

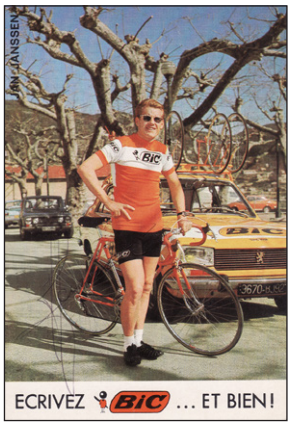

1972

Nummer 9: FRANS BRANDS

Frans Brands (° 31/05/1940 in Berendrecht (Antwerpen) en † 09/02/2008 in Blankenberge) was een Belgisch profwielrenner van 1962 tot en met 1972 die in totaal 40 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1966-1969
Kleine, maar bijzonder moedige renner. Nadat hij in 1963 5e eindigde in de Midi Libre, won hij in hetzelfde jaar een rit in de Tour, na een prachtige solovlucht. In 1964 won hij Munchen-Zurich. 1965 was voor hem een groot jaar. Eerste Belg in de Ronde van Italie en de Ronde van Frankrijk. Daarin eindigde hij tweede in het bergklassement en derde in het klassement van de strijdlustigste renner.
Deze kleine moedige polderzoon is vooral een Ronderenner, hoewel hij in de Tour 1966 een eerder onbetekenende rol speelde. Veel beter was zijn Ronde van Frankrijk 1965, waarin hij een der strijdlustigste elementen was, tweede werd in het bergklassement en 8e in de einduitslag, zijnde de eerste Belg. Voordien had hij ook een verdienstelijke 15e plaats in de Ronde van Italië behaald.
Deze kleine moedige polderzoon is vooral een Ronderenner, hoewel hij in de Tour 1966 een eerder onbetekenende rol speelde. Veel beter was zijn Ronde van Frankrijk 1965, waarin hij een der strijdlustigste elementen was, tweede werd in het bergklassement en 8e in de einduitslag, zijnde de eerste Belg. Voordien had hij ook een verdienstelijke 15e plaats in de Ronde van Italië behaald. Won in 1967 de Ronde van Luxemburg en werd 13e in de Tour.
Deze kleine moedige polderzoon is vooral een Ronderenner, hoewel hij in de Tour 1966 een eerder onbetekenende rol speelde. Veel beter was zijn Ronde van Frankrijk 1965, waarin hij een der strijdlustigste elementen was, tweede werd in het bergklassement en 8e in de einduitslag, zijnde de eerste Belg. Voordien had hij ook een verdienstelijke 15e plaats in de Ronde van Italië behaald. Won in 1967 de Ronde van Luxemburg en werd 13e in de Tour.

Zijn ploegen als profrenner

Onafhankelijke:	
1961	Libertas-Eura Drinks
1962	Libertas
Profrenner vanaf 26 juli	
1962	Libertas
1963	flandria en FAEMA-flandria
1964	flandria-Romeo
1965	flandria-Romeo

Een jonge Frans Brands.

1966	Romeo-Smiths
1967	Romeo-Smiths
1968	Smiths
1969	FAEMA
1970	Geens-Watneys-Diamant
1971	Individueel
1972	Goldor-IJsboerke

Frans Brands bij flandria-Romeo.

Belangrijkste prestaties

Nieuweling 1956 (0)
Nieuweling 1957 (15)[6]
Amateur 1958 (5)[7]: In Zandvliet (29/6), Waasmunster (21/7), Stabroek (16/8), Maldegem (25/9) en Kuurne (7/10)

Frans Brands met een schare supporters na een van zijn vele overwinningen. (Fotobron onbekend)

Frans Brands als winnaar van de Vijfdaagse van het Noorden en Willy Declerck winnaar van de laatste rit. (Foto Gazet van Antwerpen)

6 In de Gazet van Antwerpen van 23 december 1959 p. 9 staat: "... omdat hij reeds in zijn tweede rennersjaar, als nieuweling – in 1957 – zesendertig overwinningen behaalde." Bij opzoekingen in Het Belang van Limburg en de Gazet van Antwerpen werden er in 1956 0 en in 1957 15 overwinningen gedocumenteerd. Coups de Pédales geeft in de rubriek 'Ils nous ont quittés' CDP 125 p. 49 zelfs 38 overwinningen in de periode 1955-1957.

7 De resultaten als amateur zijn waarschijnlijk niet volledig. Coups de Pédales geeft in de rubriek 'Ils nous ont quittés' CDP 125 p. 49 zes overwinningen voor 1958.

Amateur 1959 (18)[8]: Rit 5B Ronde van België (TT) (30/4), Rit 1 Ronde van Zweden (3/9) en in Stabroek (29/3), Rumst (19/4), Everbeek (21/4), Antwerpen-Dam (11/5), Eindklassement Tweedaagse Roks Marinus in Sint Amandsberg (18/5), Moorsel (?), Berendrecht (14/6)9, Ekeren (6/7), Zandvliet (14/7), Scherpenheuvel (30/7), Willebroek (3/8), 4de Rit Vijfdaagse van Het Noorden (13/8), Eindklassement Vijfdaagse van het Noorden (16/8)10, Merchtem (20/8) en Berendrecht (23/8) Kuurne (7/10)
Amateur 1960 (4)[11]: In Overpelt (26/4), Bouwel (1/5), Kieldrecht (25/9)
Amateur 1961 (0)

Onafhankelijke vanaf 26 mei 1961 (2+1)	
1ste	in Rummen (31/8) bij de profs
1ste	in Strombeek (5/8) en Londerzeel (20/8)

Profrenner 1962 (0)

Profrenner 1963 (3)	
1ste	6de rit B Critérium du Dauphiné Libéré (8/6)
	Het Belang van Limburg van 10 juni 1960 p. 10 "Nadat de renners, zaterdag in de voormiddag een tijdrit hadden verreden, die zoals gemeld gewonnen werd door Anquetil, namen de 65 overlevenden met een kwartier vertraging de start voor de tweede helft Bollene - Romans (136 km.) Jacques Anquetil, de nieuwe leider had zijn mannen 'van dienst' aangeduid om de orde te handhaven en dat waren: Rostollan, Ignollin en Novak, die zich trouwens met zorg aan de hen opgelegde taak weidden. Zo ging Novak, reeds na 5 km. in gezelschap van Thiélin, de Zwitser Pfenninger, die de eerste ontsnapping uitgelokt had, kortwieken. Wolfshohl, aan km 35, trachtte op zijn beurt de plaat te poetsen, maar ditmaal was het Rostollan die er zich mee gelaste de orde te herstellen. Een volgende ontsnapping met Mattio, Beaufrère, Pauwels en Thiélin mislukte, evenals dezen, die even later uitgelokt werden eerst door Ramsbotton en even later door Bahamontes. Aan km 88 ging Denson aan de haal maar hij werd als zijn schaduw gevolgd door Rostollan. Het duurde niet lang of zij kregen het gezelschap van Molenaers en Doom, die Novak in hun spoor meekregen. Op hun beurt poogden Brands, Van Looy en Pfenninger de koplopers in te halen, maar zij staakten vrij snel hun poging. De koplopers zelf drongen evenmin aan en spoedig was alles weer te herdoen. Wij waren toen aan km 105 geraakt. Eén kilometer verder waagden Messellis en Pauwels hun kans en kregen als bewaker Novak in hun wiel. Zij hielden er een flinke vaart op na, wat niet belette dat zij nog het gezelschap kregen van Brands en Derboven, die er nog een schepke bij deden, zodat deze groep met voorsprong de eindmeet bereikte. De spurt kreeg een vrij onregelmatig verloop en dit door de fout van Novak. Deze ploegmaat van Jacques Anquetil streed een zij - aan - zij uit met de vijf Belgen, toen hij in volle spurt, naar links uitweek en zijn tegenstrevers alzo de weg afsneed. Frans Brands, een ogenblik uit zijn evenwicht gebracht, hervatte zich echter en slaagde erin, in een uiterste krachtinspanning, op gelijke hoogte met de Fransman te eindigen. Briek Schotte, die van de feiten op de hoogte gebracht werd,

8 In de Gazet van Antwerpen van 23 december 1959 p. 9 staat: "... omdat hij dit jaar als liefhebber weer tweeëntwintig maal zegevierde overwinningen behaalde." Bij opzoekingen in Het Belang van Limburg en de Gazet van Antwerpen werden er in 1959 18 zeges gedocumenteerd.

9 In krantenartikelen wordt dit zijn 9de zege van het jaar genoemd. Ekeren als 10de en Zandvliet als 11de worden eveneens genoemd. Ergens wordt verwezen naar een achtste overwinning in Moorsel, die echter niet kon teruggevonden worden. Daarnaast moet er dus nog een overwinning (7de) geweest zijn.

10 De Vijfdaagse van het Noorden bestond uit de volgende wedstrijden: Stabroek (08/08), Antwerpen-Luchtbal (10/08), Ekeren (11/08), Wilmarsdonk (13/08) en Antwerpen-Luchtbal (15/08). Frans Brands won in Wilmarsdonk (1 pnt.), was 4de e.a. met vijf andere renners in Stabroek (6,5 afgerond 7 pnt.), 4de in Antwerpen-Luchtbal op 10/8 (4 pnt.), 2de in Ekeren (2 pnt.) en 3de in de laatste rit (3 pnt.). Het resulteerde in een eindtotaal van 17 punten.

11 In de zegestand op het einde van het jaar staat Frans Brands met vier overwinningen. Er konden er echter maar 3 teruggevonden worden.

Profrenner 1963 (3)

diende onmiddellijk klacht in, klacht die terecht aanvaard werd, zodat het met de overwinning van de jonge Antwerpenaar en de ereplaatsen van de andere Belgen weer een 'Belgische dag' werd."

DE UITSLAG:
1. Frans Brands (Bel), de 136 km in 3 h 18' 10"
2. Willy Derboven (Bel)
3. Eddy Pauwels (Bel)
4. Anatole Novak (Fra) allen in dezelfde tijd
5. André Messelis (Bel) op 7"
6. Gilbert Desmet (Bel) op 45"
7. Jean Graczyck (Fra) op 46"
8. Piet Damen (Ned) op 48"
9. Rik Van Looy (Bel) op 2'42"
10. José Pérez Francés (Spa)

1ste | 18de rit in de Tour de France (10/7)

Het Belang van Limburg van 12 juli 1963 p. 8

BRAVO, FRANSKE BRANDS!

"In de afzink van de Col de la Faucille, die dus voor niemand onoverkomelijk was, mochten we dan eindelijk de eerste aanval van de dag beleven en deze kwam, zeker niet onverwacht aangezien de cols voorgoed achter de rug lagen, weer eens van een Belg. En nog wel van een jeugdige landgenoot, die we in het eerste gedeelte van deze Ronde herhaaldelijk in het offensief hadden gezien, maar die daar op schromelijke wijze blijk had gegeven koersoverleg te missen om zijn aangeboren talenten in klinkende munt te kunnen omzetten. In de afgelopen weken was hij er alleen maar in geslaagd zijn naam herhaalde malen per dag over de Tourradio te horen roepen, maar voor de rest was het bilan eerder mager geweest. Voor de aanvang van de grote bergritten hadden we zelfs een beetje gevreesd voor de kleine Brands omdat we verwachtten dat hij de weerbots zou ondervinden van de krachtenverspilling waaraan hij had gedaan.

Profrenner 1963 (3)

Ontsnapt aan kilometer 130, met nog bijna honderd andere voor de boeg, leek het er aanvankelijk op dat Franske weer niet het beoogde doel zou kunnen bereiken. De eerste driehonderd meter voorsprong, die hij op slag had bereikt, groeiden wel snel aan tot twee minuten, maar veel liever had men het meegemaakt dat Frans hulp had gekregen van enkele andere renners, omdat er nog meer dan twee uur dienden gefietst en omdat het toch is geweten dat zelfs een grote voorsprong van de enkeling enorm snel vermindert indien het peloton zich werkelijk op gang wil trekken. Brandske is echter nog jong en hij stoorde zich niet aan elke wielerwijsheid. Hij werkte naarstig verder, zoals het reeds ettelijke keren voordien was gebeurd. En vanaf het ogenblik dat de jeugdige Belg in de laatste dertig kilometer geen blijkbare tekens van vermoeidheid vertoonde en het peloton weinig lust gevoelde om ook eens echt te gaan koersen, begon men toch te geloven in de kansen van Brands. Hij is tenslotte de auteur geworden van de langste individuele ontsnapping in deze Tour. Een prestatie, die ook haar waarde heeft vooral dan wanneer ze wordt verwezenlijkt op het einde van een zware Tour, waarin men voor het eerst startte. Brands bracht aldus het bewijs dat ook hij tot het zeer kleine groepje behoorde, dat het frist deze Tour zal beëindigen. Zijn afgetekende voorsprongzege betekende niet alleen een grote genoegdoening voor hemzelf, maar dat was het ook voor ploegleider Briek Schotte, die zijn eerste individueel sukses kende, die een gedeeltelijke kompensatie moet betekenen na het uitvallen van Jef Planckaert, waarop zoveel hoop was gesteld..."

DE UITSLAG:
1. Frans Brands (Bel) 225 km in 6h43'47"
2. Rik Van Looy (Bel) op 2'59"
3. Benoni Beheyt (Bel)
4. Antonio Bailetti (Ita)
5. Henri Dewolf (Bel)
6. Willy Derboven (Bel)
7. Roger De Breucker (Bel)
8. Jean Simon (Bel)
9. Victor Van Schil (Bel)

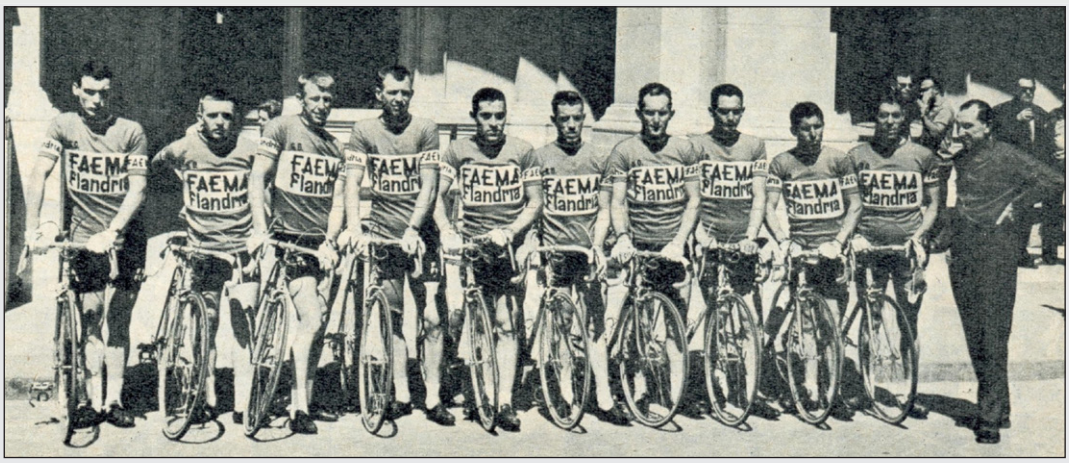

De FAEMA-flandria-ploeg voor de Tour de France 1963. V.l.n.r.: Willy Bocklant, Frans Brands, Armand Desmet, Noël Foré, Antonio Gómez del Moral, Marcel Ongenae, Jef Planckaert, Clément Roman, Angelino Soler, Antonio Suárez en Briek Schotte. (Foto Miroir Sprint)

1ste	2de rit in de Volta a Catalunya (9/9

Profrenner 1963 (3)

Gazet van Antwerpen van 11 september p. 20

Frans Brands ritwinnaar in Katalaanse Vuelta
"Voor Frans Brands werd Lloret del Mar een gunstige herhaling van Romans… Te Romans werd Franske verliezer verklaard ten voordele van de Fransman Novak[12]. Dit na de tweede halve rit van de voorlaatste dag in de Dauphiné Libéré. Te Lloret del Mar riepen de aankomstrechters de Polderknaap uit tot ritwinnaar van de etappe Calella-Lloret del Mar. Hij klopte zijn medevluchter de Franse Spanjaard Novales, met het kleinste verschil. Deze laatste reklameerde tegen de uitspraak. De jury hield echter voet bij stuk en Franske Brands, ook ritprimus in de Tour, bleef laureaat van de tweede dag. Die tweede dag stond in het teken van de Spanjaarden. En dan vooral van de Spaanse regionalen welke de derde rit vulden met demarrages en ontsnappingen. Iets waarbij de Spaanse groten: Bahamontes, Soler, Suárez, Pérez-Francés, enz … vele minuten verloren …
Segú, reeds uitblinker tijdens de twee halve ritten van de eerste dag was de eerste om aan te vallen met Novales. Daarna volgden er, op het heuvelend parkoers, twee kleine cols moesten o.m. beklommen worden, vele ontsnappingen. De vluchters geraakten nooit verder los dan twee minuten. En tenslotte was het zo, dat 35 km van het eindpunt, de groep weer hergroepeerde. Toen viel de beslissing! Dit dank zij de Spanjaarden Barrutia en Onrubia (N.v.d.a.: dit is Honrubia), de Fransman Novales, de Italiaan Petinelli (N.v.d.a.: dit is Betinelli) en de Belg Brands. Zij ontsnapten, werden niet meer vervoegd en namen tijdens het laatste koersuur zes minuten op de vedetten en de favorieten. Tijdens de finale losten Brands en Novales hun medevluchters. Het werd tussen de twee leiders een spannende sprint, die – zoals geschreven – met het kleinste verschil werd gewonnen door de kleine Brands. Novales reklameerde, kreeg geen gelijk, maar werd toch beloond: met de leiderstrui. Zeer aktief tijdens de eerste twee dagen, kreeg de ploegmaat en opvolger van Graczyck wat hij verdiende. Dit evenals Brands, die zeer terecht, in de bloemen werd gezet als ritwinnaar."

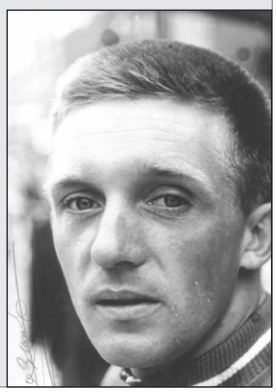

DE UITSLAG:
1. Frans Brands (Bel) 186 km in 5h37'25"
2. Joseph Novales (Fra)
3. Salvador Honrubia (Spa) op 27"
4. Giovanni Betinelli (Ita) op 33"
5. Antonio Barrutia (Spa) op 3'00"
6. Francisco Gómez Polo (Spa) op 3'03"
7. José Segú (Spa) op 5'58"
8. Jaime Alomar (Spa)
Rest van het peloton

Profrenner 1964 (9)	
1ste	18de rit in de Tour de France (10/7)
1ste	München-Zürich (8/8)
1ste	6de rit Volta a Portugal (19/8)
1ste	10de rit Volta a Portugal (TT) (24/8)
1ste	In Vilvoorde (21/4), Plonéour-Lanvern (7/5), Sint Amandsberg (4/6), de Omloop van het Hageland (14/6), Zellik (5/9) en Kapellen (12/9)
10de	Paris-Nice (17/3)

12 De journalist vergeet hier blijkbaar dat Novak wel gedeclasseerd werd.

Frans Brands als winnaar van de Omloop van het Hageland en Zuiderkempen van 1964. (Fotobron onbekend)

Profrenner 1965 (7)	
1ste	8ste rit in de Giro d'Italia (22/5)

De Gazet van Antwerpen van 24 mei 1965 p. 17

"Na de overrompelende rit van vrijdag. waarin Adorni zich in de roze trui had gewerkt, verwachtte men een kalme zaterdagrit. En juist van die gelegenheid had de klaarziende Brands geprofiteerd om zijn spel te spelen. De rit naar Catanzaro begon vrij herrievol met schermutselingen waarin Zilioli, Gimondi en Mealli als hoofdpersonen van de aanval optraden, maar leider Adorni had vooralsnog alle krachten voorhanden om die aanvallen af te weren en zijn leiderstrui te verdedigen. Toen kwam echter Brands op het voorplan …

ALLEEN MET TWEE

Rond de 60e km brak een nieuwe aanval los met Vicentini. Fezzardi. Ferretti en Brands. Daarna sprongen nog weg Claes, Molenaers, Mealli, Andreoli, Cribiori, Ferrari, Meldolesi, Fornoni, Grassi, Scandelli. Na 40 km jacht hadden de vier steeds 2'10" op de achtervolgers terwijl de groep op 11 minuten volgde en Walter Boucquet, als gevolg van een erge val, op een half uur volgde en de rit trouwens niet zou kunnen beëindigen.

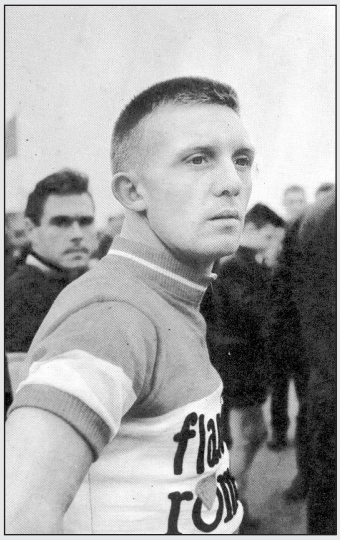

1965 Brands Frans. (Fotobron onbekend)

Profrenner 1965 (7)	
	Op een 50-tal kilometer van de eindmeet leed Ferretti bandbreuk maar de anderen wachtten hem op, zodat ook de achtervolgers aansluiting kregen. Zo ging het naar de meet. Tegen het einde aan trachtte Fornoni weg te lopen, maar hij werd gevat, wat ook gebeurde met Ferrari, die eveneens weer werd gevat. Dan volgde Scandelli dit voorbeeld en kreeg de vrije weg maar achter hem kwam plots Frans Brands opdagen en liep de vluchter in. Brands trachtte hem eerst los te werpen maar mislukte, toen echter Scandelli weer op het wiel van de Belg kwam, wilde deze niet meer aan de leiding komen en liet zich intussen wat uitrusten aan het wiel van de Italiaan. In de sprint was Brands er echter weer volkomen door en hoe Scandelli ook verder aandrong de zege bleef heel verdiend aan de kleine maar ondernemende Belg, die aldus voor het eerste niet Italiaanse sukses in deze Giro zorgde. Scandelli legde klacht neer, maar deze werd natuurlijk verworpen door de jury en Brands werd als ondernemend overwinnaar behouden. Mealli, als best geplaatste, ging Adorni met bijna 14 minuten vooraf en werd de nieuwe roze trui." DE UITSLAG: 1. Frans Brands (Bel) 103 km in 5h02'18" 2. Pietro Scandelli (Ita) op 3" 3. Severino Andreoli (Ita) op 42" 4. Flaviano Vicentini (Ita) 5. Domenico Meldolesi (Ita) op 44" 6. Franco Cribiori (Ita) 7. Jean-Baptiste Claes (Bel) op 45" 8. Bruno Mealli (Ita) 9. Danilo Ferrari (Ita) 10. Giuseppe Fezzardi (Ita)
1ste	In Sint-Lenaarts (18/7), Bilzen (20/8), Ossendrecht (29/8), Stabroek (8/9) en Roosendaal (9/9), Sluitingsprijs Putte-Kapellen (12/10)
15de	Giro d'Italia
8ste	Tour de France *flandria-Romeo-ploeg in de Tour de France van 1965. V.l.n.r.: Lomme Driessens, Walter Boucquet, Willy Bocklant, Frans Brands, Julien Haelterman, Ivo Molenaers, Peter Post, Guido Reybrouck, Georges Vandenberghe, Roland Van de Ryse en Guillaume Van Tongerloo. (Foto Miroir du Cyclisme)*

Profrenner 1966 (4)	
1ste	In de Omloop West-Brabant (29/5), Omloop Polders-Kempen (21/7), Visé (24/7) en Essen (17/8)

Profrenner 1967 (5)	
1ste	Tour de Luxembourg (19/6)
1ste	1ste rit Tour de Luxembourg (16/6)

Het Belang van Limburg van 17 juni 1967 p. 11

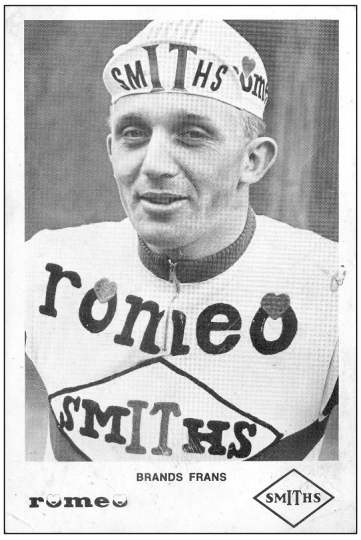

FRANS BRANDS toch primus in de eerste rit te Luxemburg
Belg verloor 3 min. aan gesloten overweg...
"De eerste rit van de Ronde van Luxemburg heeft een vrij eigenaardig verloop gekregen. Het viel eerst in het nadeel van Franske Brands uit, die voor zijn Tourselektie reed en aardig op weg was om deze af te dwingen maar geremd werd door een gesloten overweg. Brands wilde echter van geen begeven weten en zette op het einde een nieuwe aanval in, die hem toch de betrachtte zege opleverde. Het deed zich aldus voor. Er gebeurde in de eerste zestig kilometer praktisch niets. Toen deed Frans Brands echter een uitval samen met Willy Monty, Anatole Novak en de Nederlander Gert Vianen. Het tempo ging geweldig de hoogte in, maar desondanks wisten de vluchters een voorsprong van drie minuten te veroveren.

Toen het zo verwas kwamen de kopmannen voor een gesloten overweg te staan. Het duurde en bleef duren eer de trein voorbij was, zodat de groep tot bij de wachtende leiders kwam. Iedereen dacht echter dat deze met hun drie minuten boni zouden mogen vertrekken en (volgens het Luxemburgs sportreglement is dat ook zo). Dit reglement werd echter genegeerd, omdat het niet van kracht kan zijn in een internationale wielerwedstrijd, zoals de Ronde van Luxemburg er één is. Ondanks alle protesten moesten de drie vluchters dus met de groep verder nadat de trein eindelijk voorbij gepuft was. Dit was natuurlijk een heel slechte zaak voor Frans Brands die reed voor zijn selektie in de Tour. Het gevolg was dat er praktisch niets meer gebeurde en men reeds dacht dat het een massaspurt zou worden. Brands legde zich echter niet bij de stand van zaken neer. Hij ging op 25 km van de aankomst terug in de aanval. Gans alleen reed hij de laatste kilometers af om met 49" voor sprong de eindmeet te bereiken. Vermelden we nog dat de ploeg Rik Van Looy niet van start ging, omdat Van Looy een kontrakt moest nakomen in België en buiten weten van zijn ploegleider forfait gegeven had. Deze laatste weigerde daarom de andere renners te laten vertrekken, aankondigend dat dit wel eens het einde kon worden van de formatie Van Looy."

DE UITSLAG:
1. Frans Brands (Bel) de 196 km in 5h20'24"
2. Noël De Pauw (Bel) op 49"
3. Guido Reybrouck (Bel) op 51"
4. Gerard Vianen (Ned) op 53"
5. Raymond Delisle (Fra)
6. Vin Denson (G.B.)
7. Walter Boucquet (Bel)
8. Martin Van den Bossche (Bel) op 1'01"
9. Ward Sels (Bel)
10. Jan van der Horst (Ned)

1ste	In de Omloop der Drie Provincies (4/5), De Pinte (6/5) en Auvelais (6/8)
13de	Tour de France

Profrenner 1968 (5)	
1ste	Nokere (23/4)

Het Belang van Limburg van 24 april 1968 p. 15

"Niet minder dan 132 beroepsrenners namen het vertrek in de 23e Grote Prijs van Nokere. Na een drietal ronden konden Pol Van den Neste en Romain Pauwels enkele tientallen meters voorsprong nemen op de groep, maar niet lang, want spoedig was hun voorsprong teniet gebracht. In de volgende ronden werden pogingen aangewend door Huysmans en Eric Leman, Willy Van Neste maar ook deze pogingen waren vruchteloos. Na de 7e ronde wipten even Cooreman, I.eman en Noël Pauwels (N.v.d.a.: dit is waarschijnlijk Noël De Pauw) weg maar ook zij zouden het niet lang volhouden want het peloton slorpte spoedig de weglopers weer op. De volgende ronden werd er flink gereden maar toch kwam er geen afscheiding. De beslissing viel dan eindelijk tijdens de laatste ronde over Waregem, wanneer Maes Willy, Frans Brands en Cooreman zich lichtjes konden afscheiden van de groep. Bij deze koplopers viel Willy Maes plat en moest zijn twee maten alleen de aankomst laten snellen (sic). In het zicht der eindmeet kon Cooreman het niet bolwerken tegen zijn rivaal, zodat Frans Brands het haalde met 5 lengten voorsprong op zijn medevluchter. Voor de derde plaats werd er flink gespurt en was het Jacquemin die het nipt haalde voor Furnière en Melckenbeeck."

Frans Brands wint in Nokere. (Fotobron onbekend)

DE UITSLAG:
1. Frans Brands (Bel) de 150 km in 3h45'
2. Roger Cooreman (Bel) op 5 lengten
3. Michel Jacquemin (Bel) op 30"
4. Romain Furnière (Bel)
5. Valère Vansweefelt (Bel)
6. Staf De Smet (Bel)
7. Frans Melckenbeck (Bel)
8. Gerben Karstens (Ned)
9. Huib Harings (Ned)
10. Albert Van Vlierberghe (Bel)

1ste	In Herenthout (2/8), Oud-Turnhout (16/8) en Buggenhout (5/9), Sluitingsprijs Putte-Kapellen (15/10)

Profrenner 1969 (2)	
1ste	In Mortsel (12/7) en Houtem (30/7)

Profrenner 1970 (3)	
1ste	In Belsele-Puivelde (13/5), Sint-Kwintens-Lennik (25/7) en Wilrijk (10/8)

Profrenner 1971 (1)	
1ste	In Antwerpen (5/9)

Profrenner 1972 (0)

Totaalaantal overwinningen als profrenner: 40[13]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1962	-	-	-
1963	25ste (1)	-	-
1964	70ste	DNF (3de rit)	-
1965	8ste	15de (1)	-
1966	33ste	-	-
1967	13de	28ste	-
1968	34ste	DNF (10de rit)	-
1969	-	-	-
1970	-	-	-
1971	-	-	-
1972	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1962	-	-	-	-	-
1963	71ste	DNS/DNF	19de	-	-
1964	67ste	29ste	-	DNF	-
1965	-	-	-	DNS/DNF	-
1966	99ste	DNF	17de	DNS/DNF	-
1967	-	33ste	DNF	DNF	-
1968	DNS/DNF	DNS/DNF	11de	28ste	DNS/DNF
1969	-	DNS/DNF	-	-	-
1970	DNS/DNF	DNS/DNF	DNF	DNS/DNF	-
1971	-	-	-	-	-
1972	DNS/DNF	DNS/DNF	-	-	-

13 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme. Hierbij zit één overwinning als onafhankelijke in 1961 in Rummen.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1962	-		DNS/DNF
1963	42ste		DNS/DNF
1964	48ste		17de
1965	-		26ste
1966	DNF	-	30ste
1967	DNS/DNF	-	45ste
1968	DNS/DNF	-	39ste
1969	DNS/DNF	-	52ste
1970	DNS/DNF	-	DNS/DNF
1971	-	-	-
1972	77ste		-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1962	-	DNS/DNF
1963	-	DNS/DNF
1964	-	DNS/DNF
1965	-	DNF
1966	-	12de
1967	-	DNF
1968	-	21ste
1969	-	24ste
1970	-	DNS/DNF
1971	-	DNS/DNF
1972	-	DNS/DNF

Achteraf bekeken

Frans Brands debuteerde in 1955 bij de nieuwelingen. Hij bleef in die categorie tot eind 1957 en behaalde volgens sommige bronnen 38 overwinningen, andere geven dan weer 36. In 1959 stapte hij over naar de liefhebbers waar hij direct 19 maal de winstbloemen, volgens andere bronnen 22, behaalde. Daar zaten wel een paar mooie zeges tussen. Frans won de tijdrit in de Ronde van België voor Gust Auwers en Jaak De Boever. Hij werd daardoor vierde in de tussenstand. In het laatste weekend kon hij nog oprukken naar de tweede plaats in de eindstand op 3'20" van eindwinnaar Alfons Dits.

Hij werd geselecteerd om met de Belgische ploeg de Ronde van Zweden te rijden. Hij won er de eerste rit voor landgenoot Albert Covens en de Zweed Niels Baunsøe. Antoine Steyaert, nog een landgenoot werd vierde. In de laatste rit werd Frans nog eens tweede na de Deen Vagn Bangsborg. In het eindklassement werd Brands vierde op 5'39" van diezelfde Bangsborg. Ook in 1959 won Brands het eindklassement van de Vijfdaagse van het Noorden of Polder Vijfdaagse.

In 1960, nog steeds liefhebber, moest hij zijn militaire dienst vervullen wat natuurlijk woog op zijn prestaties. In dat jaar behaalde hij slechts 4 overwinningen en in 1961 kon er geen enkele gevonden worden in de eerste maanden van het jaar. Hij stapte namelijk op 26 mei 1961 over

naar de rangen van onafhankelijken. In augustus van dat jaar was hij weer volop in vorm. Hij behaalde zijn eerste overwinning op 5 augustus in Strombeek en de tweede op 20 augustus in Londerzeel. De derde zege was al in een wedstrijd met de profs op 31 augustus in Rummen. Hij versloeg er Valeer Paulissen en Emiel Daems, maar er zat toch een reukje aan.

Het Belang van Limburg van 1 september 1961 p. 8: "De koers te Rummen eindigde met een twist tussen winnaar Fr. Brands en Miel Daems. In een nauwelijks verstaanbaar Brussels dialect verweet Daems de 21-jarige Brands dat hij niet serieus gehandeld had. "Als ge kunt winnen, moet ge ook maar 'meneren'", zei Daems. "De volgende keer pakt het niet meer". De talrijke toeschouwers – en er was een massa volk! – zagen dat er iets gaande was, maar konden niet horen wat er gezegd werd. De winnaar zou het dan maar zelf via de luidsprekers uitleggen. "Ik voelde me niet goed op het einde", zei Brands. "Daarom kwam ik in de laatste vijf kilometer niet meer aan de leiding. In de spurt was ik er echter weer bovenop en zo is het gekomen dat ik won."

Eerste winst bij de profs voor Frans Brands.
(Foto Het Belang van Limburg)

Er waren dat jaar geen andere zeges voor Frans en in 1962, nog altijd als onafhankelijke bij Libertas behaalde hij slechts één overwinning in zijn eigenste Berendrecht waar hij nog altijd als postbode zijn boterham verdiende.

Dat hij op dat ogenblik goed reed bleek uit het feit dat hij vervolgens in de G.P. du Midi Libre, weliswaar onopvallend met een 10de plaats in de 3de rit als beste resultaat, een zesde plaats veroverde in het eindklassement. Hij eindigde in dezelfde tijd als de Fransen Marc Huiart, Raymond Mastrotto, Raymond Poulidor en Jean-Claude Lebaube, de laatste drie toch geen pannenkoeken.

Frans Brands in 1964
(Foto CDP nr. 125 p. 49)

Op 26 juli stapte hij over naar de beroepsrenners. Hij behaalde nog twee tweede plaatsen in 1962, maar geen zeges meer voor Libertas. In 1963 kwam hij onder de hoede van Briek Schotte bij flandria en later op het seizoen bij FAEMA-flandria terecht. Drie overwinningen behaalde Frans dat jaar en ze mochten er alle drie zijn. Niettemin was er in de Dauphiné en de Volta, zoals bij zijn winst in Rummen, weer discussie. Het werd blijkbaar een gewoonte. In elk geval, een overwinning in de Dauphiné, de Tour en de Volta lieten het beste verhopen voor de toekomst van Frans Brands. Met verder nog twee vijfde plaatsen in ritten 5 en 21 van de Tour de France en een 25ste plaats in het eindklassement mocht er van een succesvol jaar gesproken worden ondanks de opgave in de 4de rit van de Volta a Catalunya.

Het jaar 1964, bij flandria-Romeo en Lomme Driessens, werd, qua zeges, het succesvolste uit de carrière van Frans Brands. Maar liefst 9 overwinningen werden er behaald. De uitschieters waren echter geen koersen van de bovenste plank. München-Zürich en twee ritten in de Volta a Portugal. Zeker geen voortzetting van hetgeen hij liet zien in zijn volledig eerste profjaar. In de Tour de France moest Frans tevreden zijn met een schamele 70ste plaats in de eindstand en verder opgaves in de Giro d'Italia en de Tour de Suisse.

flandria-Romeo-ploeg in de Tour de France 1964. V.l.n.r.: Willy Bocklant, Walter Boucquet, Frans Brands, Jos Hoevenaers, Marcel Ongenae, Jef Planckaert, Clément Roman, Willy Vannitsen, Guillaume Van Tongerloo, Camiel Vyncke, Huub Zilverberg. (Foto Miroir du Cyclisme)

In 1965, nog altijd bij flandria-Romeo, waren het 7 overwinningen met als uitschieter winst in de 8ste rit van de Giro d'Italia met verder een tweede (rit 22) en derde (rit 14) plaats en een 15de in het eindklassement hetgeen hem beste Belg, en zelfs beste niet-Italiaan, maakte[14].

In de Tour de France werd hij opnieuw beste Belg met een 8ste plaats. Daarnaast waren er ook twee tweede plaatsen (rit 12 en 17). Hij werd zelfs tweede in het bergklassement met 73 punten na Julio Jiménez (133 punten).

Dit alles deed België al dromen van een nieuw rondetalent, misschien wel rondewinnaar of op zijn minst bergkoning.

Maar wat niemand wist toen Frans ook nog de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen won, was dat de hoogdagen van Franske Brands op dat ogenblik eigenlijk al voorbij waren.

De Smihs-ploeg voor de Tour de France van 1966. V.l.n.r.: Lomme Driessens, Frans Brands, Joseph Mathy, Ivo Molenaers, Willy Planckaert, Guido Reybrouck, Edy Schutz, Georges Vandenberghe, Martin Van den Bossche, Willy Van den Eynde en Albert Van Vlierberghe. (Foto Miroir du Cyclisme)

14 Ook na de 8ste rit in de Giro d'Italia was er discussie en werd er klacht neergelegd, dit keer door Pietro Scandelli. Het leek een handelsmerk te worden van Frans Brands dat er altijd wat discussie ontstond na zijn overwinningen.

In 1966 volgde hij Lomme Driessens naar Romeo-Smiths. Opnieuw werd het een minder jaar voor Frans Brands. Vier regionale overwinningen, twee zesde plaatsen in de Tour de France met een 33ste plaats in het eindklassement en opgaven in de Tour de Suisse en de Tour de Romandie was ver onder de verwachtingen en capaciteiten van de gewezen postbode. Of was Franske gewoon realistisch geworden en zag hij in dat hij beter zijn kopmannen, Willy Planckaert, Guido Reybrouck of Valère Vansweefelt, hielp dan eigen gewin na te streven?

Het jaar erop, nog altijd bij Romeo-Smiths was er een kleine opflakkering. Vijf zeges met daarbij een rit[15] en het eindklassement in de Tour de Luxembourg. Frans had eerst de Giro d'Italia gereden en was daar 28ste geëindigd. Vervolgens kwam de Tour de Luxembourg. Frans legde de basis van zijn eindzege in de eerste rit die hij met 49" voorsprong won op Noël De Pauw en 51" op ploegmaat Guido Reybrouck. Ritwinst en leiderstrui dus. Hij verdedigde zijn leidersplaats de volgende ritten met brio. Ploegmaat Edy Schutz won rit 2a, Bernard Van de Kerckhove won rit 2b, Julio Jiménez rit drie en Johny Schleck de slotrit. Enkel Bernard Van de Kerckhove had Brands wat kunnen bedreigen in rit 2b en was genaderd tot op 31", achterstand die dezelfde bleef tot aan het einde.

Frans Brands werd geselecteerd voor de Tour de France en eindigde op een verdienstelijke 13de plaats zonder echt in het oog gesprongen te hebben.

Het volgende jaar bij Smiths waren er opnieuw 5 zeges. Met de blik van nu als belangrijkste zege Nokere, nu gekend als Nokere Koerse. In de Giro gaf hij op[16] in de 10de rit nadat hij in de 6de rit, waar hij zich vergiste van spandoek, derde geworden was.

In de Tour de France werd hij 34ste met een 4de plaats in rit 22a als beste resultaat. In Paris-Roubaix behaalde hij dat jaar zijn beste resultaat in een klassieker ooit, hij werd namelijk 11de. Het seizoen werd opnieuw afgesloten met winst in de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen. Het zou het laatste opmerkelijke feit van Frans Brands zijn of men zou de overgang naar de FAEMA-ploeg van Eddy Merckx belangrijker moeten vinden.

De Belgische Tourploeg 1967. V.l.n.r.: X, Frans Cools, Herman Vanspringel, Willy Van Neste, Rik Van Looy, Martin Van den Bossche, Georges Vandenberghe, Jos Spruyt, Willy Planckaert, Willy Monty, Jos Huysmans, Frans Brands en Lomme Driessens. (Foto Miroir du Cyclisme)

15 Dit keer was het een gesloten overweg en het verlies van 3 minuten dat commotie veroorzaakte.
16 Frans sukkelde sinds vele dagen met een ontstoken wonde aan het rechterbeen en werd ook nog zwaar beproefd in de rit van de Bondone.

De Belgische Tourploeg 1968. V.l.n.r.: Eduard Weckx, Herman Vanspringel, Daniël Vanryckeghem, Ward Sels, André Poppe, Georges Pintens, Marcel Maes, Willy In 't Ven, Jos Huysmans en Frans Brands. (Foto Miroir du Cyclisme)

Dollen met geletruidrager Herman Vanspringel in de Tour de France 1968. (Foto Wielermuseum Koers)

In 1968 was Eddy Merckx gestart met het opbouwen van zijn 'eigen' ploeg. Hij stapte over van Peugeot naar het roemrijke en opnieuw in het peloton verschenen FAEMA. In het begin was het nog wat zoeken. Guido Reybrouck en Martin Van den Bossche werden overhaald om over te komen van Romeo-Smiths. Het jaar erop, na het ter ziele gaan van Smiths, werd Lomme Driessens bij FAEMA als ploegleider aangesteld. Driessens nam een aantal renners van zijn Smiths-ploeg mee of was het Guido Reybrouck, die het goed kon stellen met Merckx, die een aantal ex-Smith-renners aanprees? In elk geval kwamen Julien Stevens, Georges Vandenberghe, Valère Vansweefelt, Herman Vrijders en dus ook Frans Brands naar de FAEMA-ploeg. Van

de zeven ex-(Romeo-)Smiths-renners zouden enkel Julien Stevens (tot 1971) en min of meer Martin Van den Bossche het uithouden tot bij de Molteni-ploeg[17].

Frans Brands werd dus ploegmaat van Eddy Merckx, maar dat was geen succes. Zeker niet qua individuele resultaten, twee overwinningen, maar dat zal Frans wel op voorhand geweten hebben, maar ook niet qua verdere carrièreplanning. Frans kon geen plaatsje veroveren in het kernteam van FAEMA. De reden kon niet achterhaald worden. Was het karakterieel dat het niet klikte? Waren zijn eigenschappen van geen nut voor de ploeg? Waren de prestaties van Brands niet voldoende? Antwoorden op de eerste twee vragen is giswerk, op de laatste kan zeker "ja" geantwoord worden.

Even was er sprake van dat Frans Brands naar Peugeot zou trekken, maar daar kwam geen plaats vrij. Uiteindelijk werd het Geens-Watney en Frans Verbeeck. Die trok drie ex-FAEMA's aan nl. Frans Brands, Engelbert Opdebeeck en Herman Vrijders.

Bij Frans Verbeeck rijden betekende dan ook volledig in dienst stellen van de kopman, zo zouden ook Staf Vanroosbroeck, André Dierickx en Walter Planckaert later ondervinden. Het resulteerde voor Brands in amper drie overwinningen, een tweede en drie derde plaatsen in het seizoen. Blijkbaar moet de ploeg van Frans Verbeeck, of de kopman zelf, niet tevreden geweest zijn over Frans want op het einde van het seizoen mocht hij uitkijken naar een nieuwe werkgever.

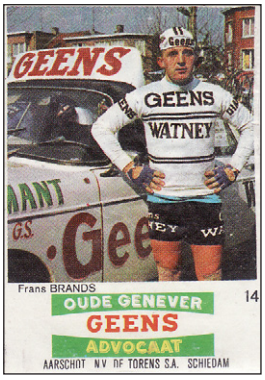

Uiteindelijk bij Frans Verbeeck terecht gekomen.

Frans Brands in witte trui. (Foto Gazet van Antwerpen)

Frans Brands viert zijn laatste overwinning in Antwerpen. (Foto Gazet van Antwerpen)

Frans wou het wielrennen nog niet verlaten en bleef een ploeg zoeken. Eind januari deed hij zelfs een oproep naar liefhebbers om op 5 februari met hem mee op trainingskamp te gaan naar het Italiaanse Forgio[18]. Frans bleef dus renner, maar een ploeg vond hij niet dat jaar en dus reed hij in een witte trui.

Hij deed het als individueel niet zo slecht. Hij behaalde 5 toptien plaatsen naast een overwinning op 5 september in Antwerpen. Hij won met 50" voorsprong op Ronald De Witte

17 Julien Stevens bleef bij Merckx tot en met 1971. Martin Van den Bossche verliet de ploeg Merckx eind 1969 om over te stappen naar Molteni waar hij in 1971 Merckx weer als ploegmaat zag komen.
18 Een dorp of stadje in Italië dat we echter niet konden terugvinden.

en de Nederlander Jan Zoons. Opmerkelijk, Frans droeg een 'oude' Smiths-trui uit 1968 en niet de verplichte witte trui als merkloze renner.

Was dit voldoende om toch nog ergens een contractje los te peuteren voor 1972? Blijkbaar wel want op 7 oktober werd aangekondigd dat Frans in 1972 mocht starten bij de Goldor-ploeg van Firmin Verhelst. Geen overwinning meer in 1972, Frans had het stilaan te druk met een transportzaak die hij opgestart was. Zijn beste resultaat was een 8ste plaats in Genk.

Bij de voorstelling van de Goldor-IJsboerke-ploeg in 1972 v.r.n.l.: Staf Janssens van IJsboerke, Frans Brands, Ward Sels, Theo Fierens, Willy Planckaert en Tony Gakens. (Foto Gazet van Antwerpen)

De Sluitingsprijs in Putte-Kapellen werd, ondanks geruchten van nog een jaartje bij IJsboerke, de laatste wedstrijd van Frans Brands. Staf Vanroosbroeck won, Frans werd nog eervol 13de.

Zo eindigde de carrière van Frans Brands met 40 overwinningen[19]. Ze startte veelbelovend, maar ontplooide zich niet tot wat men er van verwacht had. Misschien zat het gebruik van een zware versnelling, feit waarvoor Brands gekend stond, er wel voor een stuk tussen dat hij vlug over zijn hoogtepunt heen was. Dat hij toch wat roem en faam opgebouwd had in zijn geboortedorp Berendrecht werd aangetoond doordat hij in 2013 een straat naar hem vernoemd kreeg.

19 In de Gazet van Antwerpen van 16 oktober p. 19 staat het volgende: "… het pittig 'baaske dat zonder een greintje zuivere spurt', dat toch 49 palmen in de hoogste kategorie won. Op de valreep zal hij trachten zijn 50ste tuil te veroveren." We zullen het journalist Jaak Hendrickx maar niet kwalijk nemen en veronderstellen dat tijdens de persconferentie van de Sluitingsprijs er veel geroezemoes was en veel drank verzet werd. Het was namelijk Eddy Merckx die probeerde de 50ste zege in het seizoen te behalen. Volgens Het Belang van Limburg van 18 oktober 1972 p.15 lukte dit laatste niet door een flater van de ploegmaats en een slepend achterwiel, Merckx werd tweede. WAAIERS bewees echter 51 jaar later dat Merckx in 1972 exact 50 wegwedstrijden won (zie WAAIERS 3-2).
Misschien ligt hier ook de basis voor het misverstand i.v.m. het aantal overwinningen van Frans Brands in latere publicaties. Het Polderke (datum van verschijning niet te achterhalen) beweert nl. dat er 54 zeges waren.

Frans Brands aan de leiding tijdens zijn laatste wedstrijd. V.l.n.r.: Brands, In 't Ven, Pol Van den Neste, Belgisch kampioen Godefroot, Swerts en als laatste Molteni Merckx. (Foto het Belang van Limburg)

Frans Brands in zijn Romeo-Smiths-periode

1962

1963

1964

1965

1966

1967

1968

1969

1970

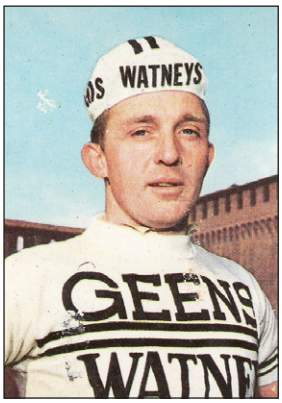

1971

1972

De nomaden van de fiets

door Hans Vandeput

"Ik schrok wakker en draaide mij om op mijn slaapbank. Ik was stijf bevroren. De februariwind blies sneeuwvlokken door de openstaande ramen van de ambulance. Ik stond wankelend recht en sloeg ze dicht. "Idioten, willen jullie ons laten doodvriezen?". Maar de andere snurkende figuren schonken geen aandacht aan mijn woorden. Het was koud, ijskoud, we waren in Vlaanderen".

Tony Hewson in Cycling & Mopeds, 18 maart 1959[1]

De nomaden van de fiets is het verhaal van drie Britse jongeren die op een blauwe maandag besloten hun geluk als wielrenner te beproeven op het Europese vasteland. Drie jongens met weinig geld en weinig ondervinding, maar met één bewust doel: de kost verdienen met wielrennen door het avontuur op te zoeken. Hun namen: Tony Hewson, Vic Sutton en John (Jock) Andrews.

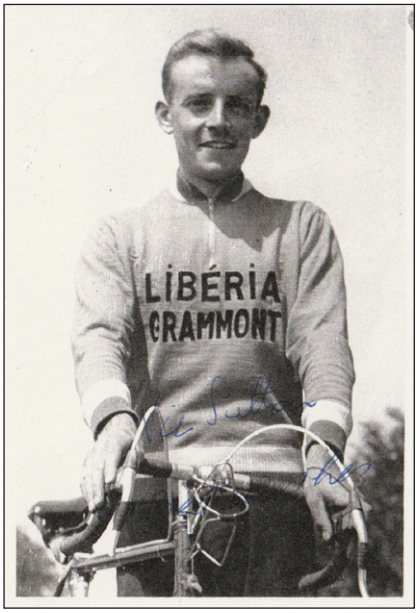

Vic Sutton (Foto eigen collectie)

Tony Hewson (Foto eigen collectie)

John Andrews (Foto eigen collectie)

Wat voorafging

Hewson en Andrews, in het bezit van een vergunning als onafhankelijke, hadden reeds in 1957 kennis gemaakt met het continentale wielrennen, vooral op Franse bodem, maar ook in België. Toen kwam reeds het idee op om in 1958 een gans seizoen op het continent door te brengen, maar hoe? Uitgaande van de opgedane ervaringen besloten ze een ambulance aan te kopen en om te bouwen tot een rijdende leefruimte, wat we heden ten dage een mobilhome of camper zouden noemen. Andrews en Hewson waren reeds sterk bevriend sinds 1955 en ontdekten dat ze in Groot-Brittannië op een zijspoor waren beland als renner en er weinig toekomst hadden. Op een dag in 1956 kwamen ze op een wedstrijd in contact met Gil Taylor. Samen met Derek Cover uit Brighton had Taylor een trainingstrip naar de Franse Azurenkust gepland begin 1957. Voor Britse renners was dit in de jaren '50 ongebruikelijk. Voor Taylor en Cover was het

1 Hij bedoelt waarschijnlijk Frans-Vlaanderen vermits na aankomst te Duinkerke, gevolgd door een overnachting en het vertrek daags nadien naar Zuid-Frankrijk, het onwaarschijnlijk lijkt dat de mannen een ommetje zouden gemaakt hebben via het Vlaanderen dat wij kennen: Vlaanderen in België.

een mogelijkheid om de strenge winter te ontlopen, wat extra trainingskilometers af te malen en de continentale vedetten van nabij te observeren: kortom een uitgebreide vakantie. Voor Andrews en Hewson betekende het iets meer: zij zagen hierin de mogelijkheid om de reeds aangegane contacten tussen Cover en de gebroeders Urago (fietsconstructeurs in Nice) om te zetten in een toetreding tot het Franse profwielrennen (wat niet lukte) en te ontsnappen aan de impasse in Groot-Brittannië waar ze geen enkele vorm van vooruitgang boekten. Taylor en Cover vertrokken als eersten: zij zorgden voor accommodatie. Een week later vertrok Hewson met Dave Midgley, een clubmaat van de Falcon Road Club. John Andrews vervoegde het kwartet later. De mannen reden een aantal wedstrijden zoals Gênes-Nice, Nice-Mont Angel en de Tour du Var, een tweedaagse met 3 ritten gewonnen door Manuel Busto. Hierin eindigde Hewson 3de in de rit Hyères-Draguignan op 31 maart 1957 en 7de in het eindklassement. In de G.P. Sigrand, gewonnen door Jean Milesi, eindigde Hewson opnieuw 3de en Andrews 5de. Eenmaal het verblijf aan de Azurenkust ten einde vertrokken Cover en Taylor terug naar Engeland. Hewson en Andrews kwamen na een ommetje via Parijs in België terecht en werden er gehuisvest in een pand van de alom gekende Albert Beurick te Gent[2].

Ze maakten kennis met de Belgische profwedstrijden en beleefden een onvergetelijk voorval bij de start van de Flèche Wallonne. Ze hadden de afstand tussen de locatie van de inschrijving en de reële startplaats (3 km) duidelijk onderschat. De rennersbagage werd toen blijkbaar in een vrachtwagen geladen en deze bevond zich reeds aan de startlijn. Onze 'Engelsen' waren verrast. "We reden met onze bagage in de hand de heuvel op naar de start. Toeschouwers maakten grappen", aldus Hewson. "Kijk, de Engelsen hoe sterk. Ze rijden met hun bagage, die zit vol voeding voor de bevoorrading". "Uitjouwend gelach viel ons te beurt, maar we maakten ons niet al te druk hieromtrent. We zochten de bagagevrachtwagen op en de bestuurder vertelde ons doodleuk dat de deuren verzegeld waren. Aangezien geen enkele ploeg of persauto ons wou helpen stonden we daar als idioten, bitterlijk vernederd, terwijl de wedstrijd van start ging". Dit fiasco was het dieptepunt in de eerste poging om door te breken in het continentale koerscircuit. Hewson en Andrews hadden gefaald. Het makkelijkste was hun ambities op te bergen. Tijd was gekomen om alles op een rijtje te zetten. Hoe kon men binnentreden in de magische cirkel van het continentale professionele wielrennen?

Tijdgenoten Brian Robinson en Seamus Elliott slaagden eerder al wel in hun opzet. Brian Robinson had het geluk in 1954 als springplank gebruik te kunnen maken van de vergoedingen betaald door rijwielhuis Hercules. Elliott reed een voortreffelijke Route de France in 1955 en sprong in het oog van Mickey Wiegant, ploegleider bij het befaamde A.C.B.B.[3] Andrews en Hewson oordeelden dat doorzettingsvermogen gecombineerd met geloof in eigen kunnen aan de basis moesten liggen van succes. Ze keerden gedwongen terug naar het Britse semiprofessionele circuit, reisden naar alle uithoeken van Groot-Brittannië met het openbaar vervoer om te kunnen deelnemen aan wedstrijden.

De ene week in Sheffield, de andere in het Lake District, dan in Kent en vervolgens in de Midlands. Het scheen als een stap achteruit, maar eigenlijk was het eerder terugdraaien om een betere sprong voorwaarts te kunnen maken. Ze bleven in nauw contact met elkaar en gebruikten ieders thuis als uitvalsbasis voor hun trainingsritten. Ze analyseerden hun tekortkomingen om te beslissen welke lessen er moesten getrokken worden om nieuwe fiasco's te vermijden. Bovenaan de prioriteitenlijst stond accommodatie: een appartement huren was

2 Ook andere Britse renners verbleven in die periode in België bij de familie Beurick in Gent zoals Basil Reeves en Dave Ricketts. Ian Greenfield, Les Scales en Dave Bedwell verbleven in een caravan te Loverval. Ken Mitchell en Bernard Pusey brachten in 1956 een aantal maanden door in het Sprinter Café te Charleroi, uitgebaat door ex-Wereldkampioen Eloi Meulenberg en de Schot John Kennedy was gehuisvest in Kortrijk waar hij een vaste trainingsmaat werd van Briek Schotte.

3 A.C.B.B.: afkorting voor Athlétic Club Boulogne Billancourt, toentertijd één van de vooraanstaande Franse clubs met een sectie wielrennen en kweekvijver voor toptalent.

te kostelijk op lange termijn. Ze hadden nood aan een goedkoper alternatief dat eveneens afhankelijkheid van anderen onmogelijk maakte.

Op de tweede plaats kwam transport. Het was belachelijk voorafgaand aan wedstrijden energie te verspillen door zich per fiets naar de startplaats te begeven (in het geval van de Flèche Wallonne ongeveer 95 km) terwijl andere tegenstanders per trein of auto aankwamen en een frisse start konden nemen. Cash geld, of liever het gebrek eraan, was een essentieel probleem.

Prijzengeld afkomstig van Belgische en Franse wedstrijden kon niet onmiddellijk opgeëist worden. Het systeem vereiste eerst een storting naar de kas van de Britse Wielerbond, een proces dat maanden in beslag nam! Andrews vernam dat Dave Bedwell, Ian Greenfield en Les Scales regelmatig in een caravan in België verbleven en oordeelde hun voorbeeld te volgen. Het bleek de goedkoopste manier te zijn om in het buitenland aan de slag te gaan. Een ander pluspunt was mobiliteit: in dit systeem konden ze rustig een ideale staanplaats voor de caravan uitzoeken en dan per auto naar de wedstrijden rijden. Twee vliegen in één klap dus. Maar het was reeds juni en noch Andrews, noch Hewson hadden een inkomen. Bijgevolg dweilden ze noodgedwongen de Britse wedstrijden af. Tijdens de Tour of Kent, met de crème de la crème van de Britse profs en onafhankelijken aan de start gebeurde iets dat Hewsons moraal een knak gaf. De 1ste rit b was een tijdrit over 86 km. Aan de voet van een beklimming te Folkestone, richting Dover, stonden de verkeerslichten op rood. Het kruispunt nauwlettend in de gaten houdend, overschreed Hewson het rode licht, haalde de ritzege binnen en kwam aan de leiding van de algemene rangschikking. Een uur later werd hij gediskwalificeerd. Iemand van de wedstrijdleiding had plaatsgenomen in de portaal van een winkel tegenover het kruispunt en het voorval gesignaleerd aan de aankomstrechter. Hewson argumenteerde met het feit dat er op dat ogenblik geen enkele vorm van gevaar was gezien er geen verkeer op het kruispunt plaatsvond. Vijgen na Pasen! “Op het vasteland heeft een wielerwedstrijd voorrang op het andere wegverkeer en dit incident onderlijnt nogmaals dat de Britse wielersport een weinig prestigieus Mickey Mouse-spel is en ik heb het geduld hierin verloren” verklaarde Hewson nadien. “John Andrews won de 1ste rit a en werd eindwinnaar van deze Tour of Kent. Om me een waardig atleet te voelen moet ik terugkeren naar het Europese vasteland. Hiervoor heb ik geld nodig en een fulltime job”. Hewson ging aan de slag als deur-tot-deur verkoper van stofzuigers en kon zo een aardig centje opzijzetten. Andrews van zijn kant nam in november 1957 contact op met Hewson.

Hij had ondertussen Vic Sutton uit Doncaster ontmoet en die was eveneens geïnteresseerd in een Europees avontuur. Sutton was schrijnwerker van beroep en zei dat hij makkelijk een bestelwagen kon omvormen tot woonwagen, een goedkoper alternatief voor een auto en caravan. Hewson gaf zijn fiat aan het project.

De aankoop

In december 1957 trok Hewson op zoektocht. Een advertentie in een lokale krant trok zijn aandacht. “Oude legerambulances in uitstekende staat te koop. Ideaal voor reconversie”. Ze stonden opgesteld bij een schroothandelaar in de buurt van Chesterfield. Hewson bezocht het terrein per bus. Er waren vier identieke donkergrijze ambulances van het merk Austin, drietonners gebouwd voor de woestijnoorlog en ze hadden later 12 jaar dienst gedaan als civiele ziekenwagen. Ze stonden geparkeerd in een uithoek van de breekwerf, blijkbaar nog in goede staat. Geen roestvlekken en het starten van de motor en het aanzetten van de lichten verliep zonder probleem. Er was een dubbele deur achteraan, een zeer ruime binneninrichting waar makkelijk slaapbanken en een opvouwbare tafel konden ingebouwd worden. Het grote dak was uiterst geschikt voor de opbouw van een bagagerek waarop de fietsen en onderdelen konden opgeborgen worden. Hewson kwam tot een akkoord met de verkoper en twee dagen later kwam hij, in het bezit van de nodige documenten, de ambulance ophalen. Het

was de eerste stap in de goede richting om een droom waar te maken, maar nu was er werk aan de winkel: het ombouwen tot leefruimte. En zo gingen John Andrews (mekanieker), Vic Sutton (schrijnwerker) en Tony Hewson (manusje-van-alles) aan de slag. In enkele weken tijd waren de werken afgerond.

Jock Andrews in een Fred Dean-trui. (Foto eigen collectie)

De trip overzee

Op 13 februari 1958 was het zover. Na enkele testen werd de vroegere legerambulance 'fit' bevonden voor de tocht naar Frankrijk. Derek Cover, de vierde man in het gezelschap, en afkomstig uit Brighton werd onderweg opgepikt. De overtocht gebeurde per ferry vanuit de Western Docks te Dover naar Duinkerke[4]. Vervolgens ging het na een overnachting richting Azurenkust waar de mannen na een tocht van 5 dagen een kampeerterrein opzochten in de buurt van Menton met uitzicht op de Cap Martin te Roquebrune en de azuurblauwe Middellandse Zee. Zo fier als een gieter monteerden ze hun gloednieuwe oranje fietsen van het merk Fred Dean. Dean was een framebouwer in Wandsworth en Andrews overhaalde hem materiaal en uitrusting te leveren voor hun avontuur. Dat was het: geen contract, geen cash geld, enkel een gentlemen's agreement: een fiets, truien en enkele onderdelen.

De eerste wedstrijden

De eerste wedstrijd was de G.P. de Cannes. Andrews, Sutton en Hewson eindigden in het peloton. Vervolgens kwamen de G.P. de Monaco en de Tour du Var, gewonnen door René Privat, aan de beurt. Vic Sutton werd 13de in de eindstand. Andrews en Hewson hadden eerder hun bedenkingen bij de fysieke capaciteiten van Sutton, maar hun vrees bleek ongegrond wat later zou bevestigd worden. Ze reden nog de G.P. de Fréjus en eindigden allen in de buik van het peloton. Vervolgens kozen ze ervoor om naar België te reizen, volgens hen het mekka

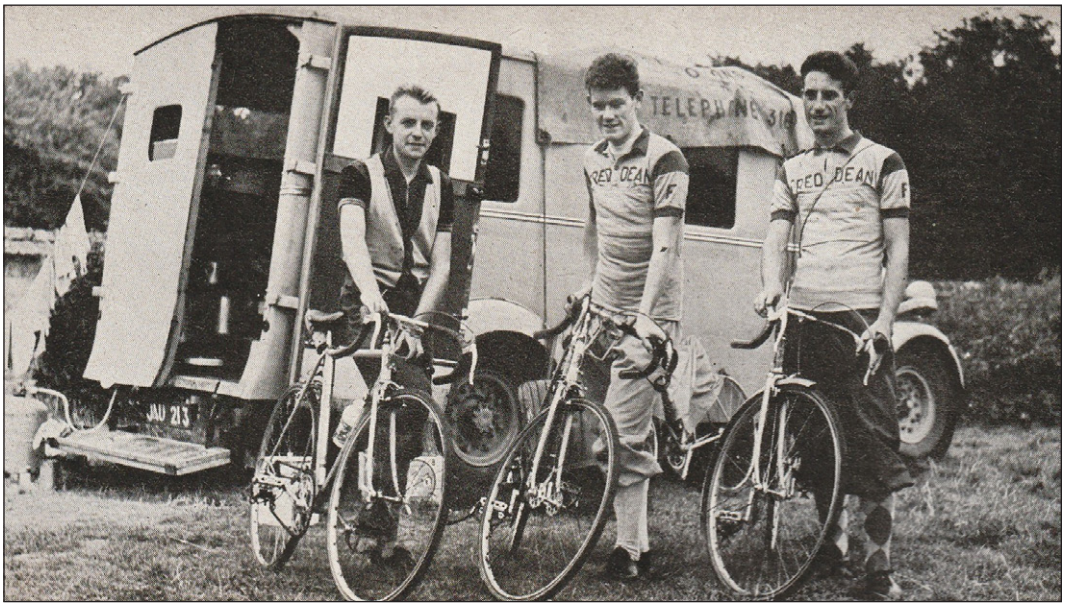

V.l.n.r.: Sutton-Hewson-Andrews bij de omgebouwde ambulance aan de boorden van de Samber in de buurt van Charleroi. (Foto In pursuit of stardom)

4 De initiële planning verliep vanuit Dover Eastern Docks naar Boulogne-sur-Mer, maar de ferrykapitein oordeelde dat het voertuig te groot was voor een overtocht met deze ferry waardoor noodgedwongen uitgeweken werd naar Dover Western Docks. Na aankomst te Duinkerke werd er gekampeerd voor één nacht.

van de wielersport. Op de heenweg hielden ze halt te Vincennes en registreerden zich voor deelname aan Paris-Orléans, trainden nog een 120-tal km tot Rambouillet en terug waarbij ze de heuvels van de Chevreuse-vallei verkenden. Paris-Orléans resulteerde opnieuw in een rangschikking midden het peloton. Via Cambrai en Valenciennes kwamen ze terecht in België waarmee ze eerder in 1957 al hadden kennisgemaakt. Ze zochten een staanplaats uit langs de Samber in de buurt van Charleroi.

Het gaf hen de mogelijkheid van hieruit trainingstochten te maken in de Ardennen en wedstrijden te betwisten in Vlaanderen dat binnen redelijk handbereik lag. Na hun eerste wedstrijd op Belgische bodem te Astene verbleven ze een tijdje te Borsbeke bij een anglofiele familie op wiens terrein de 'ambulance' welkom was. Op een bepaald ogenblik kwamen ze in contact met drie andere Britse renners: Ian Brown, Bernard Pusey en Dave Ricketts die sporadisch in België en Frankrijk verbleven.

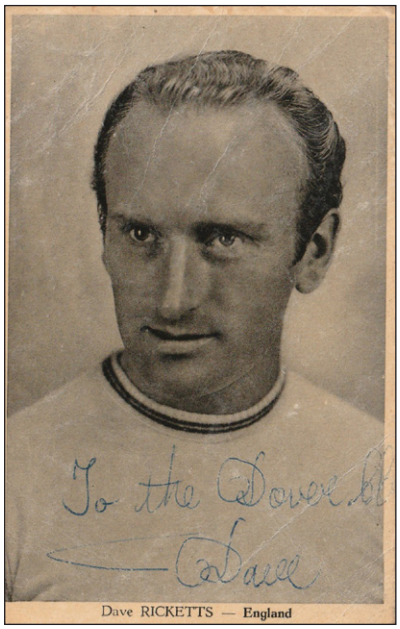

Dave Ricketts (Foto eigen collectie)

Ian Brown
(Foto eigen collectie)

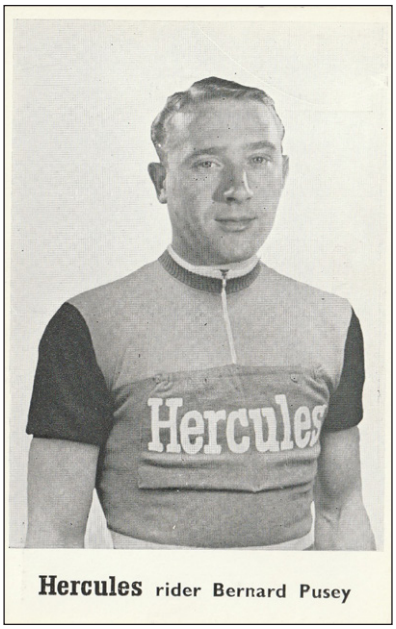

Bernard Pusey (Foto eigen collectie)

Deze mannen waren in het bezit van een uitnodiging om een Brits team samen te stellen voor deelname aan de vijfdaagse Tour de Champagne eind mei voorafgegaan door de Tour de l'Oise met start in Creil. Natuurlijk namen ze gretig het voorstel aan om deel uit te maken van dit Britse team, niet wetende dat die Tour de Champagne voor een doorbraak in hun wielercarrière zou zorgen. Ondertussen ontvingen ze uitnodigingen voor deelname aan de Ronde Meuse et Ardennes en Le Circuit Dinantais en verlieten ze Borsbeke voor Philippeville. Ze lieten een goede indruk na in beide wedstrijden en dreven het trainingstempo zodanig op dat ze ongeveer een 1.900 km op de teller hadden staan tussen 19 mei en 1 juni.

Het vervolg in 1958

Op 25 mei 1958 stonden Andrews, Hewson, Sutton, Brown, Pusey en Ricketts aan de start van de 1ste rit van de Tour de l'Oise. In rit 2b tussen Beauvais en Creil werd Hewson na een solo ingelopen bij het binnenrijden van het stadion te Creil en schreef Marcel Dussault de rit op zijn naam. De eindzege was voor Joseph Thomin. Een ontgoocheling, maar een bewijs dat hij 'in vorm' was. Vervolgens was het de beurt aan de Tour de Champagne, toe aan zijn vijfde editie. Een deelnemersveld van 90 man sterk met teams uit Denemarken, Duitsland, Zwitserland, België, Italië, Franse regionale teams met hun beste renners uit Bretagne en het Zuid-Westen

en onze 'Engelsen'. De 1ste dag omvatte 2 ritten: een 44 km lange ploegentijdrit 's morgens en in de namiddag een 150 km lange rit in lijn.

In de ploegentijdrit eindigden ze op de zesde plaats te Epernay, minus Ricketts en Brown die moesten lossen op de steile klim van Ville en Selve.

Tour de Champagne 1958. V.l.n.r.: Andrews-Pusey-Hewson-Sutton op de klim van Ville en Selve tijdens de ploegentijdrit. (Foto In pursuit of stardom)

De namiddagrit eindigde op een massaspurt te Troyes, gewonnen door de plaatselijke Yves Ramello terwijl de Bretoen Emile Le Bigault leider werd. De volgende dag bracht de renners van Troyes naar Châlons-en-Champagne over een afstand van 210 km. De speaker van dienst had bij de start moeite met de juiste uitspraak van ons Brits zevental. Met de startlijst in de hand riep hij volgende namen af: Ondrev (Andrews), Bruen (Brown), Ooson (Hewson), Poosey (Pusey), Soeton (Sutton), Oonteengdun (Huntington) en Rikett (Ricketts). Ricketts finishte als 8ste, Sutton als 11de en ze legden beslag op een 2de plaats in de ploegenstand. De volgende dag gooiden de hellingen van de Franse Ardennen de rangschikking op zijn kop mede door hagelbuien en zware regenval. Andrews bevond zich in de goede ontsnapping toen een gesloten overweg te Monthois roet in het eten gooide en de cadans gebroken werd waardoor alles weer samen kwam. Andrews plaatste nadien nogmaals een aanval en eindigde uiteindelijk 10de, 2' na ritwinnaar Jo Bianco, terwijl de overige Britten voltallig in het peloton eindigden op 10'. In rit 4 van Charleville naar Saint-Quentin plaatste Andrews een snedige demarrage, gevolgd door Hewson en vijf anderen. De Bretoen Jean Gainche moedigde het duo Andrews-Hewson voortdurend aan met "rouler, rouler, rouler". Hij had immers de gele leiderstrui binnen handbereik indien de vlucht stand hield. Eugène Tamburlini, in 1954 winnaar van de Tour of Britain, spoorde het duo eveneens aan tot volle medewerking.

Met in de achtergrond drie sterke ploegen die afstoppingswerk verrichtten bouwden de vluchters een voorsprong uit van 12'. Andrews en Hewson demarreerden om beurten in de laatste kilometers, maar Gainche en Tamburlini lieten telkens niet begaan en brachten alles weer samen. Uiteindelijk won Gainche het verdict in de spurt voor Andrews en Hewson eindigde 6de. In de tussenstand klom Andrews naar de 2de plaats, Hewson naar de 7de. In de laatste rit van Saint Quentin naar Reims door de heuvelachtige omgeving rond Reims verloor Hewson 7' en viel terug naar de 16de plaats. Sutton beleefde geen al te beste dag (31ste) terwijl Ricketts en Brown opgaven. De Tour de Champagne werd een triomf voor Andrews met een

2de plaats in de eindstand na Gainche. Na afloop van de huldigingsceremonie te Reims werd het trio Andrews-Hewson-Sutton benaderd door een zekere Pierre Joliveau, voorzitter van de wielerclub van Reims (B.C. Remois). “Het zou ons een grote eer zijn mochten jullie toetreden tot onze wielerclub, één van de oudste van het land, tenzij jullie andere plannen hebben”, vroeg Joliveau. Van het ene op het andere moment was hun nabije toekomst verzekerd. De club wou hun standplaats op een kampeerterrein in Reims betalen en in geval van overwinningen extra bonussen toekennen via hun sponsor Rasoirs Remington. Volgens clubvoorzitter Joliveau bood de streek rond Reims genoeg wedstrijden om te voorzien in het onderhoud van het drietal. Sinds het vertrek van hun ster Roger Hassenforder naar de profs was de club in een dipje beland en op zoek naar vers bloed. B.C. Remois zou hen in de streek promoten als ‘Les Brittaniques du bicyclette’ terwijl zij de ‘revival’ van de club zouden inluiden, terend op het succes in de Tour de Champagne. Met wat geluk zou het een win-win situatie worden. Het nomadenleven kreeg plots een andere wending. De omgebouwde ambulance kreeg een vaste standplaats op de gemeentelijke camping ten oosten van Reims en het levenspatroon kreeg de vorm van meer standvastigheid, dit samen met de seizoenovergang van de lente naar de zomer.

Derek Cover was ondertussen teruggekeerd naar Engeland. Hij was eerder zowat het vijfde wiel aan de wagen en had nergens een meerwaarde betekend voor het drietal Andrews-Hewson-Sutton. In hun nieuwe situatie werd ook meer aandacht besteed aan degelijke voeding, hygiëne, rust en training met het oog op het verbeteren van hun prestaties in de wedstrijden. Af en toe kwam het al eens tot een discussie onder de ‘Drie Musketiers’, wat leidde tot wat misverstanden, maar steeds kwam het tot een compromis, beter dan conflicten uit te lokken. Het vierdaagse Circuit des Ardennes was de volgende rittenwedstrijd op hun programma, niet zozeer van internationaal belang zoals de Tour de Champagne, maar een topregionaal evenement. Op de eerste dag al gaven tien renners op door de helse weersomstandigheden. Hevige regenbuien en ijskoude hagelbuien hadden de smalle wegen herschapen in rivieren en dat in juni. Dikke mist was een extra spelbreker en het versplinterde deelnemersveld had

‘Haute Cuisine’ op zijn nomadisch! (Foto In pursuit of stardom)

bijkomend af te rekenen met tal van lekke banden (acht in het geval van Hewson). In de met hagen afgezoomde wegen en in de talrijke bossen was het moeilijk de wedstrijd te lezen. Het was een magische, mysterieuze wedstrijd. Van de 100 deelnemers bereikten er slechts 25 het einde waaronder onze drie 'ambulanciers', Andrews het best geplaatst als 6de. In de daaropvolgende Prix Biscuits Rem wonnen ze het ploegenklassement. Vervolgens was het raak in de G.P. de Laon: Sutton 1ste, Andrews 2de en Hewson 3de. In het Circuit de Bairon was het de beurt aan Andrews om de zegebloemen weg te kapen, met Hewson als 3de en Sutton als 4de. Dergelijke wedstrijden waren voor de mannen hun 'brood met boter', maar met de ambitie om meer te zijn dan de lokale vedetten moesten ze in contact kunnen blijven met de toonaangevende profs. Het Circuit des Ramparts te Boulogne bood hiervoor een uitstekende gelegenheid. Het was een avondcircuit van 105 km verdeeld over 60 ronden en verreden onder kunstlicht rond de stadswallen van Boulogne met Darrigade, Stablinski, Hassenforder en Elliott als voornaamste tegenstanders. Het drietal finishte 10de ex aequo. Andrews en Hewson wonnen twee premies en Darrigade de wedstrijd. Ze hoopten dat één of andere sportdirecteur hen opgemerkt had. Diep in hun hart geloofden ze dat er ooit erkenning zou komen. Met al hun inspanningen en vastberadenheid zou het toch eens moeten lukken?

Een nieuwe springplank moest de toen gereputeerde zevendaagse Tour de l'Ouest worden. Na hun voortreffelijke prestaties in de Tour de Champagne vormden Andrews, Hewson en Sutton samen met Ian Brown, Dave Ricketts, Bernard Pusey, Dick Bartrop en de Fransman Stéphan Lach een quasi volledig Brits team voor deze rittenkoers. Lach was een veelbelovende Fransman uit de streek van Troyes die later prof werd bij Peugeot. Hij pikte het Britse drietal op te Reims voor een tocht naar de startplaats Lisieux. De ploeg werd geleid door een zekere André Mater. Onze mannen moesten het opnemen tegen topteams zoals Mercier, St Raphaël, Peugeot, Helyett-Leroux en Groene Leeuw.

Hewson die tamelijk vlot Frans sprak deelde de kamer met Lach en was verwonderd over Lachs ordelijkheid. Alvorens naar bed te gaan plaatste hij netjes in volgorde zijn wedstrijduitrusting voor daags nadien op een stoel: trui en broek mooi opgevouwen, koerspet en opengevouwen zonnebril bovenaan en onder de stoel opgepoetste schoenen. Na elke rit wreef hij zijn lichaam in met 'Eau de Cologne' – om vuiligheid uit de huid te verwijderen – en voor elk ontbijt vulde hij een glas sherry met opgeklopte rauwe eieren, 'très fortifiant' volgens Lach!

De eerste rit, verreden onder de regen tussen Lisieux en Granville, werd gewonnen door Nino Defilippis en onze Britten eindigden allen in het peloton, uitgezonderd Andrews, slachtoffer van een bandbreuk. Jean Bobet – broer van – animeerde de tweede rit over 184 km tussen Granville en Rennes. Hij bracht een ontsnapping op gang aan km 70 en aan km 100 had een achttal waaronder Jean Bobet, Gilbert Scodeller, Anatole Novak, Pierre Everaert, Gérard Saint en John Andrews een voorsprong van 2' op het peloton.

ploeg Tour de l'Ouest 1958, v.l.n.r.: Lach-Pusey-Andrews-Hewson-Ricketts-Brown-Bartrop-Sutton en ploegleider Mater. (Foto In pursuit of stardom)

Aan km 130 was de voorsprong verdubbeld. Als gevolg van enkele tegenaanvallen door Italianen en Belgen werd de voorsprong herleid tot 1'. De ontsnapping leek gedoemd tot een mislukking. Jean Bobet vergat bovendien tijdig te eten en toen hij uit zijn achterzak

Stéphan Lach (Foto eigen collectie)

wat bevoorrading wou nemen viel deze op het wegdek. Andrews en Everaert plaatsten vervolgens een snedige demarrage en Bobet moest de rol lossen in de kopgroep. De organiserende krant Ouest France blokletterde in haar volgende editie: "Le professeur d'Anglais Jean Bobet fut assassiné par un…Brittanique"[5]. De ontsnapping hield stand en Saint gangmaakte Everaert naar de ritzege. Novak eindigde 2de, Andrews 3de en Hewson 33ste op anderhalve minuut samen met Sutton. Stéphane Lach legde beslag op een 37ste plaats. De andere Britten hadden minder geluk: Pusey, Brown, Bartrop en Ricketts kregen allen af te rekenen met materiaalpech en eindigden buiten de tijdslimiet. Ploegleider Mater bepleitte deze pech bij de wedstrijdleiding, doch het viertal mocht daags nadien niet meer starten. Na twee dagen wedstrijd was het team al gehalveerd! De eerder onbekende Andrews had een grote indruk gemaakt op de pers. Brian Robinson was de enige Brit die tot dusver met verve van zich liet spreken in de Tour de l'Ouest met een 4de plaats in 1957. Andrews was in bloedvorm. De briljante tacticus Mater las de wedstrijd in de perfectie. Hij gaf Andrews de opdracht een tweetal dagen recuperatie in te lassen in het peloton om vervolgens toe te slaan in de laatste ritten. Resultaat: 4de in Brest en 12de in de laatste rit met aankomst in Saint Brieuc. Gilbert Scodeller werd gekroond tot eindwinnaar. In de eindstand legde Hewson beslag op een 33ste plaats, Sutton werd 34ste, Andrews 47ste en Lach 49ste.

Tour de l'Ouest 1958: een groep bestaande uit Andrews,Everaert, Saint, Scodeller en Novak. (Foto In pursuit of stardom)

Andrews, Hewson en Sutton hadden Maters verwachtingen meer dan ingelost. Hij was bijzonder tevreden met hun prestaties. "Als jullie ooit in de buurt van Parijs komen, niet nalaten mij een bezoek te brengen", zei Mater en overhandigde de mannen een visitekaartje met als opdruk "Jacques Mater, Bijoutier-Joallier, Rue St. Anne, Paris 2ème" en op de keerzijde schreef hij "Hotel l'Escale, Rue Blondel". Het trio stelde zich hierbij vragen. Jacques was toch André en de ploegleider was nu ook plots nog juwelier! Hij baatte een totaal andere zaak uit wat ze later ontdekten… Vroeger dan verwacht gingen ze in op zijn voorstel. Stéphane Lach verkoos

5 Jean Bobet had gestudeerd aan de Universiteit van Aberdeen en was leraar Engels. Een eenzame intellectueel te midden de ruwe wielerelite in die periode.

Tour de l'Ouest 1958, Andrews en Everaert in de aanval.
(Foto In pursuit of stardom)

in laatste instantie niet terug te keren via Reims en onze 'nomaden' namen de trein naar Parijs met de bedoeling er Mater op te zoeken en zo belandden ze in de Rue Blondel! Maar wat bleek? Onder de vorm van 'Hotel' als dekmantel baatte Mater er een huis van lichte zeden uit! Ze werden er door de 'Madame' des huizes goed ontvangen en kregen een gemeenschappelijke kamer toegewezen. Wat in godsnaam dreef Mater, een charmante en sympathieke ploegleider, ertoe een bordeel uit te baten? Ze begrepen de combinatie niet tussen deze activiteit en zijn passie voor een atletische en veeleisende sport die het wielrennen was. Hun nachtrust werd meermaals verstoord door geklop op deuren, uitbundig gelach in de gangen en bepaalde geluiden in de aanpalende kamers.... Vic Sutton maakte van de gelegenheid gebruik om ook eens het avontuur te wagen. Ze zagen hem niet meer terug alvorens het ontbijt de volgende morgen. "En Vic, hoe was ze?", vroegen we hem. "Zoals een verbloemde Kama-Sutra", was het enige wat hij er ooit over kwijt wilde! Ondanks herhaalde bevragingen naar Mater, was het antwoord van de 'Madame' steeds "Non, il est très occupé avec ses affaires". "Welke zaken?", vroegen we ons af aldus Hewson[6].

De wedstrijden volgden elkaar nadien vliegensvlug op. Andrews won drie koersen in één week waaronder Signy en Tergnier en werd de eerste van het drietal die zijn droom begon waar te maken. Hij werd opgemerkt door ploegleider Tonin Magne van Mercier en toen hij de prestigieuze G.P. des Quatre Vents won, een selectiewedstrijd voor de Franse amateurploeg voor het wereldkampioenschap en met het kruim der Franse onafhankelijken eveneens aan de start, was de zaak vrij vlug geklonken. Andrews werd ontboden op de 'Service Course' van Mercier in Parijs en keerde twee dagen later terug met een wagen van het merk Simca die hij vlot naast de oude legerambulance parkeerde te Reims, nog steeds de uitvalsbasis van ons drietal. Sutton en Hewson beseften dat hun wegen zouden scheiden. Andrews had veel zelfvertrouwen, was een agressieve renner en kon de koers goed lezen. Zijn vlijmscherpe sprint deed de rest.

En toen kwam het wereldkampioenschap te Reims, gehouden op het Gueux Circuit, een omloop waarop motorraces werden gehouden. Sutton en Hewson waren met een licentie van onafhankelijke niet startgerechtigd, Andrews als prof wel. Andrews had voor de start een aanvaring met Benny Foster, coach van het Britse team. Deze gooide hem een trui toe, ongewassen en ruikend naar zweet. Andrews weigerde deze te dragen en vroeg Foster waarom de avond voordien deze trui niet gewassen en gedroogd werd in het hotel en waarom er geen reservetruien beschikbaar waren. Hij moest de eer van een natie verdedigen en hoog houden in een 'tweedehandse uitrusting'! Hij startte dan maar in een eerder anonieme Fred Dean trui, die ontsnapt was aan het oog van de juryleden en zeven en een half uur later eindigde

6 In een interview met een journalist van Miroir Sprint vroeg Hewson later op het seizoen hoe het André Mater verging, zonder de Rue Blondel te vernoemen. Volgens deze was Mater tamelijk hoog aangeschreven als ploegleider en had hij gepolst om ploegleider te worden van de Franse nationale ploeg in de Route de France, maar dat werd hem geweigerd omdat het een schandaal zou veroorzaken. "Welk schandaal?" vroeg Hewson. "Het is een kwestie van scherpzinnige zedelijkheid" was al wat hij daarop antwoordde.

Andrews 13de, 4' na winnaar Ercole Baldini. Verschillende vedetten waaronder Anquetil gaven op in een loden hitte en Andrews bleef gevestigde waarden voor zoals Defilippis, Geminiani, Coppi, Adriaenssens, Elliott, Robinson en Graczyck.

In de herfst van 1958 bracht André Mater een bezoek aan de kampeerplaats te Reims waarop de mannen verbleven in hun voormalige ambulance. Het werd een gezellige babbel met herinneringen aan de Tour de l'Ouest en ze bespraken hun toekomstplannen. Hij straalde zoals altijd warmte en genegenheid uit. Hotel l'Escale werd nooit vernoemd in het gesprek. Hewson vroeg zich af of het visitekaartje een geste was geweest waar hij nu spijt van had of dat het gewoonweg zijn manier was geweest om eerlijk te zijn en open kaart te spelen: dit is hoe ik ben, neem mij of laat mij. Het was de laatste keer dat ze Mater zagen en het is twijfelachtig of hij ooit nog ergens een rol van betekenis gespeeld heeft als ploegleider. Met de herfst liep ook het wielerseizoen op zijn einde. Ze reden nog de Tour du Nord in een gemengd team samengesteld uit John Andrews, Ian Brown, Vic Sutton, Tony Hewson, John Kennedy, Stan Brittain, Bernard Pusey en onze landgenoot Florent Rondelé.

John Andrews (Foto Coureur)

Rondelé won de vierde rit over 177 km tussen Anzin en Roubaix waarin Brown 3de eindigde. De eindzege ging naar Willy Truye. Rondelé beëindigde de Tour du Nord als 7de , Brown als 10de en Andrews als 17de. Onze jongens besloten nadien terug te keren naar hun thuisland en de Austin kreeg eveneens te kampen met mankementen zodat ze de ambulance bij thuiskomst van de hand deden. Ze waren tevreden over hun eerste volledige seizoen op buitenlandse wegen. Andrews kreeg een contract bij Mercier en reed een voortreffelijk wereldkampioenschap in Reims. Sutton had zich ontpopt als klimmer en Hewson was best tevreden met zijn prestaties, maar er moest nog meer ervaring opgedaan worden. De vraag was niet of er moest teruggekeerd worden naar Frankrijk, maar wanneer en hoe. Er moesten nieuwe plannen gesmeed worden met het oog op 1959. Moest Andrews vervangen worden of bleven ze met twee? Moest er opnieuw een bestelwagen aangekocht en verbouwd worden of moest er een personenwagen en caravan aangekocht worden? Eind december 1958 waren ze er uit: onafhankelijke Alan Huntington werd de derde man en via Sutton werd een vooroorlogse personenauto van het merk Wolseley aangekocht alsmede een caravan.

1959

Het 1958-avontuur werd dus verdergezet in 1959 met min of meer dezelfde voorbereiding aan de Azurenkust, gevolgd door tal van wedstrijden met goede resultaten. Alan Huntington kon echter maar moeilijk aarden in het continentale wielercircuit: snelheid en agressie in het peloton deden zijn ogen openen. De mannen deden ook inkopen van reservemateriaal, hoofdzakelijk tubes, te Bordighera, een Italiaans dorpje aan de Franse grens in de buurt van Menton. Hier was een gerenommeerde rijwielhandel gevestigd: Cicli Barale met de nieuwste Italiaanse specialiteiten op gebied van tubes en Campagnolo-onderdelen.

Via de Azurenkust ging het nadien meer landinwaarts richting de Charente. Er werd halt gehouden te Saint-Claud-sur-Son waar op 30 maart een criterium gehouden werd. Onder de deelnemers Jacques Anquetil die 2de eindigde, terwijl Hewson beslag legde op de 7de plaats. Hier kwam Hewson in contact met een medewerker van een plaatselijke wielerclub die hen overhaalde hun uitvalsbasis te verhuizen van Reims naar Saint-Claud wat ze deden in de

periode rond Pasen. Er volgden nadien zeven weken van intensieve koersbedrijvigheid, afgewisseld met lange trainingstochten. Hewson won zijn eerste wedstrijd op Franse bodem te Fontenay-le-Compte, eindigde vervolgens 2de te Le Coux en Langon. Eind april stond de 582 km lange Tour de l'Aude op het programma waarin hij beslag legde op de 4de plaats in de eindstand. Hij was naar eigen zeggen in de vorm van zijn leven. Sutton en Hewson behoorden nog steeds tot B.C. Remois en sloten met de club een compromis: het overgrote deel van de maanden mei en juni konden ze koersen in de Champagnestreek, de rest van het seizoen in de Charente. Het drukke wedstrijdprogramma zag er als volgt uit: 1 mei Poitiers-Saumur-Poitiers, 3 mei: de G.P. des Coopérateurs te Reims, 7 en 8 mei de Tour de l'Ariège, 17 en 18 mei Tour de l'Oise gevolgd door het Circuit des Ardennes en midden juni de Tour de Champagne. Hewson eindigde 3de te Poitiers en Sutton 11de. Tijdens de G.P. des Coopérateurs te Reims leek Hewson naar de overwinning te rijden, doch werd gevat in het zicht van de streep. De Tour de l'Ariège in de Pyreneeën was de volgende opdracht. Tijdens de 229 km lange eerste rit gewonnen door Raymond Mastrotto, kwam Hewson als 2de aan op 2'. In de tweede rit kon hij op de Col de Port wedijveren met Mastrotto, gooide zich als het ware de dieperik in richting Tarascon en liet Mastrotto achter zich. Hij kreeg de leiders Gay en Polo in het vizier, maar eindigde 3de op 45" van winnaar Georges Gay maar 2' voor Mastrotto, de eindwinnaar. Hewson sloot af met een derde plaats, Sutton met een vijfde en Huntington kreeg stilaan het competitieritme opnieuw te pakken.

Het wereldkampioenschap in Reims in 1958: Andrews spurt naar de 13de plaats voor Defilippis. (Foto In pursuit of stardom)

Tour du Nord 1958: v.l.n.r.: Andrews-Brown-Sutton-Hewson-Kennedy-Brittain-Pusey-Rondelé. (Foto Coureur)

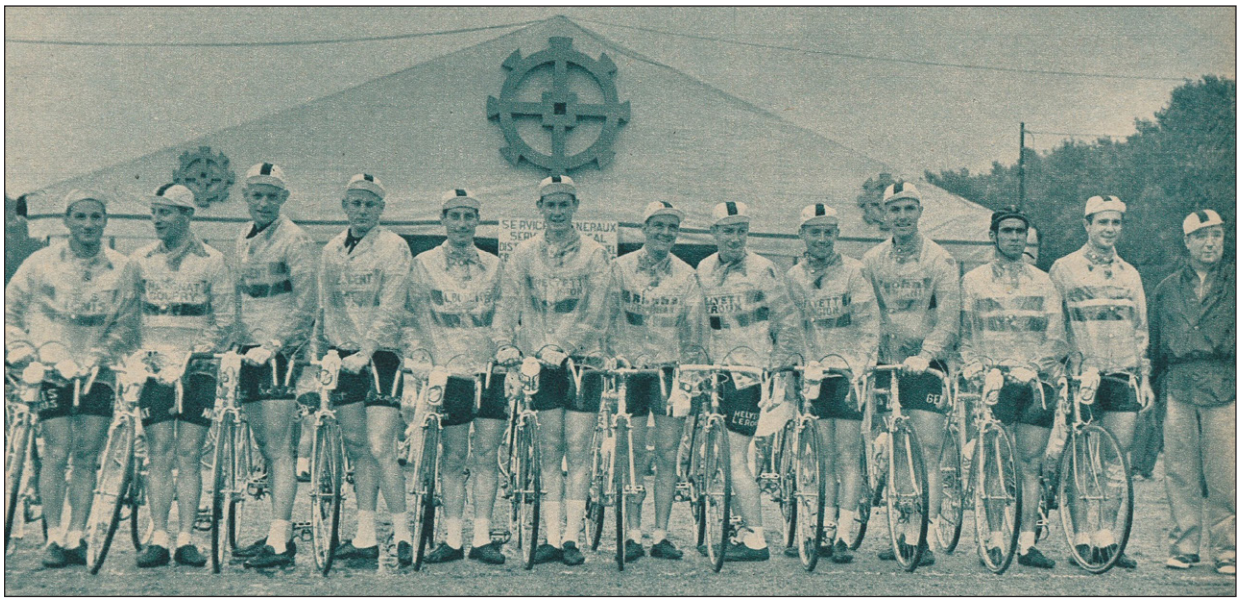

Tourploeg Internationalen 1959, v.l.n.r.: Adolf Christian, Richard Durlacher, Arne Jonsson, Bent-Ole Retvig, John Andrews, Tony Hewson, Brian Robinson, Seamus Elliott, Vic Sutton, Tadeusz Wierucki, Antonio Baptista, José Cardoso Sousa en ploegleider Sauveur Ducazeaux. (Foto But & Club)

Hewson kreeg daags na deze rittenwedstrijd bronchitis en moest op 17 mei in de 1ste rit van de Tour de l'Oise 70 km na het vertrek uit Creil opgeven, nog steeds geplaagd door de gevolgen hiervan. De ritzege ging hier naar de Duitser Klaus Bugdahl. Halverwege het Circuit des Ardennes volgde een nieuwe opgave vanwege oververmoeidheid gepaard gaande met uitputtingsverschijnselen. Tijdens de vierdaagse Tour de Champagne begin juni keerde de goede vorm van zes weken eerder niet terug: opnieuw dagelijks afzien, aanklampen: het vijfde wiel aan de wagen zijnde kreeg het moreel een diepe deuk. Hewson was de wanhoop nabij. Terzelfder tijd kreeg hij samen met Sutton en Andrews het bericht dat hij geselecteerd was als lid van een Internationale ploeg voor de komende Tour de France die op 25 juni van start zou gaan te Mulhouse. De grote droom ging verwezenlijkt worden en in normale omstandigheden zou Hewson op een wolk gaan leven, maar die verdomde bronchitis bleef hem parten spelen. Hij kwam voor een dilemma te staan met nog twaalf dagen te gaan voor de Tourstart. Moest hij zijn plaats afstaan aan een fittere renner of de selectie aanvaarden in de hoop tijdig genezen te geraken? Niettegenstaande zijn opgave in de laatste rit van de Tour de Champagne opteerde hij voor het laatste. Na een koude en natte maand mei keerde het tij voor Hewson toen begin juni de temperatuur plots de hoogte inging. Drie dagen voor de start van de Tour eindigde hij binnen de prijzen in de G.P. de Soissons op 22 juni. Deze prestatie overtuigde hem ervan dat de gezondheidsperikelen van de baan waren.

De Tour 1959

Op 25 juni 1959 begon het grote avontuur: de start van de Tour te Mulhouse. Het Internationale team was samengesteld uit vier Britten: Brian Robinson, John Andrews, Tony Hewson en Vic Sutton (de laatste twee met publiciteit van Helyett-Remington op hun truien[7]), een Ier: Seamus Elliott, 1 Pool: Tadeusz Wierucki, 2 Portugezen: José-Sousa Cardoso en Antonio Baptista, 2 Denen: Bent Ole Retvig en Arne Jonsson en 2 Oostenrijkers: Adolf Christian en Richard Durlacher. Een bont allegaartje van 12 renners met 6 verschillende nationaliteiten onder leiding van ex-renner Sauveur Ducazeaux! Hewson had zo zijn bedenkingen bij de samenstelling van het team.

De communicatiebarrière alleen al: zes verschillende talen! Dit bleek echter achteraf gezien geen onoverkomelijk probleem: iedereen sprak een beetje Frans en Engels en er was geen

7 Waarschijnlijk via hun club in Frankrijk.

onderlinge rivaliteit tussen het dozijn renners evenmin als de aanwezigheid van ego's. De grootste problemen vloeiden voort uit de verscheidenheid van het gebruikte materiaal. Tijdens de 1ste rit (Mulhouse-Metz) gewonnen door Darrigade raakte Sutton betrokken in een valpartij en verloor 18' terwijl de Deen Jonsson als laatste eindigde op 35'. De volgende dag bracht de renners van Metz naar de Citadel van Namur met de Italiaan Favero als winnaar. Robinson was met zijn zesde plaats de eerste Internationaal. Andrews – met een opkomende bronchitis – en Retvig verloren meer dan 9'. Acht van de 12 Internationalen stonden geklasseerd in de laatste 20 van de voorlopige rangschikking.

De Denen bij de Internationale Tourploeg 1959: Jonsson en Retvig.
(Foto's eigen collectie)

Van Namur ging het naar Roubaix via de gevreesde Hel van het Noorden. Hewson kreeg dubbele bandbreuk op één van de kasseistroken. De mecanicien kreeg het niet voor mekaar twee reservewielen te monteren en haalde uiteindelijk een reservefiets van het dak van de ploegwagen, niet op zijn maat. Hewson was nu aangewezen op achtervolgen en kreeg na enkele kilometers een drietal in het vizier: Andrews, Retvig en Wierucki, drie andere Internationalen. Zij waren nu gedwongen een tijdrit te rijden van 80 km teneinde Roubaix te bereiken binnen de tijdslimiet. Andrews, ziek, was nog slechts een schim van zichzelf en gaf enkele kilometers verder op. Het drietal bereikte Roubaix 29' na ritwinnaar Robert Cazala, juist binnen de tijdsgrens. De Portugees Baptista eindigde als 7de en Sutton verloor 20'.

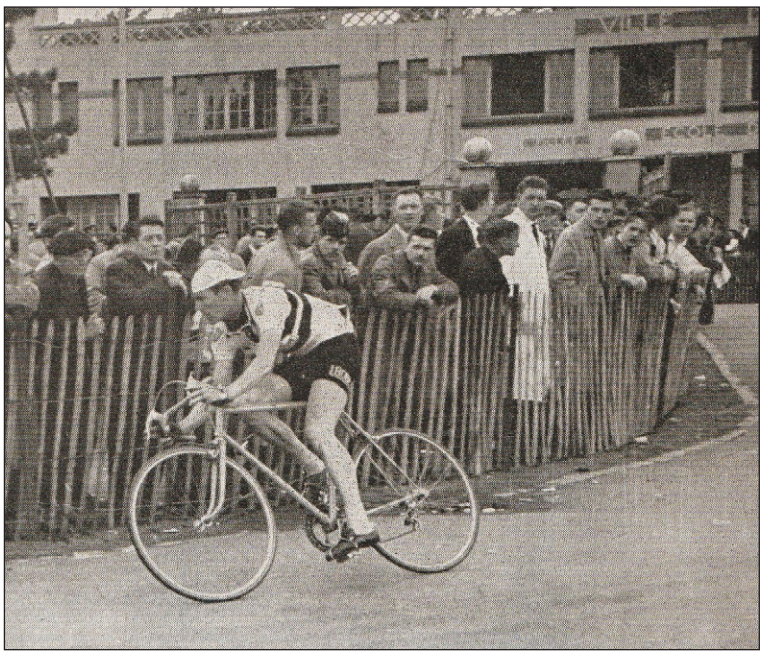

Hewson bij het binnenrijden van de velodroom in Roubaix, Tour 1959, op een niet-aangepaste reservefiets. (Foto Coureur)

De 230 km tussen Roubaix en Rouen werden verreden met een sterke tegenwind. De Italiaan Dino Bruni won de spurt voor de eerste plaats tegen Michel Van Aerde. Retvig en Durlacher verloren 8', maar de rest van de overgebleven elf Internationalen eindigden in de buik van het peloton. Rouen-Rennes was met zijn 286 km de langste rit uit de Tour 1959.

Hewson bij de start te Rouen , rit Rouen-Rennes, Tour 1959. (Foto Coureur)

Hewson kreeg aan km 200 een inzinking van formaat en bereikte Rennes met een achterstand van 35' op ritwinnaar Jean Graczyck, slechts een haarbreed verwijderd van de tijdslimiet. Sutton en de rest van de ploeg bevonden zich bij aankomst in het peloton. De volgende dag stond een 45 km lange tijdrit op het programma tussen Rennes en Nantes, gewonnen door Roger Rivière in een tijd van 56'46". Nantes-La Rochelle werd een nachtmerrie voor Hewson. Nauwelijks 15' na de start vanuit Nantes reed ploeggenoot en rode lantaarn Retvig lek. Ploegleider Ducazeaux kwam langs en riep Sutton iets toe. "Non compris", antwoordde Vic. Vervolgens richtte hij zich tot Hewson: "Retvig a crevé, tu dois attendre". "Is hij gek geworden", vroeg Hewson zich af. "We zijn pas vertrokken vanuit Rennes en er blijven nog 180 km af te leggen met een stevige rugwind als bondgenoot. Hij wil me laten wachten op de zwakste schakel uit onze ploeg. Ik alleen?

Denkt hij dat ik Anquetil, Rivière en Baldini in één en dezelfde persoon ben?" Hewson volgde de orders op en liet zich uitzakken maar voelde nattigheid. Het bleef maar wachten op Retvig, tot op het ogenblik dat hij in de verte de bezemwagen zag met voor zich uit rijdend een renner met een zwakke pedaalslag: Retvig! Mentaal had Retvig zich al verzoend met een opgave, wat later bleek te kloppen. Hewson, zich bewust zijnde van de onmogelijke opgave het peloton nog te kunnen bijbenen gaf er de brui aan bij km 70 en vervoegde Retvig in de bezemwagen die La Rochelle bereikte 28' na ritwinnaar Roger Hassenforder. Exit Tour!

De dag nadien kwam Hewson nog enkel een vertrekkend peloton aanschouwen richting Bordeaux. Het gaf hem een gevoel van een reiziger die op een stationsperron zijn trein voor zijn ogen ziet vertrekken en moederziel alleen op een leeg perron achterblijft. Van onze drie 'nomaden' bleef nu enkel nog Vic Sutton in de wedstrijd. Hij zou zich onderscheiden in rit 10 op zondag 5 juli 1959 (Bayonne naar Bagnères-de-Bigorre, 235 km) toen hij in gezelschap van Anquetil, Bobet, Gaul en Bahamontes mee de debatten leidde bij de beklimming van de 2.115 m hoge Tourmalet. Sutton bleef verbazen. Van bijna rode lantaarn in Bordeaux klom hij gestadig op in de algemene rangschikking. Hij eindigde 16de in de klimtijdrit op de Puy de Dôme. In de Alpen – te Grenoble, Aosta en Annecy – kwam hij geregeld voor in de top 20, niet slecht voor een Tourneofiet. Sutton had één nadeel: hij was een slechte daler. De Tour eindigde in Parijs met winst voor Bahamontes. Van de 120 starters beëindigden er 65 Parijs, inclusief drie van de Internationalen: Robinson 19de met ritwinst in Châlons-sur-Saone, Sutton 37ste en Christian 41ste.

Bij aankomst in Saint-Claud was er geen huldiging van het lokale publiek. Sutton was immers geen vaste inwoner, doch jongere bewoners schudden hem al eens de hand.

Sutton bij de beklimming van de Tourmalet voor Anquetil en Bobet, Tour 1959. (Foto In pursuit of stardom)

Voor de start van de laatste rit Dijon-Paris in de Tour 1959. V.l.n.r.: zittend Ducazeaux-Sutton-Bahamontes-Robinson. (Foto Coureur)

Sutton (L) en Robinson bespreken na aankomst hun ervaringen van dezelfde rit in de velodroom van Grenoble. (Foto Coureur)

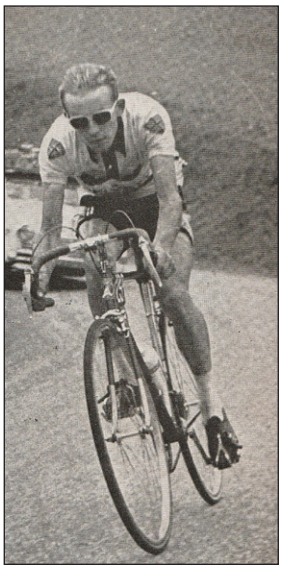

Sutton in de afdaling van de Col de Romeyre tijdens de 17de rit van de Tour 1959 St Étienne-Grenoble. (Foto Coureur)

Voor hen was hij een renner die de Tour moedig had uitgereden en dat betekende in hun ogen een uitzonderlijke prestatie voor een menselijk wezen. Sutton was echter dezelfde man niet meer als toen hij vier weken eerder Saint-Claud verliet. Hij was een wandelend skelet met een hoekig gezicht, vel over been en met de ogen diep weggezonken in de oogkassen leek hij op iemand die een concentratiekamp had overleefd! Zijn blonde haardos was zilvergrijs geworden door de zon. Zijn wit bovenlichaam vormde een schril contrast met zijn okerkleurig gebrande armen en benen. Hij was door vuur gegaan en vervormd, niet alleen fysiek maar ook als persoon: assertiever, ongeduldig, onrustiger en minder bereid tot eensgezindheid en krenterig. Het drietal moest broederlijk naast elkaar leven, maar Suttons houding bevorderde

De overlevenden van de Internationalen van de Tour 1959. V.l.n.r.: Christian, Robinson, Sutton. Derde van links is oud-renner Louis Caput. (Foto Coureur)

de goede stemming binnen de relatie niet en met Huntington begon hij meermaals te kibbelen met venijnige uitspraken. Hewson had voor zichzelf alles eens op een rijtje gezet. Vanaf de maand mei volgde de ene ontgoocheling na de andere: griep, bronchitis, vormverlies, de lange jacht naar Roubaix, geen tijd om te recupereren in de veeleisende 286 km van Rouen naar Rennes die zijn reserves diep hadden aangetast en het feit dat hij opgeofferd werd in de rit naar La Rochelle. Hij wou best alles vergeten maar kon het niet.

Na de Tour

Met het criteriumseizoen in volle gang kwamen onze mannen bijna dagelijks aan zet. Gedurende de acht daaropvolgende weken reden zij gemiddeld vier criteriums per week en doorkruisten kriskras Centraal- en West-Frankrijk met Normandië en Bretagne als verste uithoeken.

Op 17 augustus hadden ze een contract voor een criterium in Castillon-la-Bataille, een kleine stad aan de Dordogne te midden de Saint-Émilion-wijnstreek. Niemand minder dan Fausto Coppi was er eveneens van de partij. Coppi was in de herfst van zijn loopbaan en zijn optredens in criteriums buiten Italië begonnen zeldzamer te worden. Het was de eerste keer dat Hewson, Sutton en Huntington Coppi in levende lijve zagen.

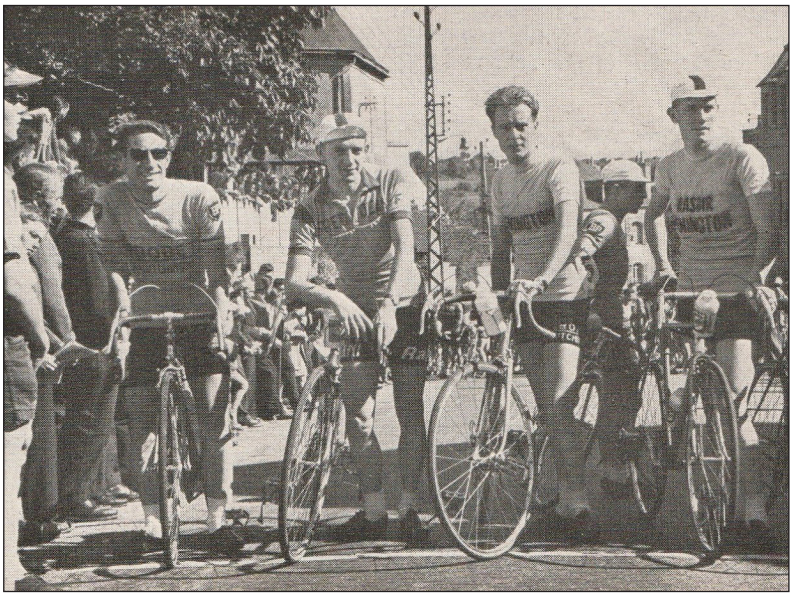

Voor de start van een criterium, v.l.n.r.: Andrews-Sutton-Huntington-Hewson. (Foto Coureur)

Hewsons zelfvertrouwen kreeg opnieuw vorm na zijn Tourdébacle en zijn conditie ging er met de dag op vooruit. Halverwege de wedstrijd sprong hij weg uit het peloton en kreeg onmiddellijk drie andere renners mee: Saint, Sutton en… Coppi. Het was de hoogst aangeschreven ontsnapping uit zijn wielerloopbaan. Veteraan Coppi snakte naar adem telkens het tempo de hoogte inging en zweetdruppels rolden van zijn voorhoofd en neus tot op zijn kin en zijn hangende ogen vormden een medelijwekkend aanzien. Het was een goed georganiseerde ontsnapping: ieder deed om beurten kopwerk en de premies werden onder elkaar verdeeld. Met de eindstreep in zicht kwamen de onderlinge demarrages op gang. Coppi leek op zicht vermoeid, maar zijn reputatie vereiste nog steeds een enorm respect. Hij kwam sputterend opzetten naast een op volle toeren stomende Saint die hem op de lijn klopte. Hewson eindigde 3de en Sutton 4de. Saint en Coppi: twee mannen met een brede glimlach die druk bezig waren met handen schudden en handtekeningen uit te delen na aankomst zouden enkele maanden later overlijden! Enkele dagen later gingen Hewson en Sutton aan de slag in de G.P. d'Uzerche in het hart van de Corrèze. Hewson werd slachtoffer van een valpartij veroorzaakt

door een loslopende hond die te midden de groep was beland. Met een zwaar gehavende rechterknie bleef hij 18 dagen zonder competitie. Ondertussen kwam de herfst en meteen het seizoenseinde in zicht. Onze mannen reden de dag van Paris-Tours een afwachtingswedstrijd in Tours alvorens terug te keren naar 'Good old England'.

Hewson was een maniak in het bijhouden van notities. Zo schreef hij over zijn verdiensten in 1959:

- 34 weken doorgebracht in Frankrijk.
- Prijzengeld profwedstrijden: 250.000 FFR.
- Contracten profwedstrijden en uitgaven: 210.000 FFR.
- Prijzengeld onafhankelijken en amateurwedstrijden: 200.000 FFR.
- Contracten onafhankelijken en amateurwedstrijden en uitgaven: 70.000 FFR.
- Kosten voor accommodatie, voeding en verplaatsingen: 405.000 FFR of 11.300 FFR per week.
- Hewson reed 75 koersen: 48 bij de profs, 27 bij de onafhankelijken + amateurs en gaf op in 23 van de 75 wedstrijden.

Hij overschouwde eveneens zijn totale carrière: Nationaal kampioen junioren 1951, winnaar Tour of Britain en Tour of Scotland 1955 evenals de Viking Manx Trophy en dan zijn overzees avontuur. 1960 moest het jaar van de grote doorbraak worden of misschien het jaar van de volledige afgang. Hewson was fel aangedaan door het nieuws van het overlijden van Coppi en Tamburlini. Coppi, zijn jeugdidool die hij bekampte in het criterium van Castillon en met wie hij in de goede ontsnapping zat toen hij nog kloek en energiek oogde was niet meer. Voor Hewson was Coppi meer dan een kampioen. Een soort mythisch, quasi religieus personage, dat een wereldwijde ambassadeur van de wielersport was geworden: de Paus van de wielersport! Eugène Tamburlini, winnaar van de Tour of Britain 1954, was tijdens deze wedstrijd een vriend geworden. 'Tambour' pleegde zelfmoord na een mislukte liefdesrelatie!

1960

Tijdens de winter van 1959-1960 trainde Hewson 1.300 km in 13 weken. Op 5 februari 1960 vertrokken Sutton en Hewson, nog altijd met een licentie van onafhankelijke opnieuw richting Frankrijk. Niet aan het stuur van een ouderwetse ambulance of van een auto een caravan voortslepend, maar met een Renault Frégate het jaar voordien aangekocht in Frankrijk. De caravan was achtergebleven in Saint-Claud. Ze gingen in Parijs langs bij Sauveur Ducazeaux, hun ploegleider tijdens de Tour 1959. Sutton moest er nog zijn prijzengeld uit die Tour ophalen. Vervolgens ging het naar Saint-Étienne voor een bezoek aan de hoofdzetel van de firma Simplex-Stronglight. Via de Britse invoerder hadden ze de raad gekregen zich hier aan te bieden met het oog op een eventuele sponsordeal.

Het bezoek draaide uit op een sisser. Ze kregen te horen dat Simplex enkel onderhandelde met ploegleiders of vertegenwoordigers, maar niet met individuelen en zeker niet met Britse renners! Uiteindelijk werd het bezoek bezegeld met voor elk het laatste model van een set tandwielen.

Andrews bevond zich op dat ogenblik reeds in Nice. Op eigen kosten had hij het Castel Bretonhotel vervoegd samen met zijn Mercier-ploegmaats om er het seizoen 1960 voor te bereiden. De verblijfskosten aldaar namen een serieuze hap uit zijn budget. Hewson en Sutton hadden het plan opgevat gezamenlijk een huis te huren in het bergachtige gebied boven Nice. Andrews sloot nadien opnieuw bij hen aan en zo werden de kosten van de huur verdeeld onder het drietal. Het voorjaar 1960 was er een van nat en koud weer, zelfs aan de Azurenkust. Op 19 maart 1960, met een totaal van 2.400 trainingskilometers in de benen,

vooral klimkilometers, verliet het drietal de streek rond Nice om af te zakken naar de Charente. Andrews reed rechtstreeks naar Saint-Claud, terwijl Hewson en Sutton een omweg maakten via Bordeaux om er deel te nemen aan de 170 km lange Bordeaux-Saintes. De wedstrijd werd gewonnen door Raymond Poulidor en onze Britten eindigden in een tweede groep. Hewson nam twee premies voor zijn rekening. Daags nadien ging het naar uitvalsbasis Saint-Claud. Bij aankomst aldaar stond hen een verrassing te wachten. Andrews' vriend Bill Rowe was eveneens naar Saint-Claud afgezakt met vrouw en kind in de hoop zijn wielercarrière een boost te geven en had zijn caravan gestald op het gemeentelijk plein aldaar. Dat was niet naar de zin van Hewson. Het drietal Andrews, Sutton en Hewson had sinds 1959 een vriendschapsband opgebouwd met de lokale autoriteiten en inwoners van Saint-Claud, maar Hewson vreesde nu een invasie van Britse renners, wat niet de bedoeling was. Daaropvolgende gebeurtenissen zouden Hewson gedeeltelijk gelijk geven maar dat was op dat ogenblik niet te voorspellen.

Een lachende Andrews in Mercier-outfit. (Foto Coureur)

De zondag na Bordeaux-Saintes eindigde Hewson 2de in de G.P. de Civray en Sutton 3de. Het was echter geen overdonderend succes want een dispuut met Sutton wierp een schaduw over de relatie met Hewson voor de rest van hun verblijf in Frankrijk. Ze leefden nu al drie jaar samen, in de ambulance en de caravan en deelden onderling de taken, hielpen elkaar tijdens de wedstrijden, betaalden elk hun deel van de kosten en deelden zelfs hun prijzengeld wanneer ze dit verkregen hadden door elk op een gelijkmatige wijze hun deel van de inspanningen geleverd te hebben. Samenwerking en overeenkomen hield hen op dezelfde lijn. Een gouden regel bestond er in elkaar niet aan te vallen tijdens de wedstrijden en Sutton verbrak deze regel te Civray. De volgende wedstrijd vond plaats te Laguirande en de barsten in het eenheidsfront onder onze drie mannen werden groter. Sutton kon het niet vinden dat Rowe en Andrews plaats namen in de Renault Frégate, toebehorend aan hem en Hewson. Dit resulteerde in een discussie waardoor Hewson, Andrews en Rowe de verplaatsing samen maakten in de Simca van Andrews en Sutton alleen met de Frégate op pad ging. Het overgrote deel van de onkosten werd tot dan toe eerst betaald door Hewson, terwijl de anderen hun deel later aflosten. Hewson maakte uit frustratie komaf met dat systeem. Elkeen zou vanaf nu zijn eigen voorhanden zijnde middelen aanwenden. Het leek op een familieruzie waar niemand beter van werd. Oorzaak was de verandering in Suttons karakter. Sinds zijn goede prestaties in de bergritten van de Tour 1959 kreeg hij meer zelfvertrouwen en was ambitieuzer geworden. De competitiedruk om te presteren en een stressvolle levensstijl waren de juiste ingrediënten voor egoïsme en onredelijk gedrag en een slecht humeur veroorzaakte van tijd tot tijd kortsluitingen in Suttons houding tegenover de anderen. Sutton koesterde een onomkeerbare afgunst tegenover Andrews omdat die hem als een zonderlinge 'Noorderling' kleineerde. Nu kreeg hij zijn revanche.

Een tournée van regionale wedstrijden te Saumur, Chef-Boutonne, Bourcefranc en Saint-Claud leverde mooie cash-contracten op.

Tijdens een vroege aprilochtend kregen Hewson en Sutton elk een brief van Pierre Brambilla, sportdirecteur van de ploeg Libéria-Grammont. Ze konden hun ogen niet geloven: een aanbieding om voor deze ploeg de rest van het seizoen 1960 te rijden. Brambilla anticipeerde in zijn brief al op hun aanwerving en vroeg naar de maten van hun fietskaders en koerskledij, samen met instructies om het team te vervoegen te Sancerre op zaterdag 23 april. Hun eerste koers in Libéria-Grammont-kleuren zou de Tour de Cher worden, een 250 km lange wedstrijd

door de wijngaarden van de Loire. Het nieuws kwam als een totale verrassing. Libéria, eerder een fietsconstructeur met bescheiden ambities, was samengegaan met Grammont, een fabrikant van tv's en radio's. Grammont profiteerde van de 'boom' in de tv-markt en wou meer naambekendheid bij het grote publiek. Wat kon beter dan een wielerteam sponsoren met Henry Anglade als kopman? Maar sponsoring was geen bodemloze put en Grammont pakte de zaken voorzichtig aan. Buiten Anglade waren er geen andere vedetten met extravagante contracten. Integendeel. Via managers Roger Piel en Sauveur Ducazeaux kwam men uit bij een aantal jonge beloftevolle onafhankelijken die op een goedkope manier aan topcompetitie konden doen: rijden 'à la musette'[8]! Onze mannen zaten op hete kolen tijdens hun eerste ontmoeting met Brambilla. Het was zoals een leraar-leerling bijeenkomst. Brambilla haalde de fietsen te voorschijn evenals de koerskledij: truien, broeken, petjes en trainingsuitrusting met de namen Libéria-Grammont er op geborduurd. Vervolgens werd het wedstrijdprogramma besproken. Brambilla beschouwde Sutton als een klimmer en Hewson als een rouleur. Sutton kreeg de Tour du Sud-Est en de Tour de Suisse voorgeschoteld. Hewson de Tour de Champagne en de Quatre Jours de Dunkerque. Ze hadden liever samen hun debuut gemaakt in een rittenwedstrijd, kwestie van mekaar te ondersteunen gezien Sutton maar weinig Frans sprak en zou geïsoleerd worden in een Franssprekend team. Brambilla vertoonde een wat dictatoriaal gezag, maar was een nieuweling als sportdirecteur en stond dichter bij zijn renners tegenover de oudere garde ploegleiders. Deze mannen, afkomstig uit de harde wielerschool van de jaren '30 waren meer gedisciplineerd en traden eerder op als afstandelijke pater-familias tegenover hun renners. Volgens John Andrews deed Mercier-ploegleider Tonin Magne beroep op een wichelroede om zijn renners te doorgronden. Tijdens de maaltijden liep hij constant rond de tafels, schraapte overbodige boter van hun brood, sneed vet van hun steaks, verbood het gebruik van alcoholhoudende dranken en nam alles in beslag wat in zijn ogen schade kon berokkenen aan hun conditie! Ze werden behandeld als onfatsoenlijke schooljongens. Er liep trouwens iets mis met Andrews die te kampen had met een aanzienlijk vormverlies, volgens hem het gevolg van een niet te constateren ziekte. Uiteindelijk sprak hij over 'mal au foie', leverziekte. In Franse rennersmiddens betekende dit in die tijd het ontbreken van de moraal om er iets van te bakken. 'Mal au foie' was dus een uitvlucht van vormverlies. Hij was een schaduw van de belofte uit 1958 en stond aan de top op Magne's hitlijst om er iets aan te doen. Hij werd knorrig en driftig, maar het viel op dat hij meer en meer optrok met Tiny, Bill Rowes' echtgenote! Hij werd een frequente bezoeker van Rowes' caravan, hield met haar lange intieme conversaties en toen Rowe en Sutton op een nacht niet thuiskwamen van een wedstrijd sliep hij bij Tiny met als uitleg "Ze is te bang om alleen te blijven". Hewson begon zich af te vragen of het vormverlies van Andrews enkel te wijten was aan 'mal au foie' in de ware zin van het woord!

De wedstrijden volgden elkaar in snel tempo op. Voor Hewson: Tour du Cher, Circuit Boussaquin, Boucles du Bas-Limousin, G.P. d'Asnières, Poitiers-Saumur-Poitiers (4de), Les Salles Lavaguyon (5de). Begin mei 1960 reed hij vier wedstrijden in vijf dagen en deed 570 km wedstrijdritme op alvorens af te zakken naar Reims voor de vijf dagen durende Tour de Champagne. Een valpartij in de 245 km lange rit van Charleville naar Châlons gooide roet in het eten van Hewson. Daags nadien gaf hij op na 150 km in de rit naar Troyes als gevolg van de opgelopen blessures. Terug in Saint-Claud waren er nog vijf dagen te gaan alvorens de Quatre Jours de Dunkerque aan te vatten. Ondertussen lekte de romance tussen Andrews en Tiny uit bij Rowe himself. Bill Rowe had er genoeg van als hoorndrager te moeten fungeren en besloot terug te keren naar Engeland.

Hewson vertrok vanuit het Parijse station Gare du Nord per trein naar Duinkerke maar er was iets gebroken in hem. Zijn droom om een toprenner te worden als prof was nog steeds niet in

8 Wat wij noemen: rijden voor een trui en een broek.

vervulling gegaan. Zijn leven was een vicieuze cirkel geworden van trainen, koersen en reizen: de keiharde realiteit. Mentaal en fysiek leek de veer volledig gebroken en hij zocht een uitweg. De start van de Quatre Jours de Dunkerque was niet echt hoopvol voor Hewson: koude en regen gaven nog een extra deuk in zijn niet al te beste moreel. “Wat doe ik hier?”, vroeg hij zichzelf af.

Hewson begeeft zich naar de start van een wedstrijd. (Foto In pursuit of stardom)

Duinkerke: de lokroep naar het vaderland werd alsmaar groter. Hier begon het avontuur in 1958, maar nu was Hewson dezelfde Hewson van toen niet meer. Groot-Brittannië lag bij wijze van spreken op een steenworp van Duinkerke. Er ging veel door zijn hoofd: van de aankoop van de ambulance, over Operatie Dynamo[9] tot de valpartij in de Tour de Champagne.

Van bij de start liet hij zich afzakken naar de achterste gelederen van het peloton en na amper 20 km wedstrijd gaf hij er de brui aan, zeer tot ongenoegen van ploegleider Brambilla. Er viel een zware last van Hewsons schouders. Hij reed terug naar het hotel waar de Libéria-ploeg verbleef, overhandigde zijn fiets aan de hoteleigenaar en liet eveneens een briefje met wat uitleg voor Brambilla achter en vertrok vervolgens naar het treinstation. Hewson voelde zich als een gedetineerde die zopas de gevangenis had verlaten. Het was de eerste dag in de rest van zijn leven, een blanco bladzijde waarop hij nu vrij was te schrijven wat hij wou. Hij keerde terug naar Saint-Claud en bleef toch op lokaal niveau nog enkele wedstrijden rijden alvorens op het einde van het seizoen de wielersport definitief vaarwel te zeggen.

De breuk tussen Rowe en zijn echtgenote Tiny was nu ook definitief en zij vormde met Andrews en Rowe’s zoon een nieuw samengesteld gezin. Met Andrews ging het als renner ook bergaf. Opnieuw geselecteerd voor de Tour 1960 samen met Vic Sutton kwam hij met een mindere conditie aan de start en verdween in de Pyreneeën uit de koers. Vic was goed op dreef in het midden van het seizoen en beëindigde de Tour de Suisse op een knappe 5de plaats. Hij was nu klaar voor een nieuwe Tour en lag er op gebrand nog beter te doen dan in 1959. Er ging nu een volledige Britse ploeg van start: het achttal John Andrews, Stan Brittain, John Kennedy, Harry Reynolds, Brian Robinson, Norman Sheil, Tom Simpson en Vic Sutton en opnieuw met Sauveur Ducazeaux als ploegleider.

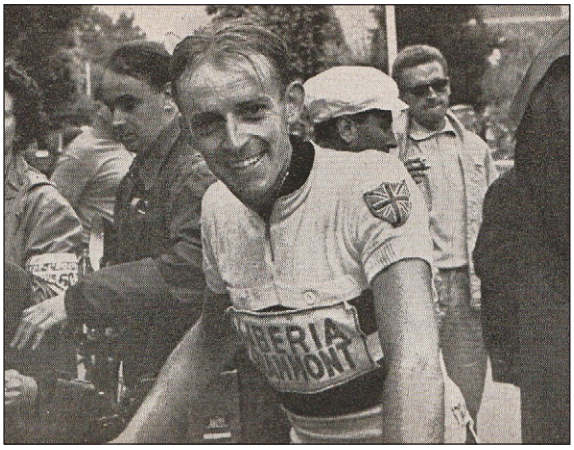

Een lachende Sutton na aankomst van de 11de rit Pau-Luchon, Tour 1960. (Foto Coureur)

Sutton kwam goed door de Pyreneeën. Niettegenstaande hij rit 11 (Pau-Luchon) met o.a. de beklimming van de Tourmalet, Aspin en Peyresourde als 13de eindigde en samen met Brian Robinson en Tom Simpson de dagprijs in het ploegenklassement won kende hij een ‘off day’ in de Alpen. Tijdens de 18de rit tussen Aix-les-Bains en Thonon-les-Bains kon hij het tempo niet aan op een vrij makkelijke klim en gaf op. Er zat geen herhaling in van 1959. Erger nog: volkomen uitgeput werd hij gehospitaliseerd te Thonon-les-Bains. Zijn lichaam had het opgegeven na een intensieve periode van training en competitie vanaf de Tour de Suisse en volgens de dokters

9 Operatie Dynamo: de evacuatie van ongeveer 338.000 omsingelde Britse en 124.000 Franse troepen vanop de stranden in en rond Duinkerke naar een aantal havens in Zuid-Engeland tussen 26 mei en 4 juni 1940.

was hij het slachtoffer geworden van een hartinfarct. Ze raadden hem aan onmiddellijk te stoppen met wielrennen. Na een verblijf van elf dagen in het hospitaal keerde hij terug naar uitvalsbasis Saint-Claud. Hij zag er bleek en verouderd uit en leed volgens de bloedtesten aan hemofilie. Hij sloeg alle medisch advies in de wind en zette aan in een aantal criteriums die hem financieel een extra opbrachten. Hewson, Rowe – ondertussen teruggekeerd naar Saint-Claud – en Sutton hadden allen onderling meerdere conversaties over hun toekomst als renner. Voor Hewson was het al een tijdje een uitgemaakte zaak: exit wielerpeloton en Sutton was dezelfde mening toegedaan na al zijn gezondheidsperikelen. Rowe wou nog niet opgeven en plande een terugkeer naar Frankrijk het jaar nadien. Andrews' contract werd bij Mercier beëindigd en reed nu 'à la musette' bij Margnat-Coupry.

Begin oktober was het zover: Vic Sutton en Bill Rowe vertrokken naar thuisland Groot-Brittannië terwijl Hewson nog een tijdje achterbleef. Het drietal schudde elkaar de hand. De link met de wielersport die hen aan elkaar verbond was nu gebroken. Er was nu misschien geen reden meer om mekaar in de toekomst nog te ontmoeten!

De vastberadenheid van onze 'caravanners' Tony Hewson, Vic Sutton, John Andrews, Alan Huntington en Bill Rowe was er medeverantwoordelijk voor dat de Britten op een dag tot de wereldelite in het wielrennen zouden gaan behoren. Ian Steel had in 1952 al een eerste stap gezet met winst in de Vredeskoers. Het Herculesteam midden jaren '50 versnelde het leerproces van de Britse renners op continentaal niveau. Brian Robinson zorgde in 1958 voor de eerste Britse ritzege in de Tour. De prestaties van Andrews, Sutton en Simpson inspireerden imitators. De vorming van de B.C.F. – de British Cycling Federation of eengemaakte Britse Wielerbond – in 1959 bracht eenheid en verdere verbetering in het Britse wielerbestel. Tom Simpson, Graham Webb en Beryl Burton werden Wereldkampioen. Barry Hoban werd meervoudig ritwinnaar in de Tour en kwam op klassiek vlak ook goed uit de verf met winst in o.a. Gent-

Britse Tourploeg 1960, v.l.n.r.: Norman Sheil-Stan Brittain-Tom Simpson-Brian Robinson-Harry Reynolds-John Kennedy-Vic Sutton-John Andrews. (Foto Coureur)

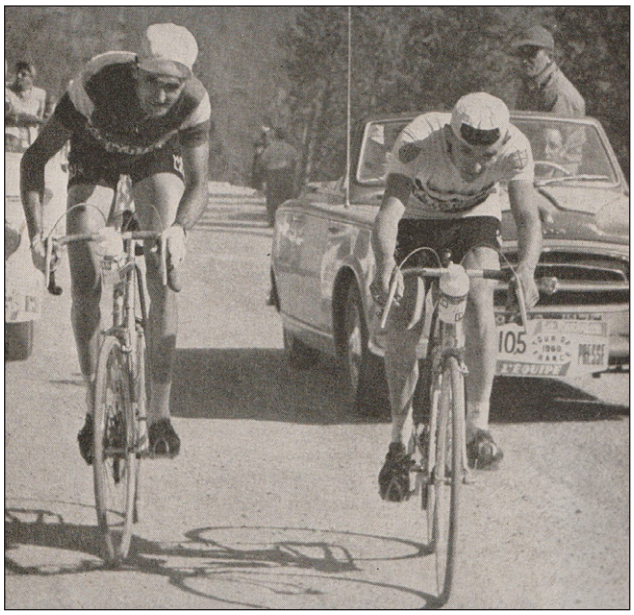

Rostollan in duel met Sutton bij een beklimming tijdens de Tour 1960. (Foto Coureur)

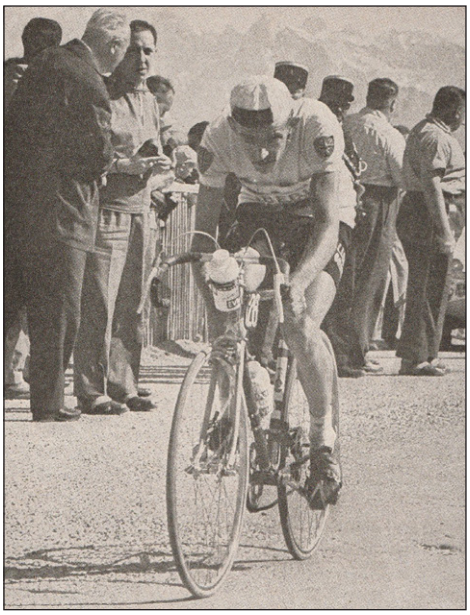

Sutton bij de beklimming van de Col de l'Izoard, Tour 1960. (Foto Coureur)

Wevelgem en Rund um den Henninger Turm. Alan Ramsbottom (16de in de Tour van 1963), Vin Denson en Derek Harrison waren vaste waarden in de jaren '60. Robert Millar kroonde zich tot bergkoning in de Tour. Sean Yates en Chris Boardman ontpopten zich tot begenadigde tijdrijders in de jaren '90 en met Bradley Wiggins, Chris Froome en Geraint Thomas kwam de kers op de taart met meervoudige Tourwinst. Manxman Mark Cavendish, ook een Brit, drukte eveneens zijn stempel op het wielergebeuren de laatste vijftien jaar met een wereldtitel op de weg in 2011, tweemaal de groene trui in de Tour en de evenaring van het record van het aantal individuele ritzeges in de Tour (34), een record dat hij nu deelt met Eddy Merckx.

Epiloog

Hoe verging het onze mannen na hun 'nomadenleven'? Bill Rowe hertrouwde vrij vlug en vestigde zich in Zwitserland, thuisland van zijn nieuwe echtgenote. Derek Cover stampte een bloeiende handel in elektrische toestellen uit de grond in Brighton. Alan Huntington kon Frankrijk niet loslaten en vestigde zich in de Dordogne in een omgebouwde molen. Hij overleed er op 27 juli 2007.

Na zijn huwelijk vond Vic Sutton zijn echte roeping en werd juwelier in Cottingham. Hij verloor nooit zijn interesse in de wielersport en maakte een succesvolle comeback in de '+ 60 veteranencategorie'. In 1999 reed hij 'L'Étape du Tour' in de Auvergnestreek. Twee weken later bezweek hij aan hartfalen tijdens een veteranenwedstrijd in zijn thuishaven Cottingham op 29 juli 1999.

John Andrews bleef tot in 1961 koersen in Normandië. Hij verdiepte zich verder in de autotechniek en richtte een handel op in oldtimers in Wiltshire. Midden jaren '90 werd bij hem kanker vastgesteld. In de herfstperiode van 1999 was hij aan een ziekenhuisbed gekluisterd, viel in coma en werd terminaal. Hewson bracht hem nog een bezoek. De morfine deed hem dromen: hij zou nog een reis boeken naar Italië. Hij wou het traject van Rome-Napels-Rome 1959 nog eens overdoen, een wedstrijd waarin hij alles gaf ten gunste van zijn kopman Louison Bobet. Andrews stierf op 23 maart 2000.

Tony Hewson ging na zijn terugkeer opnieuw studeren, behaalde aan de Universiteit van Leeds een graduaat in de Engelse taal en belandde zo in het onderwijs.

Hij overleed op 29 september 2020 te Hereford aan de gevolgen van een hersenbloeding.

Bronnen

- In Pursuit of Stardom door Tony Hewson, uitgegeven bij Mousehold Press in 2006.
- Cycling & Mopeds van 18 maart 1959.
- Coureur van Winter 1955, Summer 1956, januari 1959, oktober 1959, december 1959, mei 1960, juli 1960, september 1960, oktober 1960.

Een fiets, een trui en een broek (deel 6)

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws–regionale edities LEUVEN en HAGELAND–tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen en slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenlandse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumprodukten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 15 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

MICHIELS Louis

° 04/12/1916 Boutersem

† 12/01/2010 Brussel

CARRIERE

1939 Onafhankelijke

1942 Prof vanaf 12 juli

1943 Prof B

1944 -

1945 Individueel

1946 Rochet-Dunlop

1947 Rochet-Dunlop

1948 Rochet-Dunlop

1949 Terrot-Hutchinson / Thompson / Gold Rad

1950 Terrot-Wolber / Thompson / Individueel

1951 Thompson / Dardenne-Dunlop

1952 ?

1953 Plume Sport

1954 Plume Sport-Simplex

Louis Michiels

“De wielersport is in vijftig jaar niet veranderd”

BOUTERSEM/LEEFDAAL - Meer dan een halve eeuw geleden behoorde Louis Michiels (90)[1] tot de beste veldrijders van ons land. Daarnaast was de Brabants kampioen cyclocross ook een meer dan behoorlijk wegrenner. Michiels kwam in de zomer van 1946 aan de start van een van de twee etappewedstrijden, die in het naoorlogse jaar golden als alternatief voor de Ronde van Frankrijk. Hij eindigde in die kleine Tour (verreden tussen Bordeaux en Grenoble) uiteindelijk als achttiende.

De frêle renner van de Leuvense Stoempersclub reed op het hoogste niveau. Onder andere bij Rochet-Dunlop, Thompson, Terrot-Hutchinson en Terrot-Wolber. In het najaar van 1949 opende Louis Michiels café Het Crosserke in de Tiensestraat in Leuven, waar hij in de jaren ‘50 zaakvoerder bleef. Na een periode als arbeider in de metaalindustrie knoopte Michiels opnieuw aan met zijn leven als cafébaas. Jarenlang hield hij de taverne open aan de kerk in het centrum van Leefdaal (Bertem).

Na de dood van zijn vrouw en problemen met de eigen gezondheid verhuisde hij in de tweede helft van de jaren ‘70 naar een flat in Schaarbeek. Daar woont hij ondertussen al dertig jaar vlakbij zijn zoon en kleinzoon. “De laatste jaren ben ik opnieuw wat op de sukkel. Dat hoort erbij als je ouder wordt. Veel buitenkomen doe ik niet meer. Ik ‘wiggel en waggel’ een beetje over en weer in mijn appartement en ben meestal voor televisie te vinden”, lacht Michiels.

“Ik kijk met plezier terug op mijn periode als renner. Ik heb al bij al goed verdiend, was tevreden en, deed het erg graag. Het is alleen heel jammer dat de oorlogsjaren pal in het midden van mijn carrière vielen. Anders had er allicht nog veel meer in gezeten”, beseft de eeuwige tweede uit het veldrijden van de jaren ‘40. Zo behaalde hij maar liefst vier keer zilver op het nationaal kampioenschap. “Eigenlijk is er de jongste vijftig jaar niets veranderd in de wielersport. Het typisch menselijke en de schoonheid van de sport bestaan nog steeds. Waarom eigenlijk al die heisa over doping? Meer dan een halve eeuw geleden kwamen ze me ook al vertellen dat er weer eentje de schuur was ingedoken om verboden dingen te doen. Ik deed daar niet aan mee, maar moet wel bekennen dat ik het na een tijd enorm frustrerend vond om op die manier steeds tweede te worden. Het heeft me altijd dwars gezeten. Nu heeft het eigenlijk nog maar weinig belang. De enige conclusie die ik op mijn negentigste kan trekken, is dat ik nog leef en zowat alle tegenstanders van toen ondertussen overleden zijn: Misschien is dat alsnog een overwinning waard”, zegt Louis met een knipoog.

1 Leeftijd bij het verschijnen van het oorspronkelijk artikel in 2009.

BUEKEN Luc

° 21/06/1963 Neerlinter (Linter)

CARRIERE

1988 Isoglass-EVS-Robland

Luc Bueken in zijn enige jaar als prof.

“Te veel trainen en te veel willen doen, is nooit goed”

BUDINGEN - Luc Bueken beleefde in 1988 maar weinig plezier aan zijn seizoen bij het profteam lsoglass. Na een zware valpartij in Luik-Bastenaken-Luik, waarbij hij het stuur van een fiets in zijn rug kreeg, haalde de renner uit Budingen nooit meer zijn verhoopte niveau. Pas na afloop van het wielerjaar werd duidelijk dat een zwakke rug en een hernia aan de basis lagen van het minder presteren. Er volgden twee operaties en een moeizaam verlopen revalidatie. Ondanks een comeback van twee jaar bij de liefhebbers, was Luc Boeken definitief renner-af.

“Ik ben beginnen koersen op mijn negentiende en won elk jaar wel een reeks wedstrijden. Misschien heb ik bij mijn overstap naar de profs de dingen gewoon te fel willen forceren. Te veel trainen en te veel willen doen, is nooit goed. Ik heb dan ook geleerd dat het net de kunst is een evenwicht te vinden en alles geleidelijk en gedoseerd aan te pakken.”

Luc Bueken werd na zijn korte rennerscarrière fietsenmaker in zijn thuisgemeente. Na zes jaar kwam daar door gezondheidsproblemen ook plots een einde aan. “Bij één van de twee operaties aan de hardnekkige hernia’s in de periode 1990- 1991 is het ernstig fout gelopen”, vertelt hij. “Bij een bloedtransfusie kreeg ik (net als zo’n drieduizend andere patiënten in die periode) bloed dat besmet was met het toen nog onbekende hepatitis C-virus. Dat virus kan jarenlang in het lichaam aanwezig zijn om zich dan plots te manifesteren. Ik ben uiteindelijk in 2001 ziek geworden en ruim een jaar in behandeling geweest. Mijn weerstand was gewoon gesloopt en mijn professionele ambities kon ik opbergen. De voorbije jaren gaat het opnieuw beter met mijn gezondheid. Ik heb dan ook leren leven met een reeks lichamelijke klachten die steeds opnieuw opduiken.”

Luc Bueken was in de jaren negentig actief als losse medewerker en mecanicien bij enkele wielerteams. Nu is hij voorzitter van het wielerteam Budingen. Hij begeleidt er een groep van 23 jeugdrenners, waaronder zijn zoon Joeri die bij de nieuwelingen koerst.

LIBOTON Mario

° 24/03/1969 Leuven

CARRIERE

1990 Buckler (stagiair)

1991 Tulip Computers (stagiair)

1994 Vlaanderen 2002-Eddy Merckx (prof)

Mario Liboton als stagiair bij Buckler.

"Te lang moeten knokken voor een kans bij de profs"

RILLAAR - Eén van de grootste wielertalenten uit onze regio in het begin van de jaren negentig was zonder twijfel Mario Liboton. De jongere broer van cyclocross-kampioen Roland won in de jeugdreeksen en bij de liefhebbers 160 wedstrijden. Met vijf overwinningen in topkoersen voor beloften – zoals de Ronde van Vlaanderen en de Omloop Het Volk – leek hij klaar voor de overstap naar de profs. Na stageperiodes bij Buckler en Tulip reed hij uiteindelijk in 1994 één jaar als beroepsrenner bij Vlaanderen 2002. De grote doorbraak bleef echter uit.

"Dat seizoen bij de profs leek wel vervloekt. Ik werd aangereden op training, kampte een heel jaar met ziekte en blessures en kende ook op relationeel vlak een mindere periode. Ik raakte helemaal ontmoedigd en miste de moraal om terug te vechten. Ik vrees dat ik net als enkele talentvolle generatiegenoten te lang heb moeten knokken om beroepsrenner te worden. Toen het eindelijk zover was, waren we gewoon opgebrand", vertelt Mario. "Ik heb een nieuw contract bij een andere profploeg geweigerd. Omdat het bij de beroepsrenners gewoon niet klikte en ik bij de liefhebbers niets meer te bewijzen had, ben ik uiteindelijk in 1998 gestopt. De 'kick' was weg en dan heeft verder aandringen weinig zin."

De wispelturige renner uit Rillaar ging meteen na zijn loopbaan eerst deeltijds aan de slag als klusjesman in een rustoord. "Nadien heb ik een jaar als heftruckchauffeur gewerkt in het magazijn van Black & Decker in Diest. Toen het bedrijf naar Tongeren verhuisde, heb ik voor een nieuwe uitdaging gekozen. Ik zag de dagelijkse verre verplaatsingen naar Limburg gewoon niet zitten", aldus de gewezen provinciaal kampioen. "Ik werk sindsdien als 'bagage handler' bij Aviapartner op de luchthaven van Zaventem. Vliegtuigen in- en uitladen en de bagage op de juiste bestemming brengen, het is best een zware job. Zeker omdat we telkens 's ochtends vroeg tussen twee en vier uur moeten beginnen. De eerste jaren was dat geen probleem, maar het vroeg opstaan en het zware werk begint na acht jaar wel door te wegen."

JACHT

In zijn vrije tijd trekt Mario Liboton er graag op uit om te gaan jagen. "In de vrije natuur kom ik echt helemaal tot rust. Ik heb dan ook geleerd dat voldoende rusten heel belangrijk is om gezond te blijven. Ik voel me goed in mijn vel en ben blij dat mijn ouders nog steeds in goede gezondheid zijn. Ik waardeer dan ook steeds meer dat ze er zijn en wat ze in al die jaren voor mij gedaan hebben. De koers zelf mis ik niet, maar wel de voldoening na een echt zware training. Het is uiteindelijk best jammer dat ik nooit ben doorgebroken op het hoogste niveau. Ik troost me alvast met de gedachte dat ik al bij al een leuke periode heb gekend. Bovendien heeft de sport blijkbaar geleerd uit onze periode, want de begeleiding van jonge renners is nu gelukkig veel beter dan vijftien jaar geleden."

ROKADO (deel 5a: 1975)

Der kleine Däumling

Klein duimpje

door Jan De Smet

tekeningen Jan Soens

Wat vooraf ging

Robert Kahl had eind 1974 besloten zijn ROKADO-ploeg verder af te slanken. Een samengaan met een (Belgische) sponsor was (nog) niet gelukt en 'zotte' financiële avonturen zoals in 1972 en 1973 wou Herr Kahl niet meer aangaan.

Maar met slechts vijf volwaardige West-Duitse wegrenners ter beschikking[1], Alfred Gaida, Karl-Heinz Küster, Karl-Heinz Muddemann, Johann Ruch en Wolfgang Hellwig, was de kans op succes klein. Er moest dus uitgekeken worden naar (goedkope) versterking en naar West-Duitsers want de ploeg zou onder West-Duitse vlag opereren.

Klaus Bugdahl, vriend van Herr Kahl, Udo Hempel, neoprof Willi Paus en de verguisde Erwin Tischler werden (opnieuw) aangetrokken. Daarnaast ouwe getrouwe Roger Gilson en zijn vriend Jean Becker uit Luxemburg. Dat was echter zeker niet voldoende om een garantie voor succes op te leveren. Die garantie dacht Robert Kahl te kunnen vinden in België.

Ondanks zijn verkeerd afgelopen avontuur in 1973 met Lomme Driessens en de andere Belgische renners wist Kahl dat hij, indien hij er in 1975 toch iets wou van maken, hij weer buitenlandse (top)renners moest binnenhalen. Ook met het oog op een eventuele fusie in 1976, zou hij sterker staan indien hij een van de betere renners zou kunnen meebrengen.

André Dierickx

Eric Van de Wiele

Ghislain Van Landeghem

1 In 1975 waren er in West-Duitsland 22 renners met een proflicentie. Daaronder de zeven pistiers Albert Fritz, Dieter Kemper, Wilfried Peffgen, Bernd Rasing, Sigi Renz, Wolfgang Schulze en Horst Schütz die voor privésponsors reden. Verder was er veldrijder Rolf Wolfshohl die ook met een privésponsor reed. Didi Thurau en Günter Haritz reden bij TI-Raleigh, Jürgen Tschan bij Peugeot-BP en Dieter Puschel en Horst Maier voor een privésponsor. Van de resterende 9 renners hadden er al vijf een contract bij Kahl. Bleven nog over: vriend Klaus Bugdahl, Udo Hempel, Erwin Tischler en Willi Paus.

En zo kwam André Dierickx in beeld die na het verkeerd gelopen experiment met de twee flandria/Flandria-ploegen in 1974 en een niet nagekomen belofte van dhr. Asselbergh van de M.I.C.-ploeg[2] een nieuwe werkgever zocht. André Dierickx: "Eind 1974 zat ik zonder sponsor. Ik belde Albert De Kimpe om te vragen of hij voor volgend seizoen geen plaats voor mij had. Neen, het budget was op antwoordde, De Kimpe, maar bel eens met Robert Kahl van ROKADO, hier is zijn nummer. Ik belde met Kahl en die antwoordde dat ik mocht langskomen. Daags nadien ben ik dan naar Dortmund gereden en werd er goed ontvangen door Herr Kahl. Eigenlijk was hij van plan te stoppen met de ploeg, maar hij wou me aanwerven en ik mocht twee ploegmaats meebrengen. Ik hapte toe en bracht Ghislain Van Landeghem, reeds ploegmaat bij Merlin Plage-Flandria-Shimano, en neoprof Eric Van de Wiele mee. Ik werd bij ROKADO steeds correct betaald. Ik heb mijn geld altijd tot op de centiem gekregen en ik mocht eveneens mijn onkosten in rekening brengen. Dank zij ROKADO 1975 was ik opnieuw gelanceerd". Dierickx tekende dus begin januari voor ROKADO en bracht zijn twee Belgische kompanen mee. Het zou een gouden zet blijken want André Dierickx zorgde voor zowat alle overwinningen van de ploeg in 1975 (Eric Van de Wiele en Roger Gilson behaalden elk nog een overwinning). Hij zou in de meeste wedstrijden ook iedere keer de beste ROKADO-renner worden en hij won de eerste echte klassieker voor ROKADO namelijk de Flèche Wallonne.

Gedurende het seizoen was ook Rudi Altig als sportdirecteur actief. (Fotobron onbekend)

ROKADO bestond dus uit 14 renners, drie Belgen, negen West-Duitsers[3] en twee Luxemburgers. Bij de niet-Belgen waren er wel een pistier (Bugdahl) en een veldrijder (Becker). Dus al bij al slechts 12 'volwaardige' renners en daar moest het seizoen mee volgemaakt worden met alle klassiekers en minstens een grote ronde[4].

André Dierickx werd dus de kopman en in de pers werd hem een toekomst toegeschreven die in de aard van zijn mogelijkheden lag. Dierickx was een generatiegenoot van Roger De

2 In 1974 was er enerzijds de Belgische ploeg Flandria-Shimano-Carpenter en anderzijds de Franse ploeg Merlin Plage-flandria-Shimano. Het 'Belgische' Flandria waren de wasmachines Flandria uit Tiegem, het 'Franse' flandria was van de Belgische fietsenfabrikant Pol Claeys. Voor de modale wielerliefhebber maakte het niets uit en beide 'flandria's' werden geassocieerd met de fietsen. De onvrede in het peloton die deze situatie veroorzaakte wordt uitvoerig beschreven in het boek 'Achteraan het peloton moet ook reclame zijn' door Jan De Smet (2015). Idem voor het verhaal van de 'spook'-ploeg M.I.C.-Ludo-de Gribaldy.

3 In een interview verwees André Dierickx ook naar Dieter Puschel. Waarschijnlijk zullen er onderhandelingen geweest zijn met Puschel, maar een akkoord is er nooit gekomen.

4 Het zou de Tour de Suisse worden.

Vlaeminck en Jempi Monseré. In tegenstelling tot de laatste twee was hij echter nog niet volledig tot ontbolstering gekomen. Dat was deels te wijten aan de ploegen die hij koos[5], deels ook aan zijn karakter. Dierickx werd beschreven als een te brave, te bescheiden renner.

Willi Paus (Foto Hans Vandeput)

In 1975 sponsorde ROKADO-Nederland de Nederlandse amateurclub A.R. en T.C. Le Champion. Via de adjunct-directeur J. A. H. Schreuder werden de contacten gelegd.

ROKADO-Nederland bracht een bedrag van ± *f* 7.000,- in voor shirts, broeken, trainingspakken, banden en een tas.

De Noord-Hollandse club had 10 amateurs en 3 junioren in zijn rangen.

De amateurs:

Cor Leunis

Freddy Beekman

Gerard Schoumans

Cornelis van Obdam

Rink Cornelisse, die in 1974 profrenner geweest was bij Diprotection

Herman Ketting

Simon Kamp

Henk Meijn

Gerrit de Leeuw

Louis Westrus, die in 1974 profrenner geweest was bij Frisol-Flair Plastics

5 André Dierickx startte in 1969 zijn carrière bij Peugeot-BP waar hij niet kon gedijen tussen de Franse pseudo-vedetten. Het jaar erop ging hij naar Mars-flandria waar hij weer omringd werd door vedetten zoals Eric Leman, Roger en Eric De Vlaeminck, Jempi Monseré en Joop Zoetemelk. Het jaar erop verkaste hij naar Watney-Avia waar hij al vlug in conflict kwam met Frans Verbeeck om het jaar erop terug te keren naar flandria. Eerst bij flandria-Beaulieu waar hij weer tussen de vedetten terecht kwam zoals Jan Janssen, Joop Zoetemelk, Evert Dolman, Dirk Baert, Eric De Vlaeminck, Johan De Muynck en op het einde van het jaar de opkomende ster Freddy Maertens en Marc Demeyer. Het jaar erop bij flandria-Shimano-Carpenter was het al niet beter gezien de ontwikkeling van Freddy Maertens met zijn twee luitenants Marc Demeyer en Michel Pollentier en daarnaast nog Walter Godefroot. En in 1974 zag hij zijn seizoen grotendeels in rook opgaan door de problemen met de flandria/Flandria-ploegen.

De junioren:
Simon Meijn
Evert de Nijs
Paul Balvert

Geen van hen zou het ooit (opnieuw) tot beroepsrenner maken.

Het voorjaar

Het seizoen 1975 ving aan met de Omloop Het Volk op 1 maart. ROKADO stond aan de start met de complete wegploeg (dus zonder pistier Klaus Bugdahl en veldrijder Jean Becker).

Joseph Bruyère won voor de tweede opeenvolgende maal door weg te springen uit een omvangrijke kopgroep. Hij behield 37" voorsprong op Patrick Sercu en José De Cauwer, 56" op Roger De Vlaeminck en 1'02" op het peloton waarvan Frans Verbeeck de spurt won voor Eddy Merckx en André Dierickx die aldus 7de werd. Op 1'42" werd Eric Van de Wiele 15de, op 1'48" werd Ghislain Van Landeghem 21ste en op 2'20" werden Muddemann, Gilson en Gaida 40ste, 41ste en 42ste. Op zich geen mis resultaat voor een ploeg die pas in januari volledig was. De kopman toonde in elk geval dat hij klaar was om een rol te spelen in het wielerseizoen 1975.

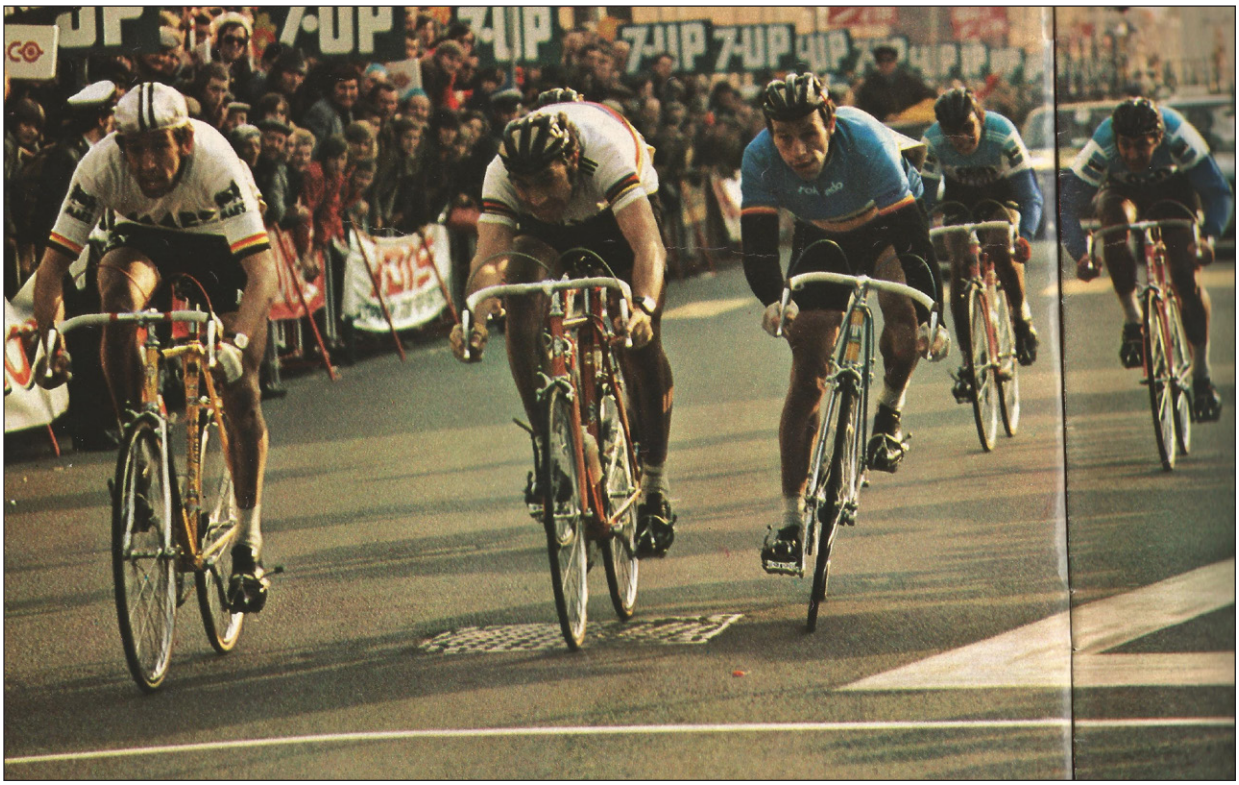

Omloop Het Volk, de spurt voor de 5de plaats. (Foto Miroir du Cyclisme)

De dag erop kwam de wegploeg van ROKADO niet aan de start van Kuurne-Brussel-Kuurne maar wel in de Ronde van Limburg. André Dierickx stak aan het einde van de wedstrijd even zijn neus aan het venster maar eindigde uiteindelijk als 15de, een plaats voor Eric Van de Wiele.

Vervolgens ging het naar Frankrijk voor Paris-Nice van 5 maart tot 16 maart. Dierickx, Gaida, Gilson, Muddemann, Ruch, Tischler, Van de Wiele en Van Landeghem stonden aan de start.

In de proloog over 1,7 km behaalde geen enkele ROKADO een toptwintigplaats. In de eerste drie ritten zat er ook geen enkele top tien in. Pas in rit 4 kon Roger Gilson een 7de stek uit de wacht slepen. André Dierickx kon niet achter blijven en de dag erop werd hij 3de na Merckx en Maertens. In rit 6a, een tijdrit op de Mont Faron was er opnieuw geen ROKADO te bespeuren in de eerste tien. Maar in de namiddagrit werd André weer 4de op 12" van Raymond Delisle in de spurt geklopt door Maertens en Merckx. De dag erop in de voormiddagrit werd Ghislain Van Landeghem 8ste op 20" van diezelfde Raymond Delisle. In de afsluitende klimtijdrit op de Col d'Èze waren de ROKADO's opnieuw niet in de top tien te bespeuren.

Het leverde in de eindrangschikking een 12de plaats op voor André Dierickx op 6'26" van winnaar Joop Zoetemelk. Eric Van de Wiele werd 35ste op 13'45", Alfred Gaida 37ste op 14'56", Johannes Ruch 40ste op 18'12", Roger Gilson 43ste op 22'22", Karl-Heinz Muddemann 65ste op 37'33" en Ghislain van Landeghem 66ste op 39'35".

Alfred Gaida

Karl-Heinz Muddemann

De volgende afspraak was Milano-Sanremo op 19 maart. ROKADO stond aan de start met hetzelfde achttal, Dierickx, Gaida, Gilson, Muddemann, Ruch, Tischler, Van de Wiele en Van Landeghem. Alles gebeurde weer op de Poggio. In de afdaling konden Bruyère, Tino Conti en Guy Sibille zich afzonderen. Op het einde van de afdaling kan Francesco Moser aanpikken gevolgd door Wereldkampioen Merckx en Jean-Pierre Danguillaume. Het groepje van zes bleef het peloton 6" voor en mocht sprinten voor de overwinning. Merckx behaalde zijn 6de overwinning in Sanremo voor Moser en Sibille.

André Dierickx

André Dierickx, present in een eerste waaier na 100 km koers, kwam op het einde niet meer voor in het stuk en werd uiteindelijk 47ste in de buik van het peloton op 6" van Merckx. Het wordt de enige klassieker waar Dierickx niet als eerste

van zijn ploeg over de meet gaat. In Sanremo is die eer weggelegd voor Roger Gilson die 14de eindigde. Ruch werd 23ste, Van de Wiele 29ste en Van Landeghem 90ste op 4'19".

Vier dagen later waren de ROKADO's alweer in Vlaanderen aan het werk, meer bepaald in de Flèche Brabançonne. Het achttal van Milano-Sanremo werd uitgebreid met Wolfgang Hellwig en Erwin Tischler. Neoprof Willem Peeters klopte zijn medevluchters Michel Pollentier en Gerrie Knetemann. Tien seconden later won Patrick Sercu de sprint voor Joseph Bruyère en Frans Verbeeck. Op 50" werd Muddemann 14de. Op 2' werd Eric Van de Wiele 16de, op 3'20" Gilson 21ste en Ghislain Van Landeghem 35ste.

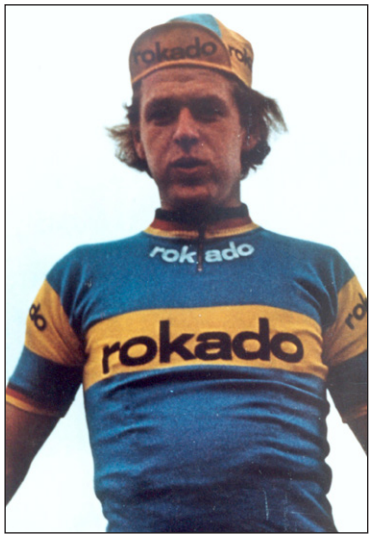

Erwin Tischler in een trui van 1974.

Wolfgang Hellwig in een trui van 1974.

Zoals elk jaar volgden de voorjaarswedstrijden zich in een hels tempo op. In Nokere Koerse op 25 maart werd Dierickx nog anoniem 28ste. Op 29 maart was er de Amstel Gold Race. Hetzelfde tiental van de Flèche Brabançonne stond aan de start. Merckx haalde de slopershamer boven en won zijn tweede Amstel. Freddy Maertens had het langst stand gehouden maar moest in de slotkilometer toch plooien. Freddy verloor nog 15". Er werd gespurt om de derde plaats en een dit voorjaar verbluffend sterke Joseph Bruyère haalde het op 2'51" voor André Dierickx, Michel Pollentier, Cees Bal en de rest.

Joseph Bruyère eindigt net voor André Dierickx in de Amstel Gold Race. (Foto Wielersport)

Opnieuw een mooie ereplaats voor André maar weer geen hoofdvogel. Roger Gilson werd 20ste op 17'12", Gaida, Muddemann, Ruch en Van Landeghem bezetten in dezelfde tijd de plaatsen 30 t.e.m. 33. Het toonde aan waar het schoentje neep. De ploeg was gewoon te zwak. Van Landeghem en Van de Wiele deden wat ze konden om Dierickx te helpen maar tegen de machtsblokken van Molteni (1ste, 3de, 15de, 21ste en 25ste), flandria (2de, 5de, 26ste) en GAN-Mercier (6de en 7de) konden ze niet op.

Twee dagen later was er 'Vlaanderens Mooiste'. ROKADO stond aan de start met negen renners (geen Paus en Tischler). Merckx voerde nog maar eens een nummer op. Op de

André Dierickx in de voorste gelederen van de Amstel Gold Race. (Foto Nederlands Archief)

Kwaremont, 100 km van de streep duwde hij het gaspedaal in. Enkel Frans Verbeeck kon hem, met hangen en wurgen, volgen. Op 5 km van de meet moest ook hij de Campionissimo laten gaan. Het meesterstukje leidde tot een van de legendarische uitspraken uit het wielrennen "Fred, jong, hij rijdt vijf kilometer te rap voor ons." Niemand die het kon geloven die dag, dat dit eigenlijk een van de laatste meesterstukjes van de Kannibaal zou zijn. Hij won in 1975 nog wel Liège-Bastogne-Liège en de Super Prestige[6] maar verloor wel de Tour de France. In 1976 was er nog een 7de Milano-Sanremo en toen ging het al sukkelend met de gezondheid en het zoeken naar sponsors stilaan bergafwaarts.

Zoals de rest van de deelnemers moest André Dierickx er in de Ronde van Vlaanderen het beste van maken. Hij eindigde op 5'08" als 15de. Alfred Gaida werd in dezelfde tijd 41ste.

Op 1 april was er in Noord-Frankrijk de opwarmer voor Paris-Roubaix, de G.P. Denain. In een spurt met vijf haalde Roger Loysch het voor Jos Abelshausen en André Dierickx. Op 15" werd Alfred Gaida 6de. André toonde in elk geval dat de conditie nog altijd prima was.

In Vlaanderen was er op 9 april nog Gent-Wevelgem. De zeven ROKADO's aan de start waren Dierickx, Gaida (goed bezig in het voorjaar), Gilson, Muddemann, Ruch en de twee Vlaamse knechten Eric Van de Wiele en Ghislain Van Landeghem.

De meteorologische omstandigheden waren dat jaar verschrikkelijk. Er was sneeuw, er was koude, er was regen, er was wind en het parcours was zwaar. Na 60 km konden 31 renners wegrijden. De rest zou hen niet meer terugzien. Bij de laatste beklimming van de Kemmelberg konden zich tien renners afzonderen met daarbij André Dierickx.

Roger Swerts deed een ultieme uitval enkele kilometers voor de finish en die leek te zullen slagen. Tot hij door Dierickx werd gecounterd. Op dat moment drong Roger niet meer aan.

6 Voornamelijk gewonnen door een verbijsterend voorjaar. Winst in Milano-Sanremo, de Amstel Gold Race, de Ronde van Vlaanderen en Liège-Bastogne-Liège en tweede in Paris-Roubaix. Later kwamen er ook nog een tweede plaats in de Tour de France en Tour de Suisse.

Swerts wist dat hij in de spurt toch kansloos zou verslagen worden. De houding van de Belgische kampioen werd niet begrepen door André Dierickx. Die gaf alleszins luidruchtig uiting aan zijn ongenoegen. “Ik begrijp Swerts niet”, herhaalde hij tegen iedereen die het horen wilde. “Als hij een pedaalstoot geeft grijpt men ons nooit meer. Hij zou dan tenminste tweede geworden zijn”. De journalisten begrepen het dan weer wel. Indien er iemand was die geen pedaalstoot te veel gegeven had was het Dierickx geweest die wel zo uitgekookt leek dat hij in de ultieme kilometers van de inspanningen van de allerbesten wilde profiteren om hen dan later in de spurt te kunnen verslaan.

Alles bleef dus samen tot aan de meet waar Freddy Maertens iedereen klopte in de sprint. Frans Verbeeck werd tweede, Rik Van Linden derde en André Dierickx 7de net na Merckx. Op 20’ werden Alfred Gaida en Eric Van de Wiele respectievelijk 26ste en 27ste.

Als ‘Vlaamse’ klassieker restte enkel nog Paris-Roubaix[7] voordat er naar de Ardennen getrokken werd. Udo Hempel kwam erbij op de startlijst van ROKADO. Roger De Vlaeminck zou zijn derde Paris-Roubaix winnen.

Over Udo Hempel valt er wel het een en het ander te vertellen.

Udo Hempel was 28 jaar begin 1975. Geboren in Büttgen (Kaarst) op 3 november 1946. Op de winterbanen werd hij regelmatig gekoppeld aan leeftijdsgenoot en vriend Günter Haritz. Hempel, steeds strijdvaardig en met een niet te blussen aanvalslust had zijn plaatsje veroverd in het zesdaagsenwereldje. Een eerste overwinning zat er echter nog niet in.

Udo Hempel (Foto Hans Vandeput)

Op 7 oktober 1968 had hij in Mexico-stad samen met Karl-Heinz Henrichs, Rainer Podlesch en Karl Link een nieuw wereldrecord gereden op de 4 km in een tijd van 4’21”63/100sten.

Op de Olympische Spelen van Mexico in 1968 reed Udo Hempel de finale van de ploegenachtervolging, samen met Jürgen Kissner, Karl-Heinz Henrichs en Karl Link tegen Denemarken bestaande uit Per Pedersen Lyngemark, Mogens Frey Jensen, Reno Bent Olsen en Gunnar Asmussen. Ze wonnen, maar moesten na diskwalificatie[8] hun gouden medaille weer afgeven.

Vier jaar later in München namen ze echter weerwraak. Deze keer wonnen Jürgen Colombo, Günter Haritz, Günther Schumacher en Udo Hempel het goud reglementair door de Oost-Duitsers Thomas Huschke, Heinz Richter, Herbert Richter en Uwe Unterwalder te verslaan.

In 1971 had Udo Hempel samen met Peter Vonhof, Günter Haritz en Jürgen Colombo al brons gehaald op de wereldkampioenschappen ploegenachtervolging. Bij de wereldtitels van 1970 en 1973 was hij echter niet betrokken.

Tussendoor studeerde Udo Hempel nog, toen in wielermiddens een uitzondering. Hij kreeg een baan in de verkoopsector van computers bij Siemens.

7 Alhoewel verreden in Noord-Frankrijk wordt deze kasseiklassieker soms bij de ‘Vlaamse’ klassiekers gerekend dit omwille van het karakter van het parcours dat past bij de Omloop het Volk, Dwars door België, E3-Prijs Harelbeke, Gent-Wevelgem en Ronde van Vlaanderen.

8 Een van de West-Duitsers had een ploeggenoot geduwd.

Samen met zijn Mexicaanse echtgenote, die hij meebracht na de Olympische Spelen, startte hij een importhandel in zilver. Toen dat goed liep zei hij zijn goedbetaalde baan bij Siemens op en begon hij samen met zijn vrouw twee juwelierszaken. Een in Düsseldorf en een in Mexico-stad.

Toen die zaken liepen, en hij een vast inkomen had, wou hij het toch eens proberen als beroepsrenner. Hij werd prof op 4 oktober 1973 bij de start van de Zesdaagse van Berlijn.

Gezien hij niet voor het geld diende te rijden, wou hij ook niet schipperen en wou hij ook niet van combines weten. Het plaatste hem direct buiten de clan van klassieke zesdaagsenrenners, maar niettemin behandelden ze hem met respect. Het zorgde er echter voor dat hij tot dan toe nog geen enkele zesdaagse won en dat hij niet altijd met zijn partner Günter Haritz mocht rijden.

Ook op de weg wou hij het proberen. Hij schatte zich even snel als Rik Van Linden en dus dacht hij wel een niet zo zware klassieker te kunnen winnen.

Dat hij een echte zakenman was toonde zijn contract met ROKADO aan. Er stond namelijk in dat hij de fiets een tijdje langs de kant mocht zetten indien er ergens een handelsbeurs was waar hij naartoe zou moeten i.v.m. zijn zilverhandel. Voor die periode moest Herr Kahl hem dan ook niet betalen.

Het is mooi om dit allemaal te lezen en dan achteraf eens te kijken wat het werkelijk geworden is. In 1974 was hij 4de geworden op het Europees kampioenschap sprint. In 1975 werd hij Kampioen van Duitsland sprint en werd hij derde in het Internationaal kampioenschap van Duitsland. In 1976 werd hij tweede in het Duits kampioenschap sprint … en dat was het zowat. Enkel in 1981 werd hij nog eens tweede op het Kampioenschap van Duitsland ploegkoers met Günther Schumacher.

Udo Hempel bleef beroepsrenner tot en met 1982 en nam afscheid op het einde van de Zesdaagse van München.

Hij startte wel in meer dan 100 zesdaagsen (116 om exact te zijn) maar won er geen enkele. Het is een record[9]. Hij gaf in al die deelnames slechts eenmaal op, hetgeen eveneens uniek is.

Hij werd viermaal tweede met vier verschillende partners (Günter Haritz, René Savary, Günther Schumacher en Albert Fritz) en 15 maal derde (viermaal met Günter Haritz, tweemaal met Dieter Kemper, Günther Schumacher en Jürgen Tschan, eenmaal met Leo Duyndam, Klaus Bugdahl, René Savary, Joop Zoetemelk en Josef Kristen).

9 Dus op het moment dat hij zijn carrière beëindigde. Of dat nu zo is werd niet nagegaan.

Roger De Vlaeminck en André Dierickx gedurende een evenwichtsoefening in Paris-Roubaix. (Foto l'Équipe Magazine)

Op het einde, op de kasseistrook van Hem, waren er nog vier kandidaat-winnaars. Roger De Vlaeminck, Eddy Merckx, Marc Demeyer en André Dierickx. Merckx reed lek, werd geholpen en kwam in vliegende vaart weer bij de drie leiders.

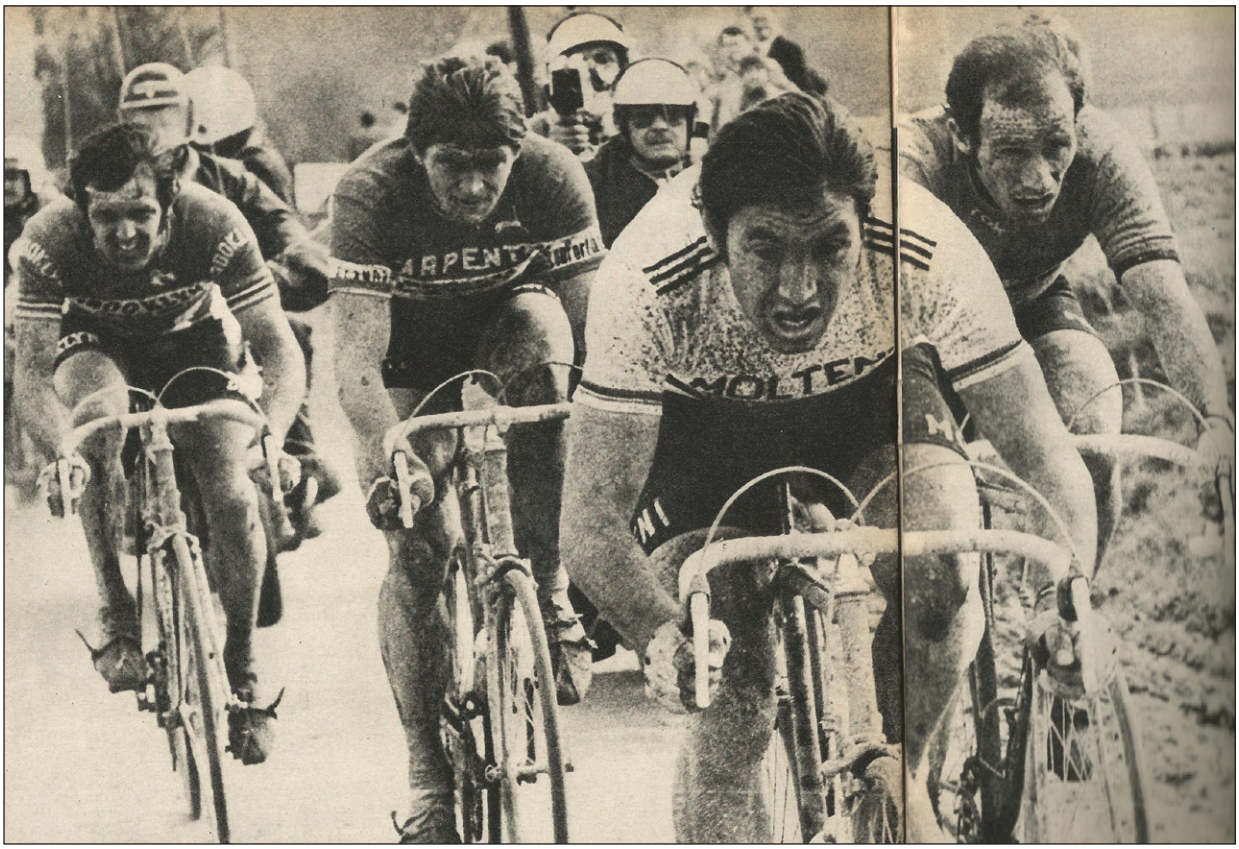

De kopgroep in Paris-Roubaix. (Foto Miroir du Cyclisme)

Hij probeerde hen te verrassen, maar Roger De Vlaeminck had het manoeuvre door en neutraliseerde de aanvalspoging. De vier leiders reden samen naar de velodroom van Roubaix waar ze het in de spurt zouden uitvechten.

Paris-Roubaix 1975 Merckx komt terug na materiaalpech en probeert de anderen te verrassen. (Foto l'Équipe Magazine)

Roger De Vlaeminck was de snelste voor Merckx en André Dierickx die mede genekt werd door zijn gebrek aan piste-ervaring. Een mooie podiumplaats voor André. Enkel Muddemann en Gaida kwamen nog in de uitslag voor op ruim 29'25" op de 41ste en 42ste plaats. Dierickx was duidelijk klaar voor de Ardense klassiekers.

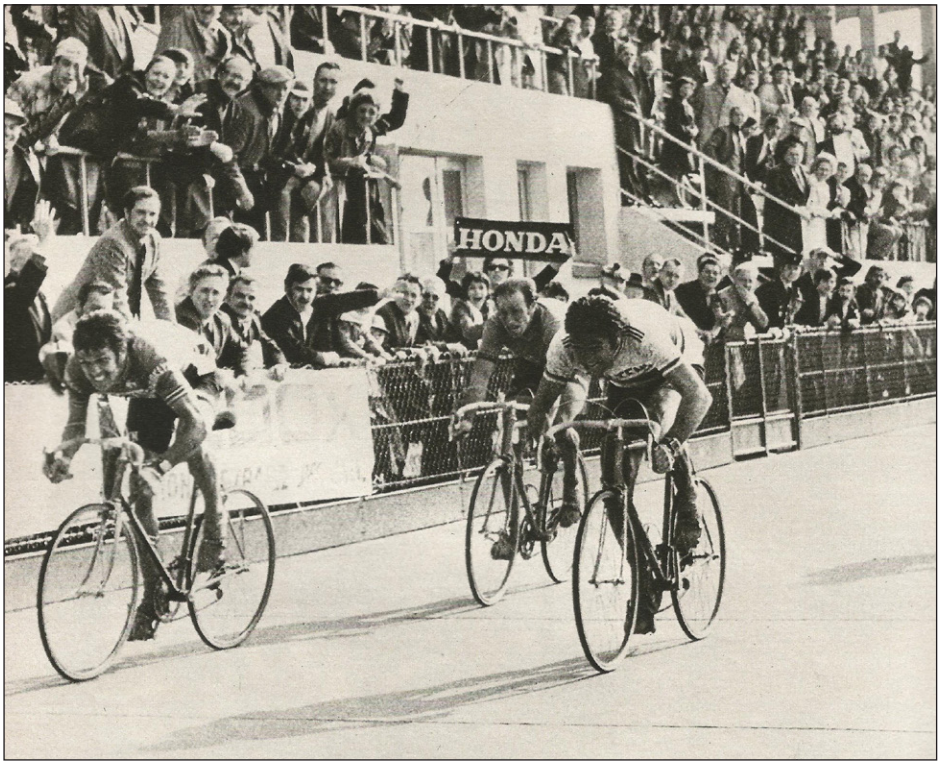

Paris-Roubaix finish. (Foto Miroir du Cyclisme)

Het gerucht deed de ronde dat het voortbestaan van de ploeg afhing van het al of niet behalen van een klassieke overwinning. Dierickx ontkende dit aan de ene kant, maar wees er aan de andere kant ook op dat om een klassieke overwinning te behalen, de ploeg sterker zou moeten

uitgebouwd worden. Tot nu toe had hij enkel serieuze hulp gekregen van zijn landgenoten Ghislain Van Landeghem en Eric Van de Wiele en Alfred Gaida en in mindere mate van Karl-Heinz Muddemann en Roger Gilson.

Dat André in grote vorm was bewees hij twee dagen later in Liège-Ligny. Hier volgt verslag zoals verschenen in Het Belang van Limburg van 16 april:

Als Eddy Merckx zich op een klassieker voorbereidt, doet hij dat grondig. Dat heeft hij gisteren in een Hel, die weliswaar katholieker was dan die van het Noorden, maar alleszins ketterachtig genoeg om een ganse bende profs in de afgrond te sleuren, nog maar eens bewezen.

De finale van Liège-Ligny was inderdaad bijzonder zwaar. De kasseien ongelijk, de regen striemend. Op vijfentwintig kilometer van de finish, in de klim van Wainage, greep Eddy zijn stuur nog steviger vast en reed een groepje van elf man, dat een halfuur vroeger onder zijn impuls tot stand was gekomen, volledig in flarden. Alleen André Dierickx was mee, een bewonderenswaardige Dierickx, die de voorbije weken zijn conditie reeds gedemonstreerd had met ereplaatsen in Gent-Wevelgem en Paris-Roubaix. Ook de nestor van de bende, Ferdinand Bracke, die voor eigen publiek reed, klampte nog een tijdje bij het duo Merckx-Dierickx aan, maar slaagde er niet in het hoge tempo vol te houden. Op het ogenblik dat Eddy Merckx toesloeg waren de vedetten reeds huiswaarts toe. Zij hebben de Flèche Wallonne van aanstaande donderdag op hun manier voorbereid. Of dat de goede was zullen we pas morgen weten. Roger Swerts reed, zoals hij had voorspeld, een goede zestig kilometer. Op de Citadel van Namen bond hij in. Zijn hoofd- en vingerwonde (n.v.d.a.: opgelopen tijdens Paris-Roubaix) hadden hem veel last bezorgd. Roger De Vlaeminck stapte af na 100 km. "Uit protest", had hij ons voor de start gezegd, "omdat mijn Italiaanse ploegmaats Lualdi en Passuello aan het vertrek werden geweigerd." Ook Frans Verbeeck en Freddy Maertens zijn vroegtijdig uit koers verdwenen. Zij vonden de weersomstandigheden te slecht, de laatste vijftig kilometer te moeilijk en wilden geen enkel risico lopen. Maar Merckx die neemt elk risico. Die koerst en kijkt nooit om. Alleen in de aanvangsfase van de wedstrijd nam hij een afwachtende houding aan. Toen liet hij de gelegenheid aan zijn ploegmaats om zich te tonen. Dat deden ze ook. Om beurt zagen wij De Schoenmaecker, Debuysschere, Berckmans en Huysmans in de aanval. Laatstgenoemde twee ondernamen zelfs een ernstige poging in gezelschap van Raymond Martin, Ronald De Witte en Cyrille Guimard. Gedurende vijftig kilometer hielden zij stand en hun voorsprong bedroeg zeker ogenblik meer dan drie minuten. Na 100 km achtte Eddy Merckx het gepast om in te grijpen. Hij sleurde in een ommezien het peloton terug bij en nu kon de wedstrijd definitief van start gaan. Toen de bende een eerste maal de aankomstlijn te Ligny overschreed lieten tal van renners het afweten. Misschien vermoedden zij dat het ergste nog komen moest. En ja, zij hadden het ook goed bekeken.

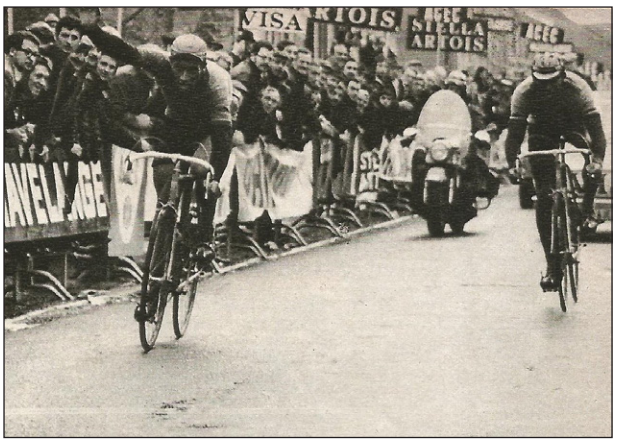

André Dierickx klopt Eddy Merckx in Liège-Ligny.
(Foto Miroir du Cyclisme)

Eddy Merckx en André Dierickx tijdens Liège-Ligny.
(Foto Het Belang van Limburg)

Aan kilometer 150 wilde de Wereldkampioen van geen liefde meer weten. Met acht renners scheidde hij zich af. Dat waren: André Dierickx, Roger Rosiers, Marc Meernhout, Roger Verschaeve, Staf Hermans, Willem Peeters, Eric Leman en Frans Mintjens. Ook Ferdi Bracke en Cyrille Guimard sloten nog bij dit groepje aan. Op lange heuvelachtige kasseistroken, te midden van ondergeregende akkers, zette Merckx zijn slopingswerk verder. Eerst werd Marc Meernhout gelost, toen kwamen Rosiers en Peeters in moeilijkheden maar zij hielden voorlopig stand, anders was het gesteld met Eric Leman die vlot uit de wielen ging. Dan kwam de laatste klim van de dag, waarin Eddy, uitgenomen Dierickx, iedereen achteruitsloeg. Het leidersduo verstond zich opperbest. Het initiatief werd regelmatig van schouders verlegd en geen van beiden maakte aanstalten om nog een jump te plaatsen. Dré Dierickx, die voor het vertrek nog staande hield dat hij Paris-Roubaix in de spurt zou gewonnen hebben zo de aankomst niet op een wielerbaan had plaats gehad, gaf Merckx geen kans. "Mijn trapper was defect", aldus Eddy na zijn nederlaag, maar daar bleef hij niet bij stilstaan. "De conditie is goed. Paris-Roubaix is helemaal verteerd en mijn knie hield stand." Een vingerwijzing voor Flèche Wallonne?

Laatste aan de inschrijving, maar eerst aan de streep

LIGNY. – De Duitse ploeg waarvoor Dré Dierickx uitkomt was niet ingeschreven voor Liège-Ligny. Dierickx was het daarmee niet eens. Na zijn zevende plaats in de Ronde van Vlaanderen en een derde in Paris-Roubaix, was hij van oordeel dat hij met de huidige formidabele conditie wel eens een kans zou hebben in de Flèche Wallonne. Op voorwaarde evenwel dat hij Liège-Ligny als ultieme voorbereiding kon rijden. In allerlaatste instantie werd zijn wens ingewilligd. Samen met zijn twee Belgische ploegmaats Van de Wiele en Van Landeghem, kwam hij als een der laatsten zijn rugnummer in ontvangst nemen. "Zelfs indien het nu in de Flèche Wallonne misloopt, zal ik geen spijt van mijn beslissing hebben", aldus Dierickx na zijn overwinning. "Want Liège-Ligny is toch een wedstrijd met faam en bovendien klopte ik ook niet de eerste de beste". Dré Dierickx vertelde geen ogenblik te hebben getwijfeld aan de afloop. "Zoals ik nu rijd, hoef ik niemand te vrezen. Ik heb onderweg evenveel gewerkt als Eddy en toch voelde ik in de rechte streep naar de meet geen teken van vermoeidheid. Ik was er werkelijk zeker van te zullen zegevieren". En meteen begon André weer te jammeren. Had hij de Gent-Wevelgem niet kunnen winnen indien de verstandhouding met Swerts beter was geweest?[10] En wat had het gegeven indien hij in de eindspurt te Roubaix meer had gebruik gemaakt van zijn hoofd dan van zijn benen? Ja, Dierickx weet wel waarom hij 's nachts de slaap niet kon vatten.

Weer eens twee dagen later was er dan de Flèche Wallonne. ROKADO stond met zijn klassieke kern aan de start. Absolute kopman André Dierickx met zijn twee Vlaamse helpers Van de Wiele en Van Landeghem, de beste Duitser Alfred Gaida, de gedegen Luxemburger Gilson en verder de twee minst slechte van de rest van ROKADO, Muddemann en Ruch.

Opnieuw geef ik het verslag van Het Belang van Limburg van 18 april 1975:

Andre Dierickx plaatst orgelpunt

Houdt na de klim van Stockeu stand tegen tandem Verbeeck-Merckx en klopt tweetal in de spurt

Wat op dertien hellingen, van de achttien, niet was gebeurd, voltrok zich op de korte maar nijdige klim van Stockeu. In een ommetje van amper een kilometer te Stavelot spatte het peloton zodanig uit elkaar dat nog slechts negen kanshebbers op de zege overbleven. Geen vijftig kilometer verder ging het drietal Dierickx, Verbeeck en Merckx spurten voor de eerste plaats. Ze bereikten in die volgorde ook het eindpunt wat voor Dierickx ging inhouden dat hij de jongste dagen geen ijdele woorden had gesproken en het orgelpunt kon plaatsen op een reeds merkwaardig seizoen.

10 Hierbij bekent André Dierickx, weliswaar bedekt, dat hij in de ontsnapping in Gent-Wevelgem misschien te veel op reserve gereden had

Eddy Merckx en André Dierickx tijdens de Flèche Wallonne. (Foto Het Belang van Limburg)

Dierickx was naast Frans Verbeeck en Wereldkampioen Eddy Merckx de beste in een episch gevecht dat ruim twintig kilometer heeft geduurd. Hij wist al die tijd niet alleen stand te houden tegen de ontketende krachten van Merckx en Verbeeck, maar droeg er in ruime mate toe bij dat hij met zijn twee gezellen uit de greep der achtervolgers bleef en koos in de spurt de minst gemakkelijke manier om te winnen door vrankweg zijn kans te gaan. Hij mocht een der uitblinkers worden genoemd in een wedstrijd die vooral in de finale keihard is geweest. Aanvankelijk had Luis Ocaña zich wel even getoond, in gezelschap van Frans Verbeeck, toen reeds actief, Walter Godefroot, Maurice Le Guilloux en Didi Thurau. In de bevoorrading scheurde de groep. Dertig renners reden voorop, Ocaña en Roger Swerts werden verrast en er kwam uiteindelijk onder druk van dit tweetal een nieuwe hergroepering die aanhield tot na de beklimming van Wanne. Dan ontbrak de definitieve strijd. Merckx zonderde zich af met Verbeeck, Dierickx en Roger De Vlaeminck. Een renner heeft dat viertal nog even teruggezien: Freddy Maertens. Hoe de vluchters zich ook repten, ze konden niet beletten dat ze halfweg de Haute Levée, onmiddellijk volgend op de klim van Stockeu, door Maertens werden vervoegd. Even snel als hij de kloof had weten te overbruggen moest hij ook weer afhaken. In de achtervolging kreeg hij de steun van Joop Zoetemelk, die na een bandbreuk een even merkwaardige remonte had gedaan, Gerrie Knetemann, Jean-Pierre Danguillaume en Ferdinand Bracke. Kilometerslang hebben de achtervolgers de vluchters in de rug gekeken, bedroeg hun achterstand nooit meer dan honderd meter. Op de Rosier, nadat ze even de indruk hadden gewerkt voor een samensmelting te kunnen zorgen, brak echter de weerstand. Net op dat ogenblik moest vooraan ook Roger De Vlaeminck het onder de beukende kracht begeven.

Twintig kilometer voor het einde bleven zodoende nog drie van de negen atleten, die de Flèche Wallonne dan toch het spektakelstuk hadden gebracht dat in een klassieke wedstrijd mag worden verwacht, als kanshebbers over. De drie sterksten die mekaar in het resterende gedeelte ook niet meer konden verrassen zodat in de spurt op de ontknoping moest worden gewacht. Dat die door André Dierickx werd gewonnen was, na wat hij reeds eerder in de gerenommeerde eendagskoersen had laten zien, zeker geen verrassing meer te noemen. Ze was alleszins verdiend omdat de winnaar, alhoewel hij toegaf dat Merckx zeker de sterkste indruk had gemaakt, ook ditmaal op geen inspanning had gekeken.

VAN TWEE SLECHTE FIETSEN WERD EEN GOEDE GEMAAKT...»

André Dierickx en Eddy Merckx tijdens de Flèche Wallonne. (Foto Het Belang van Limburg)

"En toch reed ik niet zo goed als dinsdag in Liège-Ligny", zei Dierickx. "Ik voelde de inspanningen die ik daar geleverd heb nog goed in de benen zitten. Eddy Merckx trouwens ook. Hij was zeker de beste van ons drie, maar toch was hij de grote Merckx niet. Die krijgen we waarschijnlijk pas zondag weer in Liège-Bastogne-Liège te zien, een wedstrijd die ietsjes moeilijker is als de Flèche Wallonne en bijgevolg minder in mijn, en meer in Eddy's kraam past". De winnaar van de Flèche Wallonne is bezadigd in zijn commentaar. De angst sloeg hem trouwens nog om het hart wanneer hij dacht aan de uren die het vertrek van deze koers voorafgingen. "Op weg naar Verviers vloog plots het bagagerek van mijn wagen. De twee fietsen[11] die ik vervoerde kletterden tegen het wegdek en werden zwaar beschadigd. Pas een uur voor de start kwam ik in Verviers toe. De mekanieker van de ploeg heeft toen inderhaast de nog bruikbare onderdelen van mijn twee defecte fietsen samengevoegd en daaruit een toch nog bruikbaar specimen gedistilleerd. Maar ge kunt begrijpen dat mijn moreel door die tegenslag erg was geschokt". Tijdens de koers was daarvan alvast niet veel te merken. Dierickx streed heel de dag in de frontlijn en in de finale liet hij een zeer betrouwbare indruk. Over de eindspurt zegt Dierickx: "Normaal ben ik de rapste van de drie. Dat ik Merckx aankan bewees ik dinsdag, mijn zorg ging vooral uit naar Frans Verbeeck. Ik wist dat ik hem nog moeilijk zou kunnen remonteren indien ik hem de kans gaf op toeren te komen. Daarom dat ik zelf tot het initiatief ben overgegaan. Merckx viel vlug stil en Frans Verbeeck kwam driehonderd meter voor de meet wel op mijn hoogte, maar bezweek dan". André vertelt het allemaal zonder veel tremolo's in zijn stem. Hij straalt een zelfzekere indruk uit. Maar dat zelfvertrouwen was tot vorige week toch niet zo groot. "Ik rijd nu al een hele tijd formidabel en met een tikkeltje geluk had ik al twee grote koersen meer moeten gewonnen

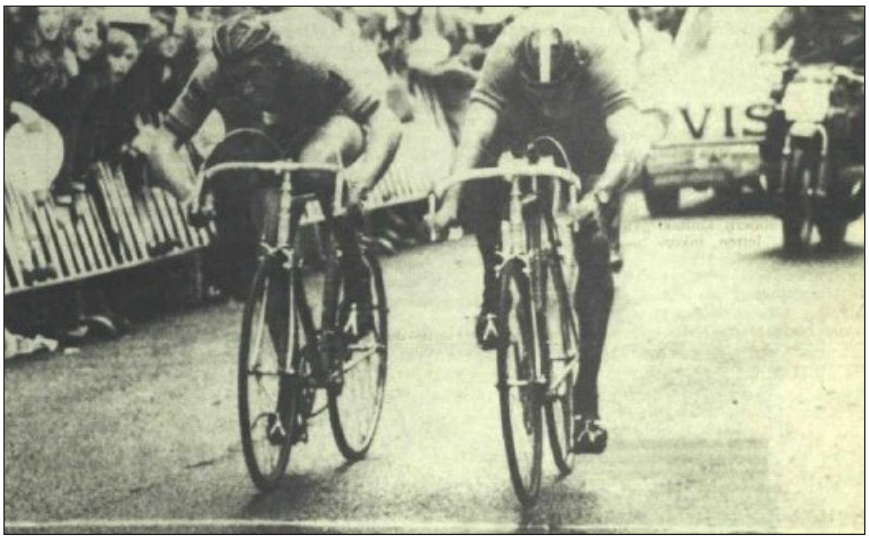

André Dierickx wint de sprint en de Flèche Wallonne. (Foto Het Belang van Limburg)

11 In een recent gesprek met Hans Vandeput bevestigde André Dierickx dit verhaal, maar hij had het toen over drie fietsen.

André Dierickx na de Flèche Wallonne. (Foto Sport 70)

hebben. Op het juiste ogenblik maakte ik telkens een fatale blunder. In Liège-Ligny hield ik echter mijn zenuwen in bedwang en toen rees de gedachte dat ik ook vandaag wel eens voor de verrassing zou kunnen zorgen".

Nu, een grote verrassing is het voor ons niet geweest, tenzij men misschien in aanmerking neemt dat Dierickx in een zeer bescheiden ploegje rijdt. "Inderdaad, maar dat is niet noodzakelijk een handicap. Enkele dagen voor het seizoen begon was ik nog werkloos. En toen is plots dat 'kleine ploegje' voor me opengegaan. Ik ben mijn huidige werkgever daar ontzettend dankbaar voor en deze overwinning is volgens mij het schoonste geschenk dat ik hem kan aanbieden".

Sportbestuurder Wim Poot kan zich bij het aanhoren van deze oprechte dankbetuiging niet meer bedwingen. Hij vergeet André een droog petje aan te reiken, verfrommelt het als een vod en valt dan zijn kopman om de hals. Een stil geluk dat woorden overbodig maakt.

Ghislain Van Landeghem en Eric Van de Wiele werden respectievelijk 41ste en 42ste op 10'45". Alfred Gaida werd op 16'18" 54ste. Het gaf mooi de waardeverhoudingen aan binnen het ROKADO-team.

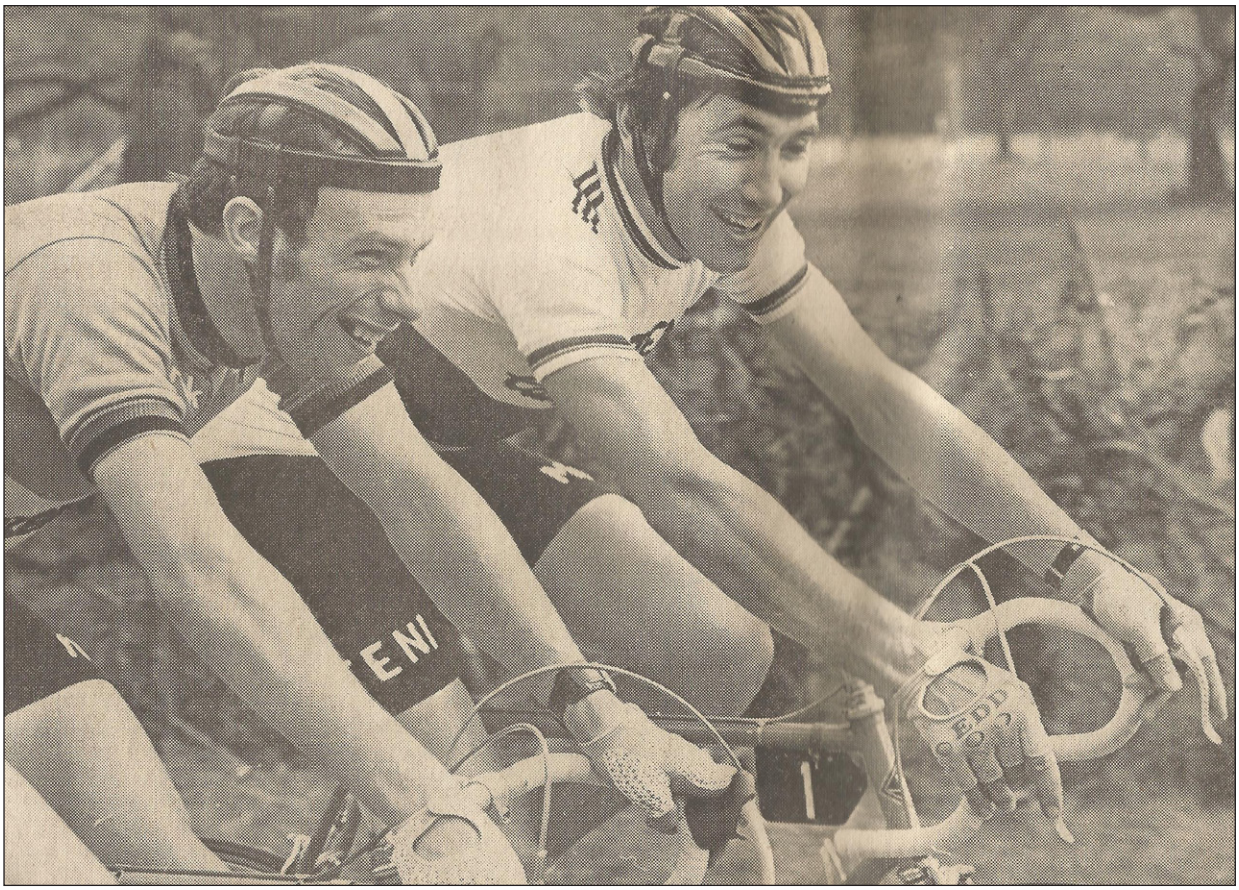

Dierickx en Merckx in het begin van Liège-Bastogne-Liège. (Foto Sport 70)

Drie dagen later was er de herkansing in Liège-Bastogne-Liège. Op La Redoute zorgde Merckx voor de definitieve forcing. Hij kreeg in eerste instantie Vladimiro Panizza, Roger De Vlaeminck, Frans Verbeeck en Gerrie Knetemann mee. Even verder kwamen daar Jean-Pierre Danguillaume, Raymond Delisle, Walter Godefroot en Michel Pollentier bij. Nog later voegden Christian Seznec, Bernard Thévenet, André Dierickx, Willy De Geest en Georges Pintens zich bij de kopgroep. Uit deze groep van 14 vielen nog Pintens, De Geest en Pollentier terug waarna ze met 11 de finale ingingen. Nadat Thévenet achter Panizza, die een aanval had geplaatst, was aangegaan remonteerde Merckx de Fransman, recupereerde even in diens wiel en sprong dan weg op het ogenblik dat Godefroot hem, met Verbeeck en De Vlaeminck in het wiel, tot op twee lengten was genaderd. Walter Godefroot werd derde, Verbeeck 4de en André Dierickx 5de. Ghislain Van Landeghem was de enige andere ROKADO die de wedstrijd beëindigde op de 41ste plaats op 20'45".

Het voorjaar zat er zo goed als op. Een deel van het peloton begon aan de rittenkoersen, sommigen moesten nog het Duits-Zwitsers duo Rund um den Henninger Turm en de Züri Metzgete afwerken. Deze 'thuiswedstrijden' werden door ROKADO voorbereid in de Tour de l'Indre-et-Loire (25-27 april). De kernploeg van acht stond er aan de start. De proloog, een ploegentijdrit werd gewonnen door TI-Raleigh. ROKADO eindigde als 10de en laatste op bijna 28". Tijdens de eerste rit viel de beslissing voor het eindklassement al. Negen renners gingen ervandoor. De aanstokers waren Patrick Perret en Roy Schuiten. Ze werden bijgehaald door Didi Thurau, Gerrie Knetemann, Daniel Verplancke, Georges Pintens, Jean-Claude Meunier en het ROKADO-duo André Dierickx-Eric Van de Wiele. André Dierickx probeerde nog weg te geraken maar uiteindelijk werd de ritwinst beslist in een sprint, gewonnen door André Dierickx voor Daniel Verplancke en Jean-Claude Meunier. Eric Van de Wiele werd 7de. Michel Laurent eindigde als 10de op 6'19", nog een drietal op 8'31", het peloton volgde op 8'44". Het zou voor de eindzege dus gaan tussen de negen eerste uit de uitslag. Muddemann had in de eerste etappe opgegeven.

Karl-Heinz Küster

Ghislain Van Landeghem

Ook na rit 2a, waarin Roger Gilson 13de eindigde, bleef André Dierickx leider in het klassement. Rit 2b was een tijdrit over 19,8 km. Roy Schuiten won die en gezien die in de eerste rit in de goede vlucht zat, werd hij leider. André Dierckx was 11de geworden op 1'20" en kon dus de eindzege vergeten. Gaida was 18de geworden, Ruch 26ste, Gilson 29ste. In het klassement werd Dierickx 4de op 1'10" van Schuiten, Van de Wiele was 9de op 3'24".

André Dierickx aan kop van de vluchtersgroep in de Tour de l'Indre-et-Loire met Eric Van de Wiele in zijn zog. (Foto Serge Brard)

Dierickx wint de eerste rit. (Foto Serge Brard)

André Dierickx in de leiderstrui van de Tour de l'Indre-et-Loire, links staat Carlos Cuyle. (Foto Serge Brard)

De laatste rit was voor Jean-Pierre Genet met Roger Gilson als 20ste op 1'09", Gaida werd in dezelfde tijd 22ste, Van de Wiele 25ste.

In het eindklassement werd André Dierickx dus 4de op 1'10" van Roy Schuiten, Van de Wiele 9de op 3'24", Gaida 24ste, Ruch 35ste, Gilson 38ste, Van Landeghem 44ste en Küster 60ste.

Rund um den Henninger Turm op 1 mei was een wedstrijd die Robert Kahl in 1972 en 1973 al plezier gegeven had toen respectievelijk Gilbert Bellone en Georges Pintens er wonnen in ROKADO-trui. Vorig jaar was dat niet gelukt en ook dit jaar zou het niet lukken. Roy Schuiten trok aan het langste eind en 40" later werd er gespurt voor de tweede plaats. André Dierickx werd voorafgegaan door Frans Verbeeck, Walter Godefroot, Freddy Maertens en Marc Demeyer en eindigde dus 6de. In dezelfde groep werd Roger Gilson 14de en Alfred Gaida 16de, Johann Ruch 28ste en Küster en Muddeman 38ste en 40ste en laatste.

Ook in te Züri Metzgete op 4 mei zat er geen winst in. Daar won Roger De Vlaeminck de sprint van een 14 man sterke kopgroep waarin Dierickx, wel weer van de partij, 8ste werd. Er zat duidelijk verval op de conditie van André. Ghislain Van Landeghem werd 28ste op 2'51".

De ploeg was aan rusten toe en dat gebeurde dan ook. Ze hervatten de strijd in de Tour de l'Aude van 19-22 mei.

In de eerste rit moest André Dierickx al opgeven met een pijnlijke voet. Na meerdere onderzoeken bleek dat hij met een geklemde zenuw in de voet zat. Tijdens de tweede rit gaven ook Wolfgang Hellwig en Johann Ruch op. De anderen behaalden geen enkele toptienplaats. In de eindstand werd Ghislain Van Landeghem de beste ROKADO op 17de plaats op 2'15" van winnaar Lucien Van Impe. Karl-Heinz Küster werd 20ste, Roger Gilson 30ste en Alfred Gaida 35ste.

Met de blessure van Dierickx ging het op en af. Tegen het einde van de maand kwam de kopman weer aan de oppervlakte met winst in Bredene op 29 mei. Hij versloeg er Michel Pollentier in de spurt.

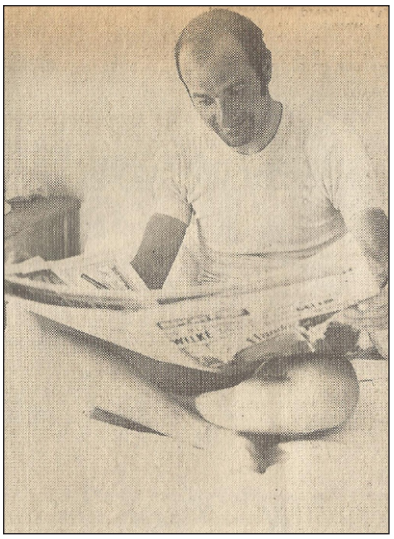

Ghislain Van Landeghem, gewaardeerd helper van André Dierickx.
(Foto Sport 70)

(wordt vervolgd)

Ge hadt erbij moeten zijn .... (8)

Onzen Eloi

door Hans Vandeput

Het moet in het voorjaar van 1963 geweest zijn. Ik was toen 7 en kwam wekelijks meermaals langs bij mijn grootouders langs moeders zijde. Mijn grootvader was een wielerfreak en ik heb ongetwijfeld de wielermicrobe van hem overgeërfd. Wanneer er rechtstreekse tv- of radiouitzendingen over de wielerklassiekers of grote ronden waren moest het muisstil in huis zijn. Er mocht niet gepraat worden. Grootmoeder trok zich dan met eventueel andere bezoekers terug in de keukenruimte terwijl ik aanleunend tegen grootvader in de sofa het gebeuren rechtstreeks mee volgde. Van geboorte afkomstig uit Aarschot was hij er in de jaren '20 van vorige eeuw lid van een plaatselijke wielerclub en hielp er mee met de organisatie van wielerwedstrijden. Op een dag was hij een kastje op orde aan het zetten terwijl ik mee mocht helpen. Plots haalde hij uit een sigarenkist een postkaart met de afbeelding van een wielrenner te voorschijn. "Hier zie, voor u en bewaar het goed voor later, het is onzen Eloi". Het ging over één van zijn achterneven: Eloi Meulenberg. "En het was nog een goede ook", zei grootvader. "Hij won ritten in de Tour de France en werd wereldkampioen". Inderdaad, Eloi Meulenberg won 9 ritten in de Tour tussen 1936 en 1938 en werd Wereldkampioen op de weg voor profs in 1937 te Kopenhagen voor Emil Kijewski en Paul Egli. Het was mijn allereerste postkaart van een renner en het zou niet mijn laatste zijn! Mijn grootvader had in die tijd nog sporadisch telefonisch contact met Eloi en kwam er in vroegere jaren regelmatig over de vloer in hun woonst te Ransart.

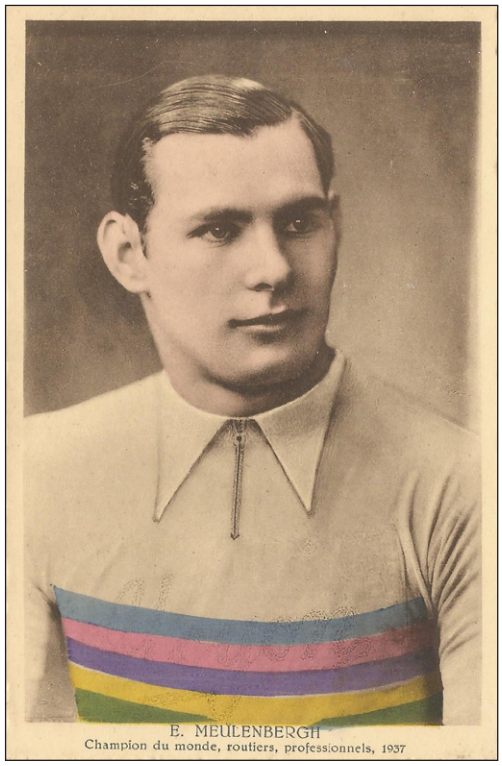

Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 1

door Patrick Feyaerts

In dit eerste deel behandel ik de chromo's 1 tot en met 24.

Voor elk prentje wordt eerst de foto besproken en vervolgens de rugzijde. Waar nodig worden geboorteplaats en datum gecorrigeerd en wordt het palmares verbeterd en aangevuld. In cursief wordt ten slotte het vervolg van de carrière, vanaf 1962 behandeld.

1. Karel Clerckx
2. Rolf Graf
3. Ercole Baldini
4. Roger Baens
5. Léon Van Daele
6. Jean Forestier
7. Roger De Cock
8. Albertus Geldermans
9. Jean Stablinski
10. André Vlayen
11. Eddy Pauwels
12. Guillaume Van Tongerloo
13. André Darrigade
14. Rino Benedetti
15. Edgar Sorgeloos
16. Robert Lelangue
17. Piet Damen
18. Jean Graczyk
19. Jan Van Gompel
20. Seamus Elliott
21. Jaap Kersten
22. Jacques Anquetil
23. Reginald Arnold
24. Clement Leemans

1. Karel Clerckx

Clerckx draagt hier een licht aangepaste versie van de eerste Mann-trui uit 1961. Er is geen overplakt "Dr" borduursel meer, maar er is nog steeds het ronde rubberen opzetstuk aangebracht om het getekende gestileerde fictieve (en ondertussen wettelijk verboden) doktershoofd te verbergen. De foto dateert dus alleszins uit 1961.

Aan zijn palmares zou kunnen toegevoegd worden dat hij niet alleen in 1957, maar ook in 1956 derde was in het Belgisch kampioenschap, telkens gewonnen door André Vlayen. Verder werd hij in 1956 6de in de Scheldeprijs, in 1959 9de in Gent-Wevelgem en in 1961 tweede in het Kampioenschap van Vlaanderen en 5de in de Omloop van de Vlaamse Gewesten.

In 1962 beëindigde hij al voor zijn dertigste zijn carrière bij Libertas. Hij behaalde in totaal 11 zeges. Na zijn carrière als beroepsrenner werd hij nationaal kampioen bij de corporatieven (1969), bij de veteranen (1977) en bij de Gentlemen-veteranen (1980).

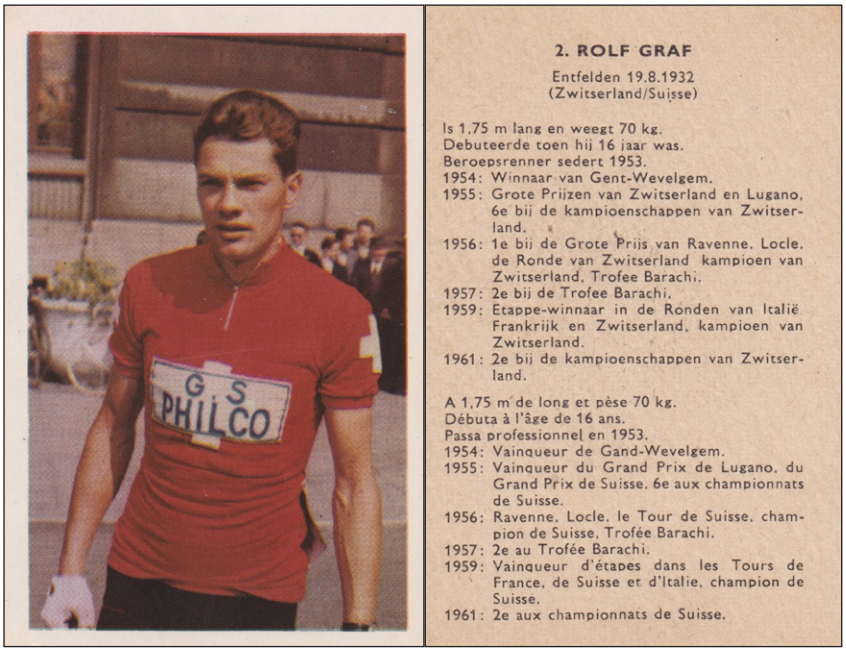

2. Rolf Graf

De foto komt uit de Tour de France 1961.

De juiste geboorteplaats is eerder Unterentfelden in plaats van Entfelden.

Het getoonde palmares is vrij volledig. Hoogstens zou kunnen toegevoegd worden een ritzege in de Tour de France en een tweede plaats in het Zwitsers kampioenschap in 1960 en twee ritzeges in de Tour de Suisse 1961.

Graf zou in 1962 de Grand Prix de Lugano en het Zwitsers kampioenschap winnen, alvorens een zwaar auto-ongeval begin 1963 een einde aan zijn carrière maakte. Zijn loopbaan is uitvoerig beschreven in het artikel over FAEMA 1957 (WAAIERS 2-2).

3. ERCOLE BALDINI

Villanova 28.6.1933
(Italië/Italie)

1958: Winnaar van de Giro d'Italia en wereldkampioen op de weg.
1959: Winnaar van de Grote Prijs van Forli, v.d. Trofee Barachi (met Moser), van de Ronde van Emilie.
2e bij de Grote Prijs van Lugano.
4e bij de Italiaanse kampioenschappen.
1960: Winnaar van de Grote Prijs der Natiën.
1961: Winnaar van de Trofee Barachi (met Velly - Frankrijk).

1958: Champion du monde sur route et vainqueur du Giro d'Italia.
1959: Vainqueur du Grand Prix de Forli, du Trophée Barachi (avec Moser), du Tour d'Emilie, 2e au Grand Prix de Lugano, 4e aux championnats d'Italie.
1960: Vainqueur du Grand Prix des Nations.
1961: Vainqueur du Trophée Barachi (avec Velly - France).

3. Ercole Baldini

De foto dateert waarschijnlijk uit 1961, gezien de gelijkaardige pose als Benedetti, die enkel in 1961 bij Ignis reed. Het is niet mogelijk te zien of de "scudetto" op de trui voorkomt, die absolute zekerheid zou kunnen geven (maar ook de trui zonder scudetto werd gedragen)[1].

De geboortedatum is fout en moet 26/01/1933 zijn en niet 28/06/1933.

Het palmares geeft enkele van de voornaamste hoogtepunten uit zijn profcarrière, maar een en ander ontbreekt. Baldini werd in 1956 Wereldkampioen achtervolging en Olympisch wegkampioen bij de liefhebbers en verbeterde het uurrecord alle categorieën. In 1957 werd hij nationaal kampioen, won de Grand Prix de Lugano en de Trofeo Baracchi, werd tweede in de Grand Prix des Nations en de Grand Prix Martini (Genève) en derde in de Giro. In 1958 won hij ook de Gran Premio di Forlí en de Trofeo Baracchi. In 1959 werd hij 6de in de Tour de France en in 1960 werd hij tweede in de Grand Prix de Lugano en derde in het wereldkampioenschap achtervolging.

Nadien werd hij 8ste in de Tour de France en 7de in de Giro (1962) en won hij de Gran Premio di Forlí in 1962 en 1963. Hij sloot zijn carrière af met een derde plaats in het wereldkampioenschap achtervolging in 1964.

4. ROGER BAENS

Averbode 18.8.1933
(België/Belgique)

Vrij snelle eindsprinter. Won 22 wedstrijden bij de amateurs in zijn eerste seizoen (1954) en 9 in dezelfde categorie een jaar later. Werd tevens kampioen van België bij de onafhankelijken. Beroepsrenner sedert 1956.
1957: 21e in de Ronde van Vlaanderen.
20e in Parijs-Brussel.
22e bij de Vuelta.
Wint jaarlijks zes tot zeven wedstrijden. Behaalde echter geen internationale suksessen van formaat. In België beschouwt men hêm als de werkelijke overwinnaar van de Ronde van Nederland 1960.

Pistier assez rapide et bon sprinter final.
1954: 22 × 1er comme amateur.
1955: 9 × 1er comme amateur et champion de Belgique des Indépendants.
1956: Professionnel.
1957: 21e du Tour de Flandre.
20e de Paris-Bruxelles.
22e à la Vuelta.
Remporte 6 à 7 victoires chaque année, mais pas encore sur le plan international. En Belgique on le considère pourtant le vrai vainqueur du Tour des Pays-Bas 1960.

5. Roger Baens

De geboorteplaats is Molenstede (Diest) en niet Averbode.

De foto komt waarschijnlijk van bij de start van de Omloop Het Volk 1961, maar dit is niet volledig zeker. Hij dateert wel uit de eerste helft van 1961 (voor 15/7), de enige periode dat hij bij Bertin reed.

Zijn palmares kan aangevuld worden met

1 In Italië had de ploeg die het jaar voordien het Italiaans merkenkampioenschap gewonnen had het volgende seizoen het recht een schildje (scudetto) met de Italiaanse kleuren op de trui te dragen. Na de inrichting van de Coupe du Monde Intermarques in 1961 gebruikten de Italiaanse ploegen ook een soortgelijke badge na een zege in dit klassement.

een ritzege in de Vuelta in 1957, een zege in de Driezustersteden en in de Ronde van Limburg in 1958 en in Dwars door België 1959. In 1961 werd hij 9de in de Tour de Belgique.

Midden 1961 stapte hij over naar FAEMA en reed ook in 1962 en 1963 voor Rik Van Looy. In 1963 won hij twee ritten in de Vuelta. In 1964 beëindigde hij na een val zijn carrière bij Ruberg.

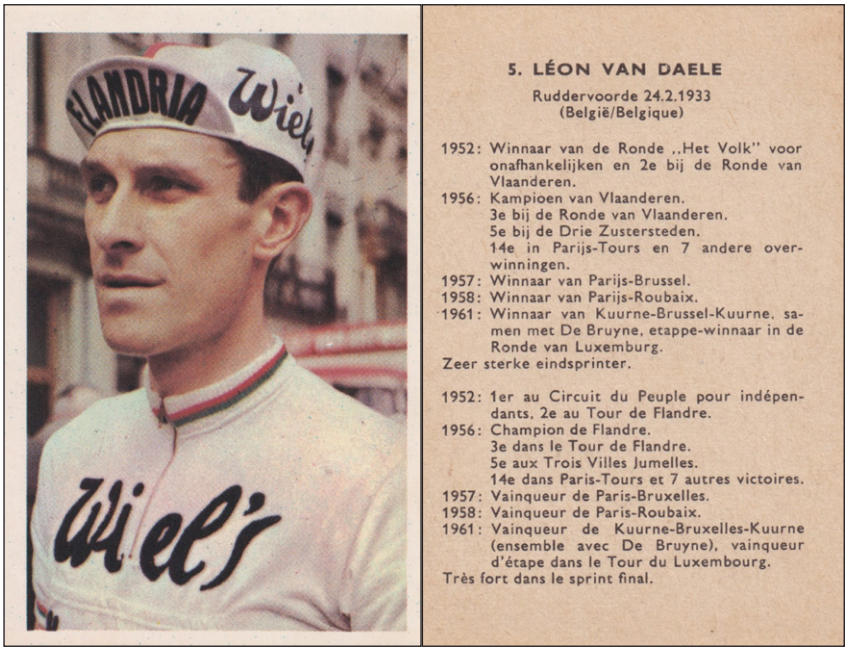

5. LÉON VAN DAELE

Ruddervoorde 24.2.1933
(België/Belgique)

1952: Winnaar van de Ronde „Het Volk" voor onafhankelijken en 2e bij de Ronde van Vlaanderen.
1956: Kampioen van Vlaanderen.
3e bij de Ronde van Vlaanderen.
5e bij de Drie Zustersteden.
14e in Parijs-Tours en 7 andere overwinningen.
1957: Winnaar van Parijs-Brussel.
1958: Winnaar van Parijs-Roubaix.
1961: Winnaar van Kuurne-Brussel-Kuurne, samen met De Bruyne, etappe-winnaar in de Ronde van Luxemburg.
Zeer sterke eindsprinter.

1952: 1er au Circuit du Peuple pour indépendants, 2e au Tour de Flandre.
1956: Champion de Flandre.
3e dans le Tour de Flandre.
5e aux Trois Villes Jumelles.
14e dans Paris-Tours et 7 autres victoires.
1957: Vainqueur de Paris-Bruxelles.
1958: Vainqueur de Paris-Roubaix.
1961: Vainqueur de Kuurne-Bruxelles-Kuurne (ensemble avec De Bruyne), vainqueur d'étape dans le Tour du Luxembourg.
Très fort dans le sprint final.

5. Leon Van Daele

De foto komt waarschijnlijk van bij de start van de Omloop Het Volk 1961, maar dit is niet volledig zeker.

Vooreerst twee correcties, de juiste schrijfwijze is Vandaele en in 1953 gaat het om de Omloop Het Volk. Aan zijn palmares kan een zege in de Driedaagse van Antwerpen 1957 en in Gent-Wevelgem 1959 toegevoegd worden. In 1959 werd hij ook derde in Milano-Sanremo.

Nadien won hij nog de Elfstedenronde in 1964. Door gezondheidsproblemen was hij verplicht einde van dat jaar zijn activiteiten te stoppen.

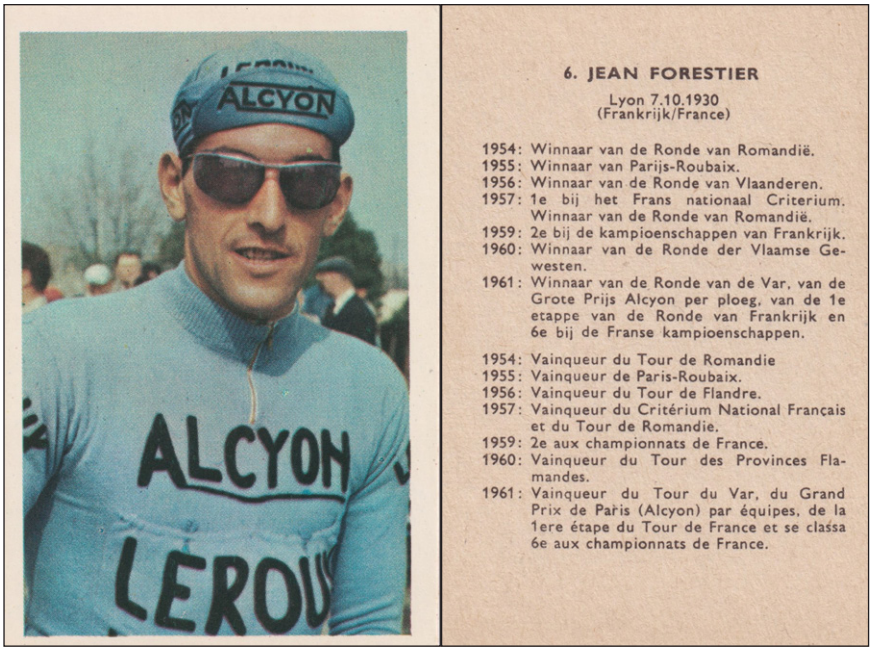

6. JEAN FORESTIER

Lyon 7.10.1930
(Frankrijk/France)

1954: Winnaar van de Ronde van Romandië.
1955: Winnaar van Parijs-Roubaix.
1956: Winnaar van de Ronde van Vlaanderen.
1957: 1e bij het Frans nationaal Criterium. Winnaar van de Ronde van Romandië.
1959: 2e bij de kampioenschappen van Frankrijk.
1960: Winnaar van de Ronde der Vlaamse Gewesten.
1961: Winnaar van de Ronde van de Var, van de Grote Prijs Alcyon per ploeg, van de 1e etappe van de Ronde van Frankrijk en 6e bij de Franse kampioenschappen.

1954: Vainqueur du Tour de Romandie
1955: Vainqueur de Paris-Roubaix.
1956: Vainqueur du Tour de Flandre.
1957: Vainqueur du Critérium National Français et du Tour de Romandie.
1959: 2e aux championnats de France.
1960: Vainqueur du Tour des Provinces Flamandes.
1961: Vainqueur du Tour du Var, du Grand Prix de Paris (Alcyon) par équipes, de la 1ere étape du Tour de France et se classa 6e aux championnats de France.

6. Jean Forestier

De foto dateert in ieder geval uit 1961, het enige jaar dat Alcyon-Leroux een ploeg sponsorde.

Aan het wel vrij volledige palmares kan toegevoegd worden dat hij in 1957 het puntenklassement van de Tour de France won en 4de in de eindstand werd. In 1958 werd hij 5de in het wereldkampioenschap, in het nationaal kampioenschap en in Paris-Roubaix en won hij de eerste editie van de Super Prestige Pernod. 1960 moet gecorrigeerd worden, het is de Omloop van de Vlaamse Gewesten en niet de Ronde der Vlaamse Gewesten. Ook voor 1961 zijn er verbeteringen nodig. Hij won de 8ste en niet de eerste rit van de Tour en hij won niet de Grote Prijs Alcyon per ploeg, maar de Grand Prix du Parisien met zijn ploeg Alcyon.

Nadien behaalde hij maar weinig resultaten, hij werd in 1962 6de in de Flèche Wallonne en 8ste in Paris-Roubaix en in 1964 derde in Paris-Nice. Hij stopte eind 1965.

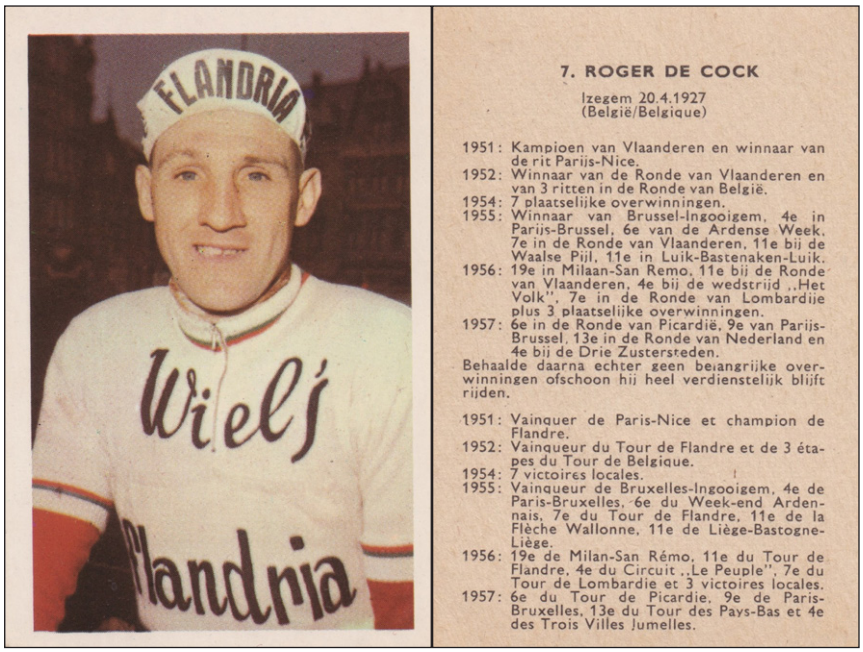

7. ROGER DE COCK

Izegem 20.4.1927
(België/Belgique)

1951: Kampioen van Vlaanderen en winnaar van de rit Parijs-Nice.
1952: Winnaar van de Ronde van Vlaanderen en van 3 ritten in de Ronde van België.
1954: 7 plaatselijke overwinningen.
1955: Winnaar van Brussel-Ingooigem, 4e in Parijs-Brussel, 6e van de Ardense Week, 7e in de Ronde van Vlaanderen, 11e bij de Waalse Pijl, 11e in Luik-Bastenaken-Luik.
1956: 19e in Milaan-San Remo, 11e bij de Ronde van Vlaanderen, 4e bij de wedstrijd „Het Volk", 7e in de Ronde van Lombardije plus 3 plaatselijke overwinningen.
1957: 6e in de Ronde van Picardië, 9e van Parijs-Brussel, 13e in de Ronde van Nederland en 4e bij de Drie Zustersteden.
Behaalde daarna echter geen belangrijke overwinningen ofschoon hij heel verdienstelijk blijft rijden.

1951: Vainqueur de Paris-Nice et champion de Flandre.
1952: Vainqueur du Tour de Flandre et de 3 étapes du Tour de Belgique.
1954: 7 victoires locales.
1955: Vainqueur de Bruxelles-Ingooigem, 4e de Paris-Bruxelles, 6e du Week-end Ardennais, 7e du Tour de Flandre, 11e de la Flèche Wallonne, 11e de Liège-Bastogne-Liège.
1956: 19e de Milan-San Rémo, 11e du Tour de Flandre, 4e du Circuit „Le Peuple", 7e du Tour de Lombardie et 3 victoires locales.
1957: 6e du Tour de Picardie, 9e de Paris-Bruxelles, 13e du Tour des Pays-Bas et 4e des Trois Villes Jumelles.

7. Roger De Cock

De foto is genomen bij de start van de Omloop Het Volk 1961.

De juiste naam is Decock, niet De Cock.

Aan zijn palmares is weinig toe te voegen, enkel een zege in de Scheldeprijs 1954.

1961 was zijn laatste seizoen als beroepsrenner.

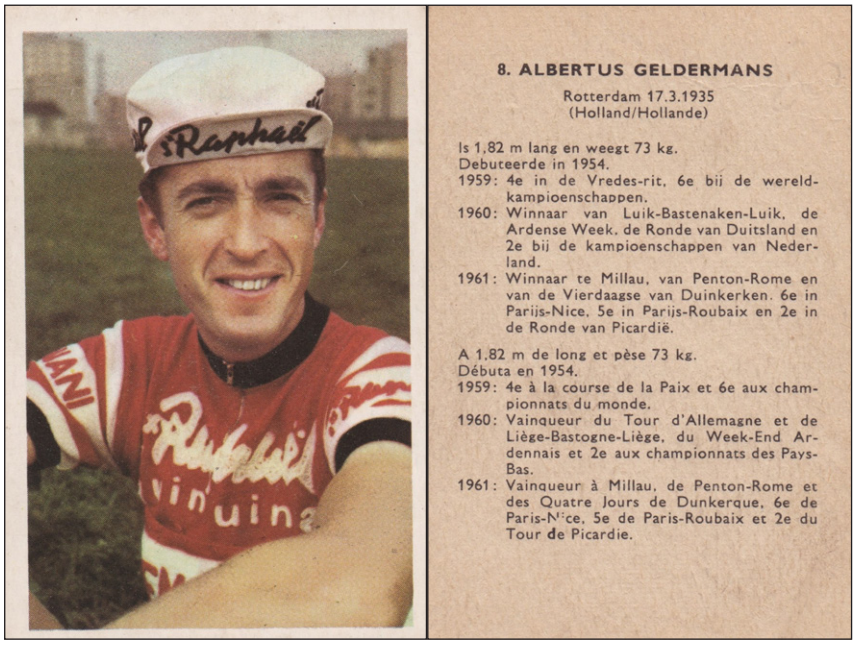

8. ALBERTUS GELDERMANS

Rotterdam 17.3.1935
(Holland/Hollande)

Is 1,82 m lang en weegt 73 kg.
Debuteerde in 1954.
1959: 4e in de Vredes-rit, 6e bij de wereldkampioenschappen.
1960: Winnaar van Luik-Bastenaken-Luik, de Ardense Week, de Ronde van Duitsland en 2e bij de kampioenschappen van Nederland.
1961: Winnaar te Millau, van Penton-Rome en van de Vierdaagse van Duinkerken. 6e in Parijs-Nice, 5e in Parijs-Roubaix en 2e in de Ronde van Picardië.

A 1,82 m de long et pèse 73 kg.
Débuta en 1954.
1959: 4e à la course de la Paix et 6e aux championnats du monde.
1960: Vainqueur du Tour d'Allemagne et de Liège-Bastogne-Liège, du Week-End Ardennais et 2e aux championnats des Pays-Bas.
1961: Vainqueur à Millau, de Penton-Rome et des Quatre Jours de Dunkerque, 6e de Paris-Nice, 5e de Paris-Roubaix et 2e du Tour de Picardie.

8. Albertus Geldermans

De geboorteplaats is Wijk aan Zee en Duin (Beverwijk) en niet Rotterdam.

De foto dateert waarschijnlijk uit 1961, gezien de gelijkaardige pose als Jo de Haan (waarvan de foto alleszins uit 1961 dateert) en gezien hij in 1960 voor Rapha-Gitane reed.

Het palmares is vrij compleet vanaf 1959, al staat er wel een typfout in, in 1961 won hij Menton-Rome, niet Penton-Rome (en als we heel precies willen zijn, eigenlijk Menton- Roma). In 1960 werd hij ook 12de in de Tour de France. Voorheen was hij in 1957 bij de liefhebbers derde in het wereldkampioenschap achtervolging en in 1958 als onafhankelijke derde in de Ronde van Polen, met een zege in de tijdrit.

Nadien was hij vooral in 1962 succesvol, met de Nederlandse titel, een ritzege en een 10de plaats in de eindstand van de Vuelta en vooral het dragen van de gele trui en een 5de plaats in de eindstand van de Tour de France. Nadien vervulde hij vooral een helpersrol. Hij won enkel Manche-Océan tegen het uurwerk in 1963 en met St Raphaël de ploegentijdrit Grand Prix du Parisien in 1964. Hij beëindigde zijn loopbaan in 1966, zijn laatste wapenfeit was een ritzege in Paris-Nice. In de Tour de France werd hij 69ste. In 1968 was hij sportbestuurder van de Nederlandse ploeg in de Tour de France toen Jan Janssen die won.

9. JEAN STABLINSKI

Thun St. Amand 21.5.1932
(Frankrijk/France)

1953: Winnaar van de Militaire kampioenschappen.
1955: Winnaar van Parijs-Valenciennes.
1956: Winnaar van de Ronde van het Zuid-Oosten.
1958: Winnaar van de Ronde van Spanje.
1959: 9e bij het Nationaal Criterium. Winnaar te Condé, Amiens en Arras.
1960: Kampioen van Frankrijk en Winnaar van Genua-Nice.
1961: 2e bij de Franse en 6e bij de wereldkampioenschappen. 3e in de Ronde van Sardinië.

1953: Champion de France des militaires.
1955: Vainqueur de Paris-Valenciennes.
1956: Vainqueur du Tour du Sud-Est.
1958: Vainqueur du Tour d'Espagne.
1959: 9e au Critérium National. 1er à Condé, Amiens et Arras.
1960: 1er aux championnats de France et Vainqueur de Gênes-Nice.
1961: 2e aux championnats de France, 3e au Tour de Sardaigne, 6e aux championnats du monde.

9. Jean Stablinski

De foto komt uit de Tour de France 1961.

Het palmares is vrij volledig, enkel kunnen een ritzege in de Tour de France 1957 en 1961 en in de Giro 1960 toegevoegd worden.

Nadien was hij lange tijd (vanaf 1960) de eerste luitenant van Jacques Anquetil. Hij werd Wereldkampioen in 1962 en Frans kampioen in 1962-63-64 (tweede in 1966). Hij won verder Paris-Bruxelles in 1963, de Tour de Belgique, de Rund um den Henninger Turm, Paris-Luxembourg en de Trofeo Baracchi (met Anquetil) in 1965 en de Amstel Gold Race in 1966. Hij won in de periode 1962-67 ook een rit in de Giro, twee in de Vuelta en drie in de Tour de France. Hij beëindigde zijn carrière na een positieve dopingcontrole in de Tour de France 1968.

Stablinski is ook gepland om besproken te worden in de Maple Leaf 1965-69 artikelen reeks van Jan De Smet.

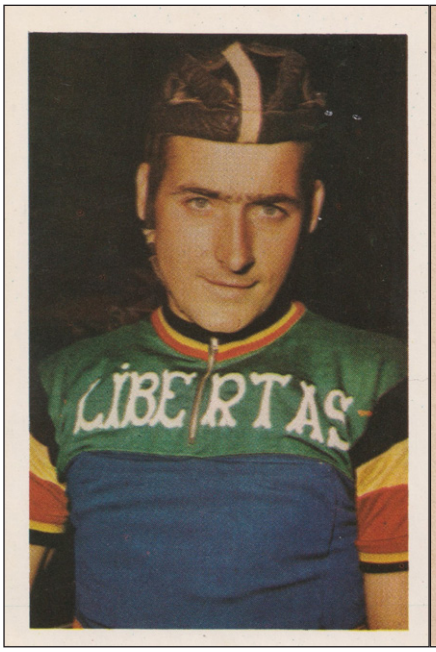

10. ANDRÉ VLAYEN

Herselt 17.3.1931
(België/Belgique)

Debuteerde in 1947.
1954: Winnaar van de Ronde van het Westen, Antwerpen-Luik-Antwerpen en de Ronde van Limburg.
1955: Winnaar van de rit Kempen, Brussel-Couvin, Putte-Kappellen en 3e bij Het Volk.
1956 en 1957: Kampioen van België.
1956: 11e bij de wereldkampioenschappen, 8e bij Parijs-Roubaix, 3e bij de Waalse Pijl, winnaar van de Ronde van België, 5e bij de Grote Prijs van Lugano, 4e bij Luik-Bastenaken-Luik.
Wilde op een bepaald ogenblik ophouden met rijden, doch veranderde gelukkig van gedachten en sloot zich aan bij Libertas. In 1961 kwam hij weer sterk op en behaalde 3 overwinningen, waarvan de Ronde der Vlaamse Gewesten in recordtijd. André Vlayen werkt tijdens de wintermaanden bij de gemeentedienst te Merksem.

Débuta en 1947.
1954: Gagna le Circuit de l'Ouest, Anvers-Liège-Anvers et le Tour du Limbourg.
1955: Gagna le Tour de la Campine, Bruxelles-Couvin, Putte-Kappellen et se classe 3e à la course „Le Peuple".
1956: Champion de Belgique, 11e aux championnats du monde, 7e au Tour de Flandres, 8e dans Paris-Roubaix, 3e dans la Flèche Wallonne, 4e dans Liège-Bastogne-Liège, 2e au Week-end Ardennais, 2e dans Anvers-Herselt, 1er au Tour de Belgique, 5e au Grand Prix de Lugano, 15e dans le Tour d'Italie.
1957: Champion de Belgique.
Voulu se retirer tout à fait à un moment donné mais changea d'avis et accepta de rouler pour Libertas. En 1961 André Vlayen qui travaille l'hiver comme jardinier à Merksem, se repris très bien et remporta trois victoires dont celle du Circuit des Régions Flamandes.

10. André Vlayen

De foto dateert mogelijk uit het criterium van Brasschaat en alleszins uit 1961, zijn enige jaar bij Libertas.

Het palmares is vrij volledig tot en met 1957, maar ook in 1958 reed hij een sterk seizoen met zeges in Dwars door België, de Driedaagse van Antwerpen en de Grote Prijs Stan Ockers. Hij werd dat jaar ook geselecteerd voor de Tour de France (net als in 1956) maar gaf opnieuw op.

Nadien haalde hij amper resultaten, in 1959 werd hij 7de in Liège-Bastogne-Liège en in Paris-Tours, in 1960 reed hij geen enkel resultaat.

Toen hij in 1962 zijn wielercarrière niet langer kon combineren met zijn job als gemeentearbeider, stopte hij.

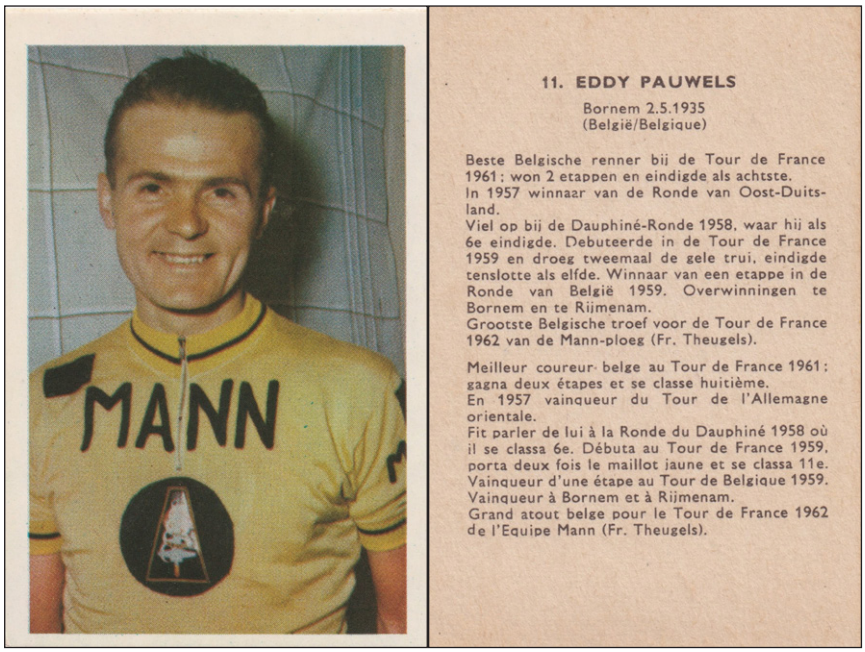

11. Eddy Pauwels

Pauwels draagt hier de eerste versie van de Mann-trui voor 1961, met een kleine patch over de Dr op de rechterschouder en een groter rubberen opzetstuk over de tekening van het gestileerde (fictieve) verboden doktershoofd. De plaats van deze foto is onbekend, wel bevat de SUANET-reeks liefst negen Mann-renners gefotografeerd voor dezelfde achtergrond maar met drie verschillende modellen van trui. Al deze foto's dateren dus uit 1961.

In zijn palmares staat een fout, in de Tour 1961 werd hij 9de, niet 8ste. Verder ontbreekt dat hij in 1960 de Driedaagse van Antwerpen won en 4de werd in de Dauphiné.

Nadien won hij zowel in 1962 als in 1963 een rit in de Tour de France (in 1963 droeg hij ook geel) en werd hij in de eindstand respectievelijk 10de en 13de. In 1962 werd hij verder 9de in de Vuelta. Daarna was het beste er af. In 1964 werd hij 4de in de Tour de Romandie en 20ste in de Tour de France (in dienst van Bahamontes) en in 1965 16de in de Vuelta. Hij stopte half mei 1966.

12. Guillaume Van Tongerloo

De foto dateert van bij de start van de Omloop Het Volk 1961, waar hij samen met Louis Proost de enige FAEMA was.

Het palmares is nogal summier over zijn prestaties in de jeugdrangen. Hij was niet alleen etappewinnaar, maar ook eindwinnaar in Folkestone-London en won verder ritten in de Ronde van Joegoslavië, de Ronde van Bulgarije en de Friedensfahrt (misschien wordt deze rittenkoers bedoeld in plaats van de "Ronde van Warschau"?). Hij haalde met de Belgische ploeg de kwartfinales in de ploegenachtervolging op de Olympische Spelen in Melbourne in 1956. In 1957 eindigde hij 7de in het wereldkampioenschap op de weg en werd in de Internationale Festwoche des Radsports (D.D.R.) 4de in de G.P. des Deutschen Sport-Echo en derde met België in het Europees criterium ploegenachtervolging. Bij de beroepsrenners werd hij in 1961 8ste in de Giro.

Nadien was hij vooral een gewaardeerd helper, maar won in 1962 toch Bayonne-Bilbao en werd tweede in het nationaal kampioenschap en derde in de Tour de Belgique. In 1963 was hij 10de in de Vuelta. Vanaf 1965 richtte hij zich meer en meer op de piste. Hij werd dat jaar tweede in het Belgisch kampioenschap en derde in het Europees criterium achter derny (4de in 1966). Hij probeerde het ook zonder succes als stayer en stopte eind 1967.

Zijn carrière wordt in detail beschreven in het artikel FAEMA 1961 in dit nummer van WAAIERS en is ook gepland voor een korte bespreking in de Maple Leaf 1965-69 artikelenreeks van Jan De Smet.

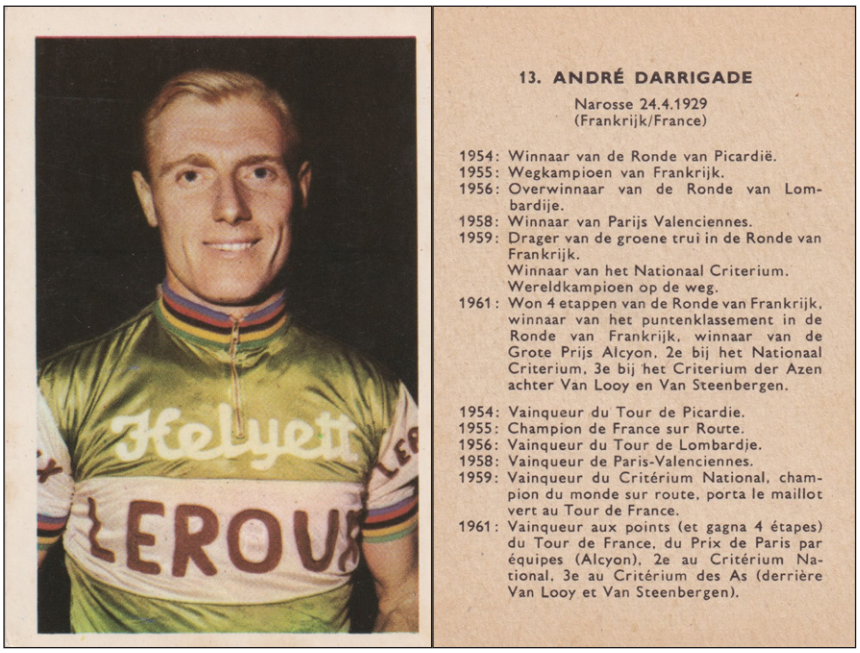

13. André Darrigade

De foto van Darrigade dateert van eind 1960 op een wielerbaan, zoals blijkt uit de zijden Helyett-Leroux trui zonder zakken en met regenboogbandjes en is waarschijnlijk afkomstig van het Wereldomnium op 23 september 1960 in Antwerpen.

Het palmares op de rugzijde geeft aan dat hij de groene trui in de Tour 1959 droeg, in werkelijkheid won hij die. Er is ook niet vermeld dat hij in 1956-59 en in 1961 telkens de eerste rit van de Tour won. In 1960 won hij ook een rit in de Giro en werd hij vice-wereldkampioen. Hij won ook, samen met Anquetil en Terruzzi, tweemaal de Zesdaagse van Parijs (1957 en 1958). Net als bij Forestier wordt er hier ten onrechte een zege in de Grote Prijs Alcyon vermeld. Hij won met zijn ploeg Alcyon de Grand Prix du Parisien.

Nadien won hij in 1962, 1963 en 1964 telkens minstens één rit in de Tour (in 1962 droeg hij ook meerdere dagen geel). Na een zwakke Tour de France in zowel 1965 (93ste) als 1966 (62ste), telkens zonder ritzege, stopte hij.

Darrigade is ook gepland om besproken te worden in de Maple Leaf 1965-69 artikelen reeks van Jan De Smet.

14. RINO BENEDETTI

Ponte-Buggianese 20.11.1928
(Italië/Italie)

1951: 2e bij de wereldkampioenschappen amateurs. Behaalde 30 eerste plaatsen als amateur. Etappewinnaar in de Vuelta van Spanje, de Ronde van Italië en die van Zwitserland.
1955: Winnaar van de Ronde van Calabrië en 7e in de Driedaagse van Antwerpen.
1956: 3e in de Ronde van Emilie.
1957: Winnaar van de eerste rit in de Vuelta van Spanje.
1959: Winnaar van de Ronde van Toscanië.
1961: 3e in Milaan-San Remo achter Van Looy en Poulidor.

1951: Se classa 2ème aux championnats du monde amateurs et gagna 30 courses comme amateur.
1955: Vainqueur du Tour de Calabrie, de la 8e et la 16e étape du Tour d'Italie, 7e aux Trois Jours d'Anvers.
1956: 3e du Tour d'Emilie, 18e du Tour d'Italie
1957: 14e du Tour de Lombardie et gagna la 1ère étape du Tour d'Espagne.
1969: Vainqueur du Tour de Toscane, 2e du Tour de Calabrie, 1er du Tour de Campanie, 9e du Tour de Lombardie.
1961: 3e de Milan-San Rémo (derrière Van Looy et Poulidor).

14. Rino Benedetti

De foto dateert zeker uit 1961, het enige seizoen dat hij tot dan bij Ignis reed en dit is verder bevestigd door de scudetto op de trui (wegens de zege in het Italiaans Intermerken kampioenschap 1960).

Het palmares is uitgebreid, maar een beetje chaotisch. De ritzeges in Vuelta, Giro en Tour de Suisse vermeld bij 1951 horen natuurlijk bij zijn hele carrière en niet bij dat ene jaar.

Het kan verder aangevuld worden met een zege in de Coppa Sabatini 1954 en 1959, in het nationaal kampioenschap der onafhankelijken en de G.P. Prato in 1955, in de Giro della Campania en de Giro del Veneto 1959. In 1960 werd hij ook tweede in het nationaal kampioenschap. In 1959 won hij de Giro di Toscana niet, dat staat fout in het palmares.

Nadien won hij in 1962 een etappe in de Volta a Catalunya en de slotrit van de Tour de France. Eind 1963 beëindigde hij zijn carrière na nog drie tweede plaatsen in Giro-ritten.

15. EDGARD SORGELOOS

Denderhoutem 14.12.1930
(België/Belgique)

Begon te rijden in 1948.
1949: Kniebreuk.
1955: Winnaar van de 3e rit in de Ronde van Zwitserland.
5e in de Ronde van België.
4e in de Ronde van Picardië.
9e in de Ronde van Luxemburg.
17e bij Parijs-Tours en 5 andere overwinningen.
1956: Winnaar te Nederbrakel, Halle.
6e in de Ronde van het Westen.
Winnaar te Gooik en 7e in Parijs-Tours.
Verdienstelijke helper van Rik van Looy, offerde dikwijls eigen kansen op en zo bleven zijn suksessen beperkt.

Débuta en 1948. En 1949 une fracture du genou arrêta l'activité du petit lieutenant de Van Looy.
1955: Vainqueur de la 3e étape du Tour de Suisse.
5e dans le Tour de Belgique.
4e dans le Tour de Picardie.
9e dans le Tour de Luxembourg.
17e à Paris-Tours et 5 autres victoires.
1956: Vainqueur à Nederbrakel, Halle.
6e au Circuit de l'Ouest.
Vainqueur à Gooik et 7e à Paris-Tours.
Lieutenant infatigable de Rik van Looy; sacrifia souvent ses propres chances de sorte que le nombre de ses victoires est restreint.

15. Edgard Sorgeloos

De foto komt uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961, waar hij ploeg vormde met Raymond Impanis en Jos De Bakker.

Het getoonde palmares is nogal onevenwichtig, een en ander ontbreekt. Om te beginnen zijn ritzege in de Tour de l'Europe 1954 (9de in de eindstand). Verder zijn er ook een ritzege in de Tour de Suisse en een tweede plaats in de eindstand in 1957 en een zege in Sassari-Cagliari 1959. In 1960 werd Sorgeloos tweede in Dwars door België (met een ritzege), 4de in Paris-Tours en 6de in Paris-Nice. In 1961 werd hij 9de in de Tour de Belgique en werd hij in de Giro tweemaal tweede en eenmaal derde.

Er staat ook een vertaalfout in de Franstalige versie van het palmares. In 1956 was hij wel degelijk 6de in de (Franse) Tour de l'Ouest en niet in het (Belgische) Circuit de l'Ouest (Omloop van het Westen).

Nadien won hij de Omloop van de Vlaamse Gewesten (1962), Sassari-Cagliari (1964) en een rit in de Tour de France (1965). Hij stopte begin september 1966 om sportbestuurder bij Groene Leeuw te worden. Vervolgens was hij ook nog chauffeur voor de televisie in wielerwedstrijden.

Een uitgebreid overzicht van zijn carrière is gepubliceerd in FAEMA 1960 (WAAIERS 3.3) en hij is ook gepland voor een korte bespreking in de Maple Leaf 1965-69 artikelen reeks van Jan De Smet.

16. Robert Lelangue

De foto komt waarschijnlijk van bij de start van de Omloop Het Volk 1961 en dateert in ieder geval uit 1961.

De geboortedatum is niet 01/02/1941 maar 04/02/1940 en de geboorteplaats is Etterbeek en niet Rode.

Hij werd ook nationaal kampioen op de weg bij de nieuwelingen in 1958 en in ploegkoers bij de liefhebbers (samen met Willy Vanden Berghen) in 1960. In 1959 was hij bij de liefhebbers tweede in het nationaal kampioenschap snelheid. In 1961 zegevierde hij niet negenmaal maar tienmaal, de tiende zege is de eerste rit van de Tour de Luxembourg.

Nadien kon hij de beloften niet inlossen. Hij was vooral sterk in het vroege voorjaar. Zijn voornaamste resultaten op de weg zijn een 7de plaats in de Omloop Het Volk (1962), een ritzege in de Quatre Jours de Dunkerque en een derde plaats in de slotrit van de Tour de France (1963), een zege in de Nordwestschweizer Rundfahrt (1965), een tweede plaats in het nationaal kampioenschap (1966) en tot slot in 1967 een 5de plaats in de Flèche Brabançonne, ritzeges in Giro di Sardegna en in de Vuelta a Mallorca en de zege in de G.P. Alghero die dat jaar Sassari-Cagliari verving. Hij won ook driemaal het criterium van Leuven (1964, 1965 en 1967). In 1968 en 1969 haalde hij geen resultaten op de weg meer.

Op de wielerbaan werd hij nationaal kampioen américaine (met Theo Verschueren) in 1965 en in omnium (1969). In 1969 werd hij ook derde in het Europees Criterium omnium. Hij won verder de Zesdaagse van Montréal met Lucien Gillen in 1964 en behaalde meerdere ereplaatsen in zesdaagsen, vooral in Canada.

Eind 1969 stopte hij met wielrennen. Vanaf 1972 was hij achtereenvolgens sportbestuurder bij Molteni, FIAT en KAS. Hij werkte nadien een tijdlang in de fietsenfabriek van Eddy Merckx en was van 1986 tot 2005 bestuurder van de wagen van de koersdirecteur in de Tour de France.

Lelangue is ook gepland om besproken te worden in de Maple Leaf 1965-69 artikelen reeks van Jan De Smet.

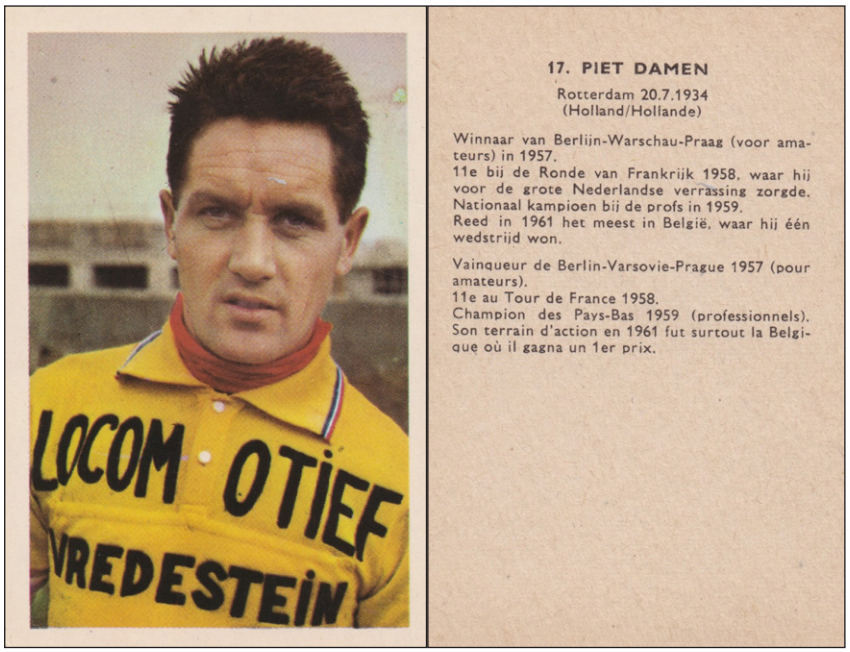

17. PIET DAMEN

Rotterdam 20.7.1934
(Holland/Hollande)

Winnaar van Berlijn-Warschau-Praag (voor amateurs) in 1957.
11e bij de Ronde van Frankrijk 1958, waar hij voor de grote Nederlandse verrassing zorgde.
Nationaal kampioen bij de profs in 1959.
Reed in 1961 het meest in België, waar hij één wedstrijd won.

Vainqueur de Berlin-Varsovie-Prague 1957 (pour amateurs).
11e au Tour de France 1958.
Champion des Pays-Bas 1959 (professionnels).
Son terrain d'action en 1961 fut surtout la Belgique où il gagna un 1er prix.

17. Piet Damen

De geboorteplaats is Lieshout en niet Rotterdam.

De foto dateert waarschijnlijk uit 1961, maar kan ook ouder zijn.

De zege in Berlijn-Warschau-Praag voor amateurs betrof de Friedensfahrt voor liefhebbers en onafhankelijken en dateert van 1958, niet van 1957. Hij won er ook een rit. Hij werd in 1960 8ste in het wereldkampioenschap.

Nadien presteerde hij nog weinig. Hij won in 1962 de G.P. Union in Dortmund en werd 4de in de Rund um den Henninger Turm, in Paris-Tours en in het nationaal kampioenschap. In 1963 werd hij 11de in het wereldkampioenschap. Hij zette zijn carrière verder tot eind 1967 met als enig resultaat een zege in Meerheeze in 1964.

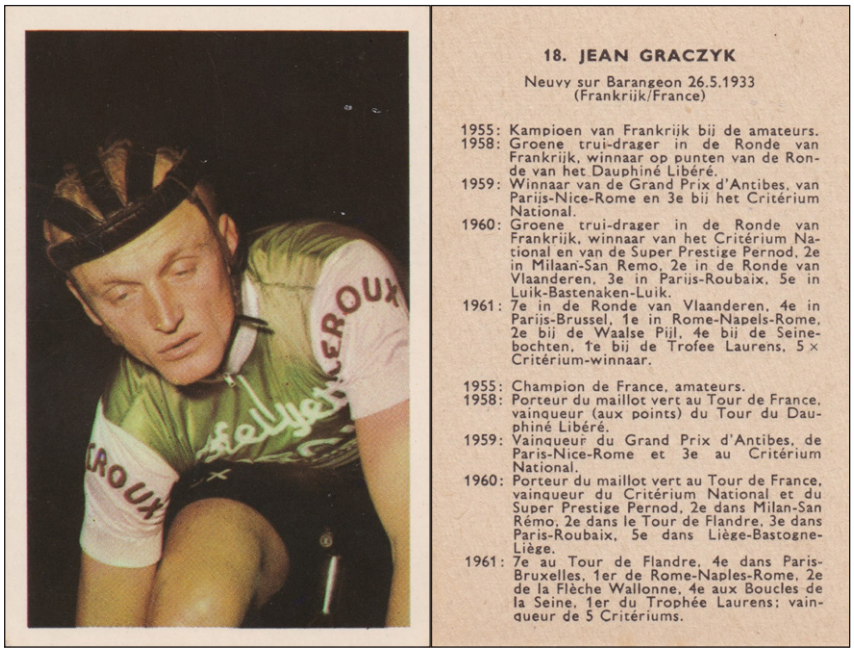

18. JEAN GRACZYK

Neuvy sur Barangeon 26.5.1933
(Frankrijk/France)

1955: Kampioen van Frankrijk bij de amateurs.
1958: Groene trui-drager in de Ronde van Frankrijk, winnaar op punten van de Ronde van het Dauphiné Libéré.
1959: Winnaar van de Grand Prix d'Antibes, van Parijs-Nice-Rome en 3e bij het Critérium National.
1960: Groene trui-drager in de Ronde van Frankrijk, winnaar van het Critérium National en van de Super Prestige Pernod, 2e in Milaan-San Remo, 2e in de Ronde van Vlaanderen, 3e in Parijs-Roubaix, 5e in Luik-Bastenaken-Luik.
1961: 7e in de Ronde van Vlaanderen, 4e in Parijs-Brussel, 1e in Rome-Napels-Rome, 2e bij de Waalse Pijl, 4e bij de Seinebochten, 1e bij de Trofee Laurens, 5× Critérium-winnaar.

1955: Champion de France, amateurs.
1958: Porteur du maillot vert au Tour de France, vainqueur (aux points) du Tour du Dauphiné Libéré.
1959: Vainqueur du Grand Prix d'Antibes, de Paris-Nice-Rome et 3e au Critérium National.
1960: Porteur du maillot vert au Tour de France, vainqueur du Critérium National et du Super Prestige Pernod, 2e dans Milan-San Rémo, 2e dans le Tour de Flandre, 3e dans Paris-Roubaix, 5e dans Liège-Bastogne-Liège.
1961: 7e au Tour de Flandre, 4e dans Paris-Bruxelles, 1er de Rome-Naples-Rome, 2e de la Flèche Wallonne, 4e aux Boucles de la Seine, 1er du Trophée Laurens; vainqueur de 5 Critériums.

18. Jean Graczyk

De foto dateert zo goed als zeker uit 1960 en zeker niet uit 1961, dit gezien de Helyett- Leroux trui met bruine letters. Het is een zijden trui, dus alleszins op de piste, waarschijnlijk, net als voor Darrigade, ter gelegenheid van het Wereldomnium op 23 september 1960 in Antwerpen.

De nationale titel bij de liefhebbers dateert van 1956, niet van 1955. In 1956 werd hij ook tweede in de ploegenachtervolging op de Olympische Spelen. In 1957 won hij het Circuit des Six Provinces du Sud-Est met twee ritzeges. In 1958 en in 1960 droeg hij niet alleen de groene trui in de Tour de France, hij won telkens het puntenklassement. Hij behaalde verder ritzeges in de Dauphiné en de Vuelta in 1958. In 1959 behaalde hij een ritzege in de Tour en in 1960 vier. Hij behaalde dat jaar ook een etappezege in Paris-Nice en in de Dauphiné. In 1961 won hij een rit in de Dauphiné.

Nadien haalde hij niet meer hetzelfde niveau. In 1962 won hij vier ritten in de Vuelta en een in Paris-Nice en werd in de Tour de France tweemaal tweede en tweemaal derde, goed voor een derde plaats in het puntenklassement. In 1963 won hij twee ritten in de Volta a Catalunya en een in de Tour du

Sud-Est. In 1964 werd hij 6de in Milano-Sanremo en 7de in Bordeaux-Paris. Vanaf 1965 bleef het bij plaatselijke successen en ereplaatsen in kleinere wedstrijden. In 1967 werd hij toch nog tweemaal tweede in Vuelta-ritten. Hij zette zijn loopbaan voort tot in 1972, toen hij al 39 was.

Graczyk is ook gepland om besproken te worden in de Maple Leaf 1965-69 artikelen reeks van Jan De Smet.

19. Jan Van Gompel

De foto komt van bij de start van de Omloop Het Volk 1961.

Aan zijn palmares valt weinig toe te voegen, Van Gompel was vooral helper en kermiscoureur. Toch vinden we een 8ste plaats in de Scheldeprijs 1955 en een derde in de Ronde van Limburg 1956. 1957 was zijn beste jaar met zeven zeges, een derde plaats in de Scheldeprijs, een 4de in de Ronde van Limburg en een 10de in de Quatre Jours de Dunkerque. In 1958 werd hij 6de in de Omloop Het Volk, in 1959 derde in de Elfstedenronde en 10de in de Tour de Belgique en in 1960 5de in de Driezustersteden.

Nadien presteerde hij minder en minder, er was nog een zege in Temse in 1963 en in Puurs in 1964 en een 9de plaats in de Scheldeprijs 1965. In 1966 haalde hij als individueel geen resultaten en zette een punt achter zijn carrière.

Van Gompel is ook gepland om besproken te worden in de Maple Leaf 1965-69 artikelen reeks van Jan De Smet.

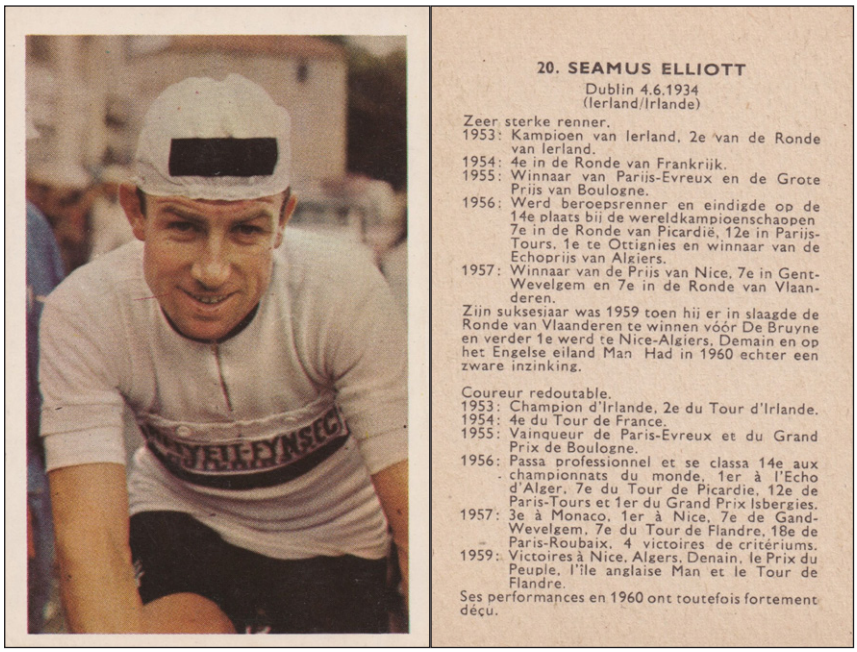

20. SEAMUS ELLIOTT

Dublin 4.6.1934
(Ierland/Irlande)

Zeer sterke renner.
1953: Kampioen van Ierland, 2e van de Ronde van Ierland.
1954: 4e in de Ronde van Frankrijk.
1955: Winnaar van Parijs-Evreux en de Grote Prijs van Boulogne.
1956: Werd beroepsrenner en eindigde op de 14e plaats bij de wereldkampioenschappen 7e in de Ronde van Picardië, 12e in Parijs-Tours, 1e te Ottignies en winnaar van de Echoprijs van Algiers.
1957: Winnaar van de Prijs van Nice, 7e in Gent-Wevelgem en 7e in de Ronde van Vlaanderen.
Zijn suksesjaar was 1959 toen hij er in slaagde de Ronde van Vlaanderen te winnen vóór De Bruyne en verder 1e werd te Nice-Algiers, Demain en op het Engelse eiland Man Had in 1960 echter een zware inzinking.

Coureur redoutable.
1953: Champion d'Irlande, 2e du Tour d'Irlande.
1954: 4e du Tour de France.
1955: Vainqueur de Paris-Evreux et du Grand Prix de Boulogne.
1956: Passa professionnel et se classa 14e aux championnats du monde, 1er à l'Echo d'Alger, 7e du Tour de Picardie, 12e de Paris-Tours et 1er du Grand Prix Isbergies.
1957: 3e à Monaco, 1er à Nice, 7e de Gand-Wevelgem, 7e du Tour de Flandre, 18e de Paris-Roubaix, 4 victoires de critériums.
1959: Victoires à Nice, Algers, Denain, le Prix du Peuple, l'île anglaise Man et le Tour de Flandre.
Ses performances en 1960 ont toutefois fortement déçu.

20. Seamus Elliott

De foto komt uit de Tour de France 1961.

In 1954 werd hij bij de liefhebbers 4de in de Route de France, niet in de Tour de France of Ronde van Frankrijk (deze wedstrijd werd destijds wel beschouwd als het equivalent voor liefhebbers van de echte Tour).

In 1956 was hij ook 5de in de Tour de l'Ouest. In 1957 werd hij 7de in de Omloop Het Volk, niet in Gent-Wevelgem. Daarin was hij wel 7de in 1958, toen hij ook een rit won in de Quatre Jours de Dunkerque (6de in de eindstand), 5de werd in de Midi Libre en 9de in Paris-Nice.

In 1959 won hij niet de Ronde van Vlaanderen, maar wel de Omloop Het Volk (waarnaar de organisatoren al eens probeerden te refereren als de Omloop van Vlaanderen). In de Ronde van Vlaanderen werd hij 7de. In de Nederlandse tekst staat ook een typfout, hij zegevierde in Denain en niet in Demain.

Zijn "zware inzinking" in 1960 is zwaar overdreven. Hij won de Trophée Stan Ockers, een rit in de Giro en in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni en werd 4de in de Quatre Jours de Dunkerque. 1961 viel dan weer wél eerder tegen, met enkel een ritzege in diezelfde Quatre Jours de Dunkerque.

Zijn hoogtepunt kende hij nadien, in 1962 en 1963. In 1962 won hij een rit en werd tweede in het puntenklassement en derde in de eindstand van de Vuelta. In het wereldkampioenschap werd hij tweede achter merkgenoot Stablinski. In 1963 won hij zowel in de Vuelta als in de Tour een rit, in de Tour droeg hij ook drie dagen de gele trui. In 1964 haalde hij weinig resultaten en in 1965 werd hij 4de in Gent-Wevelgem en Paris-Luxembourg, verraden door zijn ploegmaat Stablinski die in plaats van de leiderspositie van Elliott te verdedigen zelf in de aanval ging. In 1966 werd hij 5de in Gent-Wevelgem, alvorens eind 1967 te stoppen.

Na zijn carrière liep het slecht af met hem. Hij stak al zijn geld in een hotel dat in faling ging zodat hij alles verloor. Om rond te komen verkocht hij een schandaalverhaal over de wielersport aan de tabloid "The People"[2] en kreeg in het wielermilieu de rug toegekeerd. Daarmee was zijn carrière, die al in het slop zat, helemaal gedaan. Hij keerde terug naar Ierland, startte een zaak in metaalbewerking en probeerde even, zonder succes, in 1970 een comeback in Groot- Brittannië. In mei 1971 werd hij met een schotwonde dood terug gevonden in zijn appartement boven zijn zaak. Er circuleerden drie theorieën: een ongeval (zijn geweer was in slechte staat), zelfmoord of moord door een Bretoens gangstersyndicaat waar hij nog schulden bij had sinds zijn mislukt hotelavontuur.

2 Tom Simpson had in 1965 hetzelfde gedaan, riskeerde ontslag bij Peugeot, maar kon zijn hachje redden door Wereldkampioen te worden en vervolgens de Giro di Lombardia te winnen.

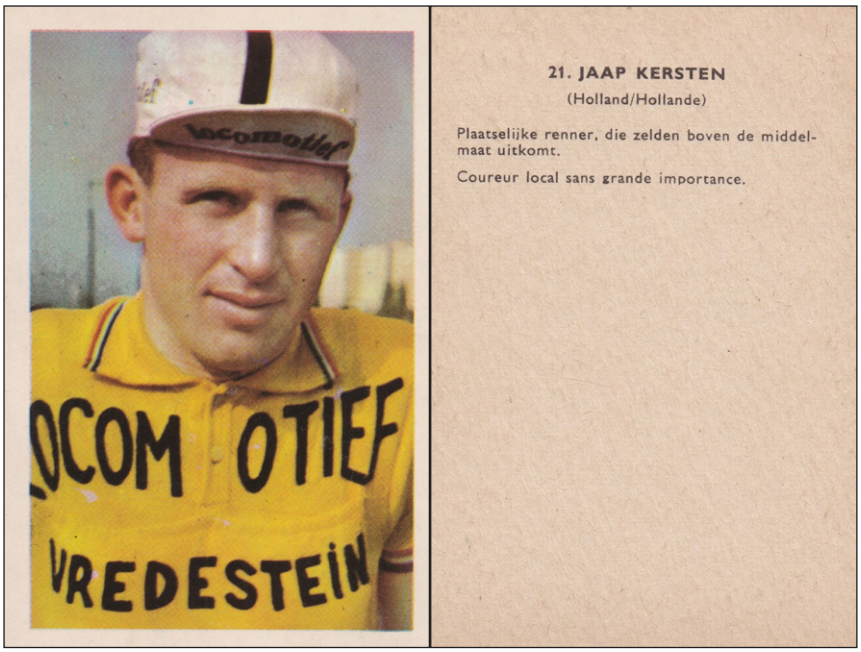

21. Jaap Kersten

Jaap Kersten is geboren op 10/11/1934 in Siebengewald (Nederlands Limburg).

De foto kan van 1961 dateren maar ook vroeger, vermits hij van bij het begin van zijn carrière de kleuren van Locomotief verdedigde.

Op de rugzijde van de chromo wordt nogal neerbuigend gedaan over zijn kwaliteiten, toch wat ten onrechte. Kersten was een stevige renner en een gewaardeerde helper, die een vaste waarde was in de Nederlandse Tourploeg van 1957 tot 1961 en telkens Parijs haalde.

In 1957 was hij 45ste in de Tour en 57ste in de Giro. In 1958 gaf hij op in de Vuelta (tweede in de derde rit), werd 4de in de Ronde van Nederland en 44ste in de Tour de France. In 1959 werd hij 5de in de Ronde van Vlaanderen, met voorsprong zijn beste resultaat in een klassieker, 12de in Liège-Bastogne-Liège en 50ste in de Tour de France. In 1960 werd hij 5de in de Ronde van Nederland, 8ste in de Deutschland Rundfahrt en 45ste in de Tour de France. In 1961 won hij een rit in de Ronde van Nederland (9de in de eindstand), werd derde in de Driezustersteden, 10de in de Deutschland Rundfahrt en 50ste in de Tour de France (tweede in de 13de rit).

Met de overgang naar een Tour de France met merkenploegen kwam hij nadien nog maar weinig aan de bak. In 1962 werd hij 5de in München-Zürich en 16de in Paris-Bruxelles. In 1963 werd hij 5de in de Ronde van Vlaanderen voor individuelen en 7de in de Ronde van Nederland. 1965 was zijn laatste seizoen.

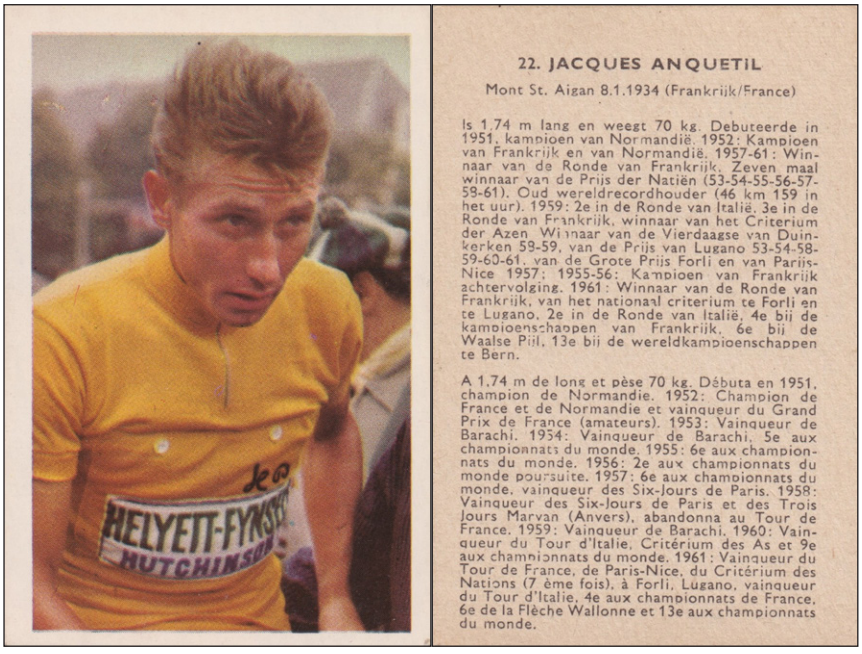

22. Jacques Anquetil

De foto dateert uit de Tour de France 1961. Op de volledige foto in de postkaartenreeks ziet men Anquetil gezeten op zijn fiets recupereren.

Het palmares lijkt vrij volledig, al zijn er toch meerdere opmerkingen te maken.

In het Nederlandstalig palmares ontbreken zijn vijf zeges op rij in de Grand Prix Martini in Genève (1955-59), zijn bronzen medaille per ploeg op de Olympische spelen 1952, zijn tweede plaats in het

wereldkampioenschap achtervolging 1956, zijn twee zeges in de Zesdaagse van Parijs (met Darrigade en Terruzzi in 1957 en 1958), zijn zege in de Driedaagse Marvan en, heel verrassend, zijn zege in de Giro 1960 en zijn eindzege in de Super Prestige Pernod 1961. Bovendien wordt de indruk gegeven dat hij in 1957 de G.P. Forlí won en dat in 1961 het Critérium National in Forlí werd verreden (het zijn twee aparte zeges).

In het Franstalige palmares ontbreken eveneens zijn vijf zeges op rij in de Grand Prix Martini in Genève (1955-59), zijn bronzen medaille per ploeg op de Olympische spelen 1952 en zijn eindzege in de Super Prestige Pernod 1961, en verder zijn overwinningen in Paris-Nice en in de Tour de France 1957 en in de Quatre Jours de Dunkerque 1958 en 1959. Zijn zeven zeges in de Grand Prix des Nations zijn onduidelijk vermeld (in 1961 wordt een 7de zege in het Critérium des Nations vermeld) en van zijn zes zeges in Lugano wordt enkel de laatste, in 1961, aangegeven. De zege in het Critérium National 1961 ontbreekt ook, die is als het ware samengetrokken met de G.P. des Nations. Erger is dat hij ten onrechte de zege in de Giro 1961 en zeges in de Trofeo Baracchi 1953, 1954 en 1959 toegewezen krijgt.

Nadien kende zijn carrière een nog grotere vlucht. Zo won hij de Tour de France in 1962, 1963 en 1964, de Vuelta in 1963, de Giro in 1964, Paris Nice in 1963, 1965 en 1966, de Dauphiné in 1963 en 1965, de Giro di Sardegna in 1966, de Volta a Catalunya in 1967, de Bicicleta Eibarresa in 1969, Gent-Wevelgem in 1964, Liège-Bastogne Liège in 1966, de Grand Prix des Nations in 1965 en 1966, de Grand Prix de Lugano in 1965, de Gran Premio di Forlí in 1965, de Trofeo Baracchi in 1962, 1965 en 1968, het Critérium National in 1963, 1965 en 1967 en de Super Prestige Pernod in 1963, 1965 en 1966. Hij werd ook tweede in het wereldkampioenschap in 1966 en derde in de Giro in 1966 en 1967.

Anquetil is ook gepland om kort besproken te worden in de Maple Leaf 1965-69 artikelen reeks van Jan De Smet.

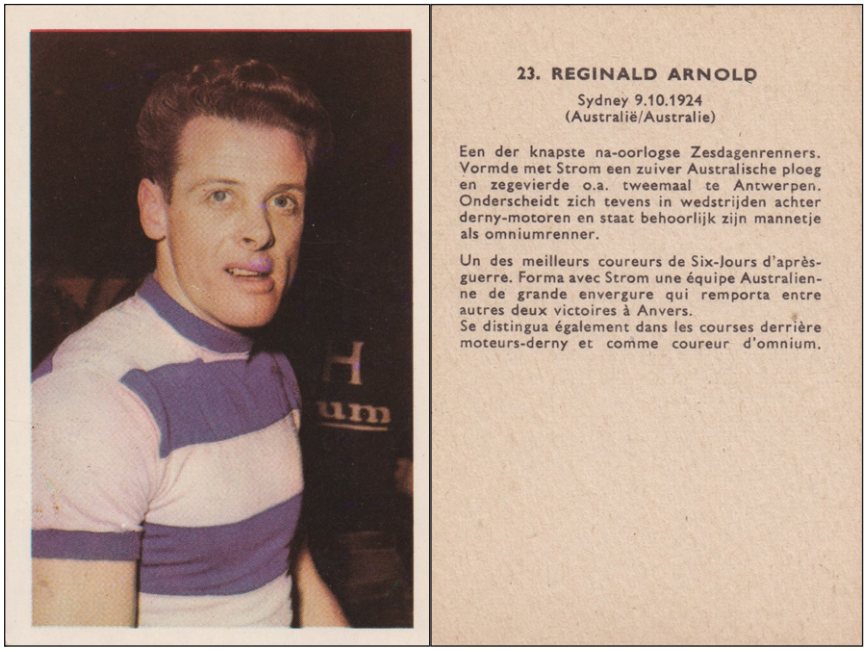

23. Reginald Arnold

De foto dateert uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961, waar hij ploeg vormde met Sid Patterson en Frans Aerenhouts.

Zijn geboorteplaats is Murwillumbah en niet Sydney.

Aan zijn palmares kan toegevoegd worden dat hij met Terruzzi het Europees criterium américaine in 1957 won en zelf ook de titel in 1952 (met Strom) claimde (de finale van dit criterium werd gewonnen door Reynes-Le Nizerhy, maar dezen hadden zich niet gekwalificeerd in de schiftingsproeven en waren met een aantal andere ploegen door de organisatoren toegevoegd om een voldoende groot deelnemersveld te hebben[3]).

3 Meer uitleg hierover en andere wetenswaardigheden over de diverse Europese criteriums kan gevonden worden in een aparte reeks artikelen van Jan De Smet in WAAIERS.

Arnold won in totaal 16 zesdaagsen, waarvan 6 met Alfred Strom en vijf met Fernando Terruzzi, de laatste in 1961 in Milaan.

Nadien behaalde hij enkel wat ereplaatsen, onder meer in 1962 tweede in Milaan (met Terruzzi), derde in Antwerpen (met Bugdahl en Pfenninger) en derde in Frankfurt (met Post). In 1963 werd hij met Post en Vannitsen tweede in Antwerpen en keerde dan definitief terug naar Australië.

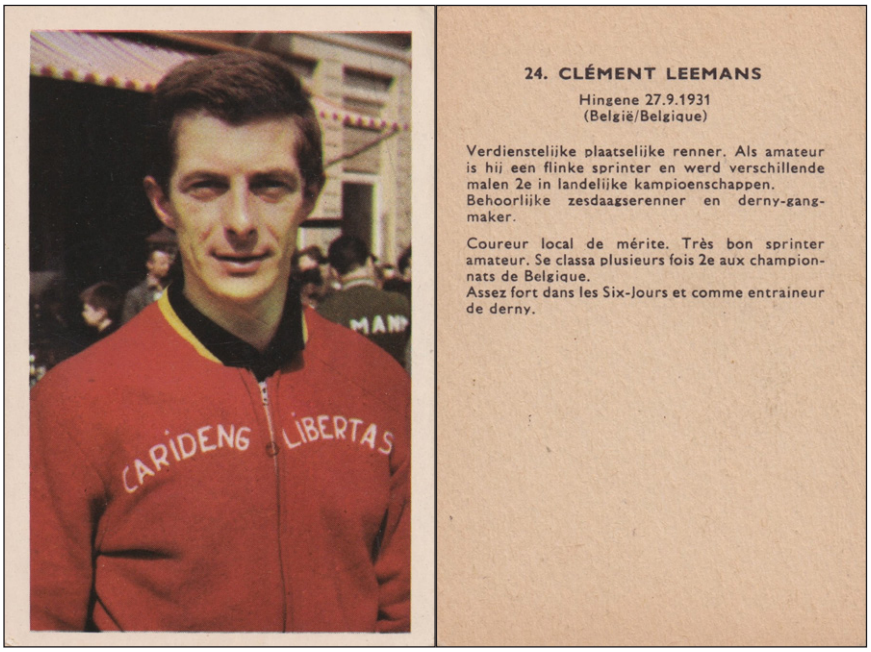

24. Clément Leemans

De foto dateert in principe uit 1961, het eerste seizoen dat Leemans voor Libertas reed.

Bij de liefhebbers liet hij zich vooral opmerken door zijn snelheid op de wielerbaan en kwam goed voor de dag in puntenkoers en omnium. Hij werd verder derde in het nationaal kampioenschap snelheid in 1951 en tweede in 1954, 1955 en 1957. Op het wereldkampioenschap kwam hij nooit verder dan de schiftingen. Met Leo Proost werd hij in 1956 nationaal kampioen ploegkoers. In 1957 nam hij ook deel aan het Critérium du Monde voor stayers liefhebbers. Uitgeschakeld in de reeksen en de herkansing eindigde hij derde in de troosting.

Begin 1958 stapte hij met het oog op een deelname aan de Zesdaagse van Antwerpen over naar de beroepsrenners, maar hij zou enkel in 1959 mogen starten (opgave). Samen met Jan Delen eindigde hij eind februari 1958 wel 11de in het Europees Criterium américaine. Hij werd datzelfde jaar derde in het nationaal kampioenschap snelheid. Op de wielerbaan kreeg hij maar met mondjesmaat zijn kansen, daarom probeerde hij het met weinig succes als veldrijder en nadien ook als derny-gangmaker.

Op de weg werd hij in 1960 64ste en laatste in de Driedaagse van Antwerpen. Hij werd ook tweede in Brasschaat (1959) en in Mechelen (1960), meteen de beste resultaten uit zijn carrière als beroepsrenner.

Eind 1962 stopte hij met wielrennen.

FAEMA (deel 7a)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

1961: G.D. FAEMA en G.D. EMI

De renners van G.D. FAEMA § *

1. ANDRIES Jan (BEL) ° 16/12/1940 – *onafhankelijke* €
2. BAENS Roger (BEL) ° 18/08/1933 - *vanaf 15 juli*
3. BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929
4. COLMENAREJO PÉREZ José Martín (ESP) ° 07/04/1936 - *Volta a Catalunya*
5. DEN RUYTER Alphonse (BEL) ° ? - *onafhankelijke* $
6. DERBOVEN Hugo Jozef Christian Willy (Willy) (BEL) ° 10/09/1939 - *onafhankelijke*
7. DESMET Armand (BEL) ° 23/01/1931
8. FISCHERKELLER Friedhelm (DEU) ° 03/01/1935
9. GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932
10. GARCÍA CERDA Higinio (ESP)
11. GARCÍA COMA José (ESP) ° 31/12/1937 - *G.P. San Lorenzo*
12. GÓMEZ DEL MORAL Antonio (ESP) ° 15/11/1939
13. GÓMEZ DEL MORAL José (ESP) ° 04/12/1931
14. HERRERO BERRENDERO José (ESP) ° 11/01/1934
15. IMPANIS Raymond (BEL) ° 19/10/1925
16. MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933
17. MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930
18. POST Petrus (Peter) (NLD) ° 12/11/1933
19. PROOST Louis (BEL) ° 07/04/1935
20. QUESADA NORTES José Martín (ESP) ° 26/05/1935
21. ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937
22. SCHROEDERS Willy (BEL) ° 09/12/1932
23. SECO GARCÍA Ramón (ESP) ° 09/09/1941 - *vanaf september*
24. SOLER ROMAGUERA Angelino (ESP) ° 26/11/1939
25. SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930
26. SUÁREZ VÁZQUEZ Antonio (ESP) ° 20/05/1932
27. TORTELLA REBASSA Francisco (ESP) ° 07/09/1937
28. VAN DEN BOGAERT Marcel (BEL) ° 30/09/1938 – *onafhankelijke tot 14/03/61, dan beroepsrenner*
29. VAN DE VEN Lambert (NLD) ° 26/06/1937 - *onafhankelijke*
30. VAN EST Piet (NLD) ° 11/08/1934
31. VAN GENECHTEN Richard (BEL) ° 23/07/1930 £
32. VAN LOOY Henri (Rik) (BEL) ° 20/12/1933
33. VAN TONGERLOO Guillaume 'John' (BEL) ° 29/12/1933

DS: DRIESSENS Guillaume (BEL) ° 04/05/1912
RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (ESP) ° 08/01/1925
SAURA NAGORE Gabriel (ESP) ° 06/04/1928
TORELLÓ Miguel (ESP)

Commentaar:

§: Wij gaan ervan uit dat er dit seizoen geen onderscheid meer was tussen de Spaanse ploeg en de internationale ploeg, en dat er slechts één unieke G.D. FAEMA ploeg was. Dit kan natuurlijk een foute interpretatie zijn.

*: Palle Jensen Lykke wordt in de pers onder voorbehoud als deelnemer bij FAEMA aan het tweeluik Antwerpen-Gent/Gent-Wevelgem gemeld. Wij hebben geen enkele bevestiging kunnen vinden dat hij effectief startte en achten dit zeer onwaarschijnlijk. Wij nemen hem dus niet op bij de FAEMA-ploeg.

€: Jan Andries was in 1961 onafhankelijke, maar werd bij ons weten nooit beroepsrenner. Wij hebben nergens bewijs van een eventueel aantreden bij FAEMA of bij de beroepsrenners kunnen vinden. Hij was wel voorzien om mee te gaan op oefenkamp naar het Garda-meer, maar kon door een misverstand in de kazerne te Turnhout niet mee[1].

$: Alphonse Den Ruyter was in 1961 actief als onafhankelijke, maar werd bij ons weten nooit beroepsrenner. In 1961 was hij in ieder geval ingeschreven voor de Flèche Brabançonne bij de FAEMA-ploeg. Wij hebben geen informatie of hij ook startte (hij nam de dag voordien met Cureghem Sportif deel aan het Brabants provinciaal kampioenschap) en ook al was hij in Velo61 aangekondigd bij FAEMA, wij hebben nergens bewijs van een eventueel aantreden bij FAEMA of bij de beroepsrenners kunnen vinden. Hij was wel mee op oefenkamp aan het Garda-meer.

£: Richard Van Genechten is een speciaal geval. Ook al was hij bij Libertas aangesloten, toch werd hij in sommige bronnen vermeld als deelnemer aan de Deutschland Rundfahrt bij FAEMA, en voor de tweede etappe wordt hij zelfs als dusdanig vermeld in het Duitse Radsport. Dit is ongetwijfeld een drukfout, hij heeft volgens andere bronnen, met inbegrip van de Belgische pers, die ronde voor het Duitse Bluna gereden (al was ook dat reglementair eigenlijk niet mogelijk). Wij vinden hem daarentegen wel bij de ingeschreven FAEMA-renners voor de Flèche Brabançonne. Opnieuw is het niet geweten of hij effectief startte (en zo ja, of hij inderdaad een FAEMA-trui droeg).

1 Gazet van Antwerpen van 15/02/1961, p. 13, “Verzaakt wereldkampioen Van Looy aan de Ronde van Vlaanderen?”, door Marcel Van Bergen

De renners van G.D. EMI *

1. BERTRÁN PANADÉS Antonio (ESP) ° 18/11/1933 - *Giro*
2. BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929
3. COMPANY BAUZÁ Gabriel (ESP) ° 16/05/1930 - *Giro*
4. GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932
5. HERRERO BERRENDERO José (ESP) ° 11/01/1934
6. MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933
7. MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930
8. ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937
9. SANTIAGO MONTILLA Juan Manuel (ESP) ° 15/08/1935 - *Giro*
10. SUÁREZ VÁZQUEZ Antonio (ESP) ° 20/05/1932

DS: RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (ESP) ° 08/01/1925
TORELLÓ Miguel (ESP)

Commentaar:

* Deze renners namen in een G.D. EMI-trui deel aan de Giro, in zekere zin als een tweede FAEMA-ploeg. Wij hebben geen informatie kunnen vinden of ook in andere Italiaanse wedstrijden een tweede FAEMA-ploeg in EMI-uitrusting aan de start kwam. Wij achten dit heel onwaarschijnlijk.

Truien

1a

1b

2a

2b

3

4a

4b

5a

5b

6

7a

7b

8

9a

9b

10

11a

11b

12

1. Voornaamste trui gebruikt gedurende het seizoen, G.D op borst en mouwen.
2. Variante op hoofdtrui, gebruikt in 1960 waarschijnlijk ook in 1961, G.D op borst, niet op mouwen.
3. Zeker in Spanje gebruikt, trui jaarlijks herbruikt.
4. G.S versie gedragen door Louis Proost, op de rug staat er wel een punt tussen de “G” en de “S”.
5. Een tweede GS versie, ditmaal met G.S. rechts op de borst, alleszins (sporadisch?) gedragen door Soler en waarschijnlijk een “rest” uit 1960 of zelfs 1959. Wij hebben geen weet van nog andere GS-truien.
6. Gebruikt door Peter Post in criteriums en op de piste.
7. Gebruikt in Spanje, op de rug staat wel een punt tussen de “G” en de “D”.

8. Nieuwe Spaanse versie met GD op de linkerborst en de mouwen, zonder punten (rug onbekend).
9. Ook gebruikt in Spanje, op de rug staat wel een punt tussen de “G” en de “D”.
10. Speciale (wereldkampioen)trui van Rik van Looy, alleszins in Italië gebruikt.
11. EMI-trui gedragen tijdens Giro, gelijkend op de versie 1959-60, maar met “G D” i.p.v. “G S”. ook hier verschilt de rug licht.
12. Trui van C.C. Barcelonès-EMI uit de Volta. De trui heeft nog een tweede logo links op de borst waarvan we echter geen duidelijke afbeelding hebben kunnen vinden. Het ziet er wat als een bloem uit en is in geen geval het officiële logo van de voetbalclub C.F. Barcelona.

Overwinningen

De renners van G.D. FAEMA behaalden in totaal 107 zeges (waaronder 3 ploegentijdritten), met op de eerste plaats Rik Van Looy (31 overwinningen). Hiervan kunnen minstens 94 zeges met quasi zekerheid aan FAEMA toegewezen worden en 7 aan een andere ploeg.

De ploeg G.D. EMI nam enkel deel aan de Giro en boekte daar 1 ritzege.

Nevenklassementen of baanwedstrijden worden in deze telling niet meegerekend, maar desgevallend wel vermeld bij de voornaamste overwinningen.

De voornaamste zeges G.D. FAEMA

Wereldkampioenschap (Rik Van Looy)
Kampioenschap van Spanje (Antonio Suárez Vázquez)
Paris-Roubaix (Rik Van Looy)
Liège-Bastogne-Liège (Rik Van Looy)
Week-end Ardennais (Rik Van Looy)
7 ritzeges Giro d'Italia (3 Rik Van Looy, 2 Willy Schroeders, 1 Piet van Est, 1 Louis Proost)
Ploegenklassement Giro d'Italia
Vuelta a España (Angelino Soler Romaguera)
Puntenklassement Vuelta a España (Antonio Suárez Vázquez)
Ploegenklassement Vuelta a España
5 ritzeges Vuelta a España (TTT, 1 Antonio Suárez Vázquez, 1 Angelino Soler Romaguera, 1 Jesús Galdeano Portillo, 1 Francisco Moreno Martínez)
Tour de Belgique (Rik Van Looy)
Vuelta a Andalucía (Angelino Soler Romaguera)
Vuelta a Levante (Salvador Botella Rodrigo)
Madrid-Barcelona (Angelino Soler Romaguera)

De voornaamste zeges G.D. EMI

1 ritzege Giro d'Italia (1 Antonio Suárez Vázquez)

Een G.D. FAEMA trui, periode 1956-63

(Foto Jan De Smet)

Een liefhebbers G.S. FAEMA trui

(Foto Jan De Smet)

Van Looy schittert en verlengt zijn wereldtitel

José Quesada vervoegt de Spaanse tak van FAEMA. (Fotobron onbekend)

Ondanks de wereldtitel van Rik Van Looy was 1960 eerder een mislukt seizoen voor FAEMA (en EMI). Voor het eerst sinds de echte start in 1956 was er zomin een klassieke overwinning als een zege in een van de grote rittenkoersen. Voor 1961 werd daarom het roer omgegooid en werd vooral de kaart Van Looy getrokken. Ook werd de EMI-ploeg opgedoekt. Of dit was omwille van het gebrek aan resultaten, omwille van de legerdienst van Paolo Valente[2], omwille van het vertrek van Charly Gaul of omwille van een combinatie van al deze elementen, is niet duidelijk.

Rik Van Looy en Guillaume Driessens rekenen op Guillaume Van Tongerloo, die al eind 1960 FAEMA vervoegde.

Verder werd de samenwerking met Learco Guerra stopgezet. Deze startte met een nieuwe ploeg, VOV, en nam Federico Bahamontes evenals het merendeel van de EMI-Italianen, met name Armando Pellegrini, Pasquale Fornara, Addo Kazianka, Giovanni Metra, Giuseppe Pintarelli en Alfredo Bonariva met zich mee. Het vertrek van de Adelaar van Toledo werd na zijn prestaties in 1960 zeker niet betreurd bij FAEMA. Ook Fernando Manzaneque verliet de ploeg en trok naar Licor 43, zodat de Spaanse tak van het team vooral moest rekenen op Antonio Suárez en de beloftevolle onafhankelijke Angelino Soler.

Niet enkel Learco Guerra vertrok, ook zijn poulain Charly Gaul zocht dus nieuwe horizonten op. Ondanks een minder seizoen kreeg hij een dermate schitterend aanbod van Gazzola dat hij geen moment twijfelde om zich samen met Ernzer en Bolzan onder de leiding van Ferdi Kübler te scharen. Daardoor kregen dan ook de overblijvende leden van de EMI-ploeg hun opzeg.

2 Carlo Valente had een wankele gezondheidstoestand en zijn zoon Paolo vervulde zijn legerdienst. Daarom was al in de loop van 1960 de dagelijkse leiding toevertrouwd aan de advocaat Aurelio Manzoni.

Een andere nieuwkomer, Louis Proost, voorheen van Carpano. (Fotobron onbekend)

Ook door de klassieke (Belgische) kern rond Rik Van Looy werd zwaar de borstel gehaald, Rik had immers veel te weinig steun gekregen. Van de renners die aan het seizoen 1960 begonnen bleven naast hem enkel Edgard Sorgeloos, Willy Schroeders en Raymond Impanis over. De kern werd in de eerste plaats verder aangevuld met Guillaume Van Tongerloo en de Nederlanders Peter Post en Piet van Est die de ploeg al vervoegd hadden eind 1960. Verdere nieuwkomers waren Armand Desmet, overgekomen van Groene Leeuw, Louis Proost, overgekomen van Carpano, en Friedhelm Fischerkeller, teruggekeerd van Gazzola. Daarnaast stapte Willy Derboven over van de onafhankelijken naar de profs en werd ook de jonge onafhankelijke Marcel Van den Bogaert, die al op 15 maart naar de beroepsrenners zou overstappen, aangetrokken. De ploeg werd verder aangevuld met twee Belgische onafhankelijken, Alphonse Den Ruyter en Jan Andries[3], en een Nederlandse, Lambert van de Ven. Op het eerste gezicht zou de nieuwe Wereldkampioen dit jaar wel kunnen rekenen op de nodige ondersteuning in het klassieke voorseizoen.

Ook "Mantie" Desmet kwam de ploeg versterken. (Foto collectie Hans Vandeput)

In eerste instantie was het idee van verder te gaan met twee ploegen niet opgegeven. Terwijl de Spanjaarden verder bij de G.D. FAEMA zouden blijven[4], zou Rik Van Looy samen met zijn rode garde blauw (of blauw-wit als men wil) worden en de kleuren van de G.S. EMI verdedigen. Ook al werd dit in de pers aangekondigd[5], toch ging het uiteindelijk niet door. Eerst was er nog even sprake dat de heer Valente zijn hele ploeg aan Europhon, een Italiaanse televisie- en radiofirma, zou verkopen[6], maar amper een week na de aankondiging dat EMI sponsor zou worden, kon het allemaal in de prullenmand. Een eerste indicatie was al de Zesdaagse van Milaan geweest,

3 Volgens Guillaume Driessens in het in voetnoot 1 geciteerde artikel was de bedoeling dat de besten van de drie Belgische onafhankelijken zouden kandideren voor de Tour de l'Avenir en dat wie niet weerhouden werd, beroepsrenner zou worden. Van den Bogaert zou echter niet zo lang wachten en al een maand na het betreffende artikel de overstap maken.

4 El Mundo Deportivo, 04/02/61, p. 3, "Disparece el G.D. FAEMA Internacional... Aunque continue el G.D. FAEMA Español"

5 Gazet van Antwerpen, 02/02/61, p. 10, "De wielen draaien steeds"

6 Gazet van Antwerpen, 07/02/61, p. 11, "De wielen draaien steeds"

waar Van Looy en Post in de klassieke rood-wit-rode FAEMA-trui reden. Vader Carlo Valente besloot dat hij "zijn" Van Looy toch niet wou afstaan aan zoon Paolo, ook vaderliefde kent zijn grenzen.

En zo zien we dat ook grote industriëlen ergens kleine kinderen blijven. Wij ruilden op de speelplaats chromo's (waarbij we sommigen voor niets ter wereld zouden afgeven), zij deden het met echte renners. FAEMA ging dus door met de sponsoring en de al geplaatste bestelling van 150 EMI-truien en 50 EMI-trainingspakken werd geannuleerd[7]. De familie Valente had hiermee echter voor heel wat verwarring gezorgd en enkele dagen nadat volgens de Gazet van Antwerpen het EMI-verhaal al afgeblazen was, kondigde Het Belang van Limburg nog de overstap van Rik Van Looy en zijn maats naar EMI aan. Ze voegden er zelfs een hele uitleg bij dat dit een logische zet van de familie Valente was, om de verkoop van kleine percolators, bestemd voor huishoudelijk gebruik, die EMI fabriceerde, te stimuleren[8]. Ook L'Équipe liep in de val en kondigde in hun "Les Cahiers de l'Équipe présentent Cyclisme 61 Magazine" nog de ploeg EMI aan, die niet alleen Van Looy en zijn mannen, maar ook de Spanjaarden zou omvatten[9]. Als we ons op de Spaanse pers mogen baseren, was van dit laatste zelfs nooit sprake geweest.

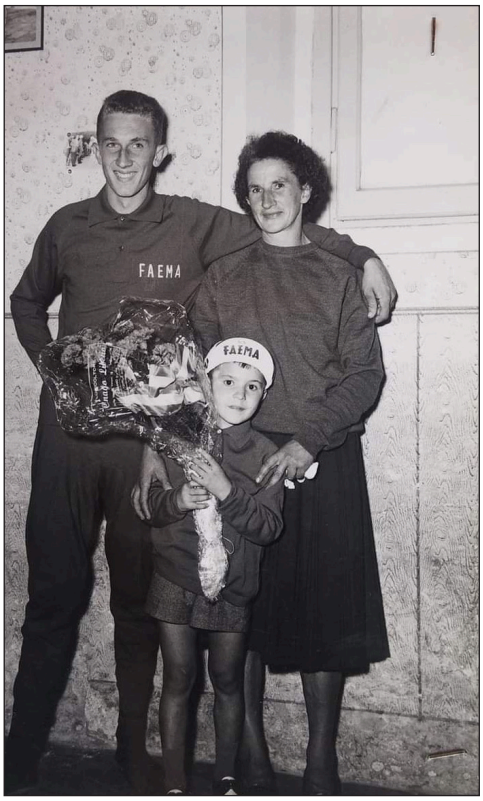

Gianni Motta na een van zijn overwinningen thuis met zijn moeder en een heel jonge supporter. (Foto Internetlink 5)

Naast de beroepsrenners waren er zoals altijd de liefhebbers. In Spanje ging het in ieder geval om twee ploegen. Vooreerst was er nog altijd de G.D. FAEMA. Hierbij waren alleszins volgende renners aangesloten: José García Coma, Teodore Muñoz, José Suria, Jacinto Tomás, Domingo Ferrer, Delfín Ferré, David Durán, José Rué en Augustin Rodríguez. Daarnaast was er ook de Equipo Castellón-FAEMA (ook C.C. Castalia- FAEMA genaamd), met Vicente Miralles Trocho, Juan Vicente Esbri, Jorge Mariné Tarés, Ramón Sáez, Miguel Martínez Lucas en Eugenio Lizarde. In Italië werden nog altijd meerdere ploegen gesteund. Vooreerst was er, zoals altijd de G.S. Bottegone FAEMA, maar dit seizoen enkel met junioren en nieuwelingen. Verder werd de G.S. FAEMA Preneste nog steeds gesponsord, met dit jaar, voor zover wij konden nagaan, als enige liefhebber Mario Di Fausto. En natuurlijk was er ook nog de G.S. FAEMA Milano met Gianni Motta, in zijn tweede seizoen als junior. Waarschijnlijk werden ook andere clubs ondersteund, maar we hebben hierover geen informatie kunnen vinden.

Daarmee kon het seizoen beginnen, en de Spanjaarden van FAEMA gingen er vanaf midden februari sterk tegenaan. Angelino Soler won al direct de Vuelta a Andalucía, voor ploegmaat Antonio Gómez del Moral die een rit won en vier dagen de leiderstrui droeg. Verdere ritzeges waren er voor Salvador Rosa en Salvador Botella (2). Aansluitend was er in Italië de Giro di Sardegna. Hier waren de Belgen aan de slag. Rik Van Looy won twee ritten en werd 6de in de eindstand. De dag na de Giro di Sardegna was er in België het openingsweekend. Daardoor was er maar een heel beperkte aanwezigheid in de Omloop Het Volk en bleef het bij een 19^{de}

7 Gazet van Antwerpen, 09/02/61, p. 12, "Emi-bestelling afgezegd! Faëma blijft in koers met Van Looy als kopman", door Marcel van Bergen

8 Het Belang van Limburg, 12/02/61, p.11, "Vedetten blijven bij hun Baas en drie nieuwe Ploegen doen hun intrede", door Gerard Prijs en Wielersport jaargang 10, nr. 5 van 02/03/61, p. 7, KRIS-KRAS door de Wielerwereld.

9 Trimestriel n° 9 avril-mai 1961

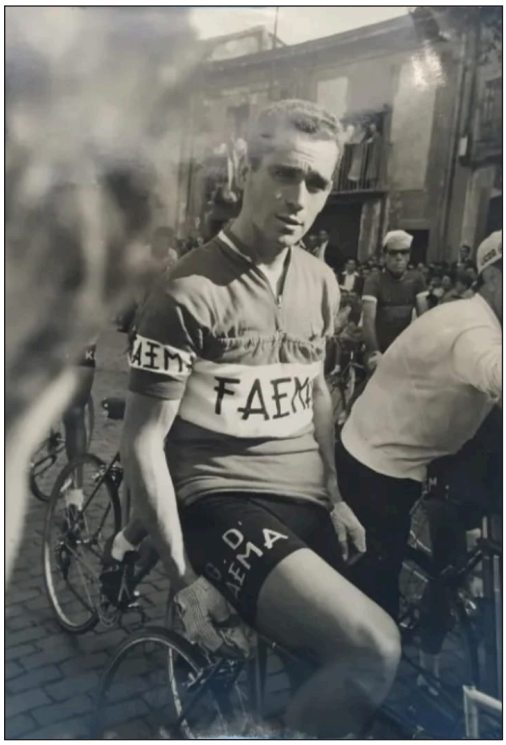

Salvador Botella begon goed aan het seizoen met een zege in de Vuelta a Levante. (Fotobron onbekend)

plaats voor Louis Proost. De volgende dag werd Willy Schroeders wel tweede in de Ronde van Limburg, in de sprint geklopt door Martin Vangeneugden.

De successen bleven elkaar opvolgen. Begin maart won Salvador Botella de Vuelta a Levante, waar er verder ritzeges waren voor Antonio Gómez del Moral en Jesús Galdeano. De Belgen bereidden dan weer Milano-Sanremo voor in Paris-Nice. Nieuwkomer Armand Desmet won al direct de eerste etappe, droeg twee dagen de leiderstrui en werd 8ste in de eindstand. Rik Van Looy, duidelijk al vroeg in vorm, won ook hier twee ritten en werd 7de in de eindstand. De eindzege was voor de Fransman Jacques Anquetil.

Het FAEMA-achttal dat Paris-Nice reed (Van Looy, Impanis, Sorgeloos, Desmet, Schroeders, Van Est, Proost en Derboven) werd voor Milano-Sanremo aangevuld met de Spanjaarden Suárez en Botella. De ploeg leverde sterk werk in de finale en kwam maar net te laat om Raymond Poulidor nog bij te halen in de laatste kilometer. Van Looy kon zodoende enkel sprinten voor de tweede plaats, waarbij hij Arthur Decabooter[10] en Rino Benedetti afhield.

De week nadien was het al de Ronde van Vlaanderen. Hier geen Spanjaarden bij FAEMA, Guillaume Van Tongerloo en Marcel Van den Bogaert namen hun plaats in. Van Looy was

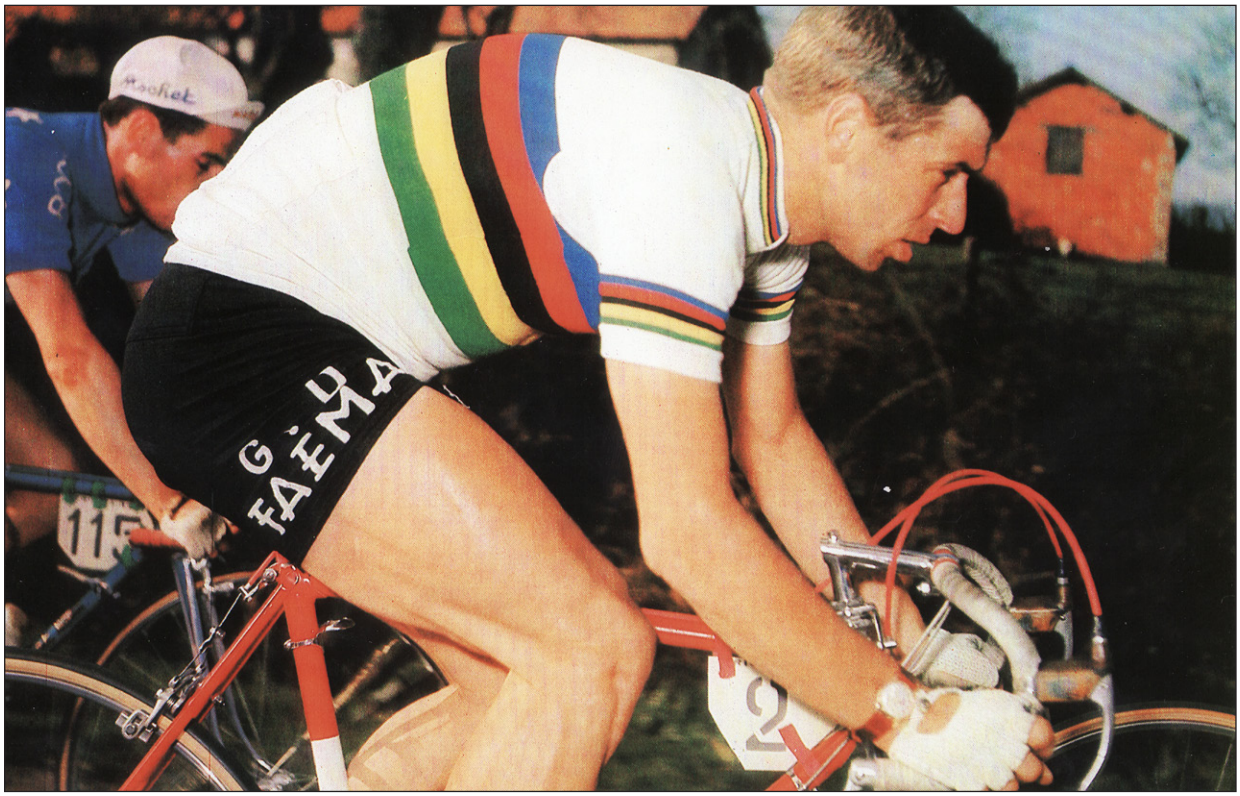

Twee ritzeges voor Rik Van Looy in Paris-Nice. (Foto Miroir Sprint)

10 Decabooter werd nadien uit de uitslag verwijderd wegens een fietswissel met een ploegmaat.

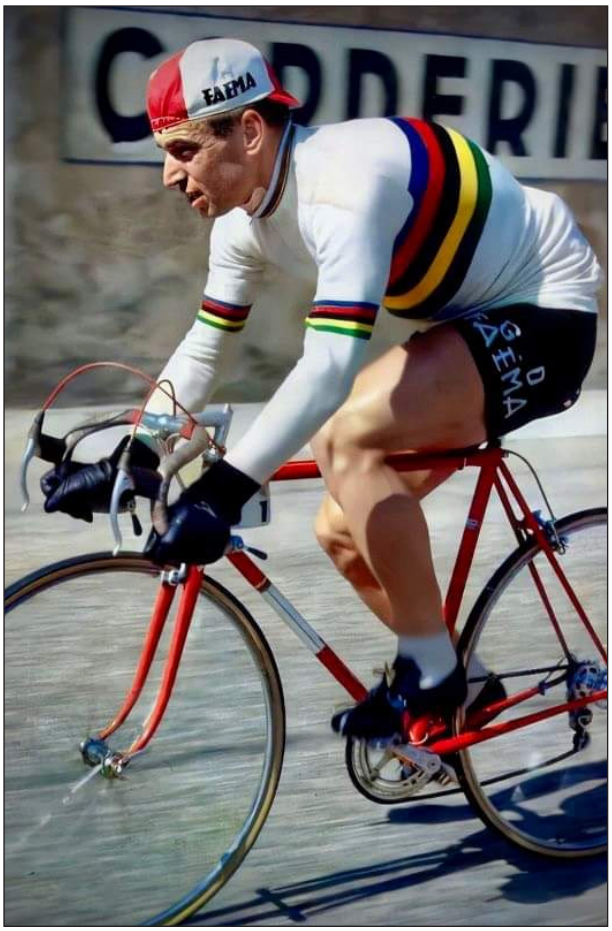

Rik Van Looy aan de slag in het voorjaar. (Fotobron onbekend)

weeral in grootse doen, maar zou door pech afgeremd worden. Op de Kwaremont gingen Emiel Daems, Jo de Haan, Camille Le Menn en Mies Stolker in de aanval. In de afzink naar Ronse kwam er een tegenaanval van Arthur Decabooter en Jef Planckaert. Een waakzame Van Looy haalde ze in één ruk bij, maar dan sloeg het noodlot toe. In een bocht in de aanloop naar de Kruisberg kwam Rik zwaar ten val, verwondde zich aan pols en wenkbrauw en moest opgeven.

Decabooter en Planckaert richtten zich op en het was wachten op een nieuwe reactie uit het peloton. Die kwam er van Tom Simpson en Nino Defilippis. Deze sprongen weg en haalden op een veertigtal kilometer van de aankomst de kopgroep bij om die bij de beklimming van de laatste kasseihelling, de Grotenberg, in de steek te laten. De snelle Italiaan was nu de grote favoriet maar hij misrekende zijn sprint omdat het aankomstspandoek door de wind weggewaaid was en moest nipt de duimen leggen voor Simpson.

Het weekend nadien stond er geen klassieker op het programma, maar midden in de week was er de eerste editie van de Flèche Brabançonne. Willy Schroeders, in goeden doen tijdens de aanvang van dit seizoen werd deze keer derde (en meteen ook Brabants kampioen), de zege was voor veteraan Pino Cerami.

In Gent-Wevelgem speelde Van Looy, die al met zijn gedachten bij Paris-Roubaix zat en nog met een geplaasterde pols, souvenir van de Ronde van Vlaanderen, reed, geen rol van betekenis. Daardoor mochten anderen hun kans gaan. Impanis en Desmet waren mee in de kopgroep van zes die voor de overwinning zou sprinten. Raymond Impanis moest echter het hoofd buigen voor de snelle Frans Aerenhouts, die zijn zege van 1960 herhaalde. Mantie werd 6de.

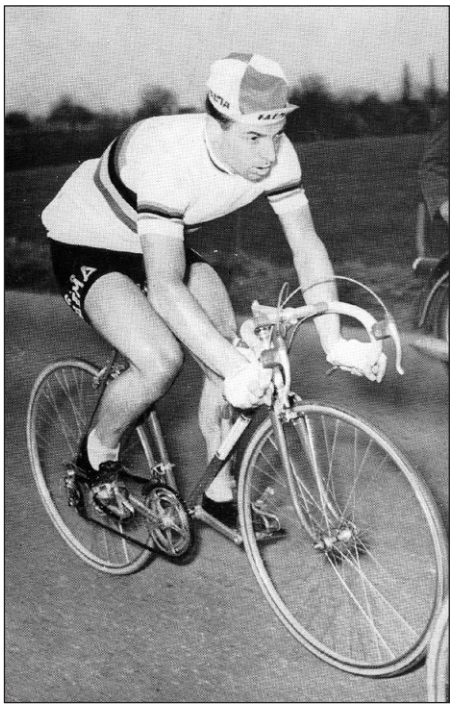

Van Looy weer eens in de aanval. Na mislukkingen in Milano-Sanremo en de Ronde van Vlaanderen zal hij eindelijk zijn droomklassieker, Paris-Roubaix, winnen. (Foto Miroir du Cyclisme)

En dan is daar eindelijk Paris-Roubaix, waar Van Looy al jarenlang van de zege droomde, maar die droom telkens gedwarsboomd zag. FAEMA kwam op uitzondering van Marcel Van den Bogaert aan de start met dezelfden als in de Ronde van Vlaanderen. De wedstrijd viel in een beslissende plooi op een dertigtal kilometers van de aankomst. Van Looy rukte zijn plaaster af en ging in het offensief. Zo zonderden ze zich met acht af, Rik zelf dus, en verder Henry Anglade, Albertus Geldermans, Marcel Janssens, René Vanderveken, Emile Daems, Norbert Kerckhove en Yvo Molenaers. Anglade viel nog

weg met bandbreuk en Molenaers werd gelost, zodat ze met zes de wielerbaan van Roubaix binnenreden, met Geldermans aan kop. Daems probeerde nog een laatste aanval maar Van Looy was onweerstaanbaar en won de sprint voor Janssens en Vanderveken. Eindelijk!

In dezelfde week werd in Spanje Madrid-Barcelona (Trofeo Serdan-Torrès) betwist. Angelino Soler won ook hier, José Gómez del Moral was derde en Suárez 4de. Er was verder een ritzege voor Botella, terwijl FAEMA ook de ploegentijdrit won. Vermits de renners hier op individuele tijd gerangschikt werden, kwam de zege Antonio Suárez toe, voor Antonio Gómez del Moral in dezelfde tijd en Soler op 1".

Na een weekend rust werd het eerste luik van de voorjaarsklassiekers afgesloten met Paris-Bruxelles. Deze kende een vrij klassiek verloop, waarbij de vroege vluchters op een vijftigtal kilometers van de aankomst ingerekend werden. De eigenlijke finale werd ingezet door het trio Jean Graczyk, Marcel Janssens en Gilbert Desmet. Pino Cerami en Frans Schoubben gingen met Van Looy in de tegenaanval maar laatstgenoemde drong niet aan. De twee Peugeots gingen alleen door en haalden het leidende drietal bij. In de achtergrond kwam er nog een reactie van Poulidor, die eerst door Jo de Roo en Armand Desmet en vervolgens Rik Van Looy en Miel Daems bijgehaald werd, maar zij kwamen niet dichter bij het goed samenwerkende vijftal. Op de Alsemberg ging Pino volop door, de rest moest even afhaken, zijn ploegmaat Schoubben hield de benen stil en zo was er een nieuwe grote zege voor de veteraan. Gilbert Desmet werd tweede en Frans Schoubben derde. De FAEMA's moesten zich tevreden stellen met een 7de plek voor Van Looy en een 10de voor Armand Desmet.

Galdeano wint de 5de rit van de Vuelta met aankomst in Tortosa.
(Mile Grazie, Galdeano p. 50 Fotobron onbekend)

Het Weekend Ardennais stond nog wel op het programma, maar het was ook al tijd voor het begin van de rittenkoersen. Eerst kwam de Vuelta. FAEMA vaardigde hier een volledig Spaanse ploeg af, samengesteld uit Antonio Suárez, Angelino Soler, Salvador Botella, Jesús Galdeano, Antonio en José Gómez del Moral, José Herrero Berrendero, Gabriel Mas, Francisco Moreno en Salvador Rosa. De Vuelta was, zeker vergeleken met voorgaande jaren, niet sterk bezet. De voornaamste buitenlanders waren de Belgen Frans De Mulder, de winnaar van vorig jaar, en Jan Adriaensens en de Fransen François Mahé en Jean Dotto, de winnaar van 1955. Dus best wat mogelijkheden voor een Spaanse eindzege, met naast de FAEMA's ook José Pérez Francés, Fernando Manzaneque en Antonio Karmany, net winnaar van de Eibarko Bizikleta, aan de start.

Na een zege van FAEMA in de openingsploegentijdrit, ditmaal zonder valpartij zoals het jaar voordien, namen echter eerst de Fransen, met Marcel Rohrbach en François Mahé, en vervolgens de Belgen van Groene Leeuw, met Marcel Seynaeve, het heft in handen. Galdeano en Soler zorgden wel voor een ritzege voor FAEMA, maar vanaf de 6de rit stond de al vermelde Seynaeve stevig in het amarillo. Toen sportbestuurder Albert De Kimpe in de 11de rit een nieuwe coup plande en een groep van vijftien, met daarbij ritwinnaar Arthur Decabooter, Lucien Mathys en vooral André Messelis, meer dan 11 minuten kon uitlopen, leek een nieuwe vernedering voor de Spaanse renners en de Vuelta in de maak. Na afloop van deze rit stond Messelis stevig aan de leiding, met meer dan 4 minuten op zijn ploegmaat en vorige leider Seynaeve, en meer

dan 10 minuten op mogelijke concurrenten als Suárez, Soler en Mahé. De eindzege leek binnen handbereik.

En Soler wint de 6de rit. (Fotobron onbekend)

De Spanjaarden hadden echter hun les geleerd, en wat in de tijd van de nationale ploeg niet mogelijk was, namelijk eendracht tussen de verschillende Spaanse kanshebbers, kon nu eensklaps wel. Suárez won alvast de tijdrit, maar het echte slopingswerk zou volgen in de afsluitende bergritten in het Baskenland. Het begon al in de 14de rit met de moeilijke beklimming van de Orduña. Mahé won die rit als snelste van een kopgroep met alle Spaanse sterren. Messelis verloor die dag 9 minuten, maar behield wel de leiderstrui, al naderden Soler en Mahé tot respectievelijk 1'23" en 2'15". Seynaeve verloor 14 minuten en was uitgeschakeld voor de eindzege. De volgende dag, met de traditionele beklimming van de Urkiola, volgde echter de genadeslag voor de Belgen. Opnieuw werkten alle Spaanse sterren eendrachtig samen, Messelis verdedigde zich naar best vermogen, kwam nog ten val en verloor ruim 8 minuten en de leiderstrui. De nieuwe, enigszins verrassende, leider was de jonge Angelino Soler. Enkel Mahé, tweede op 51" kon een Spaans succes nog in de weg staan.

Amarillo en groen voor FAEMA met Soler en Suárez. (Foto Internetlink 1)

Tijdens de daaropvolgende slotrit rond Bilbao probeerde Mahé nog zijn achterstand weg te werken, maar hij viel bij het oversteken van tramrails en brak zijn neus. Geen probleem dus voor de sterke FAEMA-ploeg om de zaken onder controle te houden en hun jonge leider naar de eindzege te leiden. Mahé behield zijn tweede plaats, terwijl een leeggereden Messelis nog een paar extra minuten moest toegeven en zo naar de 11de plaats afzakte. In de eindstand was François Mahé de enige buitenlander in de top tien. Naast de eindzege van Soler waren er voor FAEMA nog zeges in de puntenrangschikking met Suárez en in het ploegenklassement. In de eindstand waren er ook nog een 4de en een 5de plaats voor diezelfde Suárez en de jongste Gómez del Moral, Antonio. Een meer dan geslaagde Vuelta dus.

Louis Proost wint de tweede rit van de Tour de Belgique. (Foto Gazet van Antwerpen)

Tegelijk met het eerste deel van de Vuelta was er ook de Deutschland Rundfahrt. Hier kwamen de Belgen Impanis, Schroeders, Proost, Sorgeloos, Desmet en Van Tongerloo aan de start, Van Looy bleef thuis. Ook Fischerkeller nam deel, maar dan wel voor rekening van zijn Duitse werkgever, Afri Cola-Rabeneick. Er waren ritzeges voor Impanis en Proost, FAEMA won ook het ploegenklassement en in de eindstand was Impanis 4de, Desmet 7de, Schroeders 8ste, Proost 9de, Sorgeloos 12de en Van Tongerloo 13de. En een extraatje, Friedhelm Fischerkeller, internationaal actief voor FAEMA, droeg vanaf de eerste etappe de leiderstrui en won deze rittenkoers[11].

Vier dagen nadien was het al de Tour de Belgique. De FAEMA-ploeg was er duidelijk klaar voor en dat zou vanaf de eerste rit blijken. Het zestal uit Duitsland werd aangevuld met uiteraard Rik Van Looy en verder Piet van Est, Willy Derboven en in laatste instantie Friedhelm Fischerkeller. Armand Desmet won al direct met de zegen van zijn kopman de eerste rit, 14" voor Rik. De volgende dag was voor Louis Proost, Van Looy was 25" later opnieuw tweede, maar werd wel leider. De derde etappe was voor Van Est, en, het wordt eentonig, opnieuw was Rik tweede. De slotdag bestond uit twee delen. FAEMA won tegen het uurwerk en Van Looy, eindelijk, de rit in lijn. Rik werd uiteraard eindwinnaar, voor zijn ploegmaats Desmet en Schroeders. De Keizer won, even voor de hand liggend, ook het puntenklassement en FAEMA de ploegenrangschikking. De vorm was er dus duidelijk nog altijd, het was voor iedereen duidelijk dat Van Looy, had hij gewild, alle etappes had kunnen winnen.

En weer vier dagen later was het de beurt aan het Weekend Ardennais. FAEMA komt met zijn sterkste ploeg aan de start, het team van de Tour de Belgique wordt aangevuld met Marcel Van den Bogaert. Rik Van Looy heeft vooral zijn zinnen gezet op La Doyenne en wanneer

11 Er was ook een tragische zijde aan deze wedstrijd. De Italiaanse sprinter Alessandro Fantini, winnaar van de 4de rit, kwam tijdens de sprint voor de zege van de 6de etappe zwaar ten val en liep een schedelbreuk op. De renner had diverse stimulerende middelen ingenomen die onbekend waren aan de behandelende medische staf. Daardoor was een adequate behandeling niet mogelijk en de renner overleed aan de gevolgen van zijn val.

Ezio Pizzoglio, Jean-Claude Annaert en Eddy Pauwels aan km 205 in het offensief gaan, stuurt hij Armand Desmet mee als springplank. Rik gaat even verder zelf in de tegenaanval en haalt al snel de vier vluchters bij om ze onmiddellijk ter plaatse te laten. Hij lijkt op weg naar een zegevierende solo maar heeft blijkbaar zijn krachten overschat. Luis Otaño en Marcel Rohrbach, goed gerodeerd uit de Vuelta gekomen, gaan in de tegenaanval en krijgen Armand Desmet mee als waakhond. Het drietal nadert snel en bij de aanvang van de beklimming van Les Forges wordt de Wereldkampioen bijgehaald. Rohrbach trekt onmiddellijk ten aanval en Otaño wordt definitief gelost. Ook Van Looy is in moeilijkheden maar Desmet brengt hem terug bij de Fransman. Daarmee zijn diens kansen voorbij. Het drietal zal op de Quai des Ardennes in Luik voor de zege spurten. Rik Van Looy wint makkelijk voor Rohrbach en Desmet. Om de triomf van FAEMA compleet te maken worden Van Est en Van Tongerloo 4de en 5de.

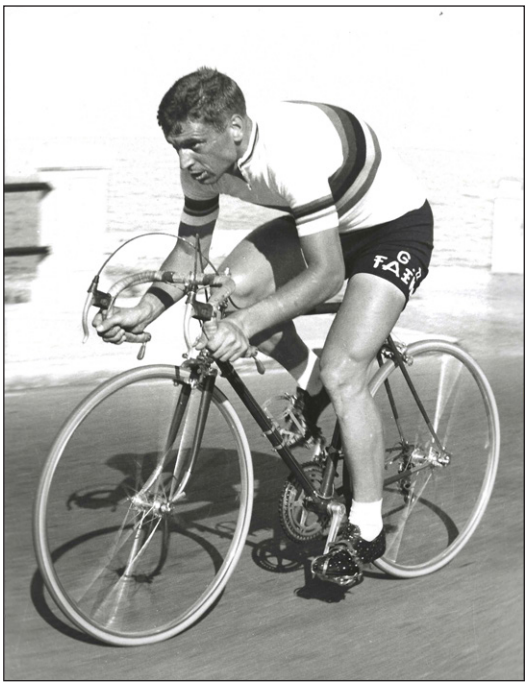

Van Looy in het offensief. (Fotobron onbekend)

De volgende dag was het tweede luik, de Flèche Wallonne, aan de beurt. FAEMA probeerde een gelijkaardige tactiek en stuurde al van bij de start Armand Desmet en Willy Schroeders in het offensief. In verschillende fasen werd zo een kopgroep van dertien gevormd, met namen als Jean Graczyk, Willy Vannitsen, Jacques Anquetil, Frans Aerenhouts en Rolf Wolfshohl. Het plannetje zou echter niet lukken. Van Looy was nog vermoeid van de inspanningen van de vorige dag en bijna alle ploegen waren vooraan vertegenwoordigd. Zo konden de vluchters meer en meer uitlopen en toen vooraan Willy Schroeders moest lossen, was het spel verloren voor FAEMA. Willy Vannitsen won de sprint voor de zege in Charleroi, voor Graczyk en Aerenhouts, Van Looy werd 43ste op meer dan vier minuten. Toch waren de bijhorende 5 punten net goed genoeg voor een zege in het Weekend Ardennais. Zijn voornaamste tegenstander, ploegmaat Desmet, was slechts 8ste geworden en kreeg er hiervoor 13, wat hem samen met de 40 uit La Doyenne op 53 bracht, twee minder dan zijn kopman.

Het ging nu allemaal snel en weer eens vier dagen later begon de Giro d'Italia. FAEMA kon hier dankzij een kleine kunstgreep twee ploegen aan de start brengen. Vooreerst was er de eigenlijke FAEMA-ploeg, waarvoor hetzelfde tiental als in de Tour de Belgique aan de start kwam. Daarnaast was er ook startgelegenheid voor een Spaanse selectie, voor welke een G.D. versie van de EMI-truien klaar lag. Zo konden ook de FAEMA-renners Antonio Suárez, Salvador Botella, José Herrero Berrendero, Gabriel Mas, Francisco Moreno en Salvador Rosa de start nemen. De ploeg werd verder aangevuld met Gabriel Company (Catigene), Antonio Bertran (Ferrys) en Santiago Montilla (Lambretto Mostajo)

Het was echter een andere Spanjaard die zich in de beginfase het meest liet opmerken. Veteraan Miguel Poblet won de eerste twee ritten en reed zes dagen in het roze. FAEMA en EMI trokken zich echter ook heel goed uit de slag. Schroeders won de derde etappe, Proost de 5de en Suárez, die meteen leider werd, de 7de, voor Van Looy. De volgende dag was de ritzege voor Piet van Est en Guillaume Van Tongerloo veroverde voor twee dagen het roze. Suárez was nog altijd tweede en een andere FAEMA, Fischerkeller, was derde.

Van Tongerloo overleefde zelfs de tijdrit over 53 km, waarin hij knap tweede werd, ex-aequo met Suárez, beide op 2'52" van Jacques Anquetil. Ook Rik Van Looy, 6de op 3'36" kwam verrassend

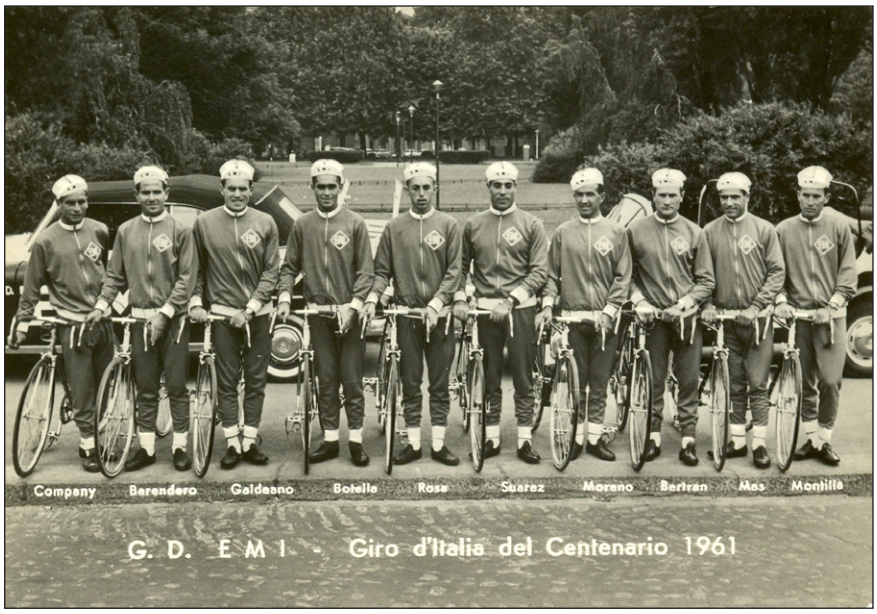

De Spaanse EMI ploeg in de Giro.

sterk voor de dag[12] en leek klaar om zijn rol te spelen, voor ritzeges en het klassement (hij stond ondertussen 6de op 5'39" van ploegmaat Van Tongerloo, maar wel al op 3'47" van Anquetil). De volgende dag moest Guillaume echter de tol van de inspanningen betalen en de trui afstaan aan de Normandiër. Samen met Suárez bleef hij echter vooraan in het klassement.

Dan was het eindelijk de beurt aan de Wereldkampioen die de 13de, 15de en 17de rit won, terwijl de 19de, de eerste Dolomietenetappe over de Pordoi (2139 m) en de Falzarego (2117 m) eerder verrassend voor Willy Schroeders was. Tussendoor had de Italiaan Arnaldo Pambianco van een eerder onschuldige ontsnapping geprofiteerd om Anquetil de roze trui te ontfutselen.

Zo was aan de vooravond van de beslissende 20ste rit tussen Trento en Bormio nog alles mogelijk. Pambianco stond aan de leiding met 44" op Anquetil, 1'06" op Van Tongerloo, 1'20" op Suárez, 3'25" op Defilippis, 3'43" op Junkermann, 4'07" op Van Looy, 5'07 op Carlesi, 5'13" op Schroeders en 6'29" op Gaul. Bijna al dezen konden nog dromen van de eindzege, al kregen de kansen en het zelfvertrouwen van Gaul een knak toen op het laatste moment de Gavia, zogezegd onberijdbaar (meer dan het jaar voordien?) uit het parcours gehaald werd.

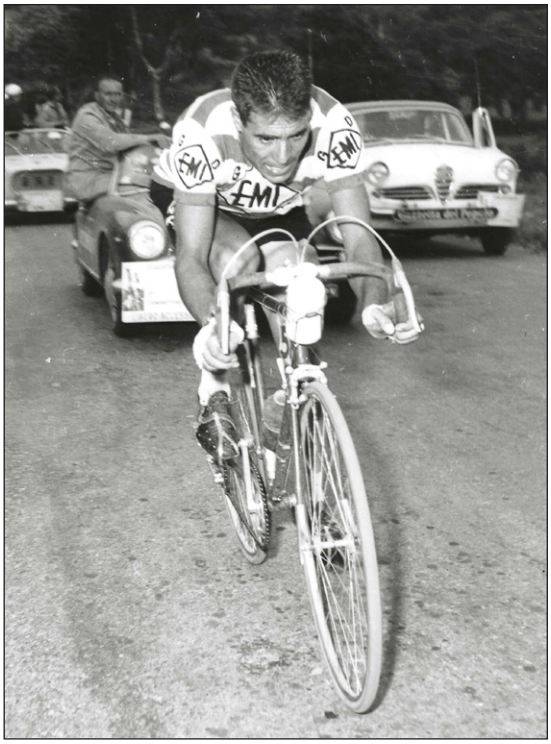

Antonio Suárez op weg naar ritzege en roze in de 7de rit. (Fotobron onbekend)

Van Looy geloofde nog volop in de eindzege en ging, net zoals het jaar voordien, van bij de start samen met ploegmaat Fischerkeller, Hans Junkermann en Carlo Brugnami in de aanval. De aanvallers liepen tot meer dan 8 minuten uit en Junkermann was virtueel leider. Deze had echter zijn krachten overschat en moest te vroeg afhaken. Van Looy leek op weg naar de roze trui, maar stond er alleen voor en kraakte op de Stelvio. Charly Gaul had tot dan de kaart van zijn ploegmaat Junkermann[13]

12 Van Looy moest bovendien door een kaderbreuk onverwacht van fiets wisselen en verloor zo ongeveer een minuut. Dit was volgens Jean Bobet enigszins zijn eigen fout, door te zeer op kracht en te weinig op souplesse, zoals Jacques Anquetil, te rijden (Gazet Van Antwerpen, 30/05/1951, p. 12, Triomf van de Stijl, door Jean Bobet).

13 In sommige interviews beweerde Rik Van Looy dat Junkermann hier zijn eigen kans gegaan was, in plaats van te werken voor zijn kopman Van Looy. Deze bewering houdt echter geen steek, Fischerkeller was inderdaad zijn ploegmaat, maar na een jaar bij FAEMA in 1959 reed Junkermann al voor het tweede opeenvolgende seizoen bij Gazzola, en in 1961 dus bij Charly Gaul.

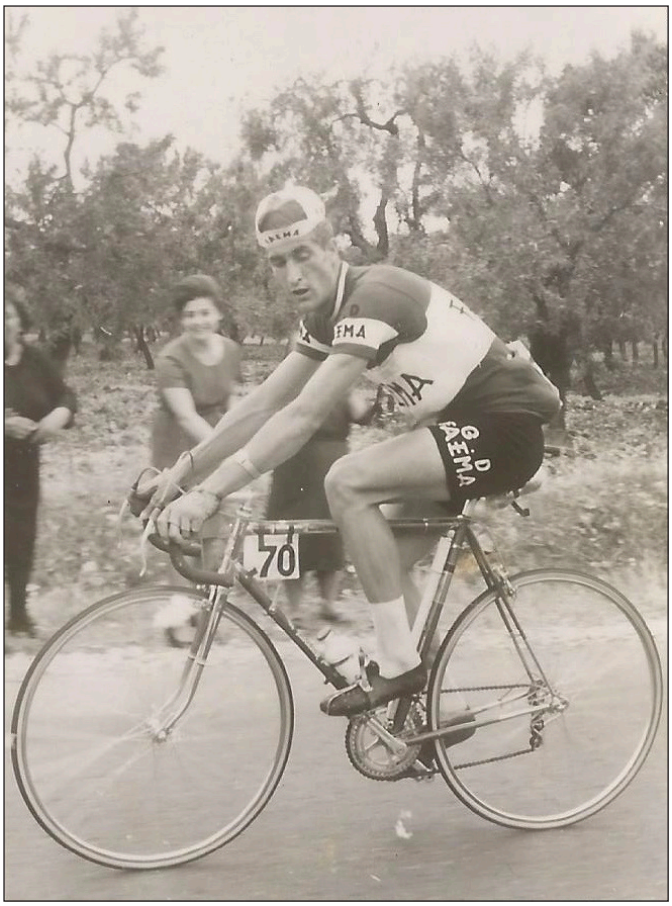

Friedhelm Fischerkeller doet het goed in de aanvangsfase van de Giro. (Foto collectie Hans Vandeput)

die toelaten de twijfels over de regelmaat van zijn zege weg te nemen. We zullen maar stellen dat wat het jaar voordien met Nencini niet gelukt was, deze keer met Pambianco wel tot een goed einde gebracht werd.

Het was wat het was, en met Pambianco was er na twee Italiaanse nederlagen terug een Italiaanse eindwinnaar. Anquetil werd tweede, Suárez derde, Gaul 4de, Van Looy 7de, Van Tongerloo 8ste en Schroeders 13de. In de slotrit ging Van Looy nog voor een vierde ritzege. Goed aangetrokken door Schroeders en Sorgeloos sprong zijn ketting bij het schakelen echter verkeerd en zo kon Miguel Poblet de stand op 3-3 brengen. Deze Giro was ondanks die laatste twee etappes toch een succes voor FAEMA, met liefst zeven ritzeges, twee dagen roze en tevens de eindzege in de ploegenrangschikking (zij wonnen daarbij tienmaal het dagploegenklassement). Ook voor de Spanjaarden van EMI, met een ritzege, een dag roze trui, een dagzege per ploeg en een derde plaats in de eindstand, was de Giro best meegevallen.

gespeeld en daardoor eigenlijk te lang gewacht om de aanval in te luiden. Toen hij dan toch het offensief inzette, ging hij bij de beklimming van de Stelvio op en over Van Looy, over het geheel van deze beklimming deed hij liefst 18 minuten minder dan de Wereldkampioen.

Gaul won de rit, doch met slechts 2'07" voorsprong op Pambianco die, eenmalig, de prestatie van zijn leven leverde. Mysterieuze krachten door de roze trui, of misschien mysterieuze armen omwille van diezelfde trui, waarschijnlijk beide. De Italiaan had op de top 3'45" achterstand en kon daar dankzij een halsbrekende afdaling bijna de helft van afdoen. Bij zijn klimprestatie kunnen wel vraagtekens gezet worden, zeker omdat de volgerskaravaan niet op de beklimming toegelaten was en iedereen het maar moest doen met wat de Giro-radio vertelde. Na de wijziging van het parcours toch een tweede raar fenomeen en Pambianco heeft nadien nooit, en amper voordien, nog prestaties geleverd

Drie ritzeges voor Rik in de Giro. (Foto collectie Patrick Feyaerts)

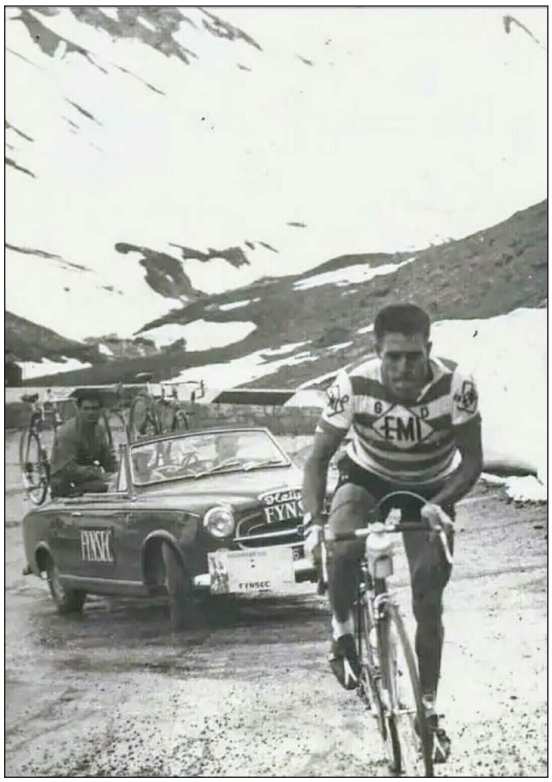

Antonio Suárez in actie op de Stelvio, derde in de rit en in het klassement. (Foto Internetlink 2)

FAEMA nam niet deel aan de Tour de Luxembourg of de Tour de Suisse en zo was de eerstvolgende grote afspraak de Tour de France. Maar niet echt voor FAEMA, dat dit jaar amper renners aan de start had. Louis Proost was geselecteerd voor België, maar verzeilde al snel in de achtergrond en kwam de 7de rit buiten tijd binnen. Piet van Est was erbij voor Nederland en kwam te laat binnen in de 17de etappe (diezelfde dag gaf ook Friedhelm Fischerkeller op, maar die reed de Tour voor zijn Duitse werkgever[14]) en voor Spanje was enkel José Gómez del Moral aan de start, maar hij kwam de tweede rit al te laat binnen. Dus een Tour om snel te vergeten, met drie aan de start in Rouen, geen enkele in Parijs, nooit uitzicht op een ritzege en enkel Piet van Est tweemaal in de top tien (5de in de 5de rit en 9de in de 14de).

De Tour zelf werd gedomineerd door de Franse ploeg in het algemeen en Jacques Anquetil in het bijzonder. Reeds de eerste dag werd de wedstrijd door hen in een beslissende plooi gelegd. Al in de voormiddagetappe verloren op uitzondering van Guido Carlesi, Eddy Pauwels en José Pérez Francés alle klassementsrijders bijna vijf minuten op Anquetil. Toen deze dan ook nog de namiddagtijdrit domineerde stond het nummer twee in de rangschikking (Joseph Groussard) al op 4'46" en de beste klassementsrijder (Guido Carlesi) op 5'25". De verwachte tegenstanders van Anquetil, in het bijzonder Charly Gaul, Hans Junkermann, Imerio Massignan en Graziano Battistini keken al tegen een achttal minuten aan.

Anquetil kondigde aan de gele trui tot het einde te willen behouden, wat de tegenstand nog even deed hopen op een inzinking. Dit bleek ijdele hoop, enkel Fernando Manzaneque in de 7de rit en Charly Gaul in de 9de rit deden nog een poging om de situatie om te keren, maar zonder succes. Manzaneque was een tijd virtueel gele trui, maar strandde uiteindelijk op 4'37" terwijl Gaul in de rit door het Chartreuse gebergte ten val kwam en zo slechts 1'40" plus 30" bonificatie kon terugnemen.

De Franse ploeg was duidelijk de sterkste en domineerde en vergrendelde de wedstrijd. Anquetil lukte zijn objectief[15] en won de Tour met 12'14" op Carlesi en 12'16" op Gaul. De Franse ploeg won in totaal 9 ritten en naast de eindzege van Anquetil ook het puntenklassement met

14 Na zijn knappe Giro werd een en ander verwacht van Fischerkeller, maar hij kon in de Tour niet bevestigen. Ook nadien kwam hij niet meer tot noemenswaardige prestaties. Mogelijk zich, al dan niet kunstmatig, geforceerd in die Giro.

15 Anquetil had effectief de gele trui in zijn bezit van de eerste tot de laatste dag, in die zin dat hij de gele trui kreeg op het einde van de eerste dag, na de tweede halve etappe, André Darrigade, die 's ochtends had gewonnen, had de allereerste gele trui na die halve rit en droeg hem na de middag in de proef tegen de chrono. Hierdoor is er discussie of Anquetil, net zoals Ottavio Bottecchia, Nicolas Frantz en Romain Maes de gele trui droeg van de eerste tot de laatste dag. Deze discussie is in grote mate semantisch. Eigenlijk droeg enkel Frantz (in 1928) geel van het begin tot het einde, en dan nog enkel als toen al de vorige winnaar de Tour in het geel mocht starten. Maes en Bottecchia kregen de gele trui aan het einde van de eerste dag, net zoals Anquetil (en Jacques kreeg die zelfs na minder kilometers dan de andere twee). Juist daarom prefereer ik de formulering "in bezit hebben" boven "dragen", ook al is dragen technisch juist, de renner droeg hem tijdens de podiumceremonie. De formulering "reed in het geel van de eerste tot de laatste dag" is dan weer voor alle drie fout, en enkel mogelijk juist voor Frantz.

André Darrigade en het ploegenklassement[16]. Jacques Goddet was zwaar ontgoocheld over wat hij als de passiviteit van de tegenstanders zag en had het over “les nains de la route” (in tegenstelling tot “les géants de la route”). Ook al werd het toen nog niet aangekondigd, de kiem voor de terugkeer naar een Tour met merkenploegen was meteen gelegd.

Gedurende de laatste twee weken van de grote Tour was er ook de eerste editie van de Tour de l’Avenir voor liefhebbers en onafhankelijken. FAEMA was hier binnen de Spaanse selectie vertegenwoordigd door José Martin Colmenarejo en Antonio Gómez del Moral. Gómez del Moral begon sterk met een 7de plaats in de tweede rit maar verzeilde, geplaagd door steenpuisten, de volgende dag ver in de achtergrond en kwam niet meer aan de start van de 4de etappe. Colmenarejo had tijdens de eerste twee dagen veel tijd verloren (hij stond toen al op meer dan een half uur van de eersten) en het was logisch dat hij zich tijdens de derde rit opofferde om te proberen Gómez del Moral, trouwens ook zijn ploegmaat bij FAEMA, bijtijds aan de aankomst te krijgen. Zo stond hij na drie dagen pas 82ste, op 50’27” van Gabica. Een goed eindklassement was daarmee een illusie, maar hij werd wel tweede in de 4de etappe. Door die vroeg opgelopen achterstand kwam hij in de eindstand niet verder dan de 43ste plaats op 1 uur 17’03” van Guido De Rosso.

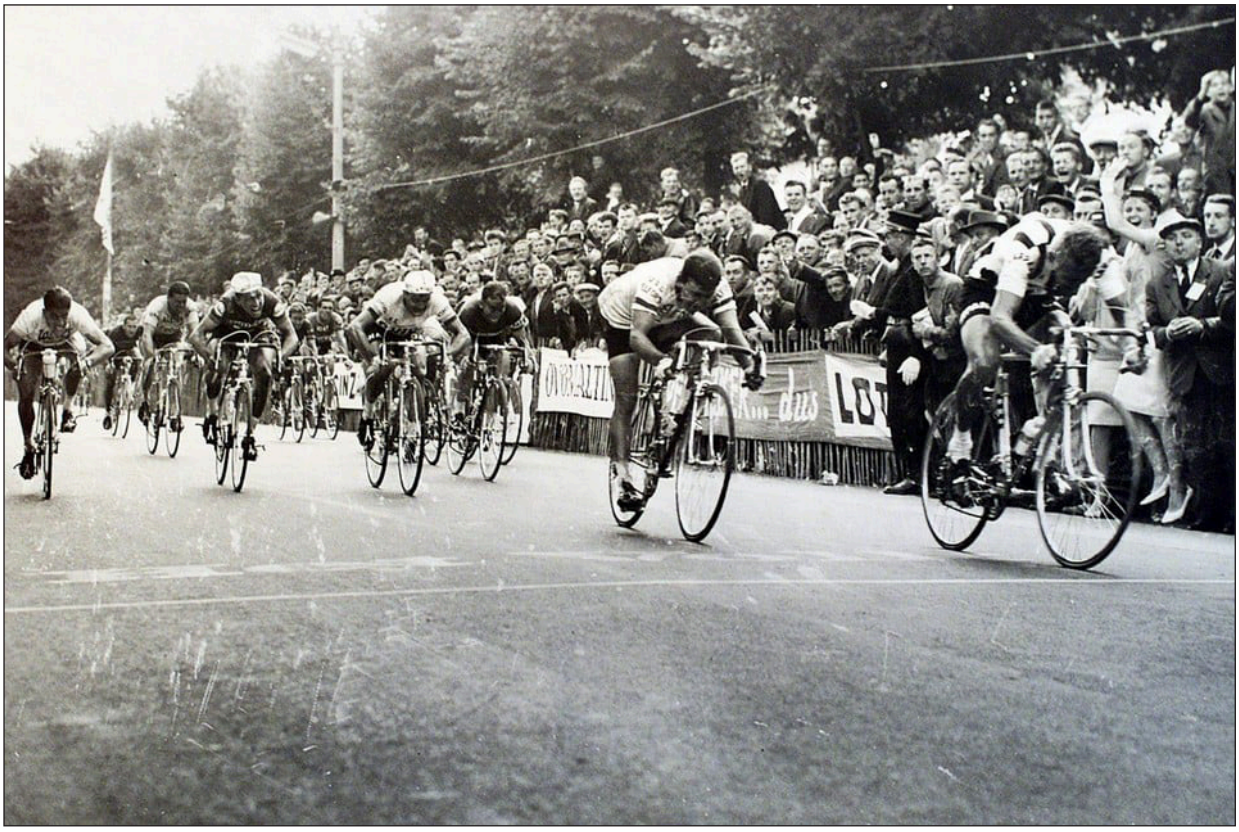

De controversiële aankomst van het Belgisch kampioenschap te Ertvelde. (Foto Het Belang van Limburg)

Na de Tour was het dan tijd voor de nationale kampioenschappen en uiteraard het wereldkampioenschap. Het Belgisch kampioenschap lag al vlug in een beslissende plooi met een ontsnapping van een ruime groep waarin alle ploegen vertegenwoordigd waren. Rik Van Looy was er niet bij, maar vermits Vannitsen en Van Steenbergen dat ook niet waren, kon hij daarmee best leven. Michel Van Aerde won de sprint, maar werd beschuldigd van een aflossing met Willy Schroeders. Uiteraard ontkende hij in alle talen, en een klacht van het nummer

16 Het ploegenklassement werd toegewezen op basis van het meeste aantal dagzeges in het ploegenklassement. De Franse nationale ploeg won er liefst 10.

twee Arnould Flécy werd eerst in de doofpot gestoken en nadien afgewezen. In Spanje haalde Suárez zijn derde titel op rij.

Vervolgens was het tijd om de renners aan te duiden die naar het wereldkampioenschap mochten. In België was daarrond eerst veel speculatie en nadien veel controverse, en dan vooral in Het Belang van Limburg, waar reporter Gerard Prijs de hysterie nabij was over de niet-selectie van het Limburgse idool Willy Vannitsen[17]. Dat een confrater in diezelfde krant een week voordien nog een oproep gedaan had om een homogene ploeg rond Van Looy te bouwen en dwarsliggers (bijna een perfecte definitie van Willy Vannitsen), thuis te laten was hem blijkbaar ontgaan[18].

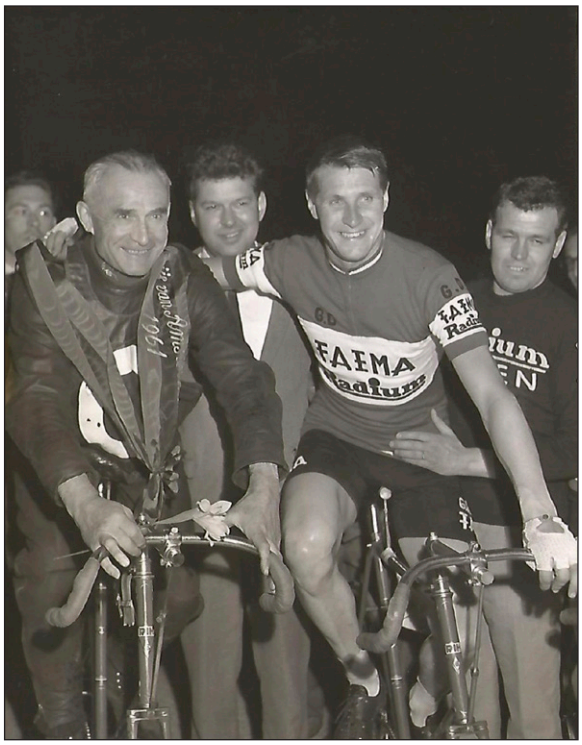

Peter Post, in zijn persoonlijke FAEMA Radium-trui, gehuldigd als overwinnaar van de Grote Prijs van Amsterdam achter zware motoren, op het wereldkampioenschap zal hij echter voor de achtervolging opteren. (Fotobron onbekend)

Prijs was echter niet de enige die de pedalen verloor. Oud-Algemeen Sportafgevaardigde van Limburg (1923-28), Valentin Plevoets uit Sint-Truiden kondigde in een artikel geschreven door Albert Van Herle (wij hebben de krant niet kunnen achterhalen) zelfs een protestmars op Brussel aan. Hij rekende alvast op minstens tienduizend man, honderdtallen voertuigen en ook nog steun uit Brabant (op welke basis dit laatste is ons niet helemaal duidelijk). Voor zover we konden nagaan is dit initiatief een stille dood gestorven, zelfs in Het Belang van Limburg hebben we er verder niets over kunnen terugvinden, zelfs niet over het initiatief zelf. We zullen het maar op rekening van zijn gezegende leeftijd schrijven.

Rik I en Rik II bondgenoten op het wereldkampioenschap. (Fotobron onbekend)

De ploeg bestond uit Rik Van Looy, Willy Schroeders, Michel Van Aerde, Pino Cerami, Frans Aerenhouts, Jef Planckaert, Frans De Mulder en Rik Van Steenbergen. Eerlijkheidshalve konden zeker bij de selectie van de laatstgenoemde twee vraagtekens geplaatst worden. De Mulder had een zwak seizoen

17 Het Belang van Limburg, 17/08/1961, p. 9, “Niet eerlijk tegenover Willy”, door Gerard Prijs.
18 Het Belang van Limburg, 10/08/1961, P. 8, “Met Welke Renners trekken wij naar het Wereldkampioenschap op de Weg? DE KEUZE-COMMISSIE MAG DE VROEGERE FOUTEN NIET MEER BEGAAN Er moet Eenheid van Bevel zijn en geen onderduimse Tegenwerking”

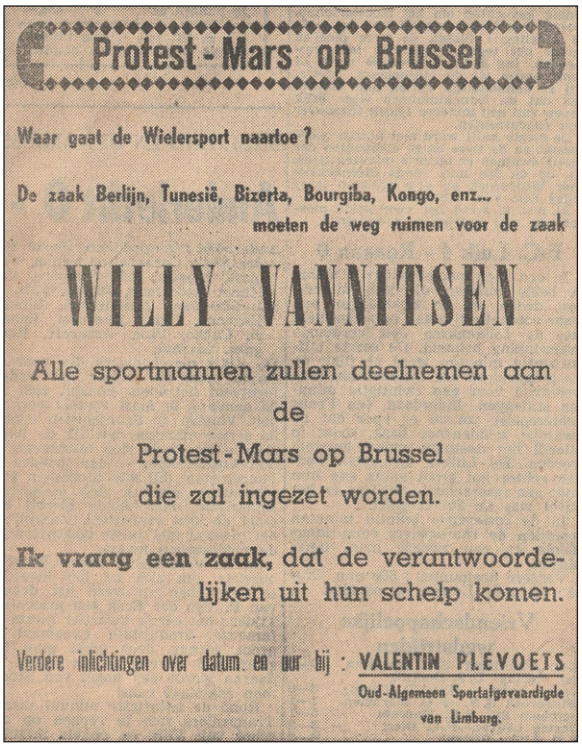
Protest - Mars op Brussel

Waar gaat de Wielersport naartoe ?

De zaak Berlijn, Tunesië, Bizerta, Bourgiba, Kongo, enz...
moeten de weg ruimen voor de zaak

WILLY VANNITSEN

Alle sportmannen zullen deelnemen aan
de
Protest - Mars op Brussel
die zal ingezet worden.

Ik vraag een zaak, dat de verantwoordelijken uit hun schelp komen.

Verdere inlichtingen over datum en uur bij : VALENTIN PLEVOETS
Oud-Algemeen Sportafgevaardigde
van Limburg.

De uitnodiging voor de Mars op Brussel, bron verder onbekend (Fotobron onbekend)

achter de rug en voor Van Steenbergen mocht verwacht worden dat het parcours te zwaar zou zijn. Willy Vannitsen, in grote vorm en zonet winnaar van de Tre Valli Varesine en Milano-Vignola, maar niet eens reserve, kon zeker aanspraak maken op een selectie en reserve Van Tongerloo was ongetwijfeld in betere doen dan de Groene Leeuw. Het selectiecomité had echter vooral in functie van Rik Van Looy gekozen en de voorkeur gegeven aan renners die in zijn dienst zouden rijden (Van Steenbergen mocht in een eventuele sprint zijn kans gaan, maar moest vooral de andere sprinters als Darrigade en Poblet neutraliseren).

Opvallend was ook dat in de selectie er vijf waren die er ook al in 1960 bij waren en zich toen onvoorwaardelijk in dienst gesteld hadden van Rik Van Looy. De ploeg werd dan vervolledigd met een tweede FAEMA, Willy Schroeders, kampioen van België Michel Van Aerde, die nog een schuld in te lossen had, en dus Rik I. Ook de voornaamste Belgische ploegen of filialen waren op uitzondering van Mann[19] zo in de selectie. En een "vrij elektron" als Vannitsen was thuisgelaten en kon voor geen tweedracht zorgen. De Limburger was wel verschrikkelijk ontgoocheld en kreeg hierbij steun van manager Van Buggenhout – toen nog in het anti-Van Looy-kamp – die zelfs verklaarde "Men laat een wereldkampioen thuis"[20]. Vreemd genoeg was er ook kritiek op de aanduiding van Pino Cerami, zogezegd was er een volledig gebrek aan uitslagen om zijn selectie te wettigen[21]. Nochtans had Pino Paris-Bruxelles, de Flèche Brabançonne en Anvers-Ougrée gewonnen. Misschien hadden de critici een kort geheugen, zijn prestaties dateerden inderdaad uit het voorjaar.

De zegevierende sprint van Rik Van Looy. (Foto collectie Patrick Feyaerts)

En dan was de tijd aangebroken voor de wereldkampioenschappen. Eerst was het aan de baanrenners. Peter Post, al Nederlands kampioen,

19 Eddy Pauwels was na Van Tongerloo tweede reserve. Libertas had uiteraard niemand die in aanmerking kon komen.

20 Gazet van Antwerpen, 17/08/1961, p. 10, Twee Rikken in het achttal voor Bern, waarin Cerami en Fr. De Mulder niet verwacht werden, door Robert De Smet.

21 Gazet van Antwerpen, 17/08/1961, p. 10, Ronde-ploegleider en ex-wereldkampioen G. Ronsse: "D'r is misschien een Rik te veel en een Adriaensens te weinig...".

Het podium van het wereldkampioenschap, Rik Van Looy wordt geflankeerd door Nino Defilippis en Raymond Poulidor. (Foto Miroir du Cyclisme)

schakelde Tom Simpson in de kwartfinale uit, maar verloor eerst van Altig in de halve finale en vervolgens nipt de strijd om het brons in de achtervolging van Leandro Faggin. FAEMA had geen verdere deelnemers.

In het wegkampioenschap had FAEMA in totaal vier renners aan de start, naast de twee reeds vermelde Belgen waren Suárez en Botella geselecteerd voor Spanje. Peter Post en Piet van Est zaten niet in de Nederlandse selectie.

Ondanks alle controverse vooraf in de pers verliep het wereldkampioenschap voor de Belgen op rolletjes. De Belgische ploeg controleerde de wedstrijd, Van Steenbergen trok, alvorens op te geven, Bobet, Poblet en Darrigade mee in het verlies en in de beslissende ontsnapping van 28 was Van Looy vergezeld van Schroeders, Planckaert en De Mulder. Late uitvallen van Poulidor en Stablinski werden gecounterd door Schroeders, die een reuzewedstrijd reed, en Van Looy zelf, de sprint werd perfect ingeleid door Schroeders, De Mulder en Planckaert en Rik werd nog meer bedreigd door een achterwiel dat met brekende spaken helemaal uit de haak was dan door Defilippis. Dit alles belette Gerard Prijs niet nogmaals over het selectiecomité te klagen wegens de niet selectie van Vannitsen[22], onder het motto “wat als Van Looy zijn wiel het 10 m vroeger had begeven”.

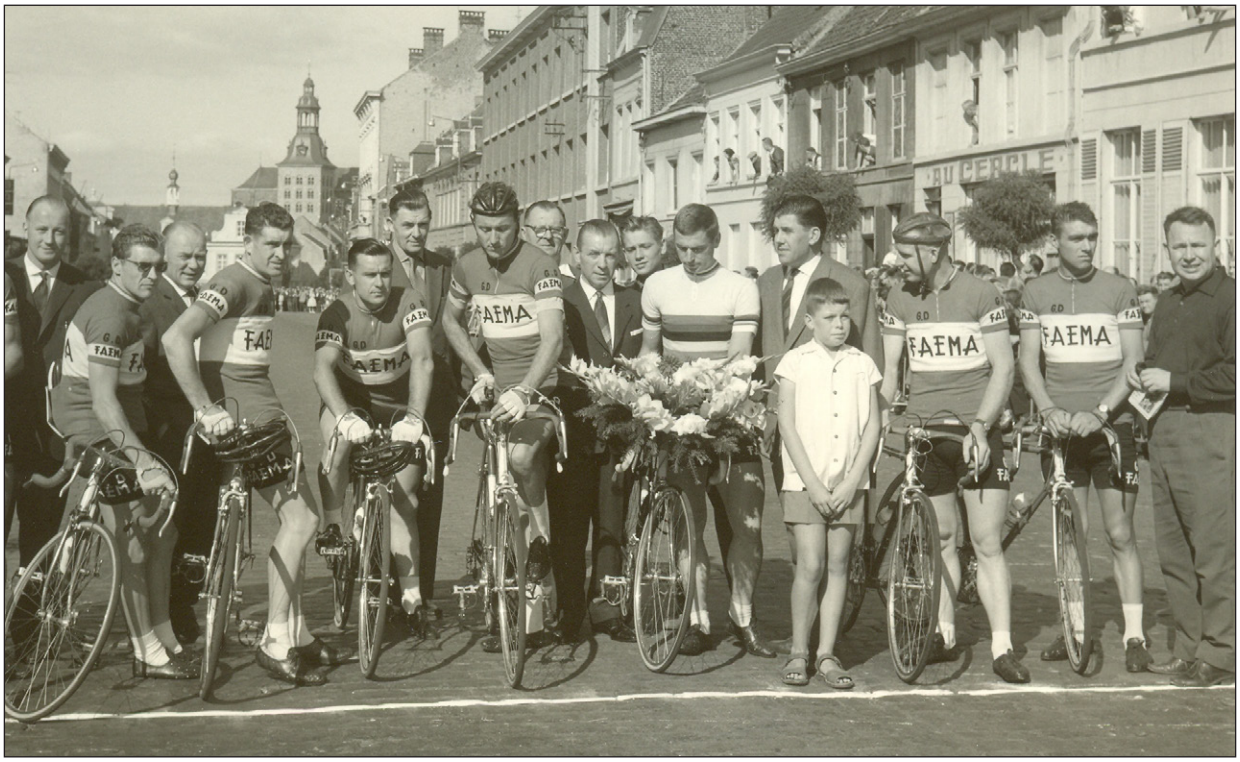

De Wereldkampioen gehuldigd, van links naar rechts, Derboven, Baens, Impanis, Schroeders, Rik, Van Est, Van Den Bogaert. (Foto Internetlink 3)

22 Het Belang van Limburg, 06/09/1961, p. 10, “Belgen rijden een individuele Wedstrijd per Ploeg en de Tour betwisten ze om als eerste Belg te eindigen. B.W.B. kreeg op de Brem Garten een dubbele les”.

Voor Rik Van Looy zat hiermee het sportieve gedeelte van het seizoen erop, voor hem zou het nu nog enkel gaan om geld te verdienen in criteriums en op de piste. Reeds de dag na het wereldkampioenschap was hij op het criterium te Leuven[23] en nog een dag later in Brasschaat. Pas op 7 september zou zijn eerste zege in zijn nieuwe regenboogtrui volgen, in Limoges, gevolgd door een overwinning in het Critérium des As de dag nadien.

In Spanje was het dan weer tijd voor de Volta. Dit keer was er geen hoofdrol voor FAEMA, het bleef bij twee ritzeges, een zege in de tijdrit voor Antonio Suárez en ook een etappezege voor de recent aangeworven onafhankelijke Martin Colmenarejo. In de eindstand was Salvador Rosa, 10de op ruim 10 minuten van Henri Duez, de beste, of eerder de minst slechte FAEMA.

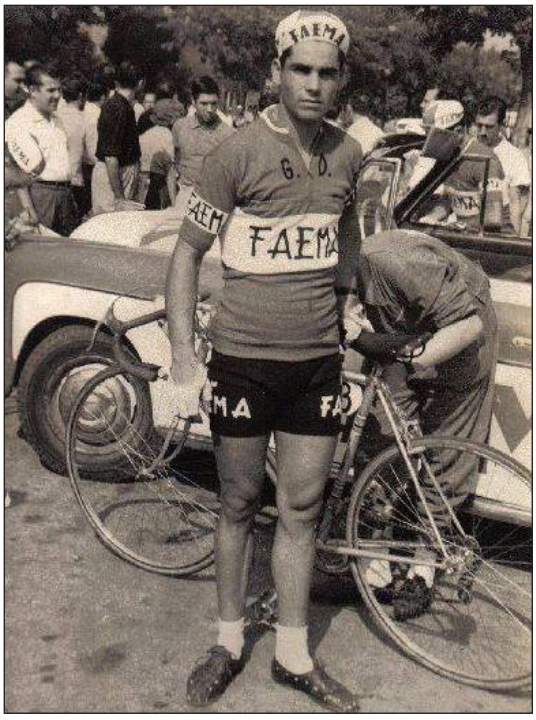

Ramon Seco debuteert bij FAEMA in de Volta. (Foto Internetlink 4)

Daarna was het opnieuw de beurt aan de laatste klassiekers van het seizoen. Paris-Tours viel dit jaar samen met de Zesdaagse van Berlijn en Rik koos ervoor zijn trui aldaar op de winterbaan te gaan valoriseren en samen met Peter Post te trachten hun zege van 1960 te herhalen. Deze keer moesten ze echter de duimen leggen voor het nieuwe koppel Klaus Bugdahl-Fritz Pfenninger, dat zich meteen bij de koninginnenploegen plaatste. In Paris-Tours mochten daardoor voor een keer de helpers hun kans gaan. Raymond Impanis kwam er het beste voor de dag. Hij was samen met Willy Schroeders, die als beloning voor zijn schitterend wereldkampioenschap bij afwezigheid van de baas tot kopman gepromoveerd was, mee in de goede vlucht van 14 en kon ook nog in laatste instantie reageren op een uitval van Anatole Novak op de plaatselijke omloop. Ook Jos Wouters, Gilbert Desmet en Ludo Janssens waren mee, maar in de sprint stond er geen maat op de jonge onafhankelijke Jos Wouters, die won voor Desmet. Impanis was 4de, terwijl Willy Schroeders net als de rest van de vroege vlucht door het peloton bijgehaald werd en 19de finishte.

Twee weken later was het dan de Giro di Lombardia. Van Looy kon zijn werkgever moeilijk in de steek laten, en kwam samen met Schroeders, Impanis, Sorgeloos, Derboven en de recent aangeworven Roger Baens aan de start. Geen enkele van hen bereikte het einde, de Muro di Sormano was dan ook verschrikkelijk. Dat Vito Taccone voor Imerio Massignan won was veelzeggend.

Ondertussen liep het winterseizoen verder. Post, bij afwezigheid van zijn vaste ploegmaat Van Looy gekoppeld aan Lucien Gillen, was derde geworden in de Zesdaagse van Dortmund, alvorens met Rik tweede te worden in Frankfurt. Uiteindelijk zouden Van Looy en Post deze winter vier zesdaagsen winnen, in Brussel, Gent, Berlijn (de tweede editie) en Antwerpen (samen met Oscar Plattner). Zij werden ook tweemaal tweede (Berlijn en Frankfurt) en tweemaal derde (Milaan en Zürich). Toch moesten ze deze winter toestaan dat twee andere koppels hun voet naast hen konden zetten. Vooreerst waren er Van Steenbergen-Severeyns, met vier zeges (Dortmund, Zürich, Keulen en Milaan), drie tweede plaatsen (Brussel, Gent en Antwerpen, samen met Lykke) en vier derde plaatsen (tweemaal in Berlijn en verder in Frankfurt en

23 In tegenstelling tot wat veel bronnen vermelden won Rik niet in Leuven, hij werd pas 21ste. De zege was voor Jos Hoevenaers.

Zesdaagsezege te Brussel. (Fotobron onbekend)

Essen). Dit lijkt beter dan de prestaties van de Belgisch-Nederlandse ploeg, maar die hadden slechts 8 zesdaagsen gereden, en daar waren ze 6 keer de meerdere van hun Belgische rivalen.

Ook het nieuwe koppel Bugdahl-Pfenninger kwam heel sterk voor de dag. Zij wonnen drie zesdaagsen (Berlijn, Frankfurt en Essen), werden driemaal tweede (Dortmund, Zürich en Berlijn tweede editie) en tweemaal derde (Brussel en Antwerpen, met Arnold). In de rechtstreekse confrontaties met Van Looy-Post trokken ze viermaal aan het kortste eind en waren ze driemaal de beste. Bovendien wonnen ze het Europees criterium américaine, zodat we het echt over drie koningskoppels kunnen hebben.

Voor de anderen bleven er slechts kruimels. Hans Junkermann vormde ploeg met de jonge Rudi Altig, Fernando Terruzzi en Reginald Arnold mochten enkel in Milaan ploeg vormen en Palle Lykke zat na het stoppen van Kay Werner Nielsen zonder vaste ploegmaat. Oscar Plattner-Armin von Büren wonnen dan wel twee zesdaagsen, maar dat was in de minder bezette edities van New York en Madrid. Tussendoor was Peter Post met wisselend succes ook actief achter de zware motoren. Het zou echter bij enkele optredens blijven[24].

En ook te Gent, hier na de finale achter derny. (Fotobron onbekend)

FAEMA en Van Looy konden echt tevreden zijn over het voorbije seizoen. Voor Rik waren er een nieuwe wereldtitel en twee klassiekers, waaronder de fel begeerde Paris-Roubaix en de moeilijke Liège-Bastogne-Liège, en in Spanje won Angelino Soler de Vuelta, en daarnaast ook nog de Vuelta a Andalucía en Madrid-Barcelona, terwijl Salvador Botella er de Vuelta a Levante aan toevoegde.

Toch waren er ook enkele minpunten. FAEMA werd slechts derde in de nieuw opgerichte Coupe du Monde Intermarques[25], ruim geklopt door Carpano, maar ook voorafgegaan door Helyett-

24 Peter Post reed ook de volgende winters nog occasioneel achter de zware motoren en maakte regelmatig indruk, zo zou hij in 1962 de Grote Prijs van Antwerpen winnen. Tijdens de zomer gaf hij echter de voorkeur aan de weg en zou dus nooit aan een wereldkampioenschap stayers deelnemen. Zo werden uiteindelijk ook zijn winterse optredens schaarser en schaarser.

25 De weerhouden proeven waren Milano-Sanremo, de Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, de Flèche Wallonne, de Tre Valli Varesine, de Giro dell'Emilia en Paris-Tours.

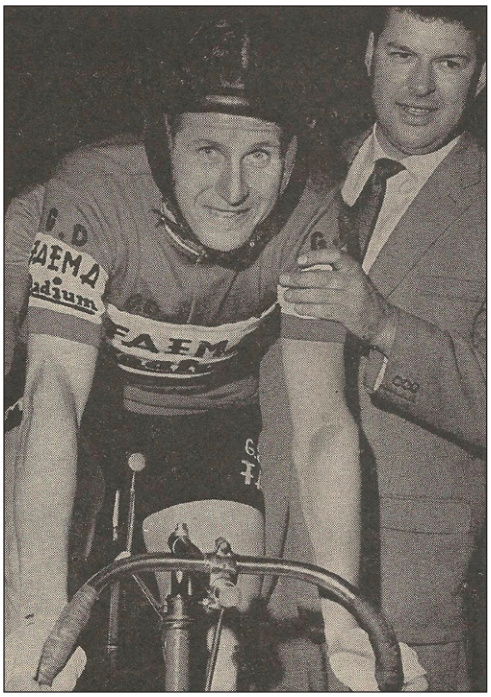

Peter Post tijdens de winter ook enkele keren als stayer actief. (Fotobron onbekend)

Fynsec. In de Super Prestige Pernod werd Van Looy slechts derde, eerder logisch geklopt door Jacques Anquetil, maar ook voorafgegaan door Raymond Poulidor. Van Looy werd hier wel gehandicapt door de nogal eigenzinnige puntentoekenning van de Franse organisatoren, zo waren er niet eens punten te verdienen in Liège-Bastogne-Liège.

In 1962 zou er echter veel veranderen. Al einde september werd er een eerste ballonnetje opgelaten over de Tour de France 1962. Het Franse boulevardblad France-Soir schreef dat er veel kans was dat die met merkenploegen zou betwist worden. Dit werd door de organisatoren begin oktober bevestigd. Het zou gaan over ploegen van negen of tien renners, met een nationaal karakter. Dit laatste betekende dat de grote meerderheid van de renners van een ploeg eenzelfde nationaliteit zou moeten hebben, details zouden later gecommuniceerd worden. Dit had direct een grote weerslag op de diverse ploegen, die moesten zorgen een voldoende aantal Tourwaardige renners te hebben en een grote herschikking van de ploegen was het gevolg. Dit zou ook voor FAEMA gelden, maar meer daarover in het volgende hoofdstuk over het seizoen 1962.

De man(nen) van het seizoen

Twee namen springen er direct uit als een man van het seizoen moet gekozen worden: Wereldkampioen Rik Van Looy en Tourwinnaar Jacques Anquetil. Men kan altijd trachten een keuze tussen beide te maken, maar voor ons zijn ze beide de man van het seizoen. Immers, zonder het prachtige palmares van de andere zou in elk ander jaar de ene zonder discussie gekozen worden. Daarom zou een keuze maken gewoon niet fair zijn tegenover de prestaties van de verliezer.

De mannen van het seizoen, naast tweevoudig Wereldkampioen achtervolging en de nieuwe vedette op de Duitse wielerbanen, Rudi Altig en de opkomende Franse ster Raymond Poulidor, de twee die het seizoen beheersten, Wereldkampioen Rik Van Looy en Tourwinnaar Jacques Anquetil. (Fotobron onbekend)

Oordeel zelf:

> Rik Van Looy: winnaar van het wereldkampioenschap, Paris-Roubaix, Liège-Bastogne-Liège, de Tour de Belgique, drie ritten in de Giro d'Italia, 2 ritten in Paris-Nice, het Critérium des As en tweede in Milano-Sanremo;
>
> Jacques Anquetil: winnaar van de Tour de France, met twee ritzeges en in het bezit van de gele trui van de eerste tot de laatste dag, en verder van Paris-Nice (met een ritzege), het Critérium National, de Grand Prix des Nations, de Grand Prix de Lugano en de Gran Premio di Forlì, tweede in de Giro d'Italia met een ritzege, laureaat van de Super Prestige Pernod, de Prestige Pernod[26] en de Targa d'Oro.

26 Voorbehouden aan Franse renners.

De enige die enigszins in de buurt kwam was Raymond Poulidor, winnaar van Milano-Sanremo en het Frans kampioenschap, tweede in de Quatre Jours de Dunkerque en derde in het wereldkampioenschap en de Grand Prix du Midi Libre, tweede in de Super Prestige Pernod en de Prestige Pernod, laureaat van de Promotion Pernod[27].

Hierbij moet de waarde van de Super Prestige Pernod als waardemeter wel wat gerelativeerd worden. Dit klassement was zeer Frans geïnspireerd, en zo ontbraken Liège-Bastogne-Liège en de Tour de Belgique en waren er daarentegen punten te winnen in de Tour in het klassement voor de Pyreneeën en voor de Alpen, en ook in de Midi Libre, de Quatre Jours de Dunkerque, Gênes-Nice en de Grand Prix Peugeot-Trophée Stan Ockers. Dit verklaart onder meer waarom Poulidor voor Van Looy eindigde.

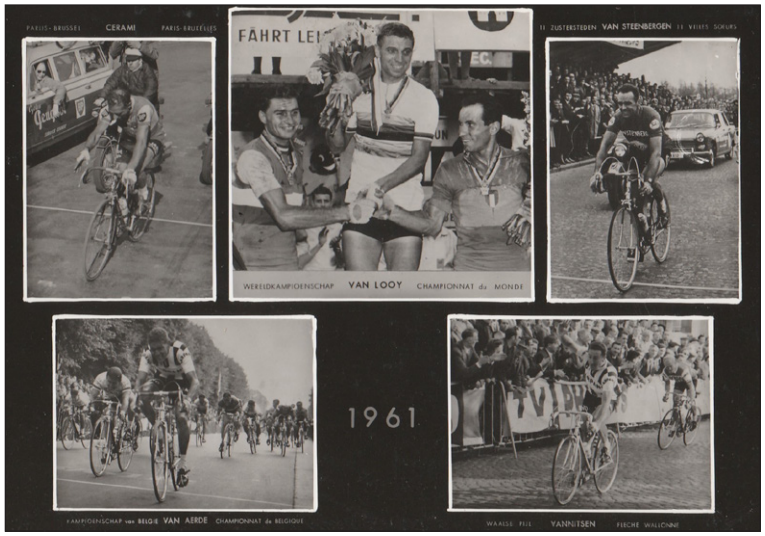

De Belgische mannen van het seizoen, de beide Rikken, Cerami, Vannitsen en Van Aerde.

Meer dan verdienstelijk waren ook Nino Defilippis, tweede in de Ronde van Vlaanderen en in het wereldkampioenschap en de jonge Jos Wouters, in de loop van het seizoen overgestapt van de liefhebbers naar de onafhankelijken, waar hij de Tour de Belgique, de Omloop van de Vlaamse Gewesten en het nationaal kampioenschap won, alvorens, nog steeds als onafhankelijke en niet eens twintig, bij de beroepsrenners de Grand Prix d'Orchies, de Ronde van Brabant en Paris-Tours te winnen. Ook Jean Graczyk, de vorige winnaar van de Super Prestige Pernod toonde zich. Hij won de Trophée Laurens, een klassement over de vier Belgische klassiekers, dankzij een tweede plaats in de Flèche Wallonne en verder een 4de in Paris-Bruxelles en een 7de in de Ronde van Vlaanderen, en won ook de laatste editie van de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione.

Maar ook een aantal veteranen kwamen sterk voor de dag. Pino Cerami won opnieuw een klassieker, dit keer Paris-Bruxelles, terwijl Wim van Est Louison Bobet in Bordeaux-Paris klopte. Ook Rik Van Steenbergen toonde dat hij op de weg nog mee kon en won de Elfstedenronde.

Het Italiaans bilan was dan weer zeer wisselvallig. Enerzijds was er goed nieuws met de zege van Arnaldo Pambianco in de Giro d'Italia, de verrassende tweede plaats van Guido Carlesi in de Tour de France, de zege in het bergklassement en een 4de plaats in de eindstand van diezelfde Tour de France voor Imerio Massignan, naast een tweede plaats in de Giro di Lombardia, en de zege van Vito Taccone in de Giro di Lombardia en in het bergklassement van de Giro d'Italia.

Anderzijds waren er ook een aantal ontgoochelingen. Defilippis was dan wel een van de sterren van het seizoen, maar hij lukte er niet in een grote wedstrijd te winnen. Zowel in de Ronde van Vlaanderen als in het wereldkampioenschap strandde hij op de tweede plaats. Baldini kwam van zijn kant niet verder dan een zege in Milano-Mantova en in de Trofeo Baracchi, maar werd duidelijk geklopt in de grote individuele tijdritten. Romeo Venturelli was dan weer gewoon nergens, een 18de plaats in de Giro della Toscana was zijn beste resultaat. Legerdienst kan een verontschuldiging zijn, maar dit was wel weinig. Na Baldini kon een nieuwe kandidaat opvolger van de Campionissimo geschrapt worden.

27 Voorbehouden aan jonge Franse renners.

Al haalde Bahamontes geen enkele noemenswaardige prestatie, ook in Spanje kon men tevreden zijn. Met Angelino Soler was er een nieuwe jonge ster, met zeges in de Vuelta, de Vuelta a Andalucía en Barcelona-Madrid, terwijl de drievoudige nationale kampioen Antonio Suárez 3de werd in de Giro (met een ritzege en een dag roze) en 4de in de Vuelta (met het puntenklassement er bovenop). En Fernando Manzaneque (6de) en José Pérez Francés (7de) hadden zich gunstig getoond in de Tour de France.

Gelukwensen van de Koning en de Koningin van België voor de Keizer van Herentals. (Foto collectie Patrick Feyaerts)

De meeste kleinere wielerlanden konden zich ook verheugen. Tom Simpson won de Ronde van Vlaanderen en Brian Robinson het Critérium du Dauphiné Libéré voor Groot-Brittannië. Charly Gaul won de Tour de Luxembourg en werd derde in de Tour en 4de in de Giro voor Luxemburg, maar leek toch wat op de terugweg. Hans Junkermann werd na een 4de plaats in 1960 dit keer 5de in de Tour en 6de in de Giro, terwijl zowel Rudi Altig in de achtervolging als Rolf Wolfshohl in het veldrijden hun wereldtitel verlengden en met ambities naar het wegseizoen 1962 keken. Bovendien was de wereldtitel bij de stayers voor Karl-Heinz Marsell.

Enkel voor Zwitserland en Nederland viel het seizoen tegen. Attilio Moresi won dan wel de Tour de Suisse, maar duidelijk enkel omdat zijn werkgever, het oppermachtige Carpano, het zo besloten had, terwijl Rolf Graf duidelijk over zijn hoogtepunt was en zomin Kurt Gimmi als Alfred Rüegg hun vorige prestaties konden bevestigen.

Voor Nederland zag het er lang goed uit, met enerzijds die zege van Wim van Est in Bordeaux-Paris, terwijl Albertus Geldermans de Quatre Jours de Dunkerque en Menton-Roma won en 5de in Paris-Roubaix werd. Maar na zijn val en opgave in de Tour de France desintegreerde de Nederlandse ploeg helemaal, de jongeren schoten nog wat te kort en de ouderen konden het niet meer of hadden andere ambities. De beloftevolle jongeren Bas Maliepaard (opnieuw kampioen van Nederland en 7de in Paris-Roubaix), Jo de Haan (toch derde in de Ronde van Vlaanderen, 4de in Bordeaux-Paris en in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni en winnaar van de Driezustersteden) en Dick Enthoven (winnaar van de Ronde van Nederland) gaven in de loop van het seizoen wel blijken van talent, maar bleven alles bij elkaar toch beneden de verwachtingen. Vooral laatstgenoemde twee ontgoochelden zwaar in de Tour de France.

De FAEMA-Belg van het seizoen: Guillaume 'John[28]' Van Tongerloo

(° 29/12/1933 Meerle - † 19/01/2017 Hoogstraten)

Zoals vele generatiegenoten begon Van Tongerloo zijn carrière in het officieuze circuit van de zogenaamde "niet-aangeslotenen" of "onderbeginnelingen". In 1950 sloot hij zich aan bij de officiële wielerbond, bij de nieuwelingen. In juni 1952 werd hij liefhebber en werd daarbij als 18-jarige meteen geconfronteerd met afstanden die verdubbelden van 60 naar 120 km en volwassen tegenstanders. Toch was hij in 1953 goed voor 17 zeges en daarnaast een derde plaats in de tweede rit van de Ronde van België alvorens zijn loopbaan tijdelijk in stand-by te moeten zetten door 18 maanden militaire dienst. Desondanks wist hij eind 1955 nog 6 zeges te halen, waaronder Brussel-Marke.

Guillaume had ondertussen de leeftijd bereikt om onafhankelijke te worden, maar de algemeen afgevaardigde van de provincie Antwerpen, de heer Achiel Van Gaalen, overtuigde hem nog een jaar liefhebber te blijven met het oog op de Olympische Spelen in Melbourne. Een dergelijke reis is natuurlijk een aantrekkelijk vooruitzicht en daar hij ook, zij het dan vooral als voorbereiding op het wegseizoen, regelmatig actief was op de wielerbaan, waren de selectiekansen dubbel.

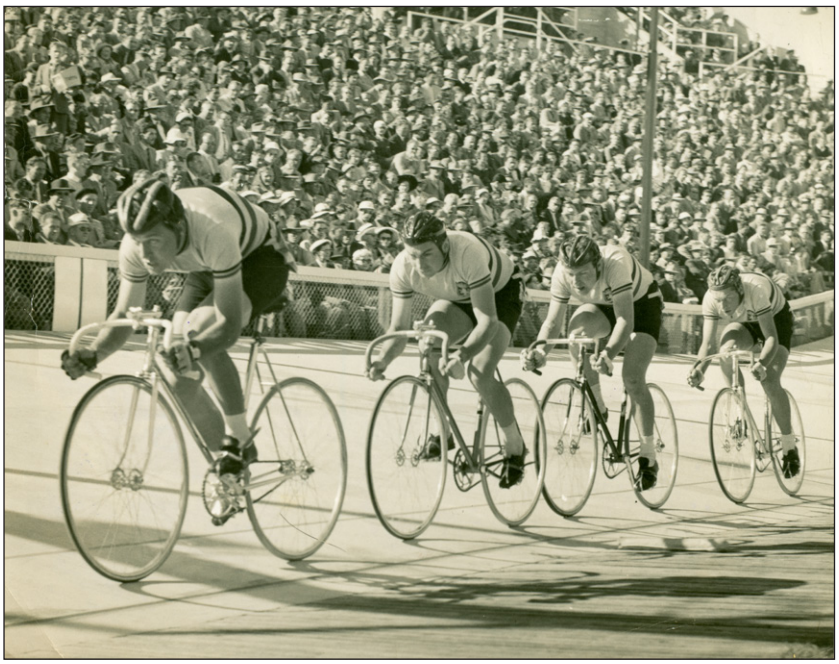

Ploegenachtervolging op de OS in Melbourne van links naar recht André Bar, John Van Tongerloo, Frans Dewagheneire en Staf De Smet.
(Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

Van Tongerloo nam in die optiek deel aan het (eerder zwak bezette) Belgisch kampioenschap achtervolging en werd tweede achter André Bar. Hij werd zodoende geselecteerd voor het wereldkampioenschap, maar al in de reeksen uitgeschakeld met de 18de tijd. Dat was echter maar bijzaak, het hoofddoel was Melbourne. Hij werd dan ook samen met Bar geselecteerd voor de ploegenachtervolging[29]. De ploeg werd verder aangevuld met Staf De Smet en Frans Dewagheneire, die om te besparen weg en piste moesten combineren (en vooral op de weg trainden). Ondanks die eerder approximatieve aanpak haalde de ploeg met een 6de tijd in de schiftingen toch de kwartfinales, waar ze door Zuid-Afrika uitgeschakeld werden. Guillaume heeft echter altijd het gevoel gehad dat er met een gedegen voorbereiding meer had ingezeten, mogelijk zelfs een medaille[30]. Hij was wel in de wolken over de hele reis, met 6 weken verblijf ter plaatse en op de heenreis een stop van een dag in Bombay en Singapore.

28 In het peloton werd Guillaume Van Tongerloo veelal 'John' genoemd. We hebben de reden hiervoor niet kunnen achterhalen.

29 De individuele achtervolging maakte pas vanaf 1964 deel uit van het programma. De ploegenachtervolging, ook "Olympische achtervolging" genoemd, kwam dan weer pas op het programma van de wereldkampioenschappen vanaf 1962.

30 Gezien de ploeg hiervoor meer dan 10" sneller had moeten rijden, lijkt ons dat een nogal optimistische visie.

Van Tongerloo had ook een goed wegseizoen achter de rug en won twaalfmaal, waaronder een ritzege in de Kroz Jugoslavija (Ronde van Joegoslavië), waar hij 9de in de eindstand werd. Hij liet zich dan ook vrij makkelijk door diezelfde Achiel Van Gaalen overtuigen om ook in 1957 liefhebber te blijven met het oog op de wereldkampioenschappen in België. Guillaume reed een sterk seizoen, met 20 zeges waaronder Brussel-Zepperen, Folkstone-Crystal Palace (met winst in de eerste rit), de 7de etappe in de Friedensfahrt (32ste in de eindstand[31]) en de 5de in de Sexdagarsloppet (Ronde van Zweden) (10de in de eindstand en ook nog derde in het tweede gedeelte van de 6de rit en derde in de 4de. Met daarnaast tweede plaatsen in de Ronde van Vlaanderen, de Omloop van de Vlaamse Gewesten en de openingsetappe van de Friedensfahrt, en ook nog een derde in de 5de en een 4de in de 12de rit van diezelfde rittenkoers, en ten slotte een 5de rang in het nationaal kampioenschap, was er weinig twijfel over zijn selectie voor het wereldkampioenschap.

Met verder Louis Proost, Roger Baudechon, Clément Roman, Frans De Mulder en Frans Aerenhouts kwam België met een sterk zestal aan de start, de vraag was of het ook een sterke ploeg ging zijn. Daarom waren de instructies van de wielerbond overduidelijk: een Belg moet winnen, dus enkel in een ontsnapping meewerken als je zeker bent te zegevieren. Van Tongerloo was in de voorlaatste ronde nog weg met Arnaldo Pambianco, maar had schrik op de Tiegemberg gelost te worden en werkte dus niet mee, terwijl de Belgische ploeg op instructie van ploegleider Ward Vissers de achtervolging leidde. Ze werden dus bijgehaald, Pambianco, misschien wel de sterkste in de wedstrijd, ging opnieuw in de aanval maar werd in de laatste kilometer bijgehaald en voorbij gestoken door Louis Proost. “Mission accomplished”, al betreurde Guillaume, die uiteindelijk 7de werd, toch een beetje dat zijn ploegleider niet meer vertrouwen in hem gehad had.

Aansluitend nam hij ook deel aan de Internationale Festwoche des Radsports in de (toenmalige) D.D.R. van 15 t.e.m. 22 september[32]. Hij eindigde op de eerste dag 4de in de aanvankelijk als “Critérium d’Europe des routiers” aangekondigde G.P. des Deutschen Sport-Echo (Miel Daems zegevierde voor Alan Jackson en Adolf Schür, Louis Proost en Clément Roman werden 5de en 6de). Vervolgens werd hij samen met José Denoyette, Frans Dewagheneire en Vandenbroeck[33] derde in het Europees criterium ploegenachtervolging.

Dan was het eindelijk tijd om onafhankelijke te worden en zo geschiedde in oktober. Hij kreeg een contract(je) bij De Visscher Sport en mocht zich al meteen meten met de profs in Paris-Tours. De wedstrijd eindigde op een massasprint en Van Tongerloo werd 18de.

Hij reed, nog steeds bij De Visscher Sport, het hele seizoen 1958 bij de onafhankelijken en mikte vooral op buitenlandse wedstrijden. Zo kreeg hij de kans om kennis te maken met langere afstanden, sterkere tegenstanders en het middengebergte. Guillaume zag dit jaar in de “wachtkamer” vooral als een opportuniteit om zich verder te ontwikkelen, en had al vlug begrepen dat er in België daarvoor maar weinig kansen waren. In eigen land mochten onafhankelijken dan wel bij de profs rijden, maar enkel met toelating van hun provinciale afgevaardigde. En die kreeg Van Tongerloo enkel als er die dag nergens in België een wedstrijd voor de roze[34] categorie was.

---

31 Van Tongerloo wist zich een tijdlang in de top vijf van het klassement te handhaven tot hij door een val een halfuur verloor en vanaf dan in dienst van de ploeg reed.

32 Het is tijdens deze wielerweek dat ook het Critérium Mondial voor stayers liefhebbers georganiseerd werd, de voorloper op de herneming vanaf 1958 van het wereldkampioenschap in die categorie.

33 Wij hebben niet kunnen achterhalen over welke renner het gaat, Eugène Van Den Broeck, Roger Van Den Broeck, Willy Van Den Broeck, Jos Van den Broeck of François Vandenbroeck.

34 De onafhankelijken werden ook wel de “roze categorie” genoemd, naar de roze trui die het dagblad Les Sports uitloofde voor de leider (en eindwinnaar) van het regelmatigheidsklassement over de voornaamste wedstrijden voor onafhankelijken.

Huldiging na zege in de 5de rit van de Ronde van Bulgarije 1958, voor Nikola Filippo en Ivan Georgiev. (Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

Ondanks zijn keuze voor een zwaar programma reed Guillaume een sterk seizoen bij de onafhankelijken. Vooral in de Обиколка на България (Ronde van Bulgarije)[35] blonk hij uit met twee ritzeges (het tweede gedeelte van de eerste rit en de 5de), een tweede plaats in de 6de etappe en een 8ste in de eindstand. Ook in eigen land trok hij zich goed uit de slag. Hij won de Scheldeprijs (met de Antwerpse provinciale titel er bovenop), werd derde in Bruxelles-Liège, 5de in het nationaal kampioenschap, 8ste in Gent- Wevelgem en 10de in de Ronde van Vlaanderen. Hij won ook het regelmatigheidscriterium van Het Nieuwsblad.

Gezien vanaf september de onafhankelijken onbeperkt bij de beroepsrenners mochten aantreden, was er ook daar gelegenheid zich te tonen en zo was hij er opnieuw bij in Paris-Tours, ditmaal met een 17de plaats. In april had hij ook toelating gekregen deel te nemen aan de Driedaagse van Antwerpen en hij had zich daar als lid van de uit onafhankelijken samengestelde "Arendjes"-ploeg goed uit de slag getrokken met een tweede plaats in de slotrit (geklopt door Jef Schils) en een 16de in de eindstand. In beide gevallen was dit de beste prestatie van zijn ploeg in deze rittenkoers. In ditzelfde jaar 1958 behaalde Guillaume Van Tongerloo, nog steeds als onafhankelijke, ook zijn eerste twee zeges bij de profs, een criterium in Turnhout en een kermiskoers in Buggenhout.

In zijn aanvangsperiode ook bij Van Hauwaert. (Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

Ondertussen was Guillaume 25 jaar geworden en was het echt tijd om beroepsrenner te worden. Ook al was hij dan geen noeste West-Vlaming (maar eerder een gehate Antwerpenaar), toch had hij door zijn beroepsernst en inzet de aandacht getrokken van Karel Van Wijnendaele, de "éminence grise" van de Vlaamse wielersport (de zege van Guillaume in diens eigen regelmatigheidscriterium van Het Nieuwsblad zal ook wel geholpen hebben). De "Koarle" beval hem aan bij Antonin Magne en zo mocht Van Tongerloo het seizoen 1959

35 Dit was eigenlijk, zoals gebruikelijk in het Oostblok, een wedstrijd voor liefhebbers, maar België was vertegenwoordigd door een ploeg onafhankelijken. Dit was toen niet ongewoon, ook in de Friedensfahrt mochten onafhankelijken naast liefhebbers opgesteld worden.

Prof bij Mercier.

aanvatten bij Mercier-BP-Hutchinson, in principe in dienst van hun grote ster Louison Bobet, ook al reed die dan bij het filiaal L. Bobet-BP-Hutchinson[36].

Guillaume werd niet opgeroepen voor Paris-Nice en Milano-Sanremo, maar werd wel uitgespeeld in het Belgisch-Franse luik van het klassieke voorseizoen. Hij reed een weinig opvallende campagne in dienst van de ploeg, maar haalde wel telkens het einde. Daarnaast bereidde hij zich volgens de precieze instructies van sportbestuurder Antonin Magne voor op het hoofddoel van zijn seizoen, Bordeaux-Paris, waar hij samen met een andere debutant, Frans Aerenhouts, Louison Bobet aan de zege moest helpen.

Van Tongerloo ging al na 267 km in de aanval en liep uit tot ruim vijf minuten na 404 km. Wat later ging Louison Bobet, helemaal hersteld na een moeizame nacht met buikkrampen en last van de koude, in de tegenaanval. Guillaume begon de vermoeidheid wat te voelen en na een solotocht van bijna 170 km werd hij bijgehaald en voorbijgestoken door Bobet. Deze ging zonder aarzelen door en bouwde al snel een grote voorsprong uit. Roger Hassenforder en Fred De Bruyne trachtten terug te komen en haalden Van Tongerloo bij, maar zonder te naderen op de Fransman. Na 488 km had het achtervolgende drietal 6 minuten achterstand en leek de zege binnen voor Bobet. Hassenforder loste nog zijn gezellen, maar eindigde als tweede op 7'15". Van Tongerloo moest in de slotfase nog alles uit de kast halen om de snel terugkomende Job Morvan af te houden, maar kon zijn derde plaats vasthouden, zij het dan op 11'15" van zijn kopman en luttele twee seconden voor Morvan. De Bruyne viel in de finale nog fel terug en werd 5de op 20'53", net voor Aerenhouts en Pino Cerami, respectievelijk 6de en 7de op 23'45" en 23'46". De winnaar van de vorige editie, Jean- Marie Cieleska werd 8ste en laatste op 31'21", de vier andere deelnemers (Jean Plaudet, Noël Foré, gevallen, Gilbert Scodeller en Frans Schoubben) staakten de strijd.

In trainingspak, Bordeaux- Paris wenkt.

Een mooi resultaat voor een debutant en neoprof, en dat was ook de Belgische wielerbond opgevallen. Hij was al getipt als een kandidaat voor de Tour en zijn sterke prestatie in de Derby van de weg gaf de doorslag. Ook zijn goede resultaten in rittenkoersen bij de amateurs en onafhankelijken zullen natuurlijk een rol gespeeld hebben en zo was Guillaume samen met Eddy Pauwels en Kamiel Buysse een van de drie neofieten in de Belgische ploeg.

36 Ook al was er in de kleinere wedstrijden grote rivaliteit tussen de "violetten" van Mercier en de "gelen" van Bobet, als het er echt op aankwam was er geen sprake van de suprematie van "Monsieur" Bobet in vraag te stellen.

De Tour zou echter geen succes worden. Van Tongerloo stelde zich tijdens de vlakke aanloop in dienst van zijn ploegmaats en stond aan de voet van het gebergte 64ste op 15'19" van die andere debutant Eddy Pauwels. Hij had zich ook eervol 24ste op 4'11" van Roger Rivière geklasseerd in de eerste grote tijdrit en mocht dus verhopen zich te kunnen tonen in het vervolg van de ronde. De eerste bergrit zou hem echter fataal worden. Guillaume kwam zwaar ten val in de afdaling van de Aubisque en moest opgeven. Zo eindigde zijn eerste deelname al in de 10de rit en kon hij niet verder bijdragen aan de Belgische zege in het ploegenklassement.

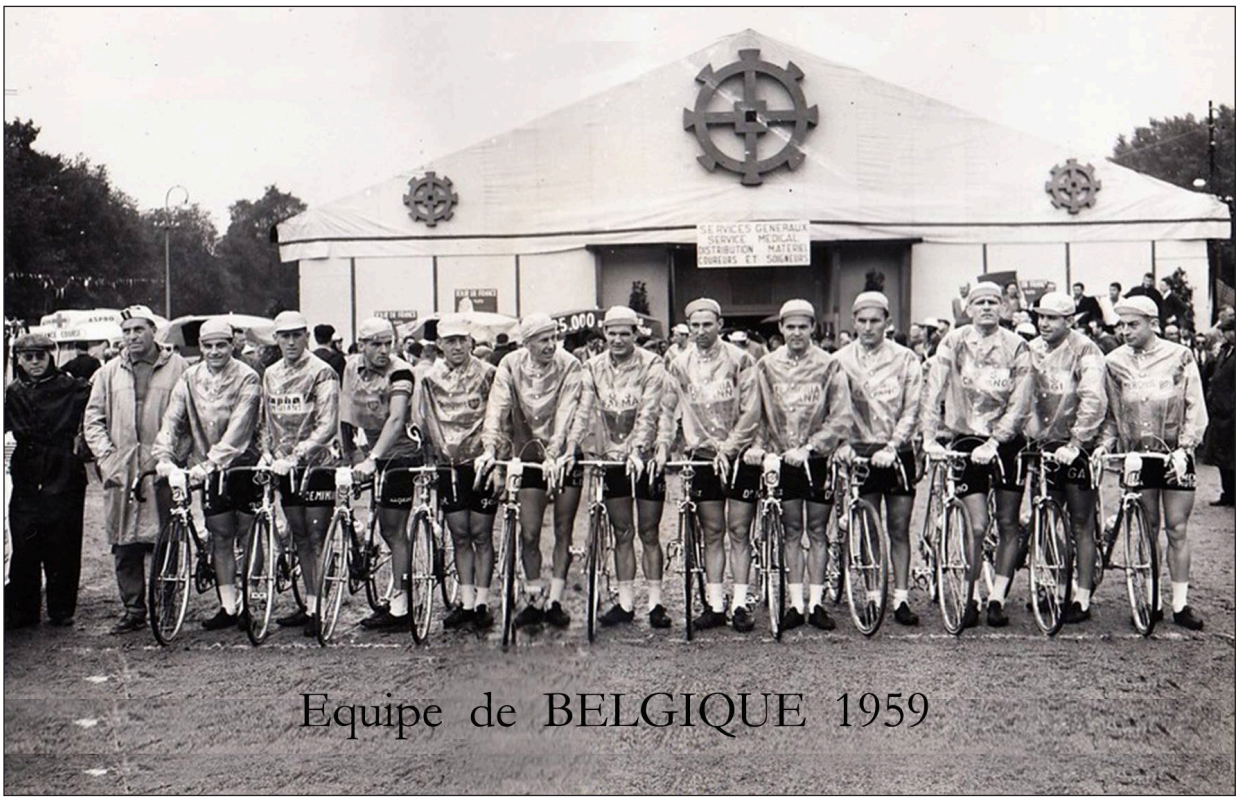

Al in zijn eerste seizoen als prof geselecteerd voor de Tour de France, we herkennen van links naar rechts Jan Adriaensens, Jean Brankart, Kamiel Buysse, Fred De Bruyne, Armand Desmet, Jos Hoevenaers, Marcel Janssens, Eddy Pauwels, Jef Planckaert, Michel Van Aerde, Martin Vangeneugden en Guillaume Van Tongerloo. (Foto But et Club - Miroir des Sports)

Ook zijn seizoen zat er daarmee grotendeels op, er waren nog wat ereplaatsen in kermiskoersen en criteriums, maar hij werd niet opgesteld in de twee laatste klassiekers. Door zijn derde plaats in Bordeaux-Paris had hij ondertussen wel enige status verworven en hij mocht deelnemen aan de Zesdaagse van Antwerpen, samen met José De Noyette en Leon Vandaele. Het trio kon zich echter niet kwalificeren voor de finale achter derny.

Daarmee was Van Tongerloo wel goed gerodeerd en kon met goede moed beginnen aan het nieuwe seizoen, nog altijd in dienst van Bobet en Mercier. Deze keer werd hij niet uitgespeeld in de voorjaarsklassiekers, de voorbereiding op Bordeaux-Paris, opnieuw een hoofddoel, zou lopen via het Weekend Ardennais en het regionale circuit.

Guillaume Van Tongerloo toonde zich een eerste keer met een 4de plaats in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart (gewonnen door René Vanderveken) en op drie mei volgde zijn eerste zege als beroepsrenner[37] in de kermiskoers in Houthalen. Aansluitend was er dus het Weekend Ardennais waar hij zich behoorlijk uit de slag trok met een 14de plaats in de Flèche Wallonne en een 22ste in Liège-Bastogne-Liège, samen goed voor een 9de plaats in het eindklassement van het Weekend Ardennais.

37 Guillaume Van Tongerloo had in 1958 al twee zeges bij de profs op zijn naam gezet, maar toen was hij nog onafhankelijke, deze was zijn eerste overwinning als beroepsrenner bij de beroepsrenners.

Al snel een vaste waarde op de (Antwerpse) wielerbaan. (Fotobron onbekend)

En dan was het tijd voor Bordeaux-Paris. Het doel was hetzelfde als het jaar voordien, Bobet aan de zege helpen, nu samen met Albert Bouvet. Deze keer zou het echter niet zo goed verlopen. Na diverse schermutselingen was het Bouvet die in het offensief ging en tot bijna 6 minuten uitliep. Iets voor kilometer 400 vond Van Tongerloo het moment geschikt om in de tegenaanval te gaan en samen met Marcel Janssens sprong hij weg uit de groep. De twee maakten snel het verschil en naderden op de koploper, maar dan kreeg Guillaume een inzinking en moest Janssens laten gaan. Terwijl deze dichter en dichter bij Bouvet kwam verachterde Van Tongerloo meer en meer en toen op 100 km van de aankomst Janssens tot op een minuut van Bouvet genaderd was, bevond Guillaume zich al op meer dan 7 minuten.

Ook Bobet, die niet geslapen had en met de maag sukkelde, was niet in zijn beste doen en had meer dan 6 minuten achterstand. Voor de mannen van Mercier ging het van kwaad naar erger. Van Tongerloo gaf op en Bouvet werd ingelopen en voorbijgestoken door Marcel Janssens. Een moment leek François Mahé, die sterk terugkwam, nog een bedreiging te worden, maar Janssens versnelde en won uiteindelijk met 4'16" op Mahé en 4'48" op zijn ploegmaat Peet Oellibrandt. Bobet kon in de slotfase de meubelen nog wat redden en eindigde 4de op 7'18", terwijl de winnaar van Paris-Roubaix, Pino Cerami, 5de werd op 9'20". Albert Bouvet betaalde in de finale de tol van zijn inspanningen en werd pas 6de, op 13'26". Na een beloftevol debuut in 1959 werd deze Bordeaux-Paris een serieuze afknapper voor Guillaume Van Tongerloo. Het was meteen ook zijn laatste deelname.

1960 was daarmee veel minder overtuigend dan 1959 en deze keer zat er geen selectie voor de Tour de France in. Guillaume reed dan maar een nationaal programma en won nog tweemaal, een wedstrijd in lijn in Kontich en het criterium van Hemiksem. Hij werd ook derde in de Driezustersteden, in het dernycriterium in Arendonk en in Brussel - Sint-Truiden - Brussel, wedstrijd die gedeeltelijk achter derny betwist werd.

Van Tongerloo was ondertussen wat uitgekeken op Mercier, terwijl hij ondanks een minder seizoen opgevallen was aan Rik Van Looy en Guillaume Driessens. Guillaume aarzelde dan ook niet om het aanbod om FAEMA te vervoegen aan te nemen en zou nog eind 1960 lid van de Rode Garde worden, ook al werd in de pers eerder een verlengd verblijf bij Mercier verwacht. In de laatste klassiekers van het seizoen speelde hij geen noemenswaardige rol meer, maar ondertussen was het tijd om wat bij te verdienen op de wielerbaan. Het begon met een 4de plaats, samen met Maurice Joosen, in het nationaal kampioenschap américaine. Het hoogtepunt zou echter begin 1961 volgen. Hij kreeg een contract voor de Zesdaagse van Antwerpen en mocht daar deze keer aantreden met de Zwitsers Fritz Pfenninger en Walter Bucher. Het drietal werd 6de, op 8 ronden van Post-Vannitsen-Van Looy.

Eind 1960 de overstap naar FAEMA.

En dan was het tijd voor het nieuwe seizoen, in dienst van de Wereldkampioen. Op Van Tongerloo werd nog niet direct gerekend voor de eerste wedstrijden, zo reed hij samen met Louis Proost de Omloop Het Volk terwijl de anderen in Sardinië zaten[38]. Zijn rol begon pas vanaf de Ronde van Vlaanderen. In de kasseiklassiekers vervulde hij voornamelijk een helpersrol in de schaduw, enkel in Paris-Bruxelles haalde hij het einde. Pas in de Deutschland Rundfahrt trad hij voor het eerst op het voorplan, met een 5de plaats in de 6de rit en een 13de in het klassement, op ruim dertien minuten van rondewinnaar Fischerkeller. In de daaropvolgende Tour de Belgique reed hij een heel regelmatige wedstrijd en zonder een etappe in de top tien te eindigen werd hij dankzij de gewonnen ploegentijdrit 8ste in de eindstand, in dezelfde tijd als het nummer 7, Raymond Impanis, op 7'08" van kopman en eindwinnaar van Looy.

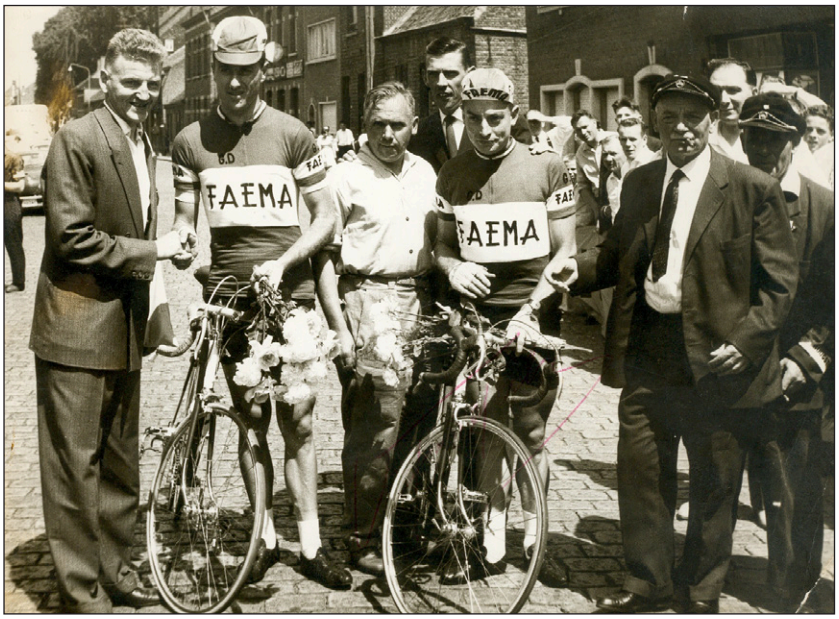

Samen met een andere gewaardeerde helper van de Keizer, Willy Schroeders. (Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

Hij was dus klaar voor het vervolg en dat bleek al direct in Liège-Bastogne-Liège, het eerste luik van het Weekend Ardennais. Opnieuw in dienst van Rik Van Looy reed hij een heel sterke wedstrijd. Samen met Piet van Est remde hij het peloton af in de achtervolging op Van Looy en Desmet, die samen met Rohrbach voor de zege zouden sprinten. Rik en Mantie werden een en drie, zelf werd Guillaume 5de achter ploegmaat Van Est, meteen de beste klassieke prestatie uit zijn carrière. In de Flèche Wallonne, het tweede luik, werd hij 21ste, als laatste van de tweede groep. Dit was wel genoeg om 4de te worden in het eindklassement van het Weekend Ardennais, achter de topdrie van Liège-Bastogne-Liège.

Onmiddellijk nadien was het tijd voor de Giro, meteen de tweede grote rittenkoers uit zijn carrière. Guillaume was nu helemaal gerodeerd en kon zijn goede vorm niet verbergen. Nadat hij in de eerste rit 44ste op 2'41" van Poblet eindigde, was hij de volgende dag wel mee met de kopgroep, werd 10de en rukte zo op naar de 32ste plaats in het klassement. In de 4de etappe was Van Tongerloo opnieuw op de voorposten te vinden. Het was een geanimeerde rit, met zeer actieve FAEMA's die toch op een massasprint leek af te stevenen. In de finale sprong Oreste Magni echter weg, maar Van Tongerloo kon hem samen met Antonio Suárez bijhalen en leek op weg de sprint voor de zege te winnen. Met een ultieme jump kon Magni hem echter toch van de ritzege weghouden.

Zijn grote moment zou echter vier dagen later komen. In de eerste Apennijnenetappe, waar Suárez de roze trui greep en Armand Desmet slechts door een val de tweede plaats miste, was Guillaume mee in de tweede groep. De volgende dag werd, tussen een berg- en een tijdrit in, een eerder kalm verloop verwacht en daarvan kon een groepje van acht, met daarin drie FAEMA's, Schroeders, Van Est en Van Tongerloo, profiteren. Al snel bouwden ze een voorsprong uit en in het peloton, met de komende tijdrit in gedachte, was er weinig animo om de achtervolging in te zetten. Van Tongerloo was de best geklasseerde vooraan en toen Guillaume Driessens

38 De Giro di Sardegna eindigde de dag voor de Omloop.

merkte dat de roze trui binnen bereik lag, kregen de drie FAEMA's instructie voluit te gaan. Vooral Van Tongerloo spaarde zich niet en zo bereikte de groep de aankomst met 8 minuten voorsprong. Roze voor Guillaume en Piet van Est zette de kers op de taart door de etappe te winnen.

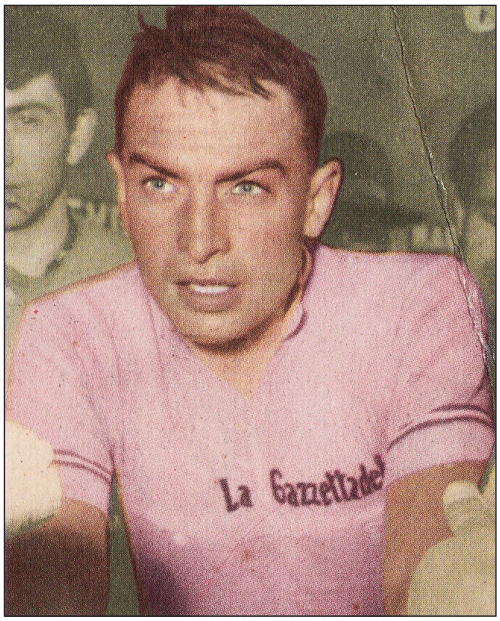

Roze trui in de Giro.

Aan de vooravond van de tijdrit had Van Tongerloo een voorsprong van 2'48" op Suárez en 3'02" op zijn ploegmaat Fischerkeller. Anquetil volgde op 4'44", Van Looy, Gaul en Junkermann op 4'55". De grote vraag was nu, zou dit volstaan om 53 km tegen het uurwerk te overleven? Het antwoord was ja. Van Tongerloo overtrof zich en eindigde tweede, op 2'52" van Anquetil[39], in dezelfde tijd als zijn andere belager voor het roze, Antonio Suárez. Anquetil was hiermee verre van ontevreden, zo vroeg was roze geen doel en laat een andere ploeg maar de last van de leiderstrui dragen. Na de tijdrit zag het klassement er heel mooi uit voor FAEMA, met Van Tongerloo dus in het roze, Fischerkeller 5de op 5'25", Van Looy 6de op 5'29" en Suárez, die de kleuren van EMI verdedigde, derde op 2'48". Enkel Jacques Anquetil, tweede op 1'52", liep wat in de weg.

De volgende dag was het sprookje echter uit. Van Tongerloo kende net als Anquetil een moeizaam begin van de rit, de inspanningen van de tijdrit zaten nog in de benen. Toch leek hij lang zijn leiderstrui te zullen behouden, tot de normaal altijd passieve Hans Junkermann in het offensief ging, gevolgd door Vito Taccone. Het spel zat meteen op de wagen en op de voorlaatste beklimming, de Pozzano, kwam hij door met 1'20" achterstand op de groep Anquetil. Daarmee was er nog niets verloren, maar terwijl Anquetil zijn beste benen had teruggevonden, kraakte Guillaume op de laatste klim naar Potenza toe. Dat hij door een onvoorzichtige toeschouwer met een drankflesje boven het oog geraakt werd, en dat hij weinig hulp van ploegmaats kreeg[40], hielp uiteraard niet.

Aan de aankomst had Van Tongerloo een achterstand van 5'36" op ritwinnaar Taccone en 3'34" op Anquetil en Suárez. In het klassement zakte hij zo naar de derde plaats op 1'42" van Anquetil en 46" van Suárez. Van Tongerloo werd op die manier terug meer in een helpersrol gedwongen, te meer daar Van Looy eindelijk achter etappezeges aanging. En zo verloor hij in de 13de rit nog eens 1'20" op een groep met onder meer Anquetil, Suárez, Gaul, Junkermann en Pambianco, die een handvol seconden achter ritwinnaar Van Looy eindigde.

Van Tongerloo gaf zich echter zomaar niet gewonnen en in de eerste Dolomietenrit was hij weer daar. Ondanks de beklimmingen van de Falzareggo (2117 m) en de Pordoi (2139 m), die echter te vroeg in het parcours voorkwamen, leek deze rit een maat voor niets te worden. De favorieten drongen in ieder geval niet aan en spaarden zich voor de koninginnenrit van de volgende dag. Zo kon in de slotfase een groep van zes wegrijden met daarbij Willy Schroeders, en op aanmanen van Rik Van Looy ook Van Tongerloo. Guillaume leidde de sprint perfect in voor zijn ploegmaat die zo zijn tweede ritzege behaalde. Zelf werd hij 5de en door de winst van 2'40" werd hij opnieuw derde in het klassement, op amper 1'06" van Pambianco en 22" van Anquetil.

39 Anquetil was na afloop van de tijdrit heel lovend voor Van Tongerloo, maar voegde daar direct aan toe niet echt verrast te zijn, daar Louison Bobet hem veel goeds over de Kempenaar verteld had.

40 Rik Van Looy bleef uiteraard de onbetwiste kopman, rozetruidrager in de ploeg of niet. Niemand geloofde trouwens echt in de kansen op de eindzege van Guillaume Van Tongerloo.

Veel was dus nog mogelijk, maar Van Looy, 7de op 4'07", bleef de kopman. De beslissing zou de volgende dag vallen. Van Looy speelde, net als in 1960, nog eens alles of niets door van bij het begin in het offensief te gaan. Een tijd leek hij kans te maken, maar te vroeg alleen gevallen, kraakte hij op de Stelvio en eindigde hij uiteindelijk op meer dan 10 minuten van Charly Gaul en op meer dan 8 minuten van roze trui Pambianco. Ook voor Guillaume Van Tongerloo was de Stelvio, beklommen tussen twee sneeuwmuren op een weg in slechte staat, te zwaar. Hij werd pas 26ste, op 15'19" van Charly Gaul. Daardoor zakte hij in de eindstand terug naar de 8ste plaats, op 14'18" van Girowinnaar Arnaldo Pambianco en net achter zijn kopman Rik Van Looy, 7de op 12'38".

Van Tongerloo, vooraf weinig bekend bij de grote massa en dan zeker in het buitenland, had in deze Giro een grote indruk gelaten, zeker daar het zijn debuut in deze wedstrijd was en pas zijn tweede grote rittenkoers. Hij leek alvast een certitude voor een komende Tour de France, toch als Van Looy eindelijk eens zou deelnemen, of het nu met merkenploegen of nationale ploegen was. Dit jaar zou er nog geen Tour inzitten, het was zo al zwaar genoeg en de bazen van FAEMA hielden er liever hun renners weg zolang deze nog met landenploegen betwist werd.

Het seizoen zat er echter nog niet op. Guillaume zou ongetwijfeld een aantal criteriums mogen betwisten en er was nog het nationaal kampioenschap, een goede prestatie zou een selectie voor het wereldkampioenschap kunnen opleveren. Hij bereidde zich voornamelijk voor in de kermiskoersen en won er twee, in Machelen en in Temse. Ook in het nationaal kampioenschap stond hij er. Van Tongerloo was samen met Schroeders mee in de goede vlucht van 18, maar zijn ploegmaat verkoos de kaart Van Aerde te trekken in plaats van zijn eigen kans te gaan. Guillaume werd uiteindelijk 6de, een mooi resultaat, maar toch niet goed genoeg om geselecteerd te worden. Een knappe 4de plaats twee dagen later in de Scheldeprijs veranderde daaraan al evenmin iets. Ook daar was Van Tongerloo mee in de kopgroep, ditmaal van vijf, maar zijn gebrek aan sprint speelde hem opnieuw parten. Raymond Vrancken won, Marcel Janssens werd tweede en meteen ook kampioen van de provincie Antwerpen.

Midden augustus viel dan het verdict, Van Tongerloo was slechts eerste reserve voor het wereldkampioenschap. De selectie stootte op veel kritiek, de aanwezigheid van Rik Van Steenbergen, Frans De Mulder en in mindere mate Pino Cerami en de afwezigheid van vooral Willy Vannitsen, maar ook van Guillaume, van Jan Adriaensens en van Eddy Pauwels werden gehekeld. Voor Van Looy maakte het niet zoveel uit. Hij had een akkoord met de andere Rik (wat er met Vannitsen nooit ingezeten zou hebben) en de rest was bereid onvoorwaardelijk in zijn dienst te rijden.

Van Looy maakt het dan ook af in Bern en verlengde zijn titel, in zekere mate een troost voor Van Tongerloo, maar hij was er uiteraard liever zelf bij geweest. Als een van de voornaamste helpers van Rik mocht hij wel meedraaien in de criteriums, en hij won er ook een, in Sint-Leenaarts. Voor de rest speelde Guillaume geen rol van betekenis meer in het seizoenseinde. Hij nam deel aan Paris-Tours, maar gaf op en startte niet in de Giro di Lombardia.

Tijdens de winter kwamen er dan enkele grote omwentelingen. Eerst werd aangekondigd dat de Tour de France dan toch, eindelijk, met merkenploegen zou betwist worden en vervolgens kwam er een akkoord tussen FAEMA en de rijwielen flandria om samen een ploeg te vormen. De FAEMA-ploeg 1961[41] zou hiervan onder leiding van Lomme Driessens natuurlijk de

41 Van de elf Belgische en Nederlandse profs die Van Looy in 1961 omringden, maakte enkel Louis Proost de overstap niet mee. De kern van de ploeg werd verder aangevuld met de flandria's Jef Planckaert, Leon Vandaele, Marcel Ongenae, Clément Roman, Robert Vandecaveye en de nieuw aangetrokken Huub Zilverberg, Martin Vangeneugden, Noël Foré en Gilbert Borra. Er waren nog een tiental en in de loop van het seizoen een twintigtal andere renners die bij de ploeg aangesloten waren, maar slechts enkele jongeren als Willy Bocklant en Jan Lauwers kregen in het slot van het seizoen wat kansen.

ruggengraat vormen en dus was ook Guillaume, uiteraard, van de partij om deel uit te maken van de nieuwe superploeg FAEMA-flandria.

Er wachtte Van Tongerloo dus een zwaar seizoen, met eerst de klassiekers en vervolgens zowel Giro als Tour. Maar alvorens de voorbereiding op het nieuwe wegseizoen te beginnen, was het tijd om wat geld te verdienen op de winterbanen. Als behoorlijk dernyrenner kreeg hij al eens een kans in het Antwerps sportpaleis en hij werd 5de in het nationaal kampioenschap. Hij betwistte ook twee zesdaagsen. In Madrid trad hij samen aan met Edgard Sorgeloos. Zij werden 7de op twee ronden van het winnende koppel Oscar Plattner en Armin von Büren. En ook begin maart in Antwerpen was Guillaume erbij, opnieuw met Sorgeloos en verder met zijn nieuwe merkgenoot Leon Vandaele. Hier werden zij 6de, op 9 ronden van het winnende trio Rik Van Looy-Peter Post-Oscar Plattner. En dan was het volop tijd voor de weg.

Het wegseizoen was ondertussen trouwens al begonnen voor Guillaume. Eerst was er het traditionele oefenkamp in februari aan het Gardameer geweest, gevolgd door de Giro di Sardegna. Van Tongerloo had zich hier volledig in dienst gesteld van de Wereldkampioen, die twee ritten won en eindwinnaar werd. Zelf eindigde Guillaume 32ste. Aansluitend was er dan voor hem de Zesdaagse van Antwerpen geweest (net als trouwens voor Van Looy en Sorgeloos[42]) en onmiddellijk daarna Paris-Nice.

Ook in Paris-Nice deed Van Tongerloo zijn werk in de schaduw, ditmaal in dienst van twee kopmannen, want Jef Planckaert werd met succes uitgespeeld voor het eindklassement. Guillaume zelf gaf op in het eerste deel van de laatste rit. Iets meer rust dus in aanloop naar Milano-Sanremo.

Hij was er dus bij, steeds als helper, in het hele klassieke luik en werd achtereenvolgens 27ste in Milano-Sanremo, 40ste in Gent-Wevelgem, 33ste in de Ronde van Vlaanderen en 12de in Paris-Roubaix. Zo was hij op de eerste rij getuige van het mooie kasseiendrieluik van zijn kopman.

Na Paris-Roubaix kon Guillaume het eindelijk even wat kalmer aandoen, hij moest niet mee naar de Deutschland Rundfahrt. Maar kalmer aandoen was voor de mannen van Driessens en Van Looy een relatief begrip, er waren nog enkele wedstrijden in België. Guillaume werd in de periode tussen Paris-Roubaix en de Tour de Belgique 5de in zowel Hoeilaart-Diest-Hoeilaart als Antwerpen-Ougrée.

Eind april begon de mallemolen al opnieuw, met eerst de Tour de Belgique. Deze werd opnieuw gedomineerd door FAEMA-flandria, al mochten de eerste twee dagen de ritzeges naar de concurrentie gaan. In de ploegentijdrit zetten de roodwitten echter de puntjes op de i, enkel de Groene Leeuwen konden na 35 km de schade beperken tot minder dan een minuut, de andere ploegen zaten op meer dan twee minuten. Daarmee waren de eerste zeven plaatsen in de eindstand voor de ploeg Van Looy, met Noël Foré als eerste, Peter Post als tweede en Van Tongerloo als derde. Van Looy zelf was ditmaal pas 4de, ten gevolge van tijdverlies door een lekke band in de ploegentijdrit.

En dan begon een nieuwe reeks klassiekers. Eerst was er Paris-Bruxelles. Deze keer geen succes voor FAEMA-flandria. Van Looy werd door een val uitgeschakeld, ook Van Tongerloo gaf op en Jos Wouters klopte Noël Foré en Martin Vangeneugden in de sprint voor de zege. In het Weekend Ardennais was Guillaume er ook weer bij. Hij werd 20ste in Liège-Bastogne-Liège (gewonnen door Jef Planckaert) en de dag nadien 25ste in de Flèche Wallonne. Nog een week later was er een nieuwe wedstrijd in Duitsland, de Rund um den Henninger Turm. FAEMA-

42 Het trio van Looy, Sorgeloos en Van Tongerloo reed een eerder waanzinnig programma, zeker naar hedendaagse normen, maar ook destijds en zeker logistiek een niet zo eenvoudige zaak. In volgorde reden ze van 24/2 tot 1/3 de Giro di Sardegna, van 2 tot 8/3 de Zesdaagse van Antwerpen en van 9 tot 17/3 Paris-Nice, en dat allemaal met succes, zeker voor Van Looy, goed voor telkens twee ritzeges en de Antwerpse zesdaagse er bovenop. Enkel Milano-Sanremo, nog twee dagen later, viel eerder tegen.

flandria kwam met zijn sterkste ploeg aan de start en dus was ook Guillaume erbij. Armand Desmet won, Van Tongerloo was 10de.

Zo was het dan midden mei en zou het normaal tijd zijn voor de klassieke renners om er even de riem af te leggen. Maar zo ging het in die tijd niet, en dan zeker niet bij Rik Van Looy en zijn ploeg. Amper zes dagen na Frankfurt begon de Giro d'Italia al. En Van Looy stelde de zaken scherp, de beste ploeg zou hier starten en dit zou ook de ploeg voor de Tour de France zijn. Veteraan Raymond Impanis vroeg om de Giro te mogen laten vallen om zich optimaal op de Tour te kunnen voorbereiden, maar kreeg nul op het rekest. Hij mocht inderdaad van de Giro thuisblijven en kreeg daarbij de boodschap dat hij zich niet hoefde voor te bereiden op de Tour. Dus ook hier kwam Van Tongerloo aan de start en hij wist daarmee meteen dat nadien de Tour de France nog zou volgen.

In de Giro was er dit jaar geen hoofdrol voor Van Tongerloo. Na een slopend seizoen was de vorm wat weg en zo verloor hij al vanaf het begin veel tijd. Guillaume stelde zich daarom onmiddellijk volledig in dienst van de ploeg, en des te meer toen Armand Desmet de roze trui veroverde. Deze leek lang op weg naar de eindzege tot het peloton in de 14de rit door de verschrikkelijke weersomstandigheden gedecimeerd werd. Mantie verloor zijn leiderstrui en op uitzondering van Huub Zilverberg ook al zijn ploegmaats. Guillaume, die aan de vooravond van die rit 76ste op zowat anderhalf uur stond, behoorde tot de opgevers.

Veel tijd om de batterijen terug op te laden was er niet, twee weken later was het al de beurt aan de Tour de Luxembourg. Van Looy was er hier niet bij, maar de mannen van Driessens waren daarom niet minder gebrand op de zege. Jef Planckaert won de derde rit en het eindklassement, Willy Schroeders was tweede en Guillaume 15de, in dezelfde tijd als het nummer twaalf, Roger Baens.

En dan was het eindelijk tijd voor de Tour de France, waar gans België hoopte op een eindzege van Rik Van Looy. De Giro-ploeg van FAEMA-flandria werd noodgedwongen lichtjes gewijzigd, Martin Vangeneugden die in de Giro een zware val gemaakt had, werd vervangen door Roger Baens.

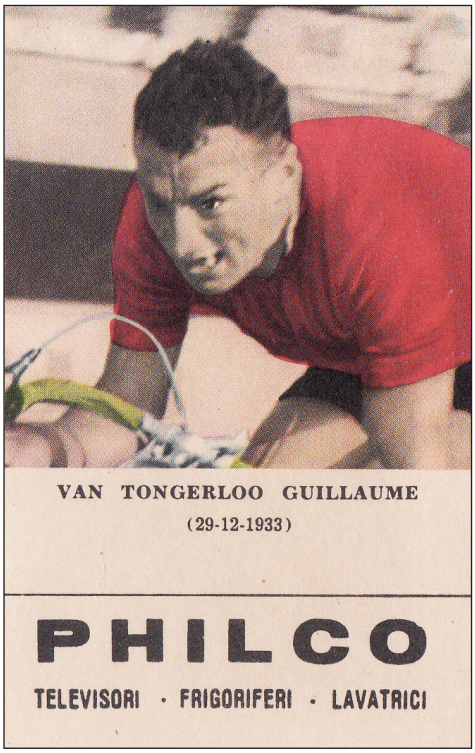

In volle actie.

De Tour begon voor FAEMA-flandria met hoogten en laagten. Van Looy werd tweemaal op rij geklopt in de sprint van het koppeloton, de tweede keer zelfs voor eigen volk in Herentals. In de namiddag kon er echter weerwraak genomen worden met een zege in de ploegentijdrit. Rik Van Looy, die naar eigen zeggen elke rit als een klassieker zou betwisten, greep dan wel keer op keer naast de ritzege, maar maakte toch grote brokken. Ook zijn eigen ploegmaats deelden in de klappen, na drie etappes had Van Tongerloo al een halfuur verloren. Belangrijk was dit echter niet, zijn rol was wanneer nodig de kopmannen helpen (Jef Planckaert had door zijn puik seizoen een rol als schaduwkopman toegewezen gekregen).

Het plan Van Looy lukte ondertussen maar half. Vele klimmers hadden zware klappen gekregen, doch zelf had hij nog geen seconde bonificatie kunnen binnenhalen, laat staan een rit winnen. Bovendien had hij in de eerste individuele tijdrit drie minuten plus een minuut bonificatie verloren tegen Anquetil.

Aan de voet van het gebergte kregen we daarom de eerder vreemde situatie met meesterknecht Willy Schroeders in het geel, Jef Planckaert een halve minuut voor Anquetil en Van Looy op een achttal minuten van Schroeders en zowat vier achter Planckaert. Tijd om de tactiek aan te passen en misschien de kaart Planckaert te trekken, al was het maar om druk op de Normandiër te zetten?

De volgende dag konden alle plannetjes echter de vuilbak in. Van Looy werd aangereden door een moto en moest met een nierkwetsuur afgevoerd worden. Daarmee moest Planckaert de leiding overnemen en werd onbetwistbaar de enige kopman toen hij na de beklimming tegen het uurwerk van Superbagnères de gele trui mocht aantrekken. De hele ploeg werd opgetrommeld om het geel te verdedigen, al was het voor de meeste waarnemers duidelijk dat dit een onmogelijke opdracht zou worden. Met nog een tijdrit van 68 km op het programma zou een voorsprong van 1'08" op Anquetil nooit volstaan, tenzij Jef in het gebergte verder afstand zou kunnen nemen.

Dat zat er echter niet in, het verschil bleef ongewijzigd en Anquetil verpletterde de tegenstand tegen het uurwerk. De Normandiër won zo zijn derde Tour, Planckaert was tweede op 4'59", Poulidor derde op 10'24" en Van Tongerloo 44ste op 1 uur 47'19".

Twee weken na de Tour de France was er al het nationaal kampioenschap. Van Looy was nog herstellend van zijn ongeval in de Tour en was enkel toeschouwer. Op een zwaar, heuvelend parcours, met aan het eind van elke ronde de beklimming van de Citadel van Namen, zaten er voor Van Tongerloo winstkansen in. Hij zou dan ook sterk voor de dag komen.

Peet Oellibrandt brak de finale open, ging alleen in het offensief maar moest na een solo van een twintigtal kilometer plooien. Dan sprong Jos Hoevenaers weg. Deze was eigenlijk al uit de koers gezet wegens ongeoorloofde bijstand aan Emile Daems[43], maar had geweigerd daar op in te gaan. De vrees op een nieuw schandaal na de commotie rond de sprint het jaar voordien, stel je voor dat de winnaar eigenlijk buiten wedstrijd reed, werd al snel de kop ingedrukt toen Van Tongerloo in de tegenaanval ging en hem bijhaalde. Het tweetal leek op weg om het onderling uit te maken voor de titel, tenzij er snel reactie zou komen.

Emiel Daems had het als eerste door en reageerde bij de elfde citadelbeklimming. Planckaert was alert, ging op en over Daems en stoomde door naar de leiders. Bij de volgende beklimming van de citadel liet hij ook zijn twee gezellen in de steek om op de top met een handvol seconden voorsprong door te komen. Van Tongerloo had enkele meters prijs moeten geven op Hoevenaers tijdens de beklimming maar haalde hem terug bij in de afzink. Hij stopte vervolgens voorbeeldig af zodat Jef in de slotronde verder en verder kon uitlopen om met 1'28" voorsprong toe te komen. De twee achtervolgers bleven nog net uit de greep van het achtervolgende peloton. Hoevenaers won de sprint voor de tweede plaats maar werd om evidente redenen niet in de uitslag opgenomen. Guillaume werd dus tweede, 17" later won Daems de sprint voor de derde plaats.

Twee dagen later werd Van Tongerloo opnieuw tweede, ditmaal in de Scheldeprijs. Deze keer was zijn uitslag wel goed genoeg voor de provinciale titel, de zege was immers voor de Waaslander Peet Oellibrandt, die dus net in de verkeerde provincie woonde. En dan was het wachten op de selectie voor het wereldkampioenschap. Die kwam er een tiental dagen later en was opnieuw een bron van controverse. Ditmaal was Jos Wouters het grote slachtoffer en

43 Het nationaal kampioenschap was in principe een individuele wedstrijd en samenwerking tussen merkgenoten was niet geoorloofd. Dit reglement werd echter zeer arbitrair toegepast, maar Hoevenaers had het misschien wat te bont gemaakt door zich na bandbreuk van Daems te laten afzakken en deze terug bij te brengen, anderzijds werd het ploegenspel tussen Planckaert en Van Tongerloo dan weer wel getolereerd. Daems ontsnapte van zijn kant aan een sanctie door zich onmiddellijk aan de andere kant van de weg te zetten zodra koerscommissaris Wouters tussenkwam.

opnieuw werd de selectie van Frans De Mulder in vraag gesteld. Van Tongerloo was opnieuw reserve. Van Looy kreeg wel drie ploegmaats mee, maar de adelbrieven van Planckaert, Desmet en Schroeders waren indrukwekkender, ondanks het accessit van Guillaume in het nationaal kampioenschap.

Rik Van Looy was echter nog niet helemaal hersteld en reed een eerder anoniem wereldkampioenschap. Geen derde titel op rij, dus dit jaar zat deze indirecte troostprijs er niet in voor Van Tongerloo. Maar er waren nog de eindeseizoenswedstrijden. De eerste belangrijke afspraak was de Grand Prix du Parisien, 132 km tegen het uurwerk in ploegen van zes en meetellend voor de Wereldbeker Intermerken. Carpano won, maar had Rolf Graf, die nog altijd aangesloten was bij Molteni, opgesteld. Zij werden dus, na klacht van Guillaume Driessens, gedeclasseerd en de zege ging zo naar FAEMA-flandria, en Guillaume Van Tongerloo, die hier samen met Van Looy, Planckaert, Sorgeloos, Post en Zilverberg het winnende zestal vormde.

Vervolgens waren er nog de laatste wedstrijden in lijn voor de Wereldbeker. Het begon met de Giro dell'Emilia, waar FAEMA-flandria, die zeker na de Grand Prix du Parisien al een comfortabele voorsprong hadden, verstek gaf. In Paris-Tours waren ze er wel bij, maar zonder een rol van betekenis te spelen. Jo de Roo won, Willy Bocklant redde als 6de de eer van de rode garde en Van Tongerloo werd 68ste. Vervolgens kwam er een nieuwe wedstrijd, Bayonne-Bilbao, een lovenswaardige poging om een belangrijke eendagswedstrijd in Spanje op de kalender te krijgen.

De ploegen hadden daar echter lak aan, en de organisatoren moesten zich tevreden stellen met 42 deelnemers, verdeeld over vijf merkenploegen en een ploeg individuelen. Om het nog erger te maken, kwamen er slechts twee Spaanse ploegen aan de start en in totaal slechts 17 Spanjaarden. Het zou dan ook bij een editie blijven.

De Spanjaarden probeerden zonder veel succes de aanvang van de wedstrijd te animeren. Toch konden Valentín Uriona en Manuel Piñera zich afzonderen. Ze werden echter bijgehaald en vervolgens achtergelaten door zeven tegenaanvallers, Guillaume Van Tongerloo, Roger Baens en Jan Lauwers van FAEMA-flandria, Bas Maliepaard en Piet Rentmeester van Gitane-Leroux, Bernard Viot van Peugeot-BP en Antonio Barrutia van KAS.

Jan Lauwers probeerde als eerste de numerieke meerderheid van zijn ploeg uit te spelen, ging in de aanval en leek op weg naar de zege tot hij een geweldige klop van de hamer kreeg. Hij werd terug bijgehaald en ter plaatse gelaten en toen ging Van Tongerloo die zich tot dan rustig had laten meedrijven. De fut was er uit bij het groepje en Guillaume won met 36" voorsprong op Viot die de spurt van de achtervolgers won voor Baens. Meteen de grootste zege uit de carrière van de Kempenaar.

Enkel de Giro di Lombardia bleef nog te betwisten. Voor de wereldbeker kon die geen invloed meer hebben, maar wel nog voor de eindzege in de Super Prestige Pernod. Jo de Roo won ook hier en kon zo Jef Planckaert nog kloppen voor dit regelmatigheidsklassement. De rode garde was na een slopend seizoen moegestreden, Armand Desmet werd 8ste, Van Tongerloo 19de.

En daarmee zat het seizoen er voor hem eindelijk op. Het was best een meevaller geweest, vast lid van de basiskern, een zege in een wereldbekerwedstrijd en mee deze wereldbeker gewonnen. Nu was het tijd om wat te recupereren en wat bij te verdienen op de winterbanen. Zoals het jaar voordien was Guillaume regelmatig van de partij, vooral in de dernywedstijden, al nam hij dit winterseizoen niet deel aan het nationaal kampioenschap.

Ook in de Zesdaagse van Antwerpen zou hij weer aan de start zijn, maar eerst zou er nog een bom barsten. Reeds vanaf augustus waren er de eerste geruchten dat FAEMA de ploeg niet langer zou sponsoren. Eerst werd dit nog ontkend, maar in november was er nog altijd geen akkoord. Omwille van de moeilijkheden tussen de Italiaanse wielerbond en de vereniging die

de belangen van de beroepssector vertegenwoordigde[44], vreesde FAEMA dat Van Looy en zijn ploegmaats niet in Italië zouden kunnen of durven rijden en dus publicitair weinig interessant zouden zijn. Een groot probleem leek dit niet, flandria verklaarde desnoods alle kosten op zich te nemen en verwachtte wel een extra-sportieve partner te vinden. Vreemd genoeg droeg de kern rond Van Looy tijdens het oefenkamp in Palma de Mallorca trainingspakken met enkel FAEMA publiciteit op.

Ernstiger werd de situatie toen er ook een conflict kwam tussen flandria en Rik Van Looy over diens deelname aan de Tour de France. Het kwam zelfs zo ver dat Rik in de Giro di Sardegna net als zijn ploegmaats Schroeders, Sorgeloos, Vangeneugden en Aerenhouts rood-wit-rode truien droeg zonder enige publiciteit (de zesde man, Jef Planckaert droeg zijn nationale trui met in het klein flandria erop). Terwijl de bruggen met Van Looy nog niet helemaal opgeblazen werden, waren zijn ploegmaats (buiten Planckaert) meteen persona non grata bij flandria.

Van Tongerloo ontsnapte aan de controverse omdat hij op dat moment aan de slag was in de Zesdaagse van Antwerpen, waar hij samen met Noël Foré en Jos De Bakker 5de werd op 15 ronden van de winnaars Rik Van Steenbergen-Palle Lykke Jensen-Leo Proost. Hij kwam met griep uit de zesdaagse en was er daardoor ook niet bij voor de Omloop van de Vlaamse Gewesten, de eerste wedstrijd van de nieuwe G.B.C.-ploeg, al stond hij wel op de inschrijvingslijst[45]. Hij was zo nog niet helemaal in ongenade gevallen bij flandria, die hem zelfs aankondigden in “hun” ploeg voor de hier op aansluitende Paris-Nice. Jean Leuillot koos echter voor G.B.C. en Van Looy en zo mochten flandria en Planckaert thuisblijven.

Ook Guillaume was er niet bij, hij was nog onvoldoende hersteld. Vanaf Milano-Sanremo was hij opnieuw een vast lid van de ploeg, met net als in 1962 een zwaar seizoen voor de boeg, de ploeg telde immers slechts een dozijn renners, waaronder dan nog een onafhankelijke (Ward Sels) die in de meeste wedstrijden niet startgerechtigd was. Het klassiek seizoen was echter geen succes. Het begon al in Milano-Sanremo, waar Van Looy, Altig en Wouters elkaar neutraliseerden. Van Looy speelde dan maar de kaart Schroeders, die echter tekort kwam tegen Joseph Groussard en Rolf Wolfshohl en derde werd. Ook in de Ronde van Vlaanderen en Gent-Wevelgem werd Van Looy geviseerd, in deze wedstrijden verspeelde hij zijn kansen in een “ik niet, gij ook niet” spelletje met Jos Wouters en Willy Vannitsen. Van Tongerloo zelf was nog steeds op zoek naar zijn beste vorm en had enkel Milano-Sanremo uitgereden (71ste).

In Paris-Roubaix liep het nogmaals verkeerd, Rik concentreerde zich te zeer op het afhouden van Jan Janssen en opende de deur voor Miel Daems die hem klopte. En dan moest het ergste nog komen. Van Looy kwam op training door een windstoot zwaar ten val en liep een dubbele sleutelbeenbreuk en een polskwetsuur op. Het verdict: vier weken rust en dus geen Tour de Belgique, Paris-Bruxelles of Vuelta en onzekerheid over de Giro. Dat betekende ook een voorseizoen zonder een grote overwinning.

Ondertussen was er wel een probleem opgelost. De ploeg zat eigenlijk zonder constructeur en dat was in België niet toegelaten. Nadat eerste keus Bianchi afhaakte werd een akkoord gesloten met Libertas, waardoor de ploeg kwantitatief sterk uitgebreid werd. Kwalitatief was de uitbreiding veel minder. In de Tour de Belgique startten beide ploegen nog apart. Zonder Van Looy was het echter een heel ander verhaal. Enkel Zilverberg trok zich behoorlijk uit de slag, reed heel regelmatig en werd tweede in de eindstand. Van Tongerloo werd 10de in de beklimming tegen het uurwerk van de Citadel van Namen en eindigde 45ste.

---

44 Dit conflict wordt in het lang en het breed uitgelegd in het boek “Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963&1964 Anni Horribiles” van dezelfde auteurs en verkrijgbaar bij hen.

45 Hij stond ook op de deelnemerslijst van Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke (als enige G.B.C.-er), maar wel bij de “Divers”. Ook hier kwam hij om dezelfde reden niet aan de start.

Ook Paris-Bruxelles was een tegenvaller. De ploeg heette nu officieel G.B.C.-Libertas, maar speelde geen rol van betekenis. Frans Aerenhouts, 15de, trok zich noch het beste uit de slag, Guillaume werd 26ste. Dan kwam de Vuelta. Niet alleen Van Looy ontbrak, ook Driessens was niet geïnteresseerd in een rittenkoers zonder zijn poulain. Verzorger Charles Van Cauter moest dan maar sportdirecteur spelen, Nijdam, Zilverberg en Ludo Janssens kregen rust en werden vervangen door de Libertas-renners Frans Van Immerseel, Willy Derboven en Adolf De Waele.

Bij afwezigheid van de twee bazen van de ploeg was het ieder voor zich. Lauwers en Baens wonnen elk twee ritten, Aerenhouts eentje. Sorgeloos en Aerenhouts werden tweede en derde in het puntenklassement, terwijl Van Tongerloo de best geklasseerde was in de eindstand, 10de. Guillaume had zich ook een paar keer laten opmerken met een 5de plaats in de 10de etappe waar hij mee was in de kopgroep met alle klassementsrijders en een 6de in de 14de, toen hij de vlucht van Baens, ritwinnaar, en Aerenhouts, tweede, beschermde. Ook tegen de chrono had hij zich goed verdedigd, 15de op de eerste dag over 52 km en 9de in de namiddag van de 12de rit, over 56 km. Met meer hulp van zijn ploeg had hij misschien een paar plaatsen hoger in het klassement kunnen eindigen, maar tegen Anquetil en zijn St Raphaël-ploeg was er in ieder geval niets te doen geweest.

In eigen land was ondertussen het Weekend Ardennais betwist, maar zonder Van Looy was er weinig eer te halen, het bleef bij enkele vage ereplaatsen van Zilverberg. Belangrijker was dat de “Keizer”, gedwongen door de omstandigheden, nu toch de Tour de France wou rijden. De periode voor inschrijving was echter al verstreken en de deelnemende ploegen waren al aangekondigd. De organisatoren, die zijn kritiek op het parcours niet vergeten waren, wezen naar hun reglement en weigerden in eerste instantie de inschrijving. Rik moest door het stof, maar kon met wat hulp van de Belgische wielerbond[46] dan toch startrecht verkrijgen.

Eerst kwam er echter nog de Giro d’Italia, maar die zou op een echte vaudeville uitdraaien. Van Looy zou hier opnieuw door hoofdzakelijk renners met een G.B.C. achtergrond bijgestaan worden. De helft kwam uit de Vuelta, van de zeven G.B.C.-starters mochten Baens en Vangeneugden rusten. Zij werden vervangen en aangevuld door de drie die van de Vuelta thuisgelaten waren, Zilverberg, Nijdam en Janssens en de pas aangeworven Nederlander Piet Damen.

Lang zou het avontuur echter niet duren. Italië had op dat moment twee nationale kampioenen, een erkend door de wielerbond en een erkend door de belangenvereniging van de beroepsrenners. Allebei namen ze de start in hun kampioenstrui, wat natuurlijk wat te veel van het goede was. De internationale commissarissen trokken zich daarop terug, waardoor de Giro meteen in de illegaliteit verzeilde. Er werd gezwaaid met schorsingsdreigementen en Van Looy, het komende wereldkampioenschap in eigen land indachtig, vond het veiliger zich met zijn ploeg terug te trekken, tot grote ergernis van sponsor G.B.C.

De eerste rit had verder getoond dat Van Looy na vier weken inactiviteit helemaal niet klaar was, hij had bijna een halfuur verloren. Van Tongerloo zelf was 16de op tien minuten geworden. Er moest dus dringend een nieuwe voorbereidingskoers op de Tour voor Rik en de zijnen gevonden worden. De keuze viel op het Criterium du Dauphiné Libéré. De ploeg kwam in grote mate overeen met die welke de Giro verlaten had, enkel Sorgeloos, Lauwers en Nijdam, die na een zwaar ongeval op de terugweg van de Giro[47] voor een paar maanden out was, werden vervangen door de Libertas-mannen Hugo Hellemans, Willy Derboven en Adolf De Waele, waarvan laatstgenoemde twee er al bij waren in de Vuelta.

46 Om aan voldoende ploegen te komen wilden de organisatoren ook twee gemengde Italiaanse ploegen laten starten, IBAC-Molteni en Springoil-Gazzola (deze laatste ploeg zou uiteindelijk na het forfait van Gastone Nencini afhaken), wat al even (of nog meer) onreglementair als een laattijdige inschrijving was. De B.W.B. gaf zijn akkoord voor de gemengde ploegen, mits Van Looy en zijn ploeg ook te laten starten.

47 Hij werd aangereden toen hij met de fiets op de terugweg was.

Van Looy toonde reeds een betere vorm, won twee etappes, maar staakte de strijd op de slotdag. Van Tongerloo kwam eerder zwak voor de dag en werd uitgeschakeld in de 5de rit. En dan was het tijd om de ploeg voor de Tour de France samen te stellen. Rik koos voor zijn eigen getrouwen, van de elf oorspronkelijke G.B.C.-renners waren er negen bij, enkel Henk Nijdam, nog herstellende, en Jan Lauwers, nog wat groen geacht, vielen af. De vrijgekomen plaats was uiteindelijk niet voor Piet Damen, maar voor Willy Derboven, die ook al een verleden bij van Looy had, van 1960 tot 1962 bij FAEMA en FAEMA-flandria.

Van Looy zou een geweldige Tour de France rijden, met vier ritzeges, de eindzege in het puntenklassement, in het groen vanaf de tweede dag en een 10de plaats in de eindstand. Slechts twee etappes zouden tegenvallen, de eerste, waar niet hij, maar Sorgeloos mee was met de goede vlucht, maar door Eddy Pauwels geklopt werd, en de 10de, de eerste in het gebergte, waar hij door een gebrek aan klimritme 13 minuten en de kansen op een goed klassement en wie weet de eindzege verloor.

Van Tongerloo kende een sterk begin van de Tour de France. Hij werd 5de in de eerste rit en 4de in de derde, toen hij mee was met de goede vlucht en zo oprukte naar de derde plaats in het klassement, op 1'30" van de nieuwe leider, Seamus Elliott. Hij kon deze plaats behouden tot aan de tijdrit op de 6de dag. Tegen het uurwerk viel het echter tegen, hij werd slechts 37ste, nog achter kopman Van Looy. Daardoor zakte hij een plaatsje terug, hij was nu 4de op 1'44" van de nieuwe leider Gilbert Desmet, kopman Van Looy stond 14de.

Hij kon dit klassement behouden tot aan de voet van de Pyreneeën. Vanaf dan was het echter in dienst rijden van Keizer Rik, hij had trouwens zelf geen echte klassementsambities. Samen met Aerenhouts en Schroeders probeerde hij in die rit over Aubisque en Tourmalet de schade voor zijn kopman te beperken, toen deze na een vroege aanval helemaal ineenstortte. Het bilan was echter zwaar, 13'08 achterstand aan de eindmeet. In het algemeen klassement zakte Guillaume zo terug naar de 28ste plaats, op 18'07" van Gilbert Desmet, nog altijd leider, en 3 plaatsen en 27" voor Van Looy.

Van Tongerloo bleef verder in dienst van zijn kopman rijden, die langzaam maar zeker terug opklom in het klassement en punten bleef sprokkelen voor zijn groene trui. Het bleef wachten op de 18de etappe, meteen de laatste in het (midden)gebergte voor hij zich nog kon tonen. Hij werd verrassend 9de in de sprint van het peloton voor de tweede plaats achter de ontsnapte Frans Brands. Het hoeft niet gezegd dat kopman Rik die sprint won. Guillaume was ondertussen door zijn helperswerk pas 48ste in het algemeen klassement, maar door een eervolle 18de rang in de tijdrit over 52 km de volgende dag kon hij zich wat verbeteren tot 45ste, op 1 uur 26'54" van Anquetil, meteen ook zijn plek in Parijs.

Na de Tour was het tijd voor de criteriums en, nog belangrijker, voor de voorbereiding op het wereldkampioenschap. In het nationaal kampioenschap werd Guillaume echter pas 35ste, waarmee het meteen duidelijk was dat hij dit jaar helemaal niet in aanmerking zou komen voor een selectie. Hij kon zich echter troosten met een nieuwe tweede plaats in de Scheldeprijs, opnieuw achter Peet Oellibrandt, en verlengde zo zijn provinciale titel.

Het seizoenseinde zou in mineur zijn. Van Looy werd geklopt in het wereldkampioenschap door landgenoot Benoni Beheyt, wat meteen het einde van de ploeg G.B.C.-Libertas inluidde. Met G.B.C. waren de bruggen al sinds de Giro opgeblazen en Van Looy zag een verder verblijf bij Libertas niet echt zitten. Ook de samenwerking met Guillaume Driessens ging op de schop toen Van Looy eind oktober koos voor een overstap naar Solo en Rik Van Steenbergen. Door de moeilijkheden met G.B.C. (deze hadden na de opgave in de Giro de betaling van de tweede schijf sponsoring geannuleerd) waren er ook diverse spanningen binnen de ploeg.

Vanaf hier wordt de situatie heel onduidelijk en lopen er verschillende versies door elkaar. In de pers uit die periode[48] vinden we terug dat Van Looy in eerste instantie van zijn vroegere ploegmaats enkel Ward Sels, Willy Schroeders, Edgard Sorgeloos, Armand Desmet plus de door Antonin Magne vrijgegeven Willy Vanden Berghen aan zich wou binden. Andere bronnen vermeldden dan weer Jan Lauwers in plaats van Willy Vanden Berghen[49]. Jaren later zou Guillaume Van Tongerloo in een interview[50] dan weer beweren dat hij eind 1963 van flandria een heel aantrekkelijk voorstel kreeg, dat hij op aanraden van Rik Van Looy aanvaardde omdat deze hem zelf nooit een dergelijk salaris zou kunnen beloven. Guillaume Driessens beweerde in zijn memoires daarentegen, in zijn typische stijl, dat 'John' voor hem gekozen had, boven Van Looy. Dat laatste kunnen we al snel bij de verzinsels plaatsen, de contacten van Guillaume 'John' met flandria dateerden al van in september (op 28 september werd nog ontkend dat Guillaume al voor flandria getekend zou hebben, de mogelijkheid bleef steeds open dat hij bij Van Looy zou blijven[51]) en reeds begin oktober werd bevestigd dat Van Tongerloo voor flandria getekend had[52]. Op dat moment was Driessens nog altijd verbonden aan Van Looy, de breuk tussen beide zou pas eind oktober plaatsvinden op het moment dat Van Looy voor Solo tekende en er daar geen plaats was voor Driessens. De versie van Guillaume Van Tongerloo in dat interview lijkt ons de meest geloofwaardige en in ieder geval coherent met wat we in de Gazet van Antwerpen konden vinden.

In 1964 bij Romeo-flandria.

In Het Belang van Limburg vinden we dan weer terug dat Van Tongerloo samen met Aerenhouts, Vangeneugden, Baens, Janssens en Zilverberg een officiële klacht bij de B.W.B. had neergelegd wegens achterstallige betalingen, betreffende vijf maandlonen en het prijzengeld uit de Tour de France[53]. De Gazet van Antwerpen bericht er dan weer nauwelijks over, slechts in "De Wielen Draaien", een dagelijkse kroniek met kleine wielerberichtjes, wordt er sporadisch iets over vermeld. De klacht betreft volgens deze berichten enkel Aerenhouts, Van Geneugden en Janssens[54], terwijl in een later artikel ook vermeld wordt dat volgens de buitenlandse pers Van Looy nog een miljoen zou moeten betalen aan Aerenhouts, Vangeneugden, Janssens, Van Tongerloo, Baens en Zilverberg[55]. Enkele dagen later viel er dan weer te lezen dat volgens Van Tongerloo het niet Van Looy, maar wel G.B.C. was die de achterstallige wedden schuldig was[56]. Allemaal dus niet zo duidelijk, maar in ieder geval, tot een rechtszaak zou het nooit komen en Van Looy zelf beweerde een paar jaren later dat alle achterstallige betalingen geregeld waren. Van Tongerloo zelf vermeldde over de hele zaak niets in het reeds aangehaalde interview, wat ook weer meer geloofwaardigheid geeft aan de berichtgeving van de Gazet van Antwerpen.

48 Het Belang van Limburg "Jean Baptiste Claes in 1964 bij Anglade en Groussard", 21/09/1963, p. 8.
49 Uiteindelijk zouden van de vermelde renners Jan Lauwers en Willy Vanden Berghen met Driessens naar flandria trekken, terwijl Willy Derboven in hun plaats mee de overstap naar Solo maakte.
50 Coups de Pédales nr. 40, janvier-février 1993, pp 20-28, "Guillaume Van Tongerloo, un équipier trop modeste", door Denis Coulon
51 De Gazet van Antwerpen, De Wielen Draaien "Van Tongerloo", 28/09/1963, p. 31.
52 De Gazet van Antwerpen, De Wielen draaien "Van Tongerloo", 09/10/1963, p. 23.
53 Het Belang van Limburg, "Zes Van Looy-renners stellen de vraag: Waar blijft ons loon?", 8/11/1963, p.9.
54 De Gazet van Antwerpen, De Wielen Draaien, "Vier klachten", 30/10/1963, p. 18.
55 De Gazet van Antwerpen, De Wielen Draaien, "Men gewaagt", 8/11/1963, p. 24
56 De Gazet van Antwerpen, De Wielen Draaien, "John Van Tongerloo", 14/11/1963, p. 18.

Guillaume Van Tongerloo kwam zo in ieder geval terecht bij Romeo-flandria en Driessens, maar zou al vlug merken dat de operatie minder interessant was dan gedacht. De ploeg haalde wel goede resultaten, maar er was geen echte kopman zoals Van Looy en daardoor waren ook de inkomsten aan prijzen en premies een stuk lager dan wat hij gewoon was, wat door de salarisverhoging niet gecompenseerd werd. In het winterseizoen werd hij opnieuw 5de in het nationaal kampioenschap achter derny, maar deze keer zat er geen deelname aan de Zesdaagse van Antwerpen in. Wij hebben de exacte reden hiervoor niet kunnen achterhalen, maar wij vermoeden dat hij wat laattijdig zijn kandidatuur had gesteld en dat zijn voorbije resultaten onvoldoende waren om een van de laatste plekjes toegewezen te krijgen.

Guillaume maakte deel uit van de basiskern van Romeo-flandria en was er al bij vanaf de Giro di Sardegna (31ste) en Paris-Nice (opgave in het eerste gedeelte van de voorlaatste rit). Hij werd ook opgesteld in alle klassiekers, met uitzondering van de Ronde van Vlaanderen en maakte dus de overwinningen van Peter Post (Paris-Roubaix) en Willy Bocklant (Liège-Bastogne-Liège) mee. Zelf werd hij 55ste in Gent-Wevelgem, 67ste in Paris-Roubaix, 37ste in de Tour de Belgique en 49ste in Paris-Bruxelles. Daarnaast werd hij ook 6de in de eerste editie van Brussel-Meulebeke achter derny, meteen een goede test voor Bordeaux-Paris waarin hij hoopte mee te dingen voor de zege.

De Tour de France valt tegen voor Romeo-flandria en Guillaume Van Tongerloo.

Maar voor flandria was het rondewerk belangrijker en rekende men daarvoor op Guillaume. Van Tongerloo ging daarom de Tour voorbereiden in het Criterium du Dauphiné Libéré en mocht meteen Bordeaux-Paris, die daarmee samenviel, vergeten. Kopman was Willy Bocklant, vorig jaar nog winnaar van de Tour de Romandie en op wie, na zijn sterk voorseizoen, gerekend werd voor een klassement in de Tour. De ploeg speelde echter geen rol van betekenis, enkel Van Tongerloo (44ste) en Clément Roman (50ste) haalden het einde. Verder waren er slechts vage ereplaatsen in de ritten, met om te beginnen Van Tongerloo zelf, op de 4de dag tegen het uurwerk na 41 km 10de op 1'38" van Raymond Poulidor, en verder Roman, dezelfde dag 9de 's namiddags, en ten slotte Bocklant, 9de in de 5de etappe.

Het was maar te hopen dat de Tour de France beter zou verlopen. Deze zou echter een fiasco worden. Halfweg was de ploeg al gehalveerd en uiteindelijk zouden ze in Parijs slechts met vier toekomen. Zilverberg werd 37ste, Camiel Vyncke 42ste, Van Tongerloo zelf 53ste en Frans Brands 70ste. Ook in de rituitslagen was armoe troef. Willy Bocklant kon zich de eerste drie dagen met twee 4de en een 6de plaats tonen en werd zelfs tweede in de 7de rit, meteen de eerste kennismaking met het (midden)gebergte in deze Tour. Die kennismaking was al direct fataal voor Willy Vannitsen die zich tot dan enkel de eerste twee dagen binnen de eerste honderd (55ste en 87ste) had kunnen plaatsen, hij kwam te laat binnen en mocht naar huis.

Jos Hoevenaers was in diezelfde 7de etappe 5de geworden, maar was ook niet in beste doen en zou een vijftal dagen later de Tour verlaten. Voor een volgende resultaatje was het wachten op het eerste gedeelte van de 10de rit en Van Tongerloo, die 7de werd, maar het voelde wat bitter aan, door de gelijktijdige opgave van Willy Bocklant. En nadien kwam er niets meer. Een Tour om snel te vergeten.

Van Tongerloo had het hele seizoen zijn werk voor de ploeg gedaan, maar hij voelde zich minder thuis in het nieuwe concept van Driessens zonder absolute kopman of vedette. Ook

al waren er overwinningen, toch in de eendagswedstrijden, het gevoel was niet hetzelfde als destijds bij Van Looy en zeker in de rittenkoersen bleven de grote verdiensten uit. De Tour de France was daarbij veelzeggend, in totaal hadden zij met de hele ploeg samen rond de 85 000 BEF verdiend, enkel het Spaanse Ferrys moest het met nog 5 000 BEF minder stellen. Ter illustratie een jaar geleden, met Van Looy erbij, ging het over een bedrag rond de 700 000 BEF.

Veel criteriums zaten er dit jaar na dergelijke prestaties voor Guillaume niet in, maar hij had nog wel zijn provinciale titel te verdedigen. Dit keer werd hij in de Scheldeprijs 5de, ruim onvoldoende om zijn titel te verlengen, die ging naar winnaar en merkgenoot Jos Hoevenaers. Ook al behaalde hij in de zomer nog drie overwinningen, de Omloop van het Kempisch Hageland in Molenstede en twee kermiskoersen, te Rummen en Arendonk, Van Tongerloo voelde dat hij het niveau van de jaren 1961-62 niet meer kon halen en begon aan een omschakeling, meer gericht op de wielerbanen, te denken.

Een zeldzame keer aan de start van een criterium. (Fotobron onbekend)

Hij liet daarom de najaarsklassiekers schieten en begon direct aan de voorbereiding van het winterseizoen. Na enkele maanden kwam er al klaarheid over zijn toekomstige plannen, toen de bekende gangmaker Miel Van den Bosch in de (Antwerpse) pers affirmeerde de toekomstige Wereldkampioen halve fond ontdekt te hebben[57]. Deze woorden waren niet licht op te nemen.

Van den Bosch was immers al in 1957 met stayerdebutant Paul Depaepe Wereldkampioen geworden, was dan na drie jaren met Depaepe overgestapt naar Dolf Verschueren (1960-61), alvorens het in 1962 even te proberen met Jos Verachtert en zelfs met Rik Van Steenbergen om het jaar nadien dan toch opnieuw Wereldkampioen te worden met Leo Proost. Net voor het wereldkampioenschap 1964 kwam het wegens ons onbekende redenen echter tot een breuk, Van den Bosch dumpte de Wereldkampioen en spande, weinig succesvol, terug aan met Paul Depaepe (derde in zijn reeks en opgave in de finale in 1964). Proost koos eerst voor de ervaren Georges Grolimund en toen deze de finale met Peter Tiefenthaler zou betwisten voor de debuterende gangmaker en oud-stayer Noppie Koch. Al deze perikelen hielpen natuurlijk zijn prestatie niet en in de finale werd hij door Guillermo Timoner op twee ronden gezet. Toch zou Proost voor de zomerbanen voortdoen met Koch, maar voor de snellere winterbanen vreesde hij diens gebrek aan ervaring en moest hij zich behelpen met wie vrij was.

Miel Van den Bosch had zich ondertussen zelf in de problemen gewerkt, Depaepe was duidelijk einde carrière en Miel moest dus iemand nieuw zoeken. Zijn redenering was waarschijnlijk, wat met Depaepe kon, moet met een gelijkaardig type als Van Tongerloo (goed wegrenner en dernyspecialist, met ervaring als achtervolger) ook kunnen. Guillaume zou zijn stayersactiviteit wel beperken tot de winter en de kampioenschappen en in de zomer verder op de weg rijden.

57 Gazet van Antwerpen, 26 november 1964, p. 21, “Miel Van den Bosch ontdekte een nieuwe wereldkampioen (halve-fond): John Van Tongerloo”, door Jos van Landeghem

Hard trainend achter de zware motoren. Ontdekker en gangmaker Miel Van Den Bosch denkt al een nieuwe Wereldkampioen in handen te hebben. (Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

Leo Proost had echter het verraad van zijn vroegere gangmaker vergeven noch vergeten, terwijl Van den Bosch met pocherige uitspraken olie op het vuur bleef gooien. Dit alles zou uiteraard niet in de kaart van Guillaume spelen, die in zekere zin het slachtoffer zou worden van de vetes en de grootspraak van zijn ontdekker en gangmaker.

Eerst zag alles er goed uit. Na een sterke prestatie in het Belgisch kampioenschap achter derny, hij was de enige die in het spoor[58] van een ontketende Theo Verschueren[59] kon blijven, waren de verwachtingen voor zijn stayersdebuut hoog gespannen. De pers hing mee in het verhaal van gangmaker Van den Bosch en begon zelfs te speculeren over een zege van Guillaume bij zijn debuut achter de zware motoren in de Grote Prijs van Antwerpen[60].

Iedereen zou echter snel met de voeten terug op de grond gezet worden. 'John' werd vijfde en laatste in zijn reeks over 15 km, op een ronde van Jos Verachtert. Jaap Oudkerk was tweede, Romain De Loof derde en Horst Staudacher 4de, allen in dezelfde ronde als de winnaar. Daarmee zat het er voor hem op, Oudkerk won later de finale. De pers bleef hem echter alle krediet geven. Men had te hoge verwachtingen gehad en op een superprestatie gerekend terwijl Van Tongerloo slechts een "normale" prestatie geleverd had, meer ervaren stayers hadden ook de rol moeten lossen, men mag dus voor een neofiet niet te streng zijn, een wedstrijd achter zware motoren is niet hetzelfde als een achter derny. Zelf bleef Van Tongerloo er ook kalm bij, het was lastig geweest, maar zijn debuut was goed genoeg om ambities te mogen hebben.

58 Pas op vijf ronden van het einde kon Verschueren Van Tongerloo op de knieën krijgen. Nadat hij tweemaal na een aanval van Theo kon terugkomen, moest hij bij een nieuwe aanval de derny lossen en verloor 40 m en zijn kansen op de titel.

59 Verschueren brak in deze wedstrijd vijf baanrecords door Gerrit Schulte in 1958 gevestigd.

60 Eerst was er sprake geweest van een debuut op de Kerstmeeting in Brussel, maar die wedstrijd was uiteindelijk niet doorgegaan en zo viel het debuut van Guillaume op 16 januari in Antwerpen.

Gelukkig waren er nog de wedstrijden achter derny om het moreel op te vijzelen. Eerst was er eind januari de Grote Prijs Willy Lauwers, een ploegkoers achter derny. Het duo Peter Post-Fritz Pfenninger was onaantastbaar, enkel Rik Van Steenbergen aan de zijde van schoonzoon Palle Lykke kon de schade beperken tot een ronde. Van Tongerloo werd samen met Ludo Janssens derde op 4 ronden, maar wel een ronde voor het stayers-duo Proost-Verachtert. Het andere stayers-duo, Depaepe-De Loof werd 6de op liefst 11 ronden.

Begin februari kwam dan het Europees kampioenschap achter derny, ook in Antwerpen. Als vice-Belgisch kampioen was Van Tongerloo er uiteraard bij. Hij plaatste zich moeiteloos voor de finale, tweede in zijn reeks achter Peter Post, en hield ook in de finale met een derde plaats zijn reputatie hoog. Na een uur had hij wel 6 ronden achterstand, maar Post was werkelijk outstanding, ook het nummer twee, Theo Verschueren keek tegen 5 ronden achterstand aan, Ludo Janssens, 4de, eindigde op 7 ronden, Van Steenbergen 5de op 9 ronden, Lykke 6de op 10 ronden, dus een zeer mooie prestatie.

Van den Bosch zag na die prestaties terug de bomen tot in de hemel groeien en kondigde in de aanloop naar het Belgisch winterkampioenschap aan dat hij samen met Van Tongerloo iedereen op drie ronden zou rijden. Slecht zou het hen bekomen. Leo Proost, die net Europees kampioen[61] stayers geworden was, werd hierdoor uitermate geprikkeld en zou de puntjes op de i zetten.

Het nationaal winterkampioenschap werd over 50 km betwist en de vijf Belgische stayers namen deel. Proost domineerde van start tot aankomst en dubbelde iedereen. Verachtert was tweede op een kwartronde extra, De Loof derde op een kwartronde achter Verachtert en de 4de, Depaepe, volgde op bijna twee ronden. Van Tongerloo deed ook mee, in zekere zin toch. Hij kon net vermijden een tiende keer gedubbeld te worden, Proost zat alweer in zijn spoor. Van Tongerloo reed dus in een periode van iets minder dan drie kwartier (Proost legde de 50 km af in 43'50") 2490 m, of 5%, minder dan de winnaar, wat betekende dat hij per minuut 55 m of iets meer dan een vijfde van een ronde verloor. Een ontluisterende prestatie en dicht bij een doodsteek voor de carrière van Guillaume[62]. Op buitenlandse uitnodigingen zou hij in ieder geval niet veel moeten rekenen.

Leo Proost bleef nog eerder vriendelijk over Van Tongerloo. Hij vond dat deze wel aanleg had, maar de spurt miste om een ronde te kunnen nemen. Ook al klinken de woorden zo niet, maar in feite was dit een veroordeling van de toekomstkansen van Guillaume. In tegenstelling tot een wedstrijd achter derny waar het vooral gaat om een hoog tempo te kunnen blijven aanhouden, maar waarbij de snelheid toch beperkt is door de gangmaker (die zelf ook moet pedaleren), draait het bij stayers over bruusk te kunnen accelereren, geëist door het op spektakel beluste publiek, maar ook absoluut noodzakelijk om een tegenstander te kunnen voorbijsteken en om aanvallen te kunnen afslaan. De motoren hadden daar ook veel meer vermogen, de maximale snelheid werd vooral bepaald door de positie van de rol, die doorheen de jaren op steeds grotere afstand was geplaatst juist om de snelheid (en de gevaren) te beperken.

Gelukkig was niet alles kommer en kwel voor John. Dankzij zijn prestaties achter derny was hij er opnieuw bij in de Zesdaagse van Antwerpen, ditmaal aan de zijde van Frans Aerenhouts en Ludo Janssens. Zij werden 5de, maar wel op 16 ronden, van de winnaars Peter Post-Klaus Bugdahl-Jan Janssen. En een kleine troost daarbij, zijn rivaal achter de zware motoren, Leo Proost, moest samen met die andere stayer Jos Verachtert en sprinter Jos De Bakker nog 6 ronden meer toestaan.

61 Of winnaar van het Critérium Européen de l'U.E.V.H. voor wie de juiste omschrijving wil gebruiken.
62 Opvallend is dat Miel van den Bosch nadien ook nog amper aan de bak kwam.

In 1965 een 5de plaats in de Zesdaagse van Antwerpen van links naar rechts John Van Tongerloo-Ludo Janssens-Frans Aerenhouts. (Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

Dan was het tijd om aan het wegseizoen te beginnen. Na zijn minder seizoen 1964 en zijn activiteit op de winterbanen maakte Guillaume geen deel meer uit van de vaste voorjaarskern voor de klassiekers. Hij werd enkel ingeschreven voor de Ardense klassiekers, maar beëindigde geen van beide. Het ging dan ook meer om een voorbereiding naar het rondenwerk toe.

Het begon met de Tour de Romandie, die hij in dienst van Bocklant (een ritzege) op regelmaat als 25ste eindigde. Vervolgens kwam de Ronde van Nederland. Hier werd hij 15de. Nadien mocht hij even zijn talenten achter derny tonen in Brussel-Meulebeke. Rik Van Looy overklaste de concurrentie en won met 2'25" voorsprong op Jos Huysmans en Van Tongerloo. Ondertussen was er ook sprake van een deelname aan Bordeaux-Paris, Romeo-flandria zou hem daar samen met Noël Foré heen sturen. Uiteindelijk kwam er niets van terecht. De inrichters draalden om de inschrijving te bevestigen en dan was er een zware val van Noël Foré op oefening, met een neusbreuk en meerdere breuken aan de hand als gevolg. Daarmee viel de laatste mogelijkheid tot deelname meteen weg. Van Tongerloo maalde hier niet echt om. Een avontuur als Bordeaux-Paris met maar enkele weken voorbereiding is nu ook niet echt een cadeau.

Een tweede seizoen bij Romeo-flandria en Lomme Driessens.

Een grotere teleurstelling was dat hij moest starten in de Tour de Suisse en daardoor niet kon deelnemen aan de Belgische kampioenschappen op de wielerbaan die in dezelfde periode zouden plaatshebben. Van Tongerloo had het graag nog eens geprobeerd achter de zware motoren, wie weet had er zelfs een selectie voor het wereldkampioenschap kunnen inzitten. Maar

Aan de slag in de tijdrit van de Tour de Suisse. (Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

hij had nu eenmaal een contract als wegrenner en moest zich schikken naar de eisen van zijn werkgever.

Het werd dus de Tour de Suisse, met een zeer geïmproviseerde ploeg, Frans Brands gaf in laatste instantie forfait en men had al de Deen Freddy Eugen en de Portugees Alberto Carvalho moeten optrommelen om aan acht renners te komen. Toch viel het uiteindelijk nog mee. Walter Boucquet werd zowel in de eerste als in de tweede rit tweede en 4de in de eindstand. Van Tongerloo zelf eindigde 19de.

Dit was goed genoeg om geselecteerd te worden voor de Tour de France, die dit jaar, ondanks de vroegtijdige opgaven van Post en Bocklant (in de eerste bergrit), best meeviel. Guido Reybrouck won twee ritten, droeg een tijd de groene trui en werd uiteindelijk tweede in de eindstand van de puntenrangschikking. Verder reed Frans Brands een heel regelmatige wedstrijd, werd tweemaal tweede in een etappe, en eindigde als 8ste (en eerste Belg) in het eindklassement en als tweede in de bergprijs. Van Tongerloo reed zelf een anonieme Tour, stelde zich naar beste vermogen in dienst van de ploeg, eindigde meestal in de tweede helft van het klassement en werd 80ste in de eindstand.

Kort na de Tour barstte een bom. Geen enkele renner van Romeo-flandria werd door de Belgische Wielerbond voor het wereldkampioenschap geselecteerd[63] en daarop stopte flandria de wielersponsoring[64]. De ploeg deed wel nog in zekere mate het seizoen uit en nam nog deel aan Paris-Tours en de Grand Prix du Parisien. In deze wedstrijd was Van Tongerloo erbij, zij werden 8ste en laatste (Peugeot gaf op).

Zo ging hij toch met enige twijfels de winter in, na een niet zo fameus seizoen zou een nieuwe ploeg vinden niet eenvoudig zijn. Hij was, zeker als dernyrenner, nog altijd welkom op de wielerbanen en werd dit keer in zowel het Belgisch (Noël Vanclooster was de nieuwe kampioen) als het Europees kampioenschap achter derny (wie anders dan Peter Post verlengde zijn titel) tweede. Samen met Ludo Janssens werd hij opnieuw derde in de Grote Prijs Willy Lauwers, ploegkoers achter derny.

Guillaume kreeg ook nog een paar keer zijn kans achter de zware motoren, door een laattijdig forfait van de Zwitser Luginbühl, gekwetst na een val, mocht hij in Gent en Antwerpen als vervanger opdraven. Zonder gedegen voorbereiding en met bovendien een gebrek aan competitie achter de zware motoren kon hij daarbij geen potten breken. Daarmee zat het avontuur als stayer er definitief op. Van Tongerloo was er ook opnieuw bij in de Zesdaagse van Antwerpen. Met dit keer Frans Aerenhouts en Jos De Bakker als teamgenoten werd hij 8ste, ver achter de winnaars Post-Pfenninger-Janssen.

63 Dat op instructie van Driessens de hele ploeg al het hele jaar tegen Van Looy reed met als triest hoogtepunt de Tour de France, waar Reybrouck, ontsnapt met Van Looy, van Driessens verbod kreeg ook maar een meter kop te doen, op straffe van in de gracht gereden te worden, zal hieraan niet vreemd geweest zijn.

64 Lang heeft dat niet geduurd, reeds in de loop van 1966 kwam flandria terug met een kleine ploeg jongeren, alvorens vanaf 1967 er volop terug bij te zijn.

Gelukkig voor Guillaume was Guillaume Driessens er nog in geslaagd een ploegje bij elkaar te sprokkelen en was er met de chips Smiths een cosponsor voor Romeo gevonden. Hij kreeg er ook een contractje, maar kreeg amper wedstrijdgelegenheid[65]. Hij had ook ondervonden dat hij moeizamer dan vroeger in vorm raakte en een breuk van de knieschijf[66] maakte het nog erger. Het seizoen werd dan ook een complete flop, een 5de plaats in Hansweert in Nederland was zijn enig noemenswaardig resultaat. Van Tongerloo dacht toen serieus aan stoppen, maar zou er toch nog een winterseizoen bijdoen.

Een laatste, mislukt, seizoen bij Goldor-Gerka en Florent Vanvaerenberg. (Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten).

Hij mocht die winter nog een laatste keer aantreden in de Zesdaagse van Antwerpen, dit keer met Frans Aerenhouts en Jos Huysmans. Zij werden 7de op 24 ronden van opnieuw Post-Pfenninger-Janssen. En ook op de weg zou hij er nog een seizoen bijdoen, ditmaal bij het bescheiden Goldor-Gerka van Florent Vanvaerenberg, waar hij terecht kwam tussen een mengeling van oude gloriën (zoals hijzelf), jongeren die niet zo direct in een andere ploeg een plaats hadden gevonden en specialisten van kermiskoersen. Ook hier kreeg hij weinig startgelegenheid, het niveau was er niet meer en een appendicitis maakte het nog erger. Zijn laatste prestatie was een tweede plaats in de kermiskoers te Putte.

Van Tongerloo was een goede helper en dat heeft hij zelf ook altijd beseft. Meer dan dat zat er niet in. Met zijn veelzijdigheid op de piste heeft hij toch een aantal jaren goed verdiend, zijn enige spijt is dat hij niet langer bij Rik Van Looy gebleven is.

Internetlinks

1. http://legruppetto.fr/forum/viewtopic.php?p=2454165
2. https://aiheciclismo.blogspot.com/2018/01/antonio-suarez.html
3. https://aiheciclismo.blogspot.com/
4. https://www.facebook.com/secociclismetarrega/photos/pb.100063530648767.-2207520000/3324773917625655/?type=3&locale=pt_BR
5. https://www.facebook.com/photo/?fbid=2139220296448354&set=g.530085820504812

65 Het is opvallend dat hij ook geen officiële kaart van deze ploeg heeft.
66 Andere bronnen hebben het over een breuk van het kuitbeen.

Vragen

1. Vangeneugden reed de Deutschland Rundfahrt in 1961 voor Torpedo hoewel hij een contract bij Baratti had en Van Genechten, aangesloten bij Libertas, reed voor Bluna. Nochtans was aan Jos Hoevenaers expliciet een dubbele aansluiting bij Mann en Ghigi geweigerd. Hoe kunnen we dit alles verzoenen, waren er speciale regels voor de Deutchland Rundfahrt?
2. Waarom wordt Guillaume Van Tongerloo in veel artikels 'John' genoemd?
3. Waarom nam Van Tongerloo niet deel aan de Zesdaagse van Antwerpen 1964, was dat gewoon te laat en te weinig recent palmares of zat er meer achter?
4. Waarom brak gangmaker Miel Van den Bosch met wereldkampioen Leo Proost in 1964?
5. Kwam Van den Bosch na de mislukking met Van Tongerloo en de vete met Proost nog aan de bak als gangmaker? Ik vind hem nog op het WK 65 in een schiftingsreeks met de Spanjaard Escalas, nadien niet meer.
6. Brak Van Tongerloo in 1966 kuitbeen of knieschijf?

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stel ik open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn, …

Ik zie wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. Ik behou mij het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren indien dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat ik als tussenpersoon fungeer.

Vraag van de WAAIERS redactie:

Wie herkent de renners op deze foto?

Uiterst rechts staat ex-profrenner Roger Deceuninck. Het meisje ernaast is zijn toekomstige echtgenote Georgette Seys.

Reactie kunnen gemaild worden naar redactie@waaierstijdschrift.be

Te koop:

Volledige jaargangen Radsport aan 40 euro per jaargang: 1980-1981-1982-1983-1984-1985-1986-1987-1988.

Af te halen regio Leuven of op de ruilbeurzen van Winksele-Delle, Heusden-Zolder en Wanze.

Contact: Hans Vandeput : hans.vandeput1@telenet.be

Uit het rijke verleden van het wielercriterium van Aalst

door Marcel Baetens

DEEL 4 Van 1969 tot 1979: Merckx en Van Impe zorgen voor de absolute hoogtepunten, maar de organisatoren krijgen ook zware kritiek en de belangstelling gaat achteruit.

21/07/1969: Wie anders dan de kersverse Tourwinnaar Eddy Merckx?

Het zal geen verwondering wekken dat alle toeschouwersrecords sneuvelden voor deze editie op onze nationale feestdag. Letterlijk iedereen wilde een glimp opvangen van Eddy Merckx, die na 30 jaar ons land eindelijk nog eens een Tourzege had bezorgd. Ongeveer 25 000 toeschouwers verdrongen zich rond de omloop en het was zo druk dat de start met meer dan een half uur vertraagd werd en de afstand ingekort werd[1].

Deze 25 000 toeschouwers hadden nochtans diep in hun geldbeugel moeten tasten, want de prijs voor een toegangsticket (langs de omloop) bedroeg 100 BEF. Er werd gefluisterd dat de organisatoren niet minder dan 100 000 BEF startgeld hadden betaald om Merckx aan de start te krijgen (maar dit was dan wel voor de hele Faema-ploeg die Merckx dat jaar in de criteriums vergezelde).

Uiteraard... kende de wedstrijd zijn verwachte winnaar. Iets voor halfweg demarreerde Merckx en hij kreeg het gezelschap van Herman Vanspringel en Julien Stevens. De drie werden niet meer bijgehaald en Merckx won voor Vanspringel en Stevens. Streekrenner Etienne Sonck won de spurt voor de vierde plaats.

© De Gazet van Aalst 1974, maar de foto dateert van 1969.

Uitslag

1. MERCKX Eddy de 100 km in 2h25'00"[2]
2. Vanspringel Herman op ½ wiel
3. Stevens Julien
4. Sonck Etienne op 1'15"
5. Spruyt Jos
6. Van den Bossche Martin
7. Van Impe Lucien op 1'25"
8. Van Schil Victor
9. Verbeeck Frans
10. Leman Eric
11. Vekemans Willy
12. Jochmans Roger
13. Melckenbeeck Frans
14. Neckebroeck Herman
15. Coulon Michel

1 GvA geeft 90 km als afstand, MdC daarentegen noteert een afstand van 100 km. Cyclosprint geeft geen afstand.
2 Volgens GVA 90 km in 1u 55'.

16. Reybrouck Guido
17. Schelfhout René
18. Swerts Roger
19. Hoban Barry (Gbr)
20. Mintjens Frans
21. Poppe André
22. Coppens Emiel
23. De Boever Jacques
24. Janssens Ward
25. David Wilfried
26. Vandenberghe Georges
27. Scandelli Pietro (It)
28. Huysmans Jos

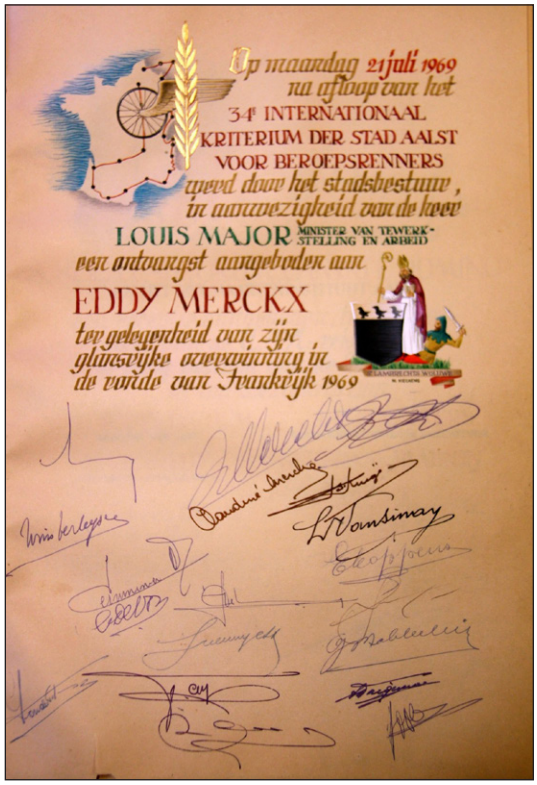

Een uniek document: een pagina uit het gulden boek van de stad Aalst. Met dank aan dhr. Jeroen Meert, stadsarchivaris.

20/07/1970: een mooie beloning voor de trouwe Vic maar voor het eerst commotie over de organisatie

Hoewel men met een nieuwigheid uitpakte, namelijk een voorafgaand criterium voor junioren, was er duidelijk minder volk op de afspraak dan het jaar ervoor.

De wedstrijd is kort samen te vatten. De ploeg Merckx domineerde - samen met Frans Verbeeck - vrijwel de gehele wedstrijd en we zagen o.a. Jos Spruyt, Jos Huysmans en Etienne Antheunis in de aanval en in de slotfase mocht trouwe luitenant Vic Van Schil aan de haal gaan zodat hij de wedstrijd als winnaar afsloot.

Maar voor en na het criterium was er nogal wat te doen over de organisatie.

De plaatselijke pers had reeds in het voorjaar vragen gesteld bij de enorme winstmarges die manager Jean Van Buggenhout zou opstrijken door de organisatie van de criteriums in ons land (en dus ook in Aalst) en over mogelijke combines, maar veel groter was de kritiek op de ordediensten, aan wie de pers verweet dat men de journalisten en fotografen verhinderde om ernstig hun werk te doen. Het zou niet de laatste keer zijn dat de (plaatselijke) pers zich tegen de organisatoren keerde.

Uitslag

1. VAN SCHIL Victor de 105 km in 2h20'00"
2. Verbeeck Frans op 50 meter
3. Sonck Etienne
4. Merckx Eddy
5. De Vlaeminck Roger
6. Van Vlierberghe Albert
7. Spruyt Jos
8. Vanvreckom Remi
9. Huysmans Jos
10. Vekemans Willy
11. Poppe André
12. Schelfhout René
13. De Boever Jacques
14. Godefroot Walter
15. Houbrechts Tony
16. Pintens Georges
17. Swerts Roger
18. Antheunis Etienne
19. Melckenbeeck Frans
20. Maes Frans
21. Mintjens Frans
22. Zilioli Italo (It)
23. Van Impe Lucien
24. Vanryckeghem Daniel
25. Bruyère Joseph
26. Scheys Alfons

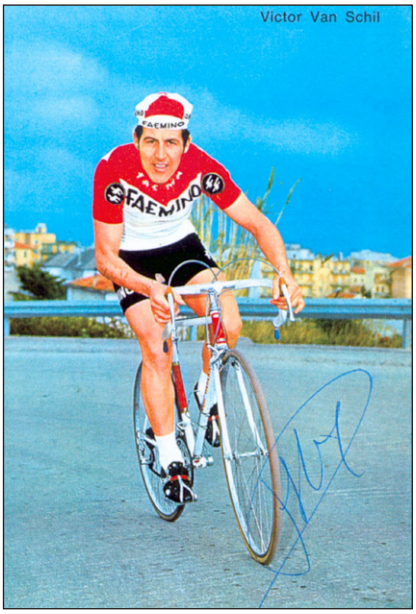

DE WINST IN DE BELGISCHE SPORT

Volgens een Vlaams weekblad heeft sportmanager, de bekende criteria-inrichter, na elk criterium dat volgt op de Ronde van Frankrijk een Van Buggenhout, netto recette van een half miljoen.

Hetzelfde weekblad, in casu De Nieuwe voegt er aan toe

«Winnaars van de prijzen van die criteria waren meestal Eddy Merckx of zijn ploegmaten die de andere renners soms glad omverreden als deze niet in combine wilden rijden (klachten neerleggen is levensgevaarlijk). En wie niet luisterde kreeg niet het juiste kontrakt en of prijzenbedrag uitbetaald. De heer van Buggenhout zal noch als criteria-inrichter noch als manager RMZ lasten moeten betalen.

Men weet dat dezelfde heer Van Buggenhout ook de vaste hand heeft in 't jaarlijks wielercriterium te Aalst.

© De Gazet van Aalst d.d. 17 januari 1970. Kritiek op de winsten van Jean Van Buggenhout.

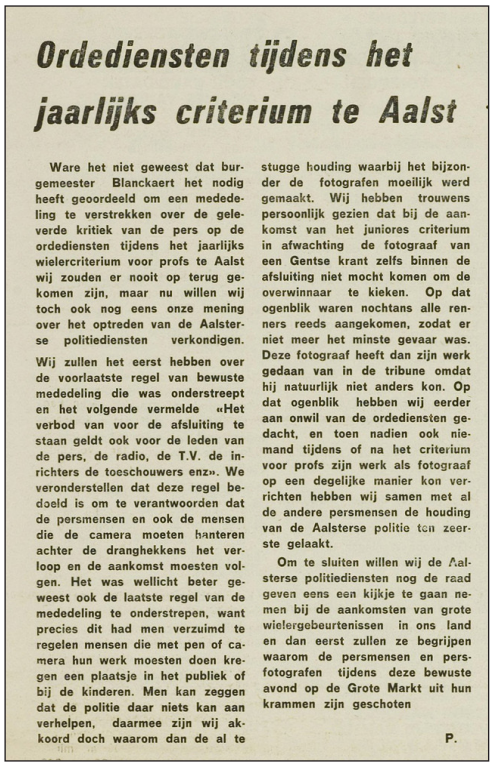

Ordediensten tijdens het jaarlijks criterium te Aalst

Ware het niet geweest dat burgemeester Blanckaert het nodig heeft geoordeeld om een mededeling te verstrekken over de geleverde kritiek van de pers op de ordediensten tijdens het jaarlijks wielercriterium voor profs te Aalst wij zouden er nooit op terug gekomen zijn, maar nu willen wij toch ook nog eens onze mening over het optreden van de Aalsterse politiediensten verkondigen.

Wij zullen het eerst hebben over de voorlaatste regel van bewuste mededeling die was onderstreept en het volgende vermelde «Het verbod van voor de afsluiting te staan geldt ook voor de leden van de pers, de radio, de T.V. de inrichters de toeschouwers enz». We veronderstellen dat deze regel bedoeld is om te verantwoorden dat de persmensen en ook de mensen die de camera moeten hanteren achter de dranghekkens het verloop en de aankomst moesten volgen. Het was wellicht beter geweest ook de laatste regel van de mededeling te onderstrepen, want precies dit had men verzuimd te regelen mensen die met pen of camera hun werk moesten doen kregen een plaatsje in het publiek of bij de kinderen. Men kan zeggen dat de politie daar niets kan aan verhelpen, daarmee zijn wij akkoord doch waarom dan de al te stugge houding waarbij het bijzonder de fotografen moeilijk werd gemaakt. Wij hebben trouwens persoonlijk gezien dat bij de aankomst van het juniores criterium in afwachting de fotograaf van een Gentse krant zelfs binnen de afsluiting niet mocht komen om de overwinnaar te kieken. Op dat ogenblik waren nochtans alle renners reeds aangekomen, zodat er niet meer het minste gevaar was. Deze fotograaf heeft dan zijn werk gedaan van in de tribune omdat hij natuurlijk niet anders kon. Op dat ogenblik hebben wij eerder aan onwil van de ordediensten gedacht, en toen nadien ook niemand tijdens of na het criterium voor profs zijn werk als fotograaf op een degelijke manier kon verrichten hebben wij samen met al de andere persmensen de houding van de Aalsterse politie ten zeerste gelaakt.

Om te sluiten willen wij de Aalsterse politiediensten nog de raad geven eens een kijkje te gaan nemen bij de aankomsten van grote wielergebeurtenissen in ons land en dan eerst zullen ze begrijpen waarom de persmensen en persfotografen tijdens deze bewuste avond op de Grote Markt uit hun krammen zijn geschoten

P.

© De Gazet van Aalst d.d. 8 augustus 1970. Kritiek op de ordediensten.

19/07/1971 Opnieuw Merckx voor Vanspringel maar weer heisa rond de organisatie van het criterium

Tijdens een vergadering op het Aalsters stadhuis op 10 maart 1970 rond de financiële perikelen (toen al) bij voetbalclub Eendracht Aalst werd het debat uitgebreid tot het globale sportbeleid van de stad Aalst en werd er opnieuw kritiek geuit op het feit dat de helft van de winsten van het criterium naar manager Van Buggenhout gingen en dat de andere helft verdeeld werd tussen het Stedelijk Sportcomité en de organisatoren van het criterium, maar dat het stadsbestuur ooit 25 000 BEF had moeten bijpassen toen het criterium verlieslatend bleek te zijn.

Op die vergadering liet men zelfs verstaan dat voor het stadsbestuur het stramien waarop het criterium georganiseerd werd, niet meer aanvaardbaar was en dat men een deel van de omloop duur wou verhuren, daarbij het risico nemend dat Jean Van Buggenhout met het criterium naar een van de randgemeenten zou trekken.

In een reactie in de pers van de week nadien zette volksvertegenwoordiger Willy Vernimmen echter de puntjes op de i en bewees hij dat het stadsbestuur nooit een frank geïnvesteerd had in het criterium (maar wel het stedelijk sportcomité en de organisatoren) en dat integendeel de organisatoren in de laatste 10 jaar ongeveer 900 000 BEF aan het Stedelijk sportcomité schonken via de opbrengsten van het criterium. Hij wees er ook op dat individuele personen binnen het organisatiecomité vaak zware persoonlijke financiële risico's hadden genomen en zich daarom gewend hadden tot Jean Van Buggenhout, die - althans volgens Vernimmen - steeds zijn verbintenissen correct was nagekomen. En Vernimmen besloot: *"Indien men nu de heer van Buggenhout wil negeren, voor ons niet gelaten, maar dan moet er toch de bedenking bijgenomen worden dat wij waarschijnlijk een criterium zullen hebben zonder vedetten ... en zonder volk"*[3]

Ondanks alle heisa ging het criterium op 19 juli gewoon door in aanwezigheid van de (Belgische) vedetten. Net zoals in 1969 gingen Eddy Merckx en Herman Vanspringel samen de laatste ronde in en net zoals in 1969 was het Merckx die zegevierde. Eddy had halfweg wel op indrukwekkende wijze een razendsnelle remonte gedaan na een bandbreuk en dat op het moment dat men rondtoerde aan een gemiddelde van meer dan 42 km/u.

Merckx , de dag voor het criterium na zijn derde (moeizame) eindwinst in de Tour.
© https://gisterennogvandaag.com/2021/07/18/vandaag-50-jaar-geleden-eddy-merckx-voor-de-derde-keer-winnaar-van-de-ronde-van-frankrijk-de-post-25-juli-1971/

Uitslag

1. MERCKX Eddy de 95 km in 2h15'00"
2. Vanspringel Herman
3. Wagtmans Marinus (Nl) op 10"
4. Leman Eric
5. Verbeeck Frans
6. Peelman Eddy
7. Sonck Etienne
8. De Vlaeminck Roger
9. Godefroot Walter
10. Melckenbeeck Frans
11. Nuelant Victor

3 De reactie van Willy Vernimmen verscheen zowel in "De Gazet van Aalst" als in het socialistisch weekblad "Voor Allen" , beiden verschenen op 20 maart 1971.

12. Spruyt Jos
    Swerts Roger
    Van Schil Victor
    Mintjens Frans
    Stevens Julien
    De Vlaeminck Eric
    Pintens Georges
    Hoban Barry (Gb)
    Teirlinck Willy
    Berckmans Jean-Pierre
    Maes Frans
23. Huysmans Jos
24. Janssens Ward
25. Bracke Ferdinand
26. Zoetemelk Joop (Nl)
27. Van Impe Lucien
28. Van Vlierberghe Albert

De heisa rond het criterium in de pers

Onvermijdelijk werd daarbij dan verder ingehaakt op het jaarlijks Kriterium voor Wielrenners, waarvan de helft van de winsten gaan naar de bekende sportmanager J. Van Buggenhoudt, de andere helft verdeeld wordt tussen het stedelijk sportkomitee en het Sportkomitee.
Er werd ter zake ook herinnerd aan het feit dat bv. het stadsbestuur enkele jaren geleden, toen een Kriterium te Aalst, deficitair bleek te zijn 25.000 fr zou gegeven hebben als toelage.

— In dit verband komt dan ook de opvatting naar voor dat het stramien waarop te Aalst het jaarlijks Kriterium doorgaat niet langer meer aanvaardbaar zou zijn. Men suggereert het verhuren of verkopen aan een zekere prijs van de omloop en wil er graag het risico bijnemen dat de organisatoren (Sportkomitee & Mr. Van Buggenhoudt) eventueel elders in een randgemeente hun tenten zouden opslaan.

© De Gazet van Aalst d.d. 13 maart 1970

KRITERIUM

Wie over wielrennen spreekt doet er best aan de toestand nader te onderzoeken. Het sportcomité Aalst, en dat kan niemand ontkennen, heeft in het verleden heel wat financiele risico's gedragen, er was zelfs een ogenblik dat enkele personen het totale van de kontrakten op zich namen en tekenden als waarborg. Daar nam de stad nooit risico's. Later werd dan het akkoord met de Heer Van Buggenhout gesloten die zijn kontrakt voor wat het Stedelijk sportcomité betreft, altijd op een eerlijke wijze uitgevoerd heeft. Ook het jaar dat er verlies was... en de stad blijkbaar van niets wist en trouwens de 25.000 fr waarvan sprake in het artikel, NIET betaalde.

Indien men nu de heer Van Buggenhout wil negeren, voor ons niet gelaten maar dan moet er toch de bedenking bijgenomen worden dat wij waarschijnlijk een kriterium zullen hebben zonder vedetten... en zonder volk.

© De Gazet van Aalst d.d. 20 maart 1971. Het antwoord van volksvertegenwoordiger Vernimmen

24/07/1972 Het applaus is voor Teirlinck en Van Impe, de zege is voor de nationale kampioen

Veel volk voor de editie ‘72, die verreden werd bij een zacht, zonnig weertje. Uiteraard was een groot deel van het publiek naar Aalst afgezakt om de streekvedetten aan te moedigen: er was uiteraard Lucien Van Impe die winnaar was van het bergklassement, maar ook Willy Teirlinck, winnaar van drie etappes, werd geestdriftig onthaald.

De 88 km werden in een snel tempo afgelegd (gemiddeld meer dan 45 km/u). In de laatste ronde ontsnapten Godefroot en Swerts en in de spurt had de Belgische kampioen weinig moeite om Roger Swerts achter zich te houden. In de spurt voor de derde plaats was Rik Van Linden Merckx te snel af.

Uitslag

1. GODEFROOT Walter de 88 km in 1h57’00”
2. Swerts Roger op 1 lengte
3. Van Linden Rik op 10"
4. Merckx Eddy
5. Sonck Etienne
6. De Vlaeminck Roger
7. De Witte Ronald
8. Dury Maurice
9. Verbeeck Frans
10. Van der Slagmolen Herman
11. Van Malderghem Willy
12. Huysmans Jos
13. Mintjens Frans
14. Teirlinck Willy
15. Van de Wiele Jan
16. Maes Frans
17. Van Impe Lucien
18. Dierickx André
19. Lievens Marc
20. De Schoenmaecker Jos
21. In 't Ven Willy
22. Abbeloos Willy
23. Janssens Ward
24. Zoetemelk Joop (Nl)
25. David Wilfried
26. Fuente José Manuel (Sp)
27. Van Schil Victor

Walter Godefroot als nationaal kampioen in de Tour 1972
© https://www.velo-pages.com/main.php?g2_itemId=43922&g2_imageViewsIndex=1

Twee topklimmers aan de start in 1972: Lucien Van Impe en José Manuel Fuente (Foto archief Freddy Van Impe).

23/07/1973 De grote Merckx op de vuist met het publiek.

In 1973 hadden enkele toeschouwers zich tijdens het criterium verkleed als journalisten en wielrenners. Het groepje droeg een spandoek mee, waarop te lezen stond 'Spuitje op... laat je rijden', waarmee verwezen werd naar de dopingperikelen in de wielersport. Toen Eddy Merckx het groepje zag bij het buitenkomen van zijn omkleedplaats, nam hij het spandoek persoonlijk en begon hij het groepje uit te schelden in het Brussels. Er kwam zelfs wat duw- en trekwerk aan te pas, waarbij Eddy riep van "Gij stinkt, jong!" en "Ik zal u eens een kopje kleiner maken".

De wedstrijd zelf was zo'n saaie bedoening dat de organisatoren op een bepaald ogenblik dienden om te roepen dat er een bijzondere premie uitgeloofd werd voor de renner die 30 seconden voorsprong kon nemen. Een geprikkelde Merckx nam het merendeel van de premies voor zijn rekening en ging er vijf ronden voor het einde vandoor in het gezelschap van Roger de Vlaeminck, Walter Godefroot en Engelbert Opdebeeck. Roger klopte zijn drie medevluchters in de spurt.

Ook na deze editie uitte de plaatselijke pers een massa frustraties tegenover de organisatoren en - meer nog - tegen manager Van Buggenhout.

Uitslag

1. DE VLAEMINCK Roger de 100 km in 2h10'00"
2. Godefroot Walter
3. Merckx Eddy
4. Opdebeeck Engelbert
5. Dierickx André op 30"[4]
6. Karstens Gerben (Nl)
7. Van Linden Rik
8. Verbeeck Frans
9. Berckmans Jean-Pierre
10. Verschueren Theo
11. Teirlinck Willy
12. Sercu Patrick
13. Van Schil Victor

    Abbeloos Willy

    Van den Bossche Martin

    Huysmans Jos

    Janssens Ward

    De Bisschop Ronny

    Bruyère Joseph

    De Schoenmaecker Jos

    Van der Slagmolen Herman

    Van de Wiele Jan

    Mortensen Leif (Dk)

    Torres Pedro (Sp)

    De Witte Ronald

4 GVA geeft Freddy Maertens als vijfde. Wij geven hier de gehomologeerde uitslag uit Cyclo Sprint.

Delcroix Ludo
Van Impe Lucien
Battaglin Giovanni (It)

29. Maertens Freddy
Planckaert Walter
Vanspringel Herman
Balague Luis (Sp)
Stevens Julien

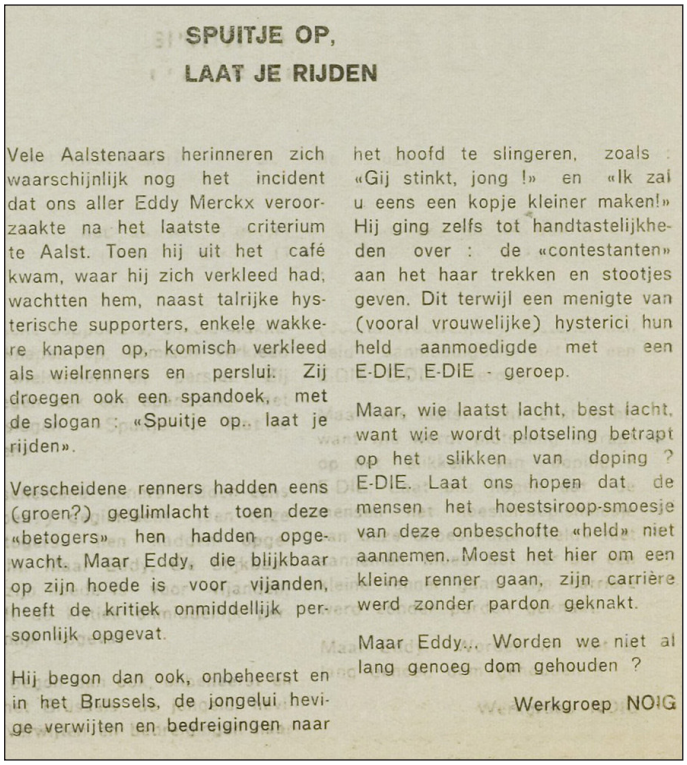

SPUITJE OP,
LAAT JE RIJDEN

Vele Aalstenaars herinneren zich waarschijnlijk nog het incident dat ons aller Eddy Merckx veroorzaakte na het laatste criterium te Aalst. Toen hij uit het café kwam, waar hij zich verkleed had, wachtten hem, naast talrijke hysterische supporters, enkele wakkere knapen op, komisch verkleed als wielrenners en perslui. Zij droegen ook een spandoek, met de slogan : «Spuitje op.. laat je rijden».

Verscheidene renners hadden eens (groen?) geglimlacht toen deze «betogers» hen hadden opgewacht. Maar Eddy, die blijkbaar op zijn hoede is voor vijanden, heeft de kritiek onmiddellijk persoonlijk opgevat.

Hij begon dan ook, onbeheerst en in het Brussels, de jongelui hevige verwijten en bedreigingen naar het hoofd te slingeren, zoals : «Gij stinkt, jong !» en «Ik zal u eens een kopje kleiner maken!» Hij ging zelfs tot handtastelijkheden over : de «contestanten» aan het haar trekken en stootjes geven. Dit terwijl een menigte van (vooral vrouwelijke) hysterici hun held aanmoedigde met een E-DIE, E-DIE - geroep.

Maar, wie laatst lacht, best lacht, want wie wordt plotseling betrapt op het slikken van doping ? E-DIE. Laat ons hopen dat de mensen het hoestsiroop-smoesje van deze onbeschofte «held» niet aannemen. Moest het hier om een kleine renner gaan, zijn carrière werd zonder pardon geknakt.

Maar Eddy... Worden we niet al lang genoeg dom gehouden ?

Werkgroep NOIG

Leedvermaak bij de Aalsterse pers nadat Merckx in het najaar betrapt werd op doping © Gazet Van Aalst d.d. 24/11/73.

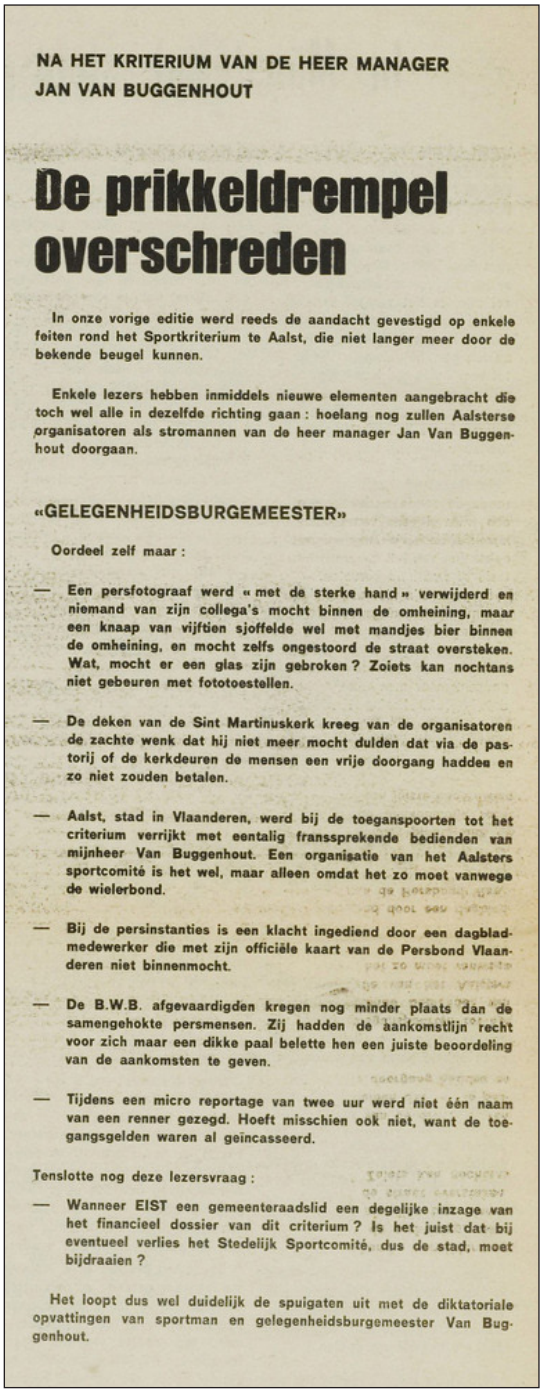

NA HET KRITERIUM VAN DE HEER MANAGER JAN VAN BUGGENHOUT

De prikkeldrempel overschreden

In onze vorige editie werd reeds de aandacht gevestigd op enkele feiten rond het Sportkriterium te Aalst, die niet langer meer door de bekende beugel kunnen.

Enkele lezers hebben inmiddels nieuwe elementen aangebracht die toch wel alle in dezelfde richting gaan : hoelang nog zullen Aalsterse organisatoren als stromannen van de heer manager Jan Van Buggenhout doorgaan.

«GELEGENHEIDSBURGEMEESTER»

Oordeel zelf maar :

— Een persfotograaf werd « met de sterke hand » verwijderd en niemand van zijn collega's mocht binnen de omheining, maar een knaap van vijftien sjoffelde wel met mandjes bier binnen de omheining, en mocht zelfs ongestoord de straat oversteken. Wat, mocht er een glas zijn gebroken ? Zoiets kan nochtans niet gebeuren met fototoestellen.

— De deken van de Sint Martinuskerk kreeg van de organisatoren de zachte wenk dat hij niet meer mocht dulden dat via de pastorij of de kerkdeuren de mensen een vrije doorgang hadden en zo niet zouden betalen.

— Aalst, stad in Vlaanderen, werd bij de toeganspoorten tot het criterium verrijkt met eentalig fransprekende bedienden van mijnheer Van Buggenhout. Een organisatie van het Aalsters sportcomité is het wel, maar alleen omdat het zo moet vanwege de wielerbond.

— Bij de persinstanties is een klacht ingediend door een dagbladmedewerker die met zijn officiële kaart van de Persbond Vlaanderen niet binnenmocht.

— De B.W.B. afgevaardigden kregen nog minder plaats dan de samengehokte persmensen. Zij hadden de aankomstlijn recht voor zich maar een dikke paal belette hen een juiste beoordeling van de aankomsten te geven.

— Tijdens een micro reportage van twee uur werd niet één naam van een renner gezegd. Hoeft misschien ook niet, want de toegangsgelden waren al geincasseerd.

Tenslotte nog deze lezersvraag :

— Wanneer EIST een gemeenteraadslid een degelijke inzage van het financieel dossier van dit criterium ? Is het juist dat bij eventueel verlies het Stedelijk Sportcomité, dus de stad, moet bijdraaien ?

Het loopt dus wel duidelijk de spuigaten uit met de diktatoriale opvattingen van sportman en gelegenheidsburgemeester Van Buggenhout.

De jaarlijkse hetze tegen de organisatoren en Jean Van Buggenhout © Gazet Van Aalst d.d. 04/08/73.

22/07/1974 De spurt van Eddy Peelman is nog niet afgebot

Vrij veel volk voor deze editie waar naast de Belgische trekpleisters ook de Italianen Bitossi en Panizza aan de start stonden. Merckx hield het iets na half koers voor bekeken na pech en Freddy Maertens won de grote klassementspremie. Verder valt er over de wedstrijd weinig te vertellen. Het criterium eindigde op een massaspurt en Eddy Peelman uit Baasrode (in het voorjaar winnaar van twee ritten in de Vuelta) toonde dat hij nog steeds een vlijmscherpe eindspurt had door Maertens, Wesemael en De Vlaeminck te kloppen.

Er was ook een wedstrijd voor juniores die het criterium voorafging en het was streekrenner Eddy Van den Abeele die de wedstrijd won.

Uitslag

1. PEELMAN Eddy de 97 km in 2h12'00"
2. Maertens Freddy
3. Wesemael Wilfried
4. De Vlaeminck Roger
5. Vrijders Herman
6. Teirlinck Willy
7. Dury Maurice
8. Van Marcke Ronny
9. Van der Slagmolen Herman
10. Van Schil Victor
11. Van Impe Lucien

    Demeyer Marc
    Van Looy Frans
    Pintens Georges
    Verbeeck Frans
    Vanspringel Herman
    Delcroix Ludo
    Huysmans Jos
    Abbeloos Willy
    Mintjens Frans
21. Pollentier Michel
22. De Witte Ronald
23. Panizza Wladimiro (It)
24. Van Braeckel Etienne
25. Bitossi Franco (It)
26. Janssens Ward
27. Van de Wiele Jan
28. De Schoenmaecker Jos

Eddy Peelman wint hier de spurt voor Freddy Maertens, tijdens het Aalsters kriterium. Rechts ziet U Wilfried Wesemael. (HDW)

Eddy Peelman geinterviewd na zijn twaalfde overwinning. (HDW)

Eddy Peelman bij het organiserend komitee. (HDW)

© De Voorpost d.d. 02/08/74.

(wordt vervolgd)

flandria-Dr. Mann, het verslag van een jarenlange zoektocht

door Jasper De Deyne

Een jarenlange zoektocht ten einde. Toen ik een kleine tien jaar geleden de beslissing nam om me enkel op wielertruien te focussen en fietsen te laten voor wat ze zijn had ik nooit gedacht dat het zo lang zou duren. Nu echter had ik nooit gedacht dat het maar tien jaar zou duren. Alles is relatief.

Mijn naam is Jasper De Deyne en ik verzamel wielertruien. Van (heel) oud tot (heel) recent en alles daartussen, maar met een grote voorliefde voor alles wat Belgisch is van voor 1980. Ik werd geboren in 1988 in hartje West-Vlaanderen en maakte de gloriejaren van het Belgische wielrennen in de jaren '70 dus niet mee. Mijn oudste herinneringen gaan terug naar Frank Vandenbroucke in Luik-Bastenaken-Luik 1999 en later Tom Boonen die in de jaren 2000 klassieker na klassieker binnenhaalde.

Jasper De Deyne (Foto Jasper De Deyne)

Met roots in West-Vlaanderen in een boerendorp op een boogscheut van Zedelgem pikte ik ook snel het verhaal van flandria op. Wanneer ik later oude koersfietsen ging verzamelen en restaureren en enkele jaren later besliste om het enkel bij wielertruien te houden bleef flandria altijd hangen.

Ik maakte de keuze om me te focussen op flandria wielertruien en al vrij snel bleven er nog twee truien over voor een complete reeks: een witte Wiel's-flandria trui uit 1960/61 en een flandria-Dr. Mann trui uit 1959, de eerste flandria trui. Dat het geen sinecure zou worden werd me al snel duidelijk. Vooral van de flandria-Dr. Mann trui zijn amper foto's te vinden en al helemaal niets in kleur. Voor zover bekend heeft geen enkele truienverzamelaar deze trui in zijn of haar verzameling. Online ontstaat de discussie welke kleuren de trui heeft. Is de trui geel? Zijn de mouwen zwart of bruin, zoals weergegeven op Memoire du Cyclisme? Of toch iets anders? Wie zal het zeggen. In al die jaren zet ik geen stap dichter bij deze trui.

Jaren gaan voorbij, tot ik enkele maanden terug gecontacteerd wordt door een Fransman. Zijn vader die jarenlang wielertruien verzamelde is onlangs overleden waarop hij beslist om alles stuk voor stuk van de hand te doen. En daar krijg ik hem plots doorgestuurd, de flandria-Dr. Mann trui. De eerste trui van de flandria wielerploeg. Twee weken van onderhandelen volgen maar de trui komt terug naar België. Beter nog, de trui is ondertussen terug in België. Het tot op heden enige gekende bewaarde exemplaar van deze trui.

De trui is geel met groene mouwen. Niet zwart, niet bruin, maar groen. Het donkergroen van de doosjes van Dr. Mann. Op de mouwen is het logo van Dr. Mann gestikt in een soort rubberen patches, die de tand des tijds heel goed hebben doorstaan. De trui, gemaakt door Raxar, is in prachtige staat met hier en daar gebruikssporen die er op wijzen dat de trui gedragen is in een periode die ik enkel ken van oud beeldmateriaal.

Voorzijde van de flandria-Dr. Mann trui, gemaakt door Raxar. (Foto Jasper De Deyne)

Wie was de drager van deze trui? In de trui hing een door de vorige eigenaar zelfgemaakt etiket met de naam ‘Norbert Kerckhove’. De aandachtige lezer zal hier waarschijnlijk de wenkbrauwen fronsen daar Norbert Kerckhove in 1959 helemaal niet voor flandria-Dr. Mann reed, maar aangesloten was bij Faema-Guerra. Enkele jaren later zou hij wel aansluiten bij de Dr. Mann ploeg. Van wie de trui dan wel geweest is staat dus helaas niet vast. In één van de borstzakken vond ik wel een briefje terug met daarop ‘Roger Decock’ geschreven. Dit zou wel kunnen kloppen want Roger Decock reed in 1959 wel degelijk in loondienst van flandria-Dr. Mann, al zal ik het wellicht nooit met zekerheid weten.

Detail van de donkergroene mouwen met de Dr. Mann patch in rubber. (Foto Jasper De Deyne)

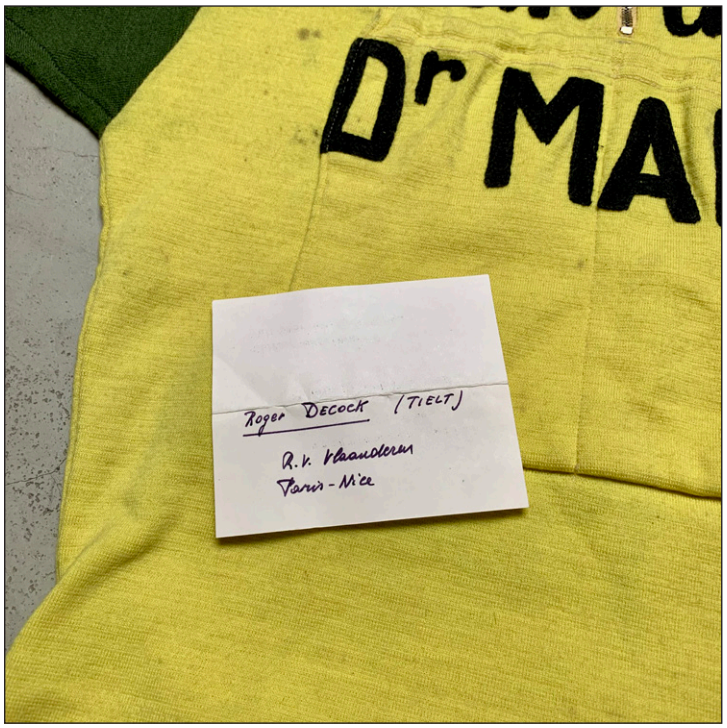

Het handgeschreven briefje, verstopt in de borstzakken. (Foto Jasper De Deyne)

En zo komt er een einde aan mijn zoektocht naar de eerste flandria trui. Een bijzondere trui die ik graag met kleurenfoto's deel in deze editie van WAAIERS. Nu nog de Wiel's-Flandria trui!

Achterzijde van de flandria-Dr. Mann trui. (Foto Jasper De Deyne)

Europese kampioenschappen op de piste (deel 2)

door Jan De Smet en Hans Vandeput

1949-50

Net zoals in het winterseizoen 1945-46 werden er ook deze winter vier Europese 'titels' uitgereikt.

De 'titels' hadden niet allemaal hetzelfde gewicht. Waar die van de ploegkoers en de halve-fond nog als volwaardige titels konden beschouwd worden (manches en finale), woog die van de sprint al heel wat lichter door een onderbezette finale. De 'titel' in het omnium was de minste van de vier. Slechts drie deelnemers en dan nog zeker geen toppers.

In de winter van 1949-50 ging het bij de stayers nog om een beperkt aantal schiftingswedstrijden gevolgd door een finale verreden op 17 februari 1950 in het Sportpaleis van Antwerpen.

Voor de ploegkoers ging het al over een voorspel van 12 manches gevolgd door een finale in Zürich op 5 maart 1950.

Halve-fond

Er waren drie schiftingsmanches, Zürich (11 december 1949), Parijs (8 januari 1950) en Antwerpen (14 januari 1950), waarvan telkens de eerste twee naar de finale mochten. Die finale werd verreden op 17 februari 1950 in Antwerpen.

Waarschijnlijk was de redenering dat in Zürich de Italianen en Zwitsers zich moesten klasseren voor de finale, in Parijs de Fransen en in Antwerpen de Belgen en Nederlanders. Maar dit kon niet bevestigd worden.

1ste Manche (11 december 1949 Zürich). Wedstrijd over een uur waarin 69 km 10 m werd afgelegd.

1. Jacques Besson (SUI)
2. Elia Frosio (ITA) op 20 m
3. Walter Diggelmann (SUI) op 505 m
4. Primo Bergomi (ITA) op 885 m
5. Armin Heimann (SUI) op 1 km 445 m

2de Manche: Dit was de finale van het Franse winterkampioenschap halve-fond.

Voorafgaand waren er twee maal twee reeksen verreden.

De puntenverdeling was 8-4-3-2-1.

Parijs op 11 november 1949

Reeks 1 over een uur waarin 68 km 188 m werd afgelegd:

1. Raoul Lesueur (FRA)
2. Georges Sérès (FRA)
3. Amédée Fournier (FRA)
4. Louis Minardi (FRA)
5. Robert Rodriguez (FRA)

Reeks 2 over een uur waarin 67 km 794 m afgelegd werden:

1. Gaby Clavérie (FRA)
2. Roger Godeau (FRA) op 2 ronden
3. Louis Chaillot (FRA) op 3 ronden
4. Henri Lemoine (FRA) op 4 ronden
5. Guy Béthery (FRA) op 5 ronden

Parijs op 4 december 1949

Reeks 1 een uur waarin 67 km verreden werd:

1. Louis Chaillot (FRA)
2. Guy Béthery (FRA) op 60 m
3. Gaby Clavérie (FRA) op 125 m
4. Georges Sérès (FRA) op 180 m
5. Louis Minardi (FRA) op 1 ronde

Reeks 2 een uur waarin 67 km verreden werd:

1. Raoul Lesueur (FRA)
2. Roger Godeau (FRA) op 70 m
3. Amédée Fournier (FRA) op 125 m
4. Henri Lemoine (FRA) op 1 ronde
5. Robert Rodriguez (FRA) op 2 ronden

Eindklassement:

1. Raoul Lesueur (FRA) 16 punten
2. Gaby Clavérie (FRA) 11 punten (beiden beste plaats 1ste)
3. Louis Chaillot (FRA)
4. Roger Godeau (FRA) 8 punten
5. Georges Sérès (FRA) 6 punten (beste plaats 2de)
6. Amédée Fournier (FRA) 6 punten (beste plaats 3de)
7. Guy Béthery (FRA) 5 punten
8. Henri Lemoine (FRA) 4 punten
9. Louis Minardi (FRA) 3 punten
10. Robert Rodriguez (FRA) 2 punten

De eerste vijf mochten de finale rijden.

Finale (8 januari 1950 in Parijs): Wedstrijd over 100 km afgelegd in 1h29’46”2/5de

1. Raoul Lesueur (FRA)
2. Gaby Clavérie (FRA) op 1 ronde
3. Louis Chaillot (FRA)
4. Georges Sérès (FRA) op 3 ronden
5. Roger Godeau (FRA) op 4 ronden

3de Manche (14 januari 1950 Antwerpen). Wedstrijd over een uur waarin 64 km 215 m werd afgelegd.

1. Cees Bakker (NED)[1]
2. Jan Pronk (NED) op 65 m
3. André Leliaert (BEL) op 85 m
4. Maurice Clautier (BEL) op 1 ronde en 70 m
5. Dolf Verschueren (BEL) op 1 ronde en 130 m
6. Willy Michaux (BEL) op 2 ronden en 25 m

Cees Bakker en dus niet Cor Bakker was gekwalificeerd voor de finale. Volgens de Gazet van Antwerpen was er maar een finalist voorzien en bleef de vraag open wie de zesde finalist zou zijn. Of zat het probleem hem erin dat de eerste twee Nederlanders waren? Geen enkele Belg in de finale in Antwerpen leek wel ondenkbaar.

Finale (17 februari 1950 in Antwerpen). Wedstrijd over een uur waarin 65 km 355 m afgelegd werd. André Leliaert (BEL) was blijkbaar de zesde finalist.

1. Raoul Lesueur (FRA) (gangmaker: Alain Juby)
2. Elia Frosio (ITA) (gangmaker: Felicien Van Inghelgem) op 20 m
3. Cees Bakker (NED) (gangmaker: Miel Van den Bosch) op 75 m
4. André Leliaert (BEL) (gangmaker: Deliège) op 120 m
5. Georges Claverie (FRA) (gangmaker: Auguste Wambst) op 2 ronden en 10 m
6. Jacques Besson (SUI) (gangmaker: Georges Grolimund) gaf op na 10 ronden wegens mechanisch defect van de motor.

Raoul Lesueur

1 Zie kaderstuk over Cees en Cor Bakker en andere naamgenoten.

Cees en Cor Bakker en andere naamgenoten

Dank zij de verzamelde kennis op de site van Wielerarchieven (https://www.wielerarchieven.be) werd een jarenlang misverstand opgeklaard.

Er waren in de periode 1939-1955 twee renners genaamd Bakker met dezelfde doopnaam Cornelis.

Cornelis Bakker (°29/1/1916) zoon van Cornelis Bakker (48j) en Anna Geertruide Aan. Geboorteplaats: Zaandam en woonplaats: Hoogendijk 16.

Cornelis Bakker (°2/9/1918) zoon van Jan Bakker (25 j) en Aagje Blaauw. Geboorteplaats: Zaandam en woonplaats: Hoogendijk 126.

Cornelis Bakker (°1918) werd meestal Cor genoemd, Cornelis Bakker (°1916) werd meestal Cees genoemd maar ook soms Cor. Voor de duidelijkheid noem ik hem hier verder Cees en de andere Cor.

Cees Bakker was profrenner van 1940 tot en met 1954, Cor Bakker was dat van 1941 tot en met 1955. Het was Cees Bakker die stayer werd in de tweede helft van zijn carrière, Cor Bakker hield het hoofdzakelijk bij de weg.

In veel naslagwerken (o.a. Encyclopédie du Monde du Cyclisme) staat dat Cor Bakker 2de werd in het nationaal kampioenschap halve-fond in 1946, 1947, 1948, 1950, 1951, 1952 en 3de in 1939, 1941, 1944, 1945 en 1953. Hij wordt ook als 3de in het Europees Kampioenschap 1950 vermeld. In dezelfde Encyclopédie du Monde du Cyclisme staat dat Cees Bakker Nederlands kampioen halve-fond werd in 1949. Dit is het resultaat van de verwarring rond Cees en Cor als afkortingen van de voornaam Cornelis.

Bij bovenstaand opzoekwerk stond in de kranten dat Cees Bakker zich kwalificeerde voor de finale van het Europees Criterium maar dat Cor Bakker de finale reed wat toch wel eigenaardig leek. In beide gevallen moet het dus Cees Bakker zijn en ook de ereplaatsen in de nationale kampioenschappen van 1939, 1941, 1944, 1946-1948 en 1950-1953 moeten op het conto van Cees Bakker komen.

In deze studie van de 'Europese kampioenschappen' is dan ook consequent voor Cees Bakker gekozen ook al schreven de kranten soms dat het Cor Bakker was.

Wat betreft de andere uitslagen van Cees en Cor Bakker zoals weergegeven in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme, zeker die van Cor Bakker zijn correct (al ontbreekt een zege in Geleen op een sintelbaan in 1954).

Om het allemaal nog erger te maken, in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme staan ook nog Cornelis Arie Bakker (prof van 1923-1932) en geboren op 12 december 1900 in Haarlemmermeer (en niet Halfweg) en een Kees Bakker (prof van 1939-1940).

Deze laatste is waarschijnlijk een fout van de Encyclopédie du Monde du Cyclisme. In de periode 1919-1955 werd er geen extra Cees of Kees of Cornelis Bakker gevonden. Dus de Kees Bakker die in de Encyclopedie du Monde du Cyclisme staat als zijnde prof in 1939 en 1940 moet iemand anders zijn. In 1940 zou hij 6de geworden zijn in het Nederlands kampioenschap.

Cees Bakker die we hierboven beschreven hebben werd dat jaar 10de in het Nederlands kampioenschap volgens de Encyclopédie du Monde du Cyclisme. Cor Bakker was in 1940 nog amateur.

Als ik echter de uitslag van het Nederlands kampioenschap van 1940 raadpleeg via Delpher

zie ik op de 6de plaats Leen Dietvorst staan en op de 10de plaats Cees Bakker (Zaandam). Maar Cees Bakker (Zaandam) is wel de 5de prof in de uitslag (ergens een noteringsfout tussen 5 en 6 is dus mogelijks een verklaring voor die 6de plaats van Kees Bakker).

Conclusie: Kees Bakker uit de Encyclopedie du Monde du Cyclisme die prof was van 1939-40 en 6de was op Nederlands kampioenschap van 1940 is een fout. Het gaat dus om Cees Bakker (Zaandam) die 10de werd (en 5de prof).

Verder is er ook nog een Klaas Bakker, geboren op 11 november 1915 te Overdinkel (Losser) zoon van Geert Bakker en Beitske de Voss.

Uit pure nieuwsgierigheid ben ik bij Cees en Cor Bakker een vijftal generaties teruggegaan. Maar ik heb geen enkele familieband ontdekt. Het is dus puur toeval dat ze beiden in elkaars buurt woonden.

Alle geboortedata en geboorteplaatsen werden gecontroleerd in de bevolkingsregisters en zijn dus 100 % exact.

Cornelis 'Cees' Bakker (°1916)

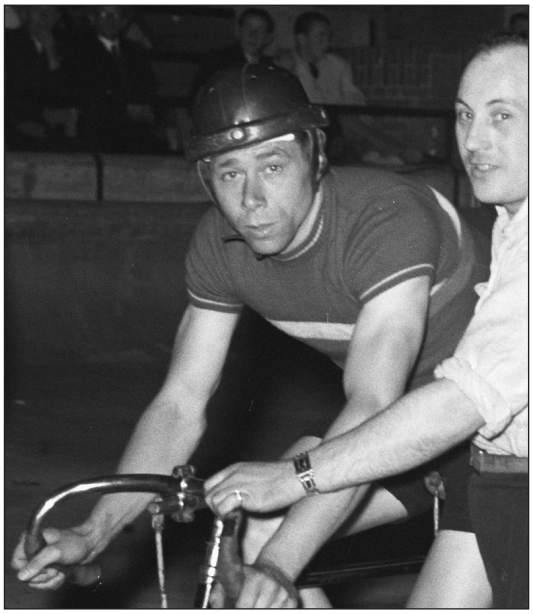

Cornelis 'Cor' Bakker (°1918)

Hetgeen op de site van Mémoire du Cyclisme aangegeven staat als Europees kampioenschap, is eigenlijk de Grand Prix de l'U.C.I. (Cinquantenaire) verreden op 2 maart 1950 in Parijs. De uitslag op Mémoire du Cyclisme (1. Besson, 2. Lesueur, 3. Frosio) is dan ook nog verkeerd evenals de datum.

Er waren twee reeksen:

Reeks 1: 30 km in 25'52"

1. *Jacques Besson (SUI)*
2. *Raoul Lesueur (FRA)* *op 15 m*
3. *Elia Frosio (ITA)* *op 40 m*
4. *Cees Bakker (NED)* *op 70 m*
5. *André Leliaert (BEL)* *op 80 m*

Reeks 2: 30 km in 26'36"1/5de[2]

1. *Elia Frosio (ITA)*
2. *Jacques Besson (SUI)* *op 10 m*
3. *Raoul Lesueur (FRA)* *op 50 m*
4. *Cees Bakker (NED)* *op 80 m*[3]
5. *André Leliaert (BEL)* *op 1 ronde*

Einduitslag:

1. *Jacques Besson (SUI)* *3 punten*
2. *Elia Frosio (ITA)* *4 punten*
3. *Raoul Lesueur (FRA)* *5 punten*
4. *Cees Bakker (NED)* *8 punten*
5. *André Leliaert (BEL)* *10 punten*[4]

Hetgeen dan weer in Radsport staat, is eigenlijk het Internationaal Wintercriterium (100 km) op 12 maart 1950 in Parijs.

1. Elia Frosio (ITA) (gangmaker: Felicien Van Inghelgem) in 1u29'10"
2. Jacques Besson (SUI) (gangmaker: Georges Grolimund) op 25m
3. Raoul Lesueur (FRA) (gangmaker: Alain Juby) op 26m
4. Guy Béthery (FRA) (gangmaker: Maurice Guérin) op 2 ronden
5. Henri Lemoine (FRA) gangmaker: (Arthur Pasquier) op 4 ronden

Ploegkoers

Voor het Europees Criterium ploegkoers voor het winterseizoen 1949-1950 werden er deze winter niet minder dan 12 manches betwist (3 manches per deelnemende winterbaan zijnde Gent, Parijs, Antwerpen en Zürich) met een finale op 5 maart 1950 te Zürich.

De eerste 10 gerangschikte ploegen per evenement kregen respectievelijk 10, 9, 8, 7, enz... punten.

Per locatie zou er een rangschikking opgemaakt worden volgens het aantal punten dat de ploegen behaalden. Vervolgens zou er een rangschikking komen volgens het beste resultaat van de ploeg. De 10 ploegen met het hoogste aantal punten zouden toegelaten worden tot de finale.

Het reglement werd echter tijdens de competitie gewijzigd. Er werd een rangschikking gemaakt volgens de 3 beste resultaten per ploeg in alle manches. Daarvan werden dan de eerste 10 toegelaten tot de finale.

Het reglement was eerder al aangepast wat betreft de samenstelling van de ploegen. In het begin stelden de baandirecteurs dat er enkel 'nationale' ploegen mochten aantreden. Dus geen ploegen met renners van verschillende nationaliteit. Er waren echter direct problemen

2 Dit is de uitslag uit Het Belang van Limburg. In de Gazet van Antwerpen staat een tijd van 29'23" die mij eerder onwaarschijnlijk lijkt.

3 In de Gazet van Antwerpen staat Leliaert op 2 en Bakker op 5.

4 In de Gazet van Antwerpen staan Bakker en Leliaert ex aequo 4de met 8 punten. Dit laatste kan niet. Indien de uitslagen van de Gazet van Antwerpen overgenomen worden, dan moeten beiden 9 punten hebben. M.a.w. de uitslag zoals vermeld in voetnoot 3 is fout.

rond deze regel. Een vast koppel zoals Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA) scheiden was niet evident. Daarnaast waren er kleppers zoals Ferdi Kübler en Lucien Gillen die in eigen land geen volwaardige partner konden vinden.

De eersten die hun slag haalden waren Achiel Bruneel en Guy Lapébie. De baandirecteurs plooiden en lieten het koppel alsnog toe. Later werd ook toegestaan dat Ferdi Kübler vaste partner werd van Albert Bruylandt. Lucien Gillen mocht ook aantreden in een gemengde ploeg maar zou maar twee manches rijden en telkens met een andere partner.

1ste Manche (16 oktober 1949 Gent) 100 km, afgelegd in 2h08'15"[5]

1. Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)

op 1 ronde

2. Albert Ramon- Odiel Van den Meerschaut (BEL)
3. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)

op 2 ronden

4. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)

op 3 ronden

5. Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)
6. Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)

op 4 ronden

7. Kamiel De Kuysscher-Fernand Spelte (BEL)
8. Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)
9. Marcel Kint-Lucien Gillen (BEL/LUX)

op 6 ronden

10. René Adriaenssens-Arsène Ryckaert (BEL)

op 7 ronden

11. Achiel De Backer-Roger De Corte (BEL)

op 9 ronden

12. Willy Cleemput-Van Kerrebroeck (BEL)

2de Manche (23 oktober 1949 Parijs) 100 km, afgelegd in 2h07'03"

1.	Jacques Girard-Roger Reynes (FRA)	7 punten
op 1 ronde		
2.	Robert Mignat-Georges Guillier (FRA)	6 punten
3.	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	21 punten
4.	Jean Maye[6]-Attilio Redolfi (FRA)	15 punten
5.	Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA)	9 punten
6.	René Adriaenssens-Kamiel De Kuysscher (BEL)	8 punten[7]
7.	Daniel Dousset-Marcel Bareth (FRA)	4 punten
8.	Roger Queugnet-Pierre Challeau (FRA)[8]	3 punten

5 Dit is de tijd opgegeven in Het Belang van Limburg. In de Gazet van Antwerpen geeft men 2h08'05".
6 Beter bekend als Paul Maye.
7 Op het forum van Mémoire du Cyclisme (http://www.memoire-du-cyclisme.eu/SMForum/index.php?topic=7124.0) wordt 6 punten gegeven.
8 Op het forum van Mémoire du Cyclisme (http://www.memoire-du-cyclisme.eu/SMForum/index.php?topic=7124.0) wordt het koppel Roger Queugnet-Dominique Forlini (FRA) gegeven.

op 2 ronden

9.	Wim van Est-Kees Pellenaars (NED)	9 punten[9]
10.	Arthur Sérès-Adolphe Prat (FRA)	6 punten
11.	Georges Delescluse-Jean Le Nizerhy (FRA)	5 punten
12.	Jean Goujon-Roger Le Nizerhy (FRA)	0 punten

op 3 ronden

Ex-aequo:

13.	Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)	0 punten
	Roger Piel-Victor Pernac (FRA)[10]	0 punten
	Marcel Lasne-Henri Capelli (FRA)	0 punten

op 4 ronden

16.	Pierre Challeau-Raymond Garcia (FRA)[11]	0 punten
17.	Jean Texier-Léon Testu (FRA)	0 punten

3de Manche (30 oktober 1949 Zürich) 100 km, afgelegd in 2h05'32"

1.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	68 punten

Op 1 ronde

2.	Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA)	114 punten
3.	Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)	88 punten
4.	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	35 punten

Op 2 ronden

5.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	36 punten[12]

Op 3 ronden

6.	Fritz Schär-Ernst Stettler (SUI)	32 punten[13]

Op 4 ronden

7.	Oscat Plattner-Jean Roth (SUI)	30 punten
8.	Walter Diggelmann-Walter Zehnder (SUI)	29 punten

Op 5 ronden

9.	Gottfried Keller-Eugen Kamber (SUI)	25 punten
10.	Gottfried en Leo Weilenmann (SUI)	7 punten

Op 6 ronden

11.	Pietro Tarchini-Carlo Lafranchi (SUI)	10 punten
12.	Max Meier-Hans Hutmacher	7punten

9 Op het forum van Mémoire du Cyclisme (http://www.memoire-du-cyclisme.eu/SMForum/index.php?topic=7124.0) wordt 6 punten gegeven aan Van Est-Pellenaars en 9 punten aan Sérès-Prat. Radsport geeft 10 punten aan Van Est-Pellenaars en 9 punten aan Sérès-Prat.

10 Op het forum van Mémoire du Cyclisme (http://www.memoire-du-cyclisme.eu/SMForum/index.php?topic=7124.0) wordt aangegeven dat Roger Piel alleen eindigde (idem in Radsport) en Pernac opgaf (niet vermeld in Radsport)

11 Enkel op het forum van Mémoire du Cyclisme (http://www.memoire-du-cyclisme.eu/SMForum/index.php?topic=7124.0) wordt deze ploeg vermeld.

12 Volgens het Belang van Limburg 31 punten.

13 Volgens het Belang van Limburg 44 punten.

4de Manche (5 november 1949 Antwerpen) 100 km, afgelegd in 2h03'21"

1. Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
3. Lucien Acou-René Adriaenssens (BEL)
4. Albert Ramon- Odiel Van den Meerschaut (BEL)

Op 1 ronde

5. Julien Janssens-Joseph De Beuckelaer (BEL)
6. Arie van Vliet-Gerrit Boeijen (NED)
7. Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)
8. Stan Ockers-Lucien Gillen (BEL/LUX)
9. Theo Middelkamp-Gerard Buyl (NED/BEL)
10. Ernest Sterckx-Marcel Hendrikx (BEL)
11. Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)
12. Rik Bauwens-Robert Fruythof (BEL)

Op 2 ronden

13. Karel De Baere-Frans Van Looveren (BEL)
14. Wim van Est-Henk Lakeman (NED)
15. Ernest Thijssen-Maurice Depauw (BEL)
16. Jacques Girard-Roger Reynes (FRA)

Op 3 ronden

17. Eugene Vanroosbroeck-Alfons Wouters (BEL)

5de Manche (06 november 1949 Parijs) 100 km, afgelegd in 2h07'35" 4/5[14]

1. Pierre Roux-Jean Pieters (FRA)	5 punten
2. Jean Goujon-Roger Le Nizerhy (FRA)	5 punten
3. Georges Delescluse-Jean Le Nizerhy (FRA)	5 punten
4. Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA)	5 punten
5. Arthur Sérès-Adolphe Prat (FRA)	2 punten
Op 1 ronde	
6. Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)	17 punten
7. Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)	12 punten
8. Daniel Dousset-Marcel Bareth (FRA)	11 punten
9. Roger Queugnet-Dominique Forlini (FRA)	7 punten
Op 3 ronden	
10. Robert Mignat-Georges Guillier (FRA)	13 punten
11. Jacques Girard-Roger Reynes (FRA)	2 punten
12. Francis Grauss-Gaston Dujay (FRA) en	
Jean Maye-Pierre Challeau (FRA)	0 punten
Op 4 ronden	
13. Fritz Schär-Ernst Stettler (SUI)	7 punten

14 Enkel Radsport vermeldt deze wedstrijd als een manche voor het Europees kampioenschap. Het Belang van Limburg gebruikt ook deze uitslag voor de einduitslag na de twaalf manches.

Op 5 ronden

14. Marcel Lasne-Jean Vervialle (FRA)
en Raoul Breuskin-Joseph Adams (BEL) 0 punten

Op 6 ronden

15. Aimé Landrieux-Raymond Garcia (FRA) 0 punten

Verwarring alom! Vier koppels eindigen in dezelfde ronde met hetzelfde puntenaantal. In dit geval is de winnaar het koppel dat zich in de laatste sprints het sterkst toont. Het toeval wou dat geen enkel van de 4 koppels in de eindsprinten punten verzameld had en de commissarissen oordeelden dan dat de eerste plaats werd toegekend aan het koppel dat in de beginfase de meeste sprints won en zo kwam men uit op het koppel Roux-Pieters[15]. Roux-Pieters wonnen 1 klassementsspurt, Goujon-Le Nizerhy werden 1 x 2de, Delescluse-Le Nizerhy 2 x 3de en Godeau-Bouvard 1 x 5de.

Godeau-Bouvard lagen bij het einde met geringe voorsprong op kop en zouden dus als winnaars moeten aanzien worden volgens Radsport, maar: “Quod non est in actis, non est in mundo” of: “Wat niet in de akte staat, bestaat niet op de wereld” of : “Reglement gaat voor logica”.

6de Manche (20 november 1949 Gent) 100 km, afgelegd in 2h06’52”

1. Albert Ramon- Odiel Van den Meerschaut (BEL)

Op 1 ronde

2. Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)
3. Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)
4. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)
5. Achiel Bruneel–Guy Lapébie (BEL/FRA)
6. Arsène Ryckaert–Fernand Spelte (BEL)
7. René Adriaenssens-Kamiel De Kuysscher (BEL)

Op 2 ronden

8. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
9. Achiel De Backer-Roger De Corte (BEL)

Op 4 ronden

10. Jacques Girard-Roger Reynes (FRA)

Op 5 ronden

11. Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)

Op dezelfde dag was er in Parijs ook een ploegkoers over 100 km, afgelegd in 2h08’04”4/5. Maar deze wedstrijd was dus geen onderdeel van de manches voor het Europees kampioenschap.

1. *Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)* *34 punten*
2. *Jean Goujon-Roger Le Nizerhy (FRA)* *12 punten*
3. *Georges Delescluse-Jean Le Nizerhy (FRA)* *2 punten*

Op 1 ronde

4. *Arthur Sérès-Adolphe Prat (FRA)* *12 punten*

15 De uitleg over de bepaling van wie eindwinnaar werd, komt uit het verslag dat verscheen in Radsport. Hoe de ‘eerste’ en ‘laatste’ sprints bepaald werden is voor ons, redactieraad, nog altijd een raadsel.

5. Daniel Dousset-Marcel Bareth (FRA)	*6 punten*
6. Jean Maye-Pierre Challeau (FRA)	*4 punten*
Op 2 ronden	
7. Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA)	*7 punten*
8. Robert Mignat-Georges Guillier (FRA)	*5 punten*
9. Pierre Roux-Jean Pieters (FRA)	*1 punten*
10. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	*0 punten*
11. Roger Queugnet-Attilio Redolfi (FRA)	*0 punten*
12. Francis Grauss-Gaston Dujay (FRA)	*0 punten*
Op 3 ronden	
13. Raúl Rey-Jacques Moujica (ESP/FRA)	*7 punten*
14. Arie van Vliet-Gerrit Boeijen (NED)	*0 punten*
Op 4 ronden	
15. Oscar Plattner-Jean Roth (SUI)	*6 punten*
16. Marcel Lasne-Henri Capelli (FRA)[16]	*3 punten*
17. Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA)	*0 punten*
18. Robert Oubron-Gilbert Doré (FRA)	*0 punten*

7de Manche (26 november 1949 Antwerpen) 100 km, afgelegd in 2h02'17"[17]

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)

Op 2 ronden

2. Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)
3. Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)
4. Stan Ockers-Lucien Gillen (BEL/LUX)
5. Albert Ramon- Odiel Van den Meerschaut (BEL)
6. Ernest Sterckx-Marcel Hendrikx (BEL)

Op 3 ronden

7. Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)
8. Robert Naeye-Maurice Depauw (BEL)
9. Julien Janssens-Joseph De Beuckelaer (BEL)
10. Lucien Acou-Alfons Wouters (BEL)
11. Ernest Thyssen-Eugeen Vanroosbroeck (BEL)
12. Arie van Vliet-Gerrit Boeijen (NED)
13. René Adriaenssens-Kamiel De Kuysscher (BEL)

Op 4 ronden

14. Rik Bauwens-Robert Fruythof (BEL)
15. Leo Buyst-Theo Middelkamp (BEL/NED)
16. Wim van Est-Kees Pellenaars (NED)

Op 5 ronden

17. Achiel De Backer-Karel De Baere (BEL)

16 Radsport vermeldt Marcel Lasne-Raymond Garcia (FRA)
17 Dit is de tijd weergegeven in het Belang van Limburg. De Gazet van Antwerpen geeft 2h02'19".

Nadien volgde een lange nachttrip per trein naar Zürich alwaar men enkele uren voor de start van de 8ste kwalificatierit allicht vermoeid aankwam.

8ste Manche (27 november 1949 Zürich) 100 km, afgelegd in 2h03'15" 4/5

1.	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	103 punten
Op 1 ronde		
2.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	55 punten
3.	Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)	17 punten
Op 2 ronden		
4.	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	103 punten[18]
5.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	35 punten
6.	Gottfried Keller-Eugen Kamber (SUI)	35 punten
7.	Attilio Magnaguagno -Hans Hutmacher (SUI)	22 punten
8.	Hans Nötzli-Jean Roth (SUI)	10 punten
9.	Leo Weilenmann-Pietro Tarchini (SUI)	6 punten
Op 3 ronden		
10.	Fritz Schär-Ernst Stettler (SUI)	28 punten
11.	Max Meier-Hans Flückiger (SUI)	26 punten
Op 4 ronden		
12.	Walter Diggelmann-Walter Zehnder (SUI)	40 punten
13.	Wim van Est-Kees Pellenaars (NED)	13 punten

9de Manche (11 december 1949 Parijs) 100 km, afgelegd in 2h07'03" 1/5

1.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	17 punten
Op 1 ronde		
2.	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	13 punten
Op 2 ronden		
3.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)[19]	5 punten
Op 3 ronden		
4.	Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)	21 punten
5.	Jean Maye-Pierre Challeau (FRA)	5 punten
6.	René Adriaenssens-Kamiel De Kuysscher (BEL)	4 punten
7.	Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA)	3 punten[20]
Op 4 ronden		
8.	Pierre Roux-Jean Pieters (FRA)	9 punten
9.	Georges Delescluse-Jean Le Nizerhy (FRA)	5 punten
10.	Léon Testu-Pierre Rouchet (FRA)	2 punten
	en Francis Grauss-Henri Surbatis (FRA)	2 punten

18 Dit zijn de punten zoals in het Belang van Limburg gegeven. De Gazet van Antwerpen en Radsport geven 102 punten.

19 Volgens de Gazet van Antwerpen eindigden zij op een ronde.

20 Dit zijn de punten zoals in het Belang van Limburg gegeven. De Gazet van Antwerpen geeft 9 punten. Op het forum van Mémoire du Cyclisme (http://www.memoire-du-cyclisme.eu/SMForum/index.php?topic=7124.0) wordt 8 punten gegeven. Radsport geeft 0 punten.

12. Jacques Girard-Roger Reynes (FRA) 1 punten

Op 5 ronden

13. Jean Goujon-Roger Le Nizerhy (FRA) 11 punten
14. Robert Mignat-Georges Guillier (FRA) 4 punten
15. Daniel Dousset-Marcel Bareth (FRA) , 0 punten
    Émile Bruneau-Georges Souliac (FRA) 0 punten
    en Marcel Lasne-Hervé Capelli (FRA) 0 punten

Op 6 ronden

18. Arthur Sérès-Adolphe Prat (FRA) 0 punten

10de Manche (17 december Antwerpen) 100 km, afgelegd in 2h02'29"

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 17 punten

Op 1 ronde

2. Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)
3. Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)
4. Stan Ockers-Lucien Gillen (BEL/LUX)
5. Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)
6. Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)

Op 2 ronden

7. Albert Ramon- Odiel Van den Meerschaut (BEL)
8. Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)
9. René Adriaenssens-Kamiel De Kuysscher (BEL)
10. Ernest Thyssen- Prosper Depredomme (BEL)

Op 3 ronden

11. Arie van Vliet-Gerrit Boeijen (NED)
12. Robert Naeye-Fernand Spelte (BEL)
13. Achiel De Backer-Rik Bauwens (BEL)

Op 4 ronden

14. Joseph De Beuckelaer-August Van Mirlo (BEL)
15. Ernest Sterckx-Marcel Hendrikx (BEL)

11de Manche (8 januari Gent) 100 km, afgelegd in 144 min. 112 km 265"

1. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)

Op 2 ronden

2. Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)
3. Albert Ramon- Odiel Van den Meerschaut (BEL)
4. Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL)
5. Ernest Thyssen-Valère Ollivier (BEL)

Op 3 ronden

6. Stan Ockers-Lucien Gillen (BEL/LUX)[21]

Op 5 ronden

7. Henri Tytgat (BEL) (alleen)

Op 6 ronden

8. Robert Naeye-Gerard Buyl (BEL)

Op 7 ronden

9. Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)
10. Eugène Alpaerts-Albert Lambert (BEL)

Op 9 ronden

11. Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)

Op 10 ronden

12. Albert Sercu-Fernand Spelte (BEL)
13. Declercq-Vanderveken[22]

12de Manche (8 januari Zürich) 100 km, afgelegd in 2h04'47"[23]

1.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	83 punten
Op 1 ronde		
2.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	84 punten
3.	Gottfried Keller-Eugen Kamber (SUI)	62 punten
Op 3 ronden		
4.	Attilio Magnaguagno -Hans Hutmacher (SUI)	44 punten
5.	Oscar Plattner-Jean Roth (SUI)	42 punten
6.	Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA) en Max Meier-Hans Born (SUI)	36 punten
8.	Walter Diggelmann-Walter Zehnder (SUI)	32 punten
9.	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	27 punten
Op 4 ronden		
10.	Hans Nötzli-Hans Flückiger (SUI)	13 punten
11.	Leo Weilenmann-Pietro Tarchini (SUI)	11 punten
Op 4 ronden		
13.	Kamiel De Kuysscher-Louis De Bruycker (BEL)[24]	1 punten
Op 5 ronden		
14.	Fritz Schär-Ernst Stettler (SUI)	0 punten

Er verscheen een eindklassement na de 12 manches in het Belang van Limburg van 12 januari 1950. Daar staan echter een paar foutjes in. Hierna volgt de juiste tabel.

21 Dit is de uitslag zoals vermeld in het Belang van Limburg. In de Gazet van Antwerpen staat op 3 ronden als 5de Stan Ockers-Lucien Gillen en als 6de Ernest Thyssen-Valère Ollivier.
22 In de Gazet van Antwerpen staat dit koppel als 14de.
23 Dit is de tijd weergegeven in het Belang van Limburg. De Gazet van Antwerpen geeft 2h04'49".
24 In Illustrierter Radsportexpress heeft men het over Kamiel De Kuysscher-René Adriaenssens.

		Gent 1	Parijs 1	Zürich 1	Antwerpen 1	Parijs 2	Gent 2	Antwerpen 2	Zürich 2	Parijs 3	Antwerpen 3	Gent 3	Zürich 3	Totaal	Tellende 'beste 3)
1	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	8		10	9		4	10	9	10	10		9	**79**	**30**
2	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	10	8						7	9		9		**43**	**28**
3	Albert Ramon-Odiel Van den Meerschaut (BEL)	9			7		10	6			4	8		**44**	**27**
4	Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)				10	5	8	8			5			**36**	**26**
5	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	5		7			9		10		6		2	**39**	**26**
6	Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)	3		8		7	6	9		7	8	2		**50**	**25**
7	Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	7					7					10		**24**	**24**
8	Hugo Koblet-Armin von Buren (SUI)			6					6	8			10	**30**	**24**
9	Stan Ockers-Lucien Gillen (BEL/LUX)				3			7			7	5 of 6		**22 of 23**	**22 of 23**
10	Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA)		6	9		7				4				**26**	**22**
11	Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)								8		9			**17**	**17**
12	René Adriaensens-Kamiel De Kuysscher (BEL)		5				5			5	2			**17**	**15**
13	Gottfried Keller-Eugen Kamber (SUI)			2					5				8	**15**	**15**
14	Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)	6			4		1	4			3			**18**	**14**
15	Pierre Roux-Jean Pieters (FRA)					10				3				**13**	**13**
16	Jacques Girard-Roger Reynes (FRA)		10				2							**12**	**12**
17	Attilio Magnaguagno-Hans Hutmacher (SUI)								4				7	**7**	**11**
18	Robert Mignat-Georges Guillier (FRA)		9			1				0				**10**	**10**
19	Georges Delescluse-Jean Le Nizerhy (FRA)					8				2				**10**	**10**
20	Oscar Plattner-Jean Roth (SUI)			4									6	**10**	**6**
21	Jean Gougon-Roger Le Nizerhy (FRA)					9								**9**	**9**
22	Lucien Acou-René Adriaensens (BEL)				8									**8**	**8**
23	Julien Janssens-Joseph De Beuckelaer (BEL)				6			2						**8**	**8**
24	Jean Maye-Attilio Redolfi (FRA)		7											**7**	**7**
25	Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL)											7		**7**	**7**
26	Arthur Sérès-Adolphe Prat (FRA)		1			6								**7**	**7**
27	Daniel Dousset-Marcel Bareth (FRA)		4			3								**7**	**7**
28	Jean Maye-Pierre Challeau (FRA)									6				**6**	**6**
29	Ernest Thyssen-Valère Ollivier (BEL)											6		**6**	**6**
30	Ernest Sterckx-Marcel Hendrikx (BEL)				1			5						**6**	**6**
31	Walter Diggelmann-Walter Zehnder (SUI)			3									3	**6**	**6**
32	Fritz Schär-Ernst Stettler (SUI)			5					1					**6**	**6**
33	Arie van Vliet-Gerrit Boeyen (NED)				5									**5**	**5**

		Gent 1	Parijs 1	Zürich 1	Antwerpen 1	Parijs 2	Gent 2	Antwerpen 2	Zürich 2	Parijs 3	Antwerpen 3	Gent 3	Zürich 3	Totaal	Tellende 'beste 3)
34	Arsène Ryckaert-Fernand Spelte (BEL)						5							**5**	**5**
35	Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA)												5	**5**	**5**
36	Kamiel De Kuysscher-Fernand Spelte (BEL)	4												**4**	**4**
37	Henry Tytgat (BEL) (alleen)											4		**4**	**4**
38	Max Meier-Hans Born (SUI)												4	**4**	**4**
39	Roger Queugnet-Pierre Challeau (FRA)		3											**3**	**3**
40	Robert Naeye-Maurice Depauw (BEL)							3						**3**	**3**
41	Hans Nötzli-Jean Roth (SUI)								3					**3**	**3**
42	Robert Naeye-Gerard Buyl (BEL)											3		**3**	**3**
43	Marcel Kint-Lucien Gillen (BEL/LUX)	2												**2**	**2**
44	Wim van Est-Kees Pellenaars		2											**2**	**2**
45	Theo Middelkamp-Gerard Buyl (NED/BEL)				2									**2**	**2**
46	Roger Queugnet-Dominique Forlini (FRA)					2								**2**	**2**
47	Achiel De Backer-Roger De Corte (BEL)						2							**2**	**2**
48	Julien Janssens-Joseph De Beuckelaer (BEL)							2						**2**	**2**
49	Leo Weilenmann-Pietro Tarchini (SUI)								2					**2**	**2**
50	René Adriaenssens-Arsène Ryckaert (BEL)	1												**1**	**1**
51	Gottfried Weilenmann-Leo Weilenmann (SUI)			1										**1**	**1**
52	Lucien Acou-Alfons Wouters (BEL)							1						**1**	**1**
53	Léon Tetsu-Pierre Rouchet (FRA)									1				**1**	**1**
54	Ernest Thyssen-Prosper Depredomme (BEL)										1			**1**	**1**
55	Eugène Alpaerts-Albert Lambert (BEL)											1		**1**	**1**
56	Hans Nötzli-Hans Flückiger (SUI)												1	**1**	**1**

Voor de afzonderlijke competities levert dit:

Gent:

		Gent 1	Gent 2	Gent 3	Totaal
1	Albert Ramon-Odiel Van den Meersschaut (BEL)	9	10	8	**27**
2	Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	7	7	10	**24**
3	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	10		9	**19**
4	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	5	9		**14**
5	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	8	4		**12**
6	Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)	3	6	2	**11**
7	Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)		8		**8**
8	Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)	6	1		**7**
9	Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL)			7	**7**
10	Ernest Thyssen-Valère Ollivier (BEL)			6	**6**
11	Stan Ockers-Lucien Gillen (BEL/LUX)			5 of 6	**5 of 6**
12	René Adriaenssens-Kamiel De Kuysscher (BEL)		5		**5**
13	Arsène Ryckaert-Fernand Spelte (BEL)		5		**5**
14	Kamiel De Kuysscher-Fernand Spelte (BEL)	4			**4**
15	Henri Tytgat (BEL) (alleen)			4	**4**
16	Robert Naeye-Gerard Buyl (BEL)			3	**3**
17	Jacques Girard-Roger Reynes (FRA)		2		**2**
18	Marcel Kint-Lucien Gillen (BEL/LUX)	2			**2**
19	Achiel De Backer-Roger De Corte (BEL)		2		**2**
20	René Adriaenssens-Arsène Ryckaert (BEL)	1			**1**
21	Eugène Alpaerts-Albert Lambert (BEL)			1	**1**

Antwerpen:

		Antwerpen 1	Antwerpen 2	Antwerpen 3	Totaal
1	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	9	10	10	**29**
2	Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)	10	8	5	**23**
3	Albert Ramon-Odiel Van den Meerschaut (BEL)	7	6	4	**17**
4	Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)		9	8	**17**
5	Stan Ockers-Lucien Gillen (BEL/LUX)	3	7	7	**17**
6	Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)	4	4	3	**11**

		Antwerpen 1	Antwerpen 2	Antwerpen 3	Totaal
7	Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)			9	**9**
8	Lucien Acou-René Adriaenssens (BEL)	8			**8**
9	Julien Janssens-Joseph De Beuckelaer (BEL)	6	2		**8**
10	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)			6	**6**
11	Ernest Sterckx-Marcel Hendrikx (BEL)	1	5		**6**
12	Arie van Vliet-Gerrit Boeyen (NED)	5			**5**
13	Robert Naeye-Maurice Depauw (BEL)		3		**3**
14	René Adriaenssens-Kamiel De Kuysscher (BEL)			2	**2**
15	Theo Middelkamp-Gerard Buyl (NED/BEL)	2			**2**
16	Julien Janssens-Joseph De Beuckelaer (BEL)		2		**2**
17	Lucien Acou-Alfons Wouters (BEL)		1		**1**
18	Ernest Thyssen-Prosper Depredomme (BEL)			1	**1**

Parijs:

		Parijs 1	Parijs 2	Parijs 3	Totaal
1	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	8		9	**17**
2	Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA)	6	7	4	**17**
3	Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)		7	7	**14**
4	Pierre Roux-Jean Pieters (FRA)		10	3	**13**
5	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)			10	**10**
6	René Adriaenssens-Kamiel De Kuysscher (BEL)	5		5	**10**
7	Jacques Girard-Roger Reynes (FRA)	10			**10**
8	Robert Mignat-Georges Guillier (FRA)	9	1	0	**10**
9	Georges Delescluse-Jean Le Nizerhy (FRA)		8	2	**10**
10	Jean Gougon-Roger Le Nizerhy (FRA)		9		**9**
11	Hugo Koblet-Armin von Buren (SUI)				**8**
12	Jean Maye-Attilio Redolfi (FRA)	7			**7**
13	Daniel Dousset-Marcel Bareth (FRA)	4	3		**7**
14	Arthur Sérès-Adolphe Prat (FRA)		6		**6**
15	Jean Maye-Pierre Challeau (FRA)			6	**6**
16	Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL)		5		**5**
17	Roger Queugnet-Pierre Challeau (FRA)	3			**3**
18	Wim van Est-Kees Pellenaars (NED)	2			**2**

		Parijs 1	Parijs 2	Parijs 3	Totaal
19	Roger Queugnet-Dominique Forlini (FRA)		2		**2**
20	Léon Testu-Pierre Rouchet (FRA)			1	**1**

Zürich:

		Zürich 1	Zürich 2	Zürich 3	Totaal
1	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	10	9	9	**28**
2	Hugo Koblet-Armin von Buren (SUI)	6	6	10	**22**
3	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	7	10	2	**19**
4	Gottfried Keller-Eugen Kamber (SUI)	2	5	8	**15**
5	Attilio Magnaguagno-Hans Hutmacher (SUI)		4	7	**11**
6	Oscar Plattner-Jean Roth	4		6	**10**
7	Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA)	9			**9**
8	Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)	8			**8**
9	Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)		8		**8**
10	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)		7		**7**
11	Walter Diggelmann-Walter Zehnder (SUI)	3	4		**7**
12	Fritz Schär-Ernst Stettler (SUI)	5	1		**6**
13	Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA)	5			**5**
14	Max Meier-Hans Born (SUI)			4	**4**
15	Hans Nötzli-Jean Roth (SUI)		3		**3**
16	Leo Weilenmann-Pietro Tarchini (SUI)		2		**2**
17	Gottfried Weilenmann-Leo Weilenmann (SUI)	1			**1**
18	Hans Nötzli-Hans Flückiger (SUI)			1	**1**

Volgens het oorspronkelijk reglement zouden volgende ploegen gekwalificeerd geweest zijn voor de finale in Zürich:

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) met 29 punten in Antwerpen
2. Albert Ramon- Odiel Van den Meerschaut (BEL) met 27 punten in Gent
3. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS) met 24 punten in Gent
4. Marcel Kint-Rik Van Steenbergen (BEL) met 23 punten in Antwerpen
5. Hugo Koblet- Armin von Büren (SUI) met 22 punten in Zürich
6. Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL) met 19 punten in Zürich
7. Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA) met 19 punten in Gent
8. Roger Godeau-Bernard Bouvard (FRA) met 17 punten in Parijs
9. Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA) met 17 punten in Antwerpen
10. Stan Ockers–Lucien Gillen (BEL/LUX) met 17 punten in Antwerpen

Het reglement was dus veranderd, maar in de praktijk leverde dit niets op. Het waren dezelfde 10 ploegen die zich kwalificeerden.

Maar Marcel Kint en Rik Van Steenbergen werden door hun Italiaanse baas Girardengo aangeworven voor een criterium aan de andere zijde van de Alpen, Alfred Strom en Reginald Arnold verkozen de Zesdaagse van Berlijn en Roger Godeau en Bernard Bouvard reisden naar New York af. In hetzelfde geval was Lucien Gillen terwijl Stan Ockers te Gent achter derny's optrad.

Vier koppels namen dus niet deel aan de finale. Ze werden zo goed als het ging door een tweede Belgische (Lucien Acou-Maurice Depauw) en een tweede Franse ploeg (Francis Grauss-Jean Goujon) vervangen terwijl verder van Zwitserse zijde alles wat maar enigszins met een fiets kon rijden opgetrommeld werd om het deelnemersveld aan te vullen.

Aldus kreeg men ten slotte volgende 13 ploegen:

Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)
Albert Ramon-Odiel Van den Meerschaut (BEL)
Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)
Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA)
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)
Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)
Francis Grauss-Jean Goujon (FRA)
Fritz Schär-Hans Nötzli (SUI)
Max Meier-Hans Born (SUI)
Walter Diggelmann-Walter Zehnder (SUI)
Attilio Magnaguagno-Hans Hutmacher (SUI)
Leo Weilenmann-Pietro Tarchini (SUI)

Finale (5 maart 1950 Zürich) over in 3 uur 141,805 km

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 25 punten

Op 2 ronden

2. Achiel Bruneel-Guy Lapébie (BEL/FRA) 41 punten

Op 3 ronden

3. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) 112 punten
4. Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL) 73 punten
5. Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA) 35 punten
6. Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL) 17 punten
7. Francis Grauss - Jean Goujon (FRA) 10 punten

Op 5 ronden

8. Albert Ramon- Odiel Van den Meerschaut (BEL) 51 punten
9. Max Meier-Hans Born (SUI) 18 punten

Op 6 ronden

10. Hans Nötzli (alleen)

Fritz Schär gaf op

Van de Zwitserse koppels Walter Diggelmann-Walter Zehnder, Attilio Magnaguagno-Hans Hutmacher en Leo Weilenmann-Pietro Tarchini is in de uitslag niets terug te vinden.

Schulte-Peters werden ook winnaar van het Europees Criterium.

Sprint

Het Europees Criterium sprint werd uitgevochten over drie manches waarna er een finale gereden werd. Er werd gereden in Frankrijk, België en Zwitserland. De puntenverdeling was 8-7-6-5-4-3-2-1 voor de eerste 8 renners. De titel ging naar de renner met het meest aantal punten na de vier manches.

Namen o.a. deel aan het toernooi:

- Milou Gosselin (BEL), titelverdediger, ex-Belgisch kampioen (en 4x 2de en 1x 3de)
- Regerend Wereldkampioen Reginald Harris (GBR), 2de op de Olympische Spelen en ex-Wereldkampioen bij de amateurs
- Arie van Vliet (NED) (ex-Wereldkampioen bij de amateurs en bij de profs (2x 2de en 1x 3de), ex-Europees kampioen en 10x nationaal kampioen),
- Zevenvoudig ex-Wereldkampioen Jef Scherens (BEL) (15 x Belgisch kampioen en 1x 2de en 1x 3de op WK)
- De nationale kampioenen:
    - Oscar Plattner (SUI) (3x nationaal kampioen en ex-Wereldkampioen bij de amateurs),
    - Italo Astolfi (ITA) (6x nationaal kampioen).
    - Louis Gérardin (FRA), (9x nationaal kampioen), ex-Wereldkampioen bij de amateurs (en bij de profs 3x 2de en 1x 3de)
    - Jan Derksen (NED), (2x nationaal kampioen), ex-Wereldkampioen bij de amateurs en bij de profs (en 1x 2de)
    - Raymond Pauwels (BEL), (1x nationaal kampioen)

In de Gazet van Antwerpen stond op 29 oktober 1949 een verslag van een Europees Criterium Snelheid dat doorgegaan was in Brussel. Misschien was Brussel van plan mee in te stappen in het toernooi, maar is er iets misgelopen (onenigheid bij de organisatoren?), in elk geval werd de uitslag van deze wedstrijd niet mee verrekend in de einduitslag van het Europees Criterium. Ook het aantal deelnemers, acht, kwam niet overeen met de klassieke 10 deelnemers.

De uitslag van deze wedstrijd wordt hier dan ook puur ter info meegegeven.

(29 oktober 1949 in Brussel)

Reeks 1: laatste 200 m in 12"1/5de

1. *Arie van Vliet (NED)*
2. *Jef Scherens (BEL)* — *op ½ lengte*

Reeks 2: laatste 200 m in 12"

1. *Raymond Pauwels (BEL)*
2. *Emile Gosselin (BEL)* — *op 1 lengte*

Reeks 3: laatste 200 m in 12"

1. *Reginald Harris (GBR)*
2. *Louis Gérardin (FRA)* — *op 1 wiel*

Reeks 4: laatste 200 m in 12”1/5de

1. *Jef Scherens (BEL)*
2. *Louis Gérardin (FRA)* *op 5 cm*

Reeks 5: laatste 200 m in 12”1/5de

1. *Arie van Vliet (NED)*
2. *Raymond Pauwels (BEL)* *op 10 cm*

Reeks 6: laatste 200 m in 12”

1. *Reginald Harris (GBR)*
2. *Emile Gosselin (BEL)* *1½ lengte*

Reeks 7: laatste 200 m in 11”4/5de

1. *Jef Scherens (BEL)*
2. *Emile Gosselin (BEL)* *op 5 cm*

Reeks 8: laatste 200 m in 12”2/5de

1. *Arie van Vliet (NED)*
2. *Louis Gérardin (FRA)* *op 1 wiel*

Reeks 9: laatste 200 m in 12”1/5de

1. *Reginald Harris (GBR)*
2. *Raymond Pauwels (BEL)* *op 20 cm*

Reeks 10: laatste 200 m in 12”2/5de

1. *Raymond Pauwels (BEL)*
2. *Louis Gérardin (FRA)* *op 1 lengte*

Reeks 11: laatste 200 m in 12”

1. *Arie van Vliet (NED)*
2. *Emile Gosselin (BEL)* *op 15 cm*

Reeks 12: laatste 200 m in 12”1/5de

1. *Reginald Harris (GBR)*
2. *Jef Scherens (BEL)* *op 3/4de lengte*

Reeks 13: laatste 200 m in 12”2/5de

1. Raymond Pauwels (BEL)
2. Jef Scherens (BEL) op 1 wiel

Reeks 14: laatste 200 m in 12”

1. *Emile Gosselin (BEL)*
2. *Louis Gérardin (FRA)* *op 1 lengte*

Reeks 15: laatste 200 m in 11”3/5de

1. *Reginald Harris (GBR)*
2. *Arie van Vliet (NED)* *op 5 cm*

Uitslag (winnaar 1 punt, verliezer 2 punten):

1.	*Reginald Harris (GBR)*	*5 punten*
2.	*Arie van Vliet (NED)*	*6 punten*
3.	*Raymond Pauwels (BEL)*	*7 punten*
4.	*Jef Scherens (BEL)*	*8 punten*
5.	*Emile Gosselin (BEL)*	*9 punten*
6.	*Louis Gérardin (FRA)*	*10 punten*

1ste Manche (27 november 1949 in Parijs)

Reeks 1: laatste ronde in 14”4/5de

1. Reginald Harris (GBR)
2. Georges Senfftleben (FRA)
3. Jef Scherens (BEL)

Reeks 2: laatste ronde in 15”1/5de

1. Jan Derksen (NED)
2. Italo Astolfi (ITA)
3. Pierre Iacoponelli (FRA)

Reeks 3: laatste ronde in 15”1/5de

1. Arie van Vliet (NED)
2. Emile Gosselin (BEL)
3. Émile Lognay (FRA)

Reeks 4: laatste ronde in 15”2/5de

1. Oscar Plattner (SUI)
2. Louis Gérardin (FRA)
3. Jacques Lanners (FRA)
4. Raymond Pauwels (BEL)

Herkansingen:

Reeks 1: laatste ronde in 15”

1. Jef Scherens (BEL)
2. Italo Astolfi (ITA)
3. Georges Senfftleben (FRA)
4. Pierre Iacoponelli (FRA)

Reeks 2: laatste ronde in 15”2/5de

1. Louis Gérardin (FRA)
2. Emile Gosselin (BEL)

3. Raymond Pauwels (BEL)
4. Émile Lognay (FRA)
5. Jacques Lanners (FRA)

Halve finale 1: laatste ronde in 14”4/5de

1. Arie van Vliet (NED)
2. Oscar Plattner (SUI)
3. Jef Scherens (BEL)

Halve finale 2: laatste ronde in 15”1/5de

1. Reginald Harris (GBR)
2. Jan Derksen (NED)
3. Louis Gérardin (FRA)

Herkansing: laatste ronde in 15”2/5de

1. Oscar Plattner (SUI)
2. Louis Gérardin (FRA)
3. Jan Derksen (NED)
4. Jef Scherens (BEL)

Finale: laatste ronde in 15”1/5de

1. Reginald Harris (GBR)
2. Oscar Plattner (SUI)
3. Arie van Vliet (NED)

4de tot en met 6de plaats:

4. Jef Scherens (BEL)
5. Jan Derksen (NED)
6. Louis Gérardin (FRA)

7de tot en met 10de plaats: laatste ronde in 14”4/5de

7. Émile Lognay (FRA)
8. Italo Astolfi (ITA)
9. Georges Senfftleben (FRA)
10. Emile Gosselin (BEL)

Tussenstand:

1.	Reginald Harris (GBR)	8 punten
2.	Oscar Plattner (SUI)	7 punten
3.	Arie van Vliet (NED)	6 punten
4.	Jef Scherens (BEL)	5 punten
5.	Jan Derksen (NED)	4 punten

Reg Harris, winnaar van de eerste manche.

6. Louis Gérardin (FRA) 3 punten
7. Émile Lognay (FRA) 2 punten
8. Italo Astolfi (ITA) 1 punt

2de Manche (3 december 1949 in Antwerpen)

Reeks 1: laatste 200 m in 12”

1. Jan Derksen (NED)
2. Louis Gérardin (FRA)

Reeks 2: laatste 200 m in 12”2/10de

1. Oscar Plattner (SUI)
2. Emile Gosselin (BEL)

Reeks 3: laatste 200 m in 12”3/10de

1. Jef Scherens (BEL)
2. Italo Astolfi (ITA)

Reeks 4: laatste 200 m in 12”2/10de

1. Arie van Vliet (NED)
2. Raymond Pauwels (BEL)

Reeks 5: laatste 200 m in 11”9/10de

1. Reginald Harris (GBR)
2. Frans Van Looveren (BEL)

Herkansing:

1. Emile Gosselin (BEL)
2. Frans Van Looveren (BEL)
3. Raymond Pauwels (BEL)
4. Louis Gérardin (FRA)
5. Italo Astolfi (ITA)

Halve finale 1: laatste 200 m in 12” 3/10de

1. Jan Derksen (NED)
2. Jef Scherens (BEL)
3. Reginald Harris (GBR)

Halve finale 2: laatste 200 m in 11” 5/10de

1. Arie van Vliet (NED)
2. Oscar Plattner (SUI)
3. Emile Gosselin (BEL)

Finale: laatste 200 m in 11”7/10de

Arie van Vliet (NED)

Jan Derksen (NED)

3de en 4de plaats: laatste 200 m in 12”1/10de

3. Jef Scherens (BEL)
4. Oscar Plattner (SUI)

5de en 6de plaats : laatste 200 m in 11”9/10de

5. Reginald Harris (GBR)
6. Emile Gosselin (BEL)

7de, 8ste en 9de plaats: laatste 200 m in 11”8/10de

7. Italo Astolfi (ITA)
8. Raymond Pauwels (BEL)
9. Frans Van Looveren (BEL)
10. Louis Gérardin (FRA)

Jan Derksen, tweede in de tweede manche, hier als Wereldkampioen in 1957.

Tussenstand

1.	Arie van Vliet (NED)	14 punten
2.	Reginald Harris (GBR) en Oscar Plattner (SUI)	12 punten
4.	Jef Scherens (BEL) en Jan Derksen (NED)	11 punten
6.	Italo Astolfi (ITA), Louis Gérardin (FRA) en Emile Gosselin (BEL)	3 punten
9.	Émile Lognay (FRA)	2 punten
10.	Raymond Pauwels (BEL)	1 punt

3de Manche (11 december 1949 in Zürich)

Reeks 1:

1. Arie van Vliet (NED)
2. Louis Gérardin (FRA)
3. Eugen Kamber (SUI)

Reeks 2:

1. Oscar Plattner (SUI)
2. Jef Scherens (BEL)
3. Émile Lognay (FRA)

Reeks 3:

1. Jan Derksen (NED)
2. Emile Gosselin (BEL)
3. Hans Flückiger (SUI)

Reeks 4:

1. Italo Astolfi (ITA)
2. Reginald Harris (GBR)
3. Jean Roth (SUI)

Herkansingen:

Reeks 1:

1. Jef Scherens (BEL)
2. Hans Flückiger (SUI)
3. Jean Roth (SUI)
4. Louis Gérardin (FRA)

Reeks 2:

1. Reginald Harris (GBR)
2. Emile Gosselin (BEL)
3. Émile Lognay (FRA)
4. Eugen Kamber (SUI)

Halve finale 1:

1. Arie van Vliet (NED)
1. Reginald Harris (GBR)
1. Italo Astolfi (ITA)

Halve finale 2:

1. Jan Derksen (NED)
1. Jef Scherens (BEL)
1. Oscar Plattner (SUI)

Herkansing:

1. Italo Astolfi (ITA)
2. Oscar Plattner (SUI)
3. Reginald Harris (GBR)
4. Jef Scherens (BEL)

Finale:

1. Arie van Vliet (NED)
2. Italo Astolfi (ITA)
3. Jan Derksen (NED)

4de tot en 6de plaats:

4. Reginald Harris (GBR)
5. Jef Scherens (BEL)
6. Oscar Plattner (SUI)

7de tot en met 10de plaats:

7. Émile Lognay (FRA)
8. Hans Flückiger (SUI)
9. Emile Gosselin (BEL)
10. Jean Roth (SUI)

Tussenstand

1.	Arie van Vliet (NED)	22 punten
2.	Reginald Harris (GBR) en Jan Derksen (NED)	17 punten
5.	Oscar Plattner (SUI) en Jef Scherens (BEL)	15 punten
7.	Italo Astolfi (ITA)	10 punten
8.	Émile Lognay (FRA)	4 punten
9.	Louis Gérardin (FRA) en Emile Gosselin (BEL)	3 punten
11.	Raymond Pauwels (BEL) en Hans Flückiger (SUI)	1 punt

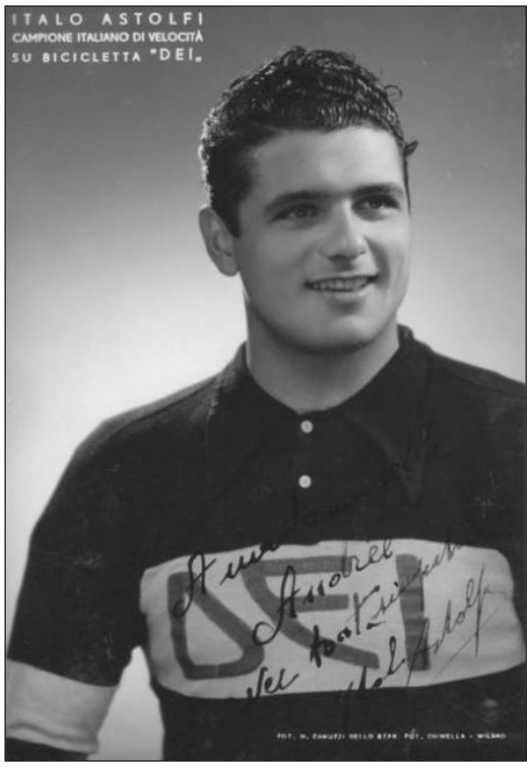

Italo Astolfi, tweede in de derde manche.

Finale (26 december 1949 Gent)

Vreemd genoeg namen maar 8 renners deel aan deze finale. Geen Reginald Harris aan de start, nochtans 2de in de tussenstand evenmin Émile Lognay, maar die had geen kans meer op een podiumplaats.

Reeks 1:

1. Oscar Plattner (SUI)

Emile Gosselin (BEL) op 1 lengte

Reeks 2:

1. Arie van Vliet (NED)
2. Italo Astolfi (ITA) op 2 lengten

Reeks 3:

1. Jef Scherens (BEL)
2. Louis Gérardin (FRA) op 1 wiel

Reeks 4:

1. Jan Derksen (NED)
2. Raymond Pauwels (BEL) op ½ lengte

Herkansing der verliezers:

1. Louis Gérardin (FRA)
2. Italo Astolfi (ITA)
3. Emile Gosselin (BEL)
4. Raymond Pauwels (BEL)

Reeks 5:

1. Arie van Vliet (NED)
2. Louis Gérardin (FRA) op 2 lengten

Reeks 6:

1. Jan Derksen (NED)
2. Oscar Plattner (SUI) op 1½ lengte

Reeks 7:

1. Jef Scherens (BEL)
2. Italo Astolfi (ITA) op ½ wiel

Herkansing der verliezers:

1. Oscar Plattner (SUI)
2. Louis Gérardin (FRA)
3. Italo Astolfi (ITA)

7de en 8ste plaats:

7. Emile Gosselin (BEL)
8. Raymond Pauwels (BEL)

5de en 6de plaats:

5. Louis Gérardin (FRA)
6. Italo Astolfi (ITA) op 2 lengten

Halve finale:

Reeks 1:

1. Jef Scherens (BEL)
2. Oscar Plattner (SUI)

Reeks 2:

1. Arie van Vliet (NED)
2. Jan Derksen (NED)

3de en 4de plaats:

3. Jan Derksen (NED)
4. Oscar Plattner (SUI) op ½ wiel

Finale: laatste ronde in 9”4/5de

1. Arie van Vliet (NED)
2. Jef Scherens (BEL) op 1 wiel

Arie van Vliet, winnaar van de finale.

Eindstand:

1.	Arie van Vliet (NED)	30 punten
2.	Jan Derksen (NED)	23 punten
3.	Jef Scherens (BEL)	22 punten
4.	Oscar Plattner (SUI)	20 punten
5.	Reginald Harris (GBR)	17 punten
6.	Italo Astolfi (ITA)	13 punten
7.	Louis Gérardin (FRA)	7 punten
8.	Émile Lognay (FRA)	4 punten
9.	Emile Gosselin (BEL)	5 punten
10.	Raymond Pauwels (BEL)	2 punten
11.	Hans Flückiger (SUI)	1 punt

Omnium

Op 11 december 1949 was er een Europees Kampioenschap omnium gepland in het Brussels Sportpaleis. Aangekondigde deelnemers waren Antonio Bevilacqua (ITA), Wim van Est (NED), Lucien Gillen (LUX) en Léon Jomaux (BEL). Dus een vrij beperkte deelnemerslijst en dan nam uiteindelijk Lucien Gillen niet eens deel.

Puntenkoers:

1ste klassement:

1. Léon Jomaux (BEL)
2. Wim van Est (NED)
3. Antonio Bevilacqua (ITA)

2de klassement:

1. Antonio Bevilacqua (ITA)
2. Wim van Est (NED)
3. Léon Jomaux (BEL)

3de klassement:

1. Antonio Bevilacqua (ITA)
2. Wim van Est (NED)
3. Léon Jomaux (BEL)

4de klassement:

1. Léon Jomaux (BEL)
2. Antonio Bevilacqua (ITA)
3. Wim van Est (NED)

5de klassement:

1. Wim van Est (NED)
2. Antonio Bevilacqua (ITA)
3. Léon Jomaux (BEL)

Uitslag:

1. Antonio Bevilacqua (ITA)	9 punten
2. Wim van Est (NED)	10 punten
3. Léon Jomaux (BEL)	11 punten

1 km

1. Wim van Est (NED)	1'09"
2. Léon Jomaux (BEL)	1'09"2/5de
3. Antonio Bevilacqua (ITA)	1'09"3/5de

Achtervolging

1. Wim van Est (NED)
2. Léon Jomaux (BEL) — ingelopen na 2 km 515 m (3'13")

1. Antonio Bevilacqua (ITA) — 6'46"
2. Léon Jomaux (BEL) — op 2 m

1. Wim van Est (NED)
2. Antonio Bevilacqua (ITA) — ingelopen na 2 km 420 m (2'54")

10 km achter derny

1. Wim van Est (NED) — 11'12"
2. Antonio Bevilacqua (ITA) — op 1 ronde
3. Léon Jomaux (BEL) — op 2 ronden

Eindklassement:

1. Wim van Est (NED) — 5 punten
2. Antonio Bevilacqua (ITA) — 8 punten
3. Léon Jomaux (BEL) — 11 punten

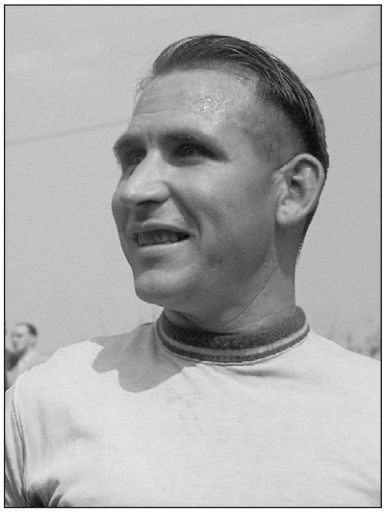

Wim van Est

Overzicht van de winnaars

Winterseizoen	Stayers	Kleine motoren	Ploegkoers	Sprint	Omnium
1945-46	Willy Michaux (BEL)	Edgar Decaluwe (BEL)	Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED)[25]		Rik Van Steenbergen (BEL)
1946-47	Willy Michaux (BEL)				
1947-48	Willy Michaux (BEL)			Arie van Vliet (NED)	
1948-49	Jacques Besson (SUI)		Gerrit Schulte-Gerrit Boeijen (NED)	Emile Gosselin (BEL)	
1949-50	Raoul Lesueur (FRA)		Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	Arie van Vliet (NED)	Wim van Est (NED)

(wordt vervolgd)

25 Het ging hier om een ploegomnium en niet om een ploegkoers.

Weetjes

In deze rubriek zijn we bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op wij zijn kritische lezers.

Beurzen

Wieler- en voetbalbeurs Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele- Delle (de zaal ligt achter de kerk).

08/06/2024 van 8.30u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Wieler- en voetbalbeurs Roosbeek in de Parochiezaal Roosbeek, Valkenberg, 3370 Boutersem.

30/06/2024 van 8.30u tot 13.00u

Info en reservaties: Johnny Wautraets: johnny.wautraets@telenet.be

---

Wieler- en voetbalbeurs Deinze in de Zaal De Rekkelinge, Desiré Delcroixstraat 1C.

21/09/2024 van 9.00u tot 12.30u

Na het verdwijnen van de beurzen in Hooglede en Gent een welkome gelegenheid in het Zuid-Westen van België voor de verzamelaars uit die regio. Dat is wel gebleken gelet op de overweldigende belangstelling op de eerste beurs in 2023.

Noteren dus in de agenda.

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Voetbal- en wielerbeurs Heusden-Zolder in de Velodroom, Kerkstraat 155 (E314, afrit 27).

19/10/2024 van 8.30u tot 13.00u

Info en reservaties: Gilbert Vanoppen: hpc2000@skynet.be

Boeken

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg - Deel 2 1958-59 Van Looy en Gaul schitteren

Prijs: € 43,00 (per post plus verzendkosten € 7,00) via www.sportmediashop.nl

Auteurs: Patrick Feyaerts en Jan De Smet.

Formaat: A4 met harde kaft. 274 pagina's met vele foto's.

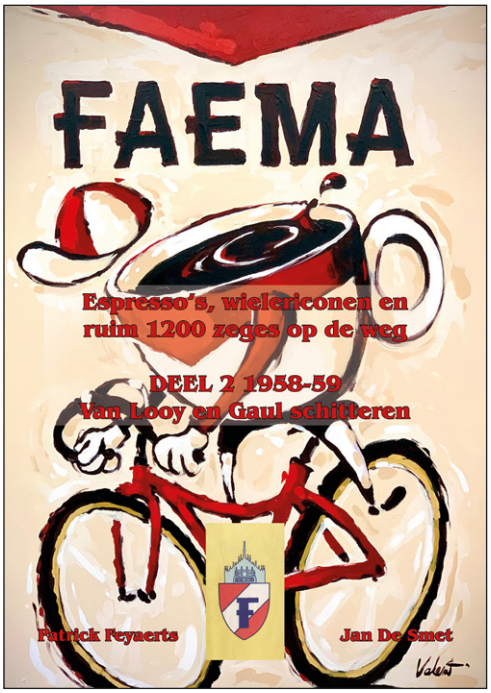

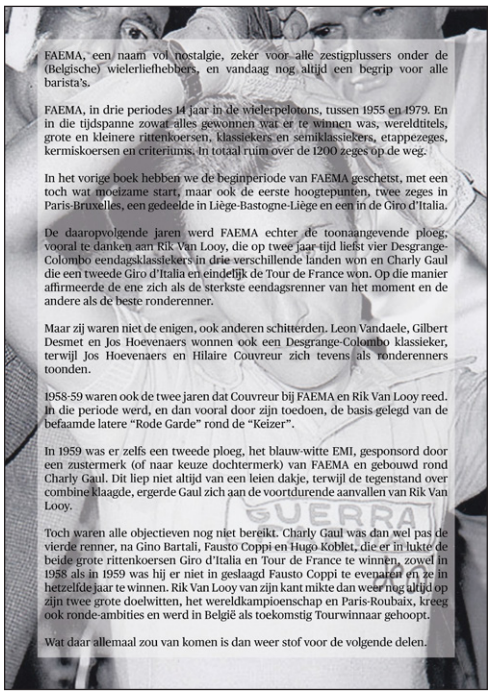
FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestigplussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die tijdspanne zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

In het vorige boek hebben we de beginperiode van FAEMA geschetst, met een toch wat moeizame start, maar ook de eerste hoogtepunten, twee zeges in Paris-Bruxelles, een gedeelde in Liège-Bastogne-Liège en een in de Giro d'Italia.

De daaropvolgende jaren werd FAEMA echter de toonaangevende ploeg, vooral te danken aan Rik Van Looy, die op twee jaar tijd liefst vier Desgrange-Colombo eendagsklassiekers in drie verschillende landen won en Charly Gaul die een tweede Giro d'Italia en eindelijk de Tour de France won. Op die manier affirmeerde de ene zich als de sterkste eendagsrenner van het moment en de andere als de beste ronderenner.

Maar zij waren niet de enigen, ook anderen schitterden. Leon Vandaele, Gilbert Desmet en Jos Hoevenaers wonen ook een Desgrange-Colombo klassieker, terwijl Jos Hoevenaers en Hilaire Couvreur zich tevens als ronderenners toonden.

1958-59 waren ook de twee jaren dat Couvreur bij FAEMA en Rik Van Looy reed.

In 1959 was er zelfs een tweede ploeg, het blauw-witte EMI, gesponsord door een zustermerk (of naar keuze dochtermerk) van FAEMA en gebouwd rond Charly Gaul.

Toch waren alle objectieven nog niet bereikt. Charly Gaul was dan wel pas de vierde renner, na Gino Bartali, Fausto Coppi en Hugo Koblet, die er in lukte de beide grote rittenkoersen Giro d'Italia en Tour de France te winnen, zowel in 1958 als in 1959 was hij er niet in geslaagd Fausto Coppi te evenaren en ze in hetzelfde jaar te winnen.

Wat daar allemaal zou van komen is dan weer stof voor de volgende delen.

Dit liep niet altijd van een leien dakje, terwijl de tegenstand over combine klaagde, ergerde Gaul zich aan de voortdurende aanvallen van Rik Van Looy. Rik Van Looy van zijn kant mikte dan weer nog altijd op zijn twee grote doelwitten, het wereldkampioenschap en Paris-Roubaix, kreeg ook ronde-ambities en werd in België als toekomstig Tourwinnaar gehoopt.

Vanderstuyft–Fritz, Arthur, Leon en Frederik–Vier generaties wielerhistorie

Prijs € 29,95 (per post plus verzendkosten € 4,00) via www.sportmediashop.nl

Auteurs: René Lux.

Formaat: A4 met harde kaft. 132 pagina's ruim geïllustreerd.

René Lux is een echte kleinzoon van de wielrenner Arthur Van Der Stuyft, langs moederszijde. De straffe verhalen kreeg hij van jongs af mee. Na het overlijden van zijn moeder Leontine (Leo) Van der Stuyft, kreeg hij een aantal postkaarten en privéfoto's van zijn wielergrootvader in handen. Met de jaren groeide deze verzameling met kranten, magazines, posters en postkaarten. Zo ontstond de droom om de wielerfamilie Vanderstuyft te eren met een boek, een straf stuk Belgische wielerhistorie over vier generaties renners die letterlijk en figuurlijk grenzen overstegen.

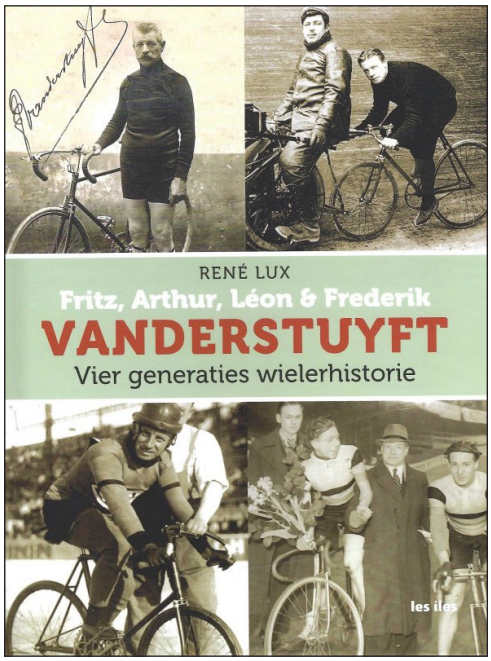

Gidon van Glorie: Tongerse wielerlegendes uit de naoorlogse periode - deel 1

Prijs: € 45,00 (per post plus verzendkosten € 8,00) via Stadsarchief Tongeren, Tongerse boekhandels en bij de auteur.

Auteur: Josy Deckers.

Formaat: A4 met harde kaft. 180 pagina's met vele kleurfoto's.

In 'Gidon van Glorie: Tongerse wielerlegendes uit de naoorlogse periode' nemen we u mee naar de gloriejaren van het Tongerse wielrennen. In de jaren 1950 bracht Tongeren een unieke generatie renners voort. Stuk voor stuk vedetten, wiens mooie, gekke, leuke, opmerkelijke en spraakmakende verhalen ons voor altijd zullen bijblijven. In deze uitgave komen acht renners aan bod: Marcel Vermeiren, Jean Vliegen, Gerard Deborre, Jozef Pansar, Jacques Schoubben, Raymond Vrancken, Roger Vandersmissen en Frans Schoubben.

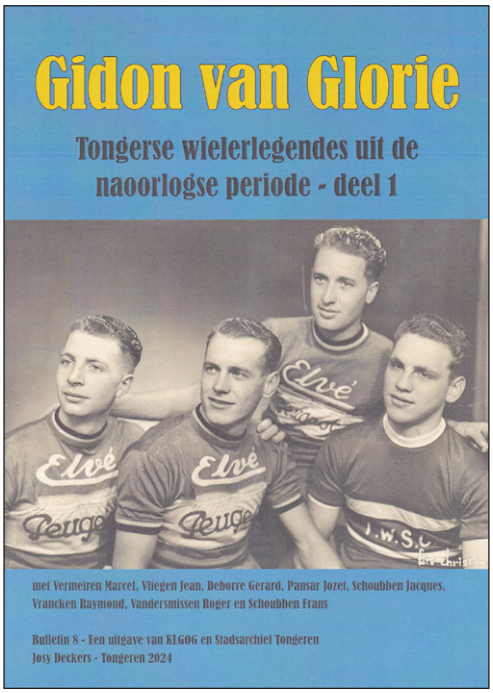

Henk Cornelisse–'Dat kan ik ook..;

Prijs: € 12,50 (exclusief verzendkosten) via de auteur via opdenvinken@gmail.com

Auteur: Gerrit Hulsing.

Formaat: Paperback 118 pagina's 118 pagina's op luxe mat/glanzend fotopapier.

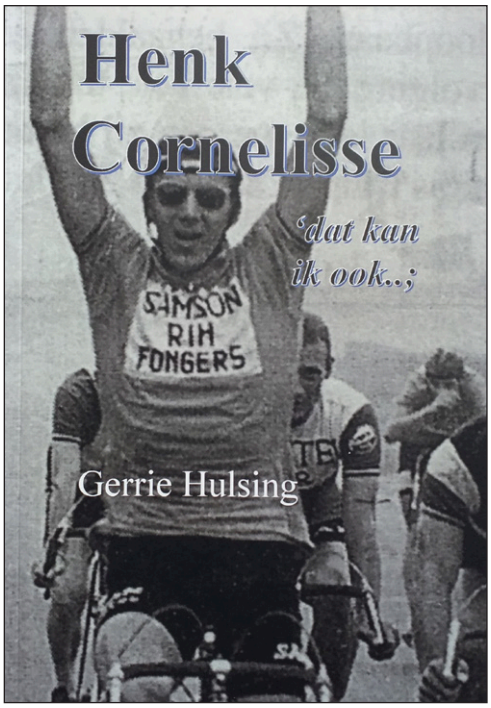

Lees in dit boek hoe de vroegere stratenmaker zijn gereedschap verruilde voor de racefiets en de koersen.

Lees hoe deze renner als 1e-jaars Amateur drie klassiekers won, zesde werd op het WK, en Brons op de Olympische Spelen.

En ook drie keer tweede zou worden op een NK en ook op de schaats ook twee keer een alternatieve Elfstedentocht volbracht!

Met een voorwoord van zijn zoon Michel Cornelisse!

En natuurlijk veel en veel meer...

Familiefeestje – Wielrenners en dichters lezen voor uit eigen werk in kippenrestaurant de Mollige Haan

Prijs: € 15,00 (per post plus verzendkosten € 4,00) via www.sportmediashop.nl

Formaat: 12,5 x 21 cm. 60 pagina's geïllustreerd.

Collectors item uit 2006. Gerrie Knetemann, Gerben Karstens, Rini Wagtmans, Richard Plugge, Gijs Zandbergen, Rien Boogerd e.a.

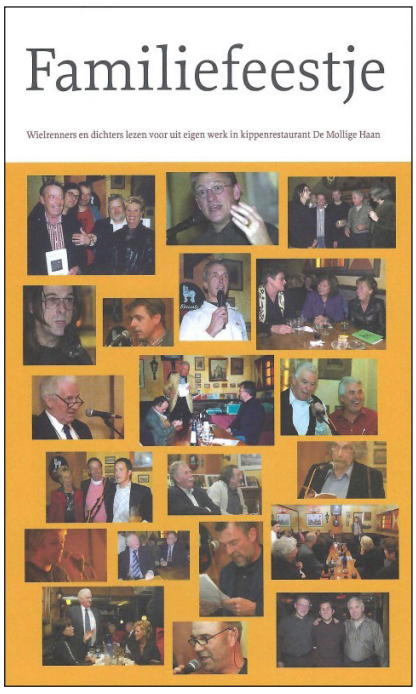

Opkomst dames wielrennen in Nederland in de zestiger jaren

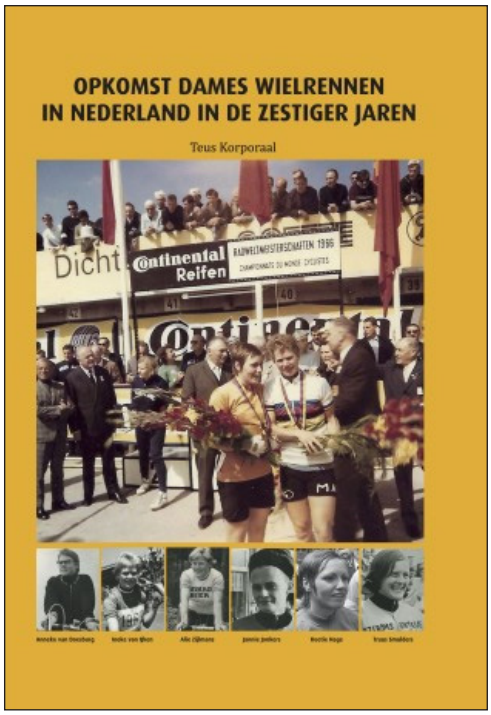

Prijs: € 24,99 (geen extra verzendkosten) via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteur: Teus Korporaal.

Formaat: A4 met harde kaft. 128 pagina's ruim geïllustreerd.

Zowel op de weg als in het veld zijn de Nederlandse dames van wereldklasse. Hoe anders is dat in het begin van de zestiger jaren van de vorige eeuw wanneer een aantal dames de moed verzamelt om op de racefiets te stappen. Ze worden uitgefloten, nageroepen en de pers is bepaald niet enthousiast om het mild te zeggen. Zelfs de K.N.W.U. besteedt geen aandacht aan de ontluikende fietsactiviteiten van de dames. Hoe moeizaam die eerste jaren gaan en hoeveel tegenwerking er is geweest kan de lezer terugvinden in dit boek. Toch laten de pioniersters het er niet bij zitten en komen tot de oprichting van de Nederlandse Dames Wielren Club. Nadat de vereniging koninklijk is goedgekeurd, kan ook de K.N.W.U. niet meer om de dames heen. In 1965 komt er het eerste Nederlandse kampioenschap en wordt kampioene Ineke van IJken afgevaardigd naar het wereldkampioenschap in Spanje. In meerdere plaatsen krijgen de dames ook hun wedstrijd samen met de amateurs, junioren en nieuwelingen. De Nederlandse wedstrijduitslagen in de periode 1964-1969 zijn eveneens in deze bundel opgenomen. In het midden van de jaren zestig verschijnen ook de Zeeuwse zusters Bella en Keetie Hage in het peloton. Die staan hun mannetje met als hoogtepunten driemaal het Nederlands kampioenschap voor Bella (1966, 1967, 1968) en de wereldtitel voor Keetie in het Italiaanse Imola in 1968.

Dit boek is een hommage aan de pioniersters van het eerste uur. Met een aantal van hen is teruggeblikt naar de zestiger jaren.

Waregem wielerstad. Zijn wielerclubs - Zijn 59 flandriens - Zijn organisaties

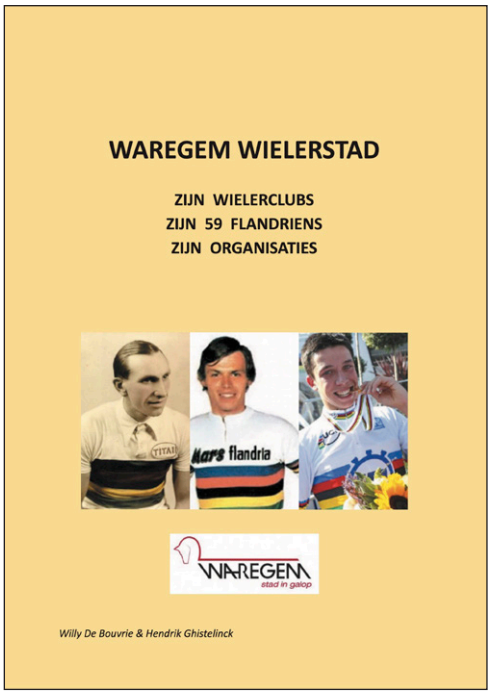

Prijs: € 30,00 verkrijgbaar via de auteur Willy De Bouvrie (+32 475 57 32 54).

Auteur: Willy De Bouvrie en Hendrik Ghistelinck.

Formaat: A4 met harde kaft. 192 pagina's ruim geïllustreerd.

Waregemse verhalen.

Met dit boek willen de auteurs de stad Waregem speciaal in de kijker plaatsen want door de inspanningen van het stadsbestuur en Waregem Vooruit kent men Waregem tot in de verste uithoeken!

Maar vergeet zeker ook de renners niet die schitterden op de diverse podia en zo de internationale pers haalden.

De auteurs hebben besloten om de opbrengst van het boek te schenken aan een goed doel. Als lid van het nieuwe heemkundig genootschap hebben ze ervoor gekozen om de opbrengst te schenken aan de Waregemse Verhalen.

De pubkaarten

Goldor-Hertekamp-Main d'Or

Voorkant:
Onderaan: Voornaam NAAM, (Woonplaats) 1969
Op de foto erelijst van 1969
Heel waarschijnlijk zijn slechts deze twee kaarten uitgegeven.

Rugzijde:
Zie foto hiernaast

Raymond STEEGMANS
Willy VEKEMANS

Raymond STEEGMANS (Hasselt) 1969

Willy VEKEMANS, Putte (Mechelen) 1969

Er zijn geen kaarten gekend van:

Brusselmans Jan
Cambré Emiel
Claes Georges
Cools Jan
Daelemans Tony
De Meester Lucien
Debosscher Willy
Desmet Marc
Ebo Franky
Ernst Edouard
Hill Norman
Schelfhout René
Scheys Alfons
Sersté José
Frans Kerremans
Lelangue Robert
Maes Willy*
Mariën Rik
Moonen Willy
Pauwels Marcel
Pauwels Romain
Pieters Johnny
Preziosi Carmine
Raes Erik*
Ronsmans Jean
Vanden Haesevelde Julien
Vangoidsenhoven Dany
Vanlancker Robert*

Sonck Etienne
Swaneveld Werner
Van Buynder Freddy
Van Dam Martin
Van de Walle Frans
Van den Bosch Lodewijk
Van den Bosch Reinhold
Van den Eynde Willy
Van Ginneken Marinus
Verlinde Gilbert
Verschueren Theo
Vrancken Herman
Vreys Pierre
Weckx Edouard
Wielandt Ernie
Zwaenepoel Jacques

Er zijn wel een aantal persoonlijke kaarten:

Frans Maes
Willy Maes (2 x)
Robert Vanlancker

Voor Goldor is er nog een extra verhaal te vertellen, er was eind 1969 namelijk sprake van een Goldor-Hertekamp-Novy-ploeg voor 1970. Zoals verderop aangetoond, waren er al (persoonlijke) foto's in de nieuwe truien gemaakt. De uitleg komt van Florent Vanvaerenbergh persoonlijk.

"Op het einde van het wielerseizoen 1969 gaf Main D'Or te kennen te stoppen als fietsleverancier van onze ploeg. Novy, dat na het opdoeken van PullOver Centrale op zoek was naar een hoofdsponsor kwam alzo bij ons (Goldor) terecht. De ploeg zou dus het seizoen 1970 ingaan als Goldor-Hertekamp-Novy. In de winter 1969-70 kreeg ik onverwacht een voorstel van het Italiaanse Magniflex om een gecombineerde Belgische-Italiaanse ploeg met wat meer internationale allure op poten te zetten. Ik bracht onmiddellijk Goldor op de hoogte en na overleg met Goldor, Hertekamp en Novy stapte ik over naar wat Magniflex-Hertekamp-Novy zou worden. Ik overtuigde de bazen van Goldor dat ze met Firmin Verhelst een goede opvolger voor mij zouden hebben. Voor Goldor werd het in 1970 dan Goldor-Fryns-Elvé. Met Magniflex zag ik de kans om meer op internationaal niveau te gaan werken."

Er bestaat dus minstens een persoonlijke foto van:

Ernie De Blaere
Roger Jochmans
Eric Raes

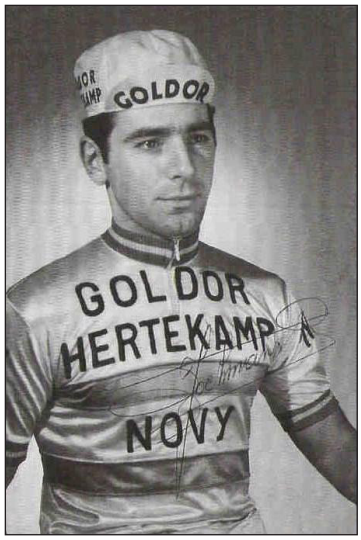

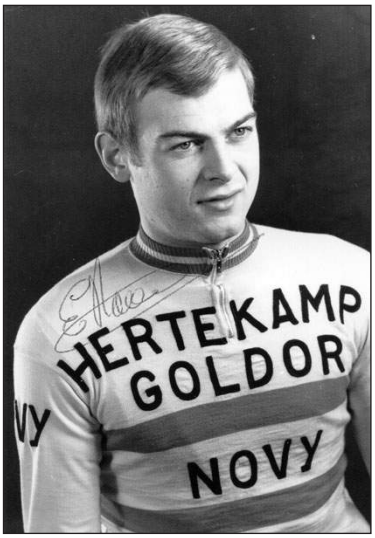

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Griss 2000

Voorkant:

Rechtsboven:

G.S.

GRIS 2000

VOORNAAM NAAM

Rugzijde:

Zie foto hiernaast

GIANFRANCO BIANCHIN

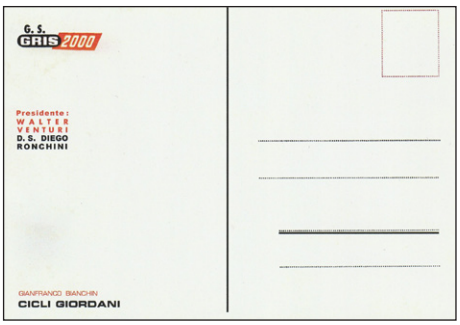

Het is niet zeker of onderstaande foto onderdeel is van een reeks of dat het een persoonlijke foto is.

Voorkant:

Onderaan: VOORNAAM NAAM

Rugzijde:

Blanco?

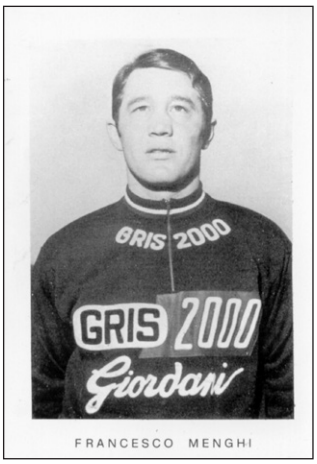

FRANCESCO MENGHI

Er zijn (nog) geen officiële kaarten gekend van:

Bianchi Amelio
Bramucci Giovanni
Carpanelli Cesarino
Cavalcanti Giovanni
Corti Angelo
De Lillo Domenico
Gaiardoni Sante
Gattafoni Amedeo
Giroli Tomasso
Martini Flavio
Mongardi Salvatore
Pigato Benito
Quintarelli Sandro
Spadoni Aroldo
Tartoni Giancarlo

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Holdsworth

Voorkant:
Bovenaan HOLDSWORTH Campagnolo
Op de foto rechts boven: VOORNAAM NAAM

Rugzijde:
Bovenaan HOLDSWORTH Campagnolo
Beschrijving van de renner en palmares
Uitleg over de trui
Contactgegevens Holdsworth

BOB ADDY
REG BARNETT
ALAN BRIDGES
ROGER NEWTON
DAVE NIE
LES WEST

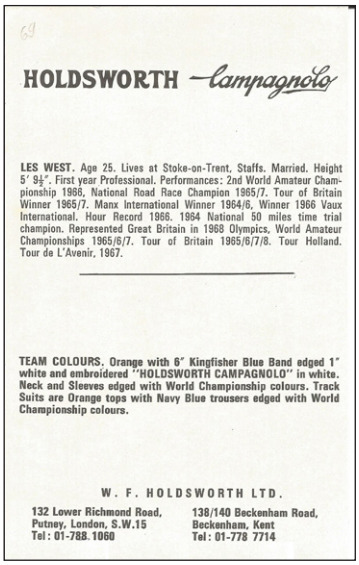

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

KAS-Kaskol

Voorkant:
Foto met daaronder Voornaam NAAM
S.D. KAS
Info drukkerij Foto ARQUÉ

Rugzijde:
Blanco

Eduardo CASTELLO
Carlos ECHEVERRIA
Sebastián ELORZA
Francisco GALDOS
Andrés GANDARIAS
Antonio GOMEZ DEL MORAL
José GOMEZ LUCAS
Aurelio GONZALEZ
Félix GONZALEZ
José Antonio GONZALEZ LINARES
Nemesio JIMENEZ
Santiago LAZCANO
Vicente LOPEZ CARRIL
Gabriel MASCARO
Gregorio SAN MIGUEL
Agustín TAMAMES
José Luis URIBEZUBIA
Luis ZUBERO

Er zijn (nog) geen officiële kaarten gekend van:

José Maria BASUALDO
Juan José SAGARDUY (het is niet duidelijk of hij voor KAS-Kaskol, La Casera-Peña-Bahamontes of Karpy reed).

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Mann-Grundig

In 1966 startte er een nieuwe reeks van Mann-Grundig pubkaarten die doorliep tot in 1970 (het einde van Mann-Grundig).

Bij zulke reeksen worden enkel de nieuwe foto's (van de nieuwe renners van dat jaar) opgesomd. Voor de andere renners werden dezelfde foto's van het jaar ervoor gebruikt.

Voorkant:

Foto met daaronder VOORNAAM NAAM

S.G. MANN GRUNDIG

Rugzijde:

Blanco

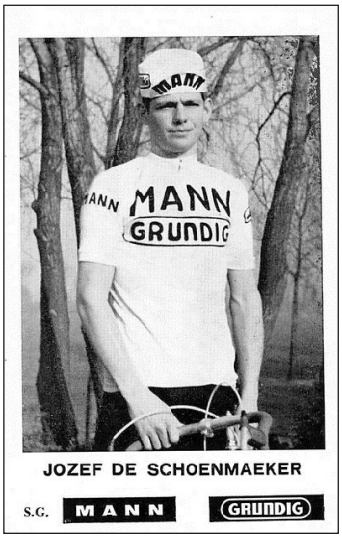

(namen zoals ze op de pubkaarten staan)

JOZEF DE SCHOENMAEKER

EDDY REYNIERS

HUGO VAN BUYNDER

Er zijn (nog) geen officiële kaarten gekend van:

ROGER CLAESSEN

MARCEL KUBACKI

MARC MICHIELS

CEES VAN DORST

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto.

Er bestaat een tweede reeks met gelijkaardige foto's[1], maar met een andere lay-out van de publiciteit voor Mann. Er staat publiciteit op de rugzijde.

Volgende kaarten zijn gekend:

RENÉ DEBIE

JOZEF DE SCHOENMAEKER

RONALD DE WITTE

WILLY IN 'T VEN

GEORGES PINTENS

ANDRÉ POPPE

EDDY REYNIERS

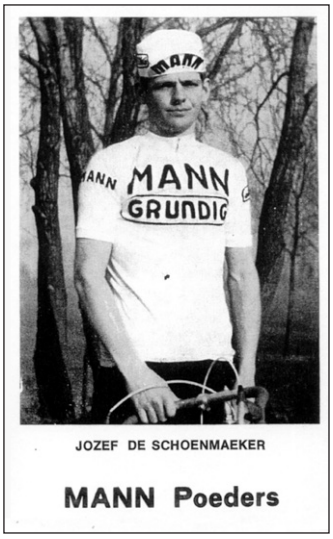

1 Eerlijkheidshalve moeten wij toegeven dat wij niet weten van welk jaar deze reeks stamt. De ons gekende kaarten zijn van renners die in 1969 en 1970 voor Mann reden. Maar dit garandeert niets.

WILLY VAN NESTE
DANIEL VANRYCKEGHEM
HERMAN VANSPRINGEL

Er zijn eveneens twee persoonlijke kaarten van Jaak Frijters.

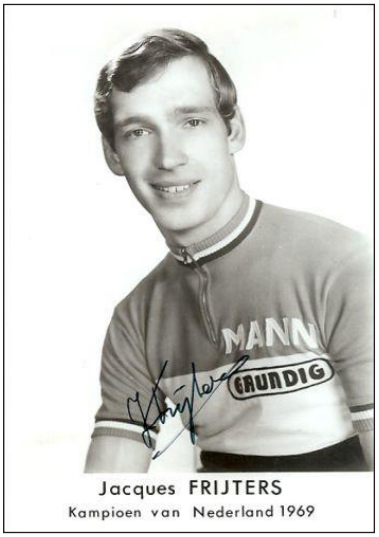

Ploegfoto's

S.G. - G.S. GOLDOR-HERTEKAMP - Main d'Or 1969

Staande-Debout : v.l.n.r./d.g.à.d. Verhelst Firm., Adj. Sportb./Dir. Adj., Flor. Van Vaerenbergh, Sportb./direct. Sport. Cour./renners : Verschueren Theo, Sonck Etienne, Wielant Ernie, Serste José, Weckx Eduard, Vande Walle Frans, Moonen Willy, Claes Georges, Brusselmans Jan, Van Goidsenhoven Danny, Scheys Alfons, Van Dam Martin, Steegmans Raymond, Maes Willy, Van Lancker Robert, Schelfhout Rene, Van Ginneken Marinus, Swaneveld Werner, Mr. André De Schepper, Directeur Hertekamp. Zittend/ass. : Vreys Pierre, Vanden Eynde Willy, Daelemans Tony, Vekemans Willy, Vrancken Herman, Cools Jan, Lelangue Robert, Preziosi Carmine, Hill Norman.

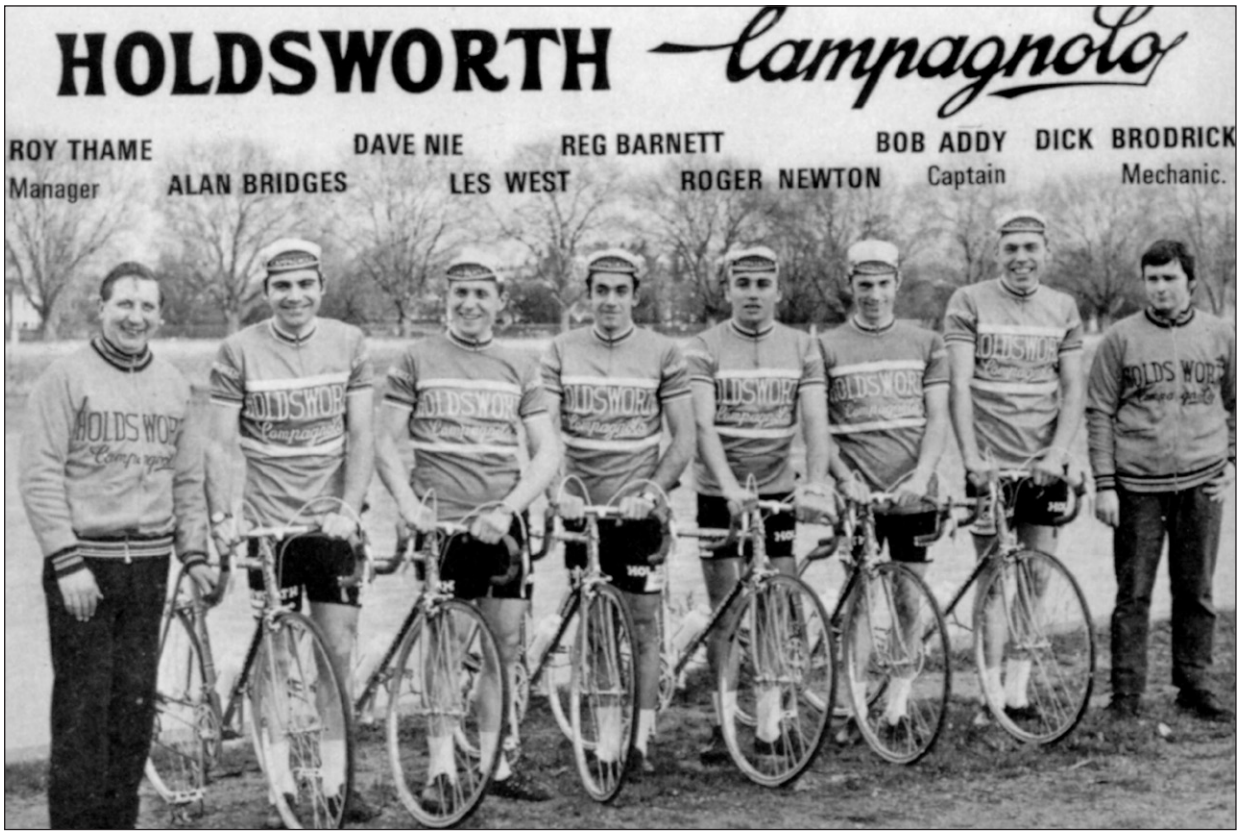
HOLDSWORTH
campagnolo
ROY THAME
Manager
ALAN BRIDGES
DAVE NIE
LES WEST
REG BARNETT
ROGER NEWTON
BOB ADDY
Captain
DICK BRODRICK
Mechanic.

TAMAMES - GOMEZ MORAL - LOPEZ CARRIL - LAZCANO - SAN MIGUEL - GOMEZ LUCAS - MASCARO - ZUBERO - GONZALEZ LINARES - LANGARICA
ECHEVERRIA - CASTELLO - JIMENEZ - GANDARIAS - ELORZA - A. GONZALEZ - GALDOS - F. GONZALEZ
S.D. KAS
EQUIPO CICLISTA 1969
Foto AROUE

De reeks

Omdat ik ervan uitga dat iedereen mijn boeken over de Belgische reeksen gekocht heeft zou ik hier een poging willen ondernemen om de Italiaanse, Franse, Nederlandse, Spaanse, Portugese en Duitse reeksen op te lijsten. Een immens werk, maar ik zou mij willen beperken tot de meest gekende reeksen, of liever die reeksen die nog enigszins gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Nederland:

Uitgever: De Vrijbuiter

Zwart-wit: 14 x 9 cm

Er bestaat ook een kleinere reeks van ? x ? cm, en een grotere reeks van ? x ? cm

Jaar van uitgave: 1955

Aantal foto's: 20 volgens de advertentie. Maar met de variante reeksen zijn het er uiteindelijk 30.

De reeks werd aangeboden in tijdschriften (o.a. Wielersport) en de foto's kostten 1 gulden per stuk.

<u>Rugzijde:</u>

Vrijbuiter (postkaartformaat)

HEMO (postkaartformaat)

Blanco (grote reeks)

Blanco (kleine reeks)

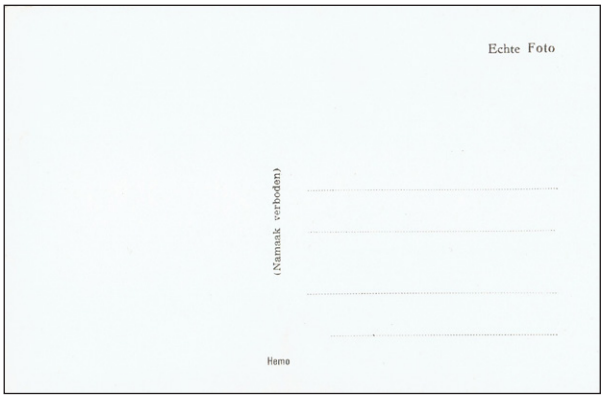

Adriaenssens
Bevilacqua
Bobet
Hans Dekkers
Henk Faanhof (1)
Henk Faanhof (2)
P. Haan
Harris
Sjefke Janssens
Hugo Koblet
Maurits Neyt
Jan Nolten (horizontale foto)
Muller
Plantaz
Jean Robic
Thijs Roks
Gerrit Schulte
Henri Smets
Suykerbuyk
H. v. Breenen
v.d. Brekel
Ward v. Ende
Wim van Est (1)
Wim van Est (2)
Kwiek v. Kerckhoven
Piet van Roon
G. Voorting (1)
G. Voorting (2)
W. Wagtmans
Woutje Wagtmans en Gilbert Bauvin

Truien van Sportverenigingen

door Jan Soens

Wij publiceren hierbij de – getekende – truien van de Belgische wielersportverenigingen uit de jaren 60. Meestal is dit op basis van foto's verschenen in kranten, in zwart-wit, en de bedoeling is om tot een volwaardig kleurenbeeld te komen, hetgeen in de jaren 60 onwaarschijnlijk, ja soms onmogelijk bleek. In theorie beperken wij ons tot de periode van 1945 tot 1980, om mee te gaan met de algemene leidraad van dit magazine.

Alle info omtrent de ontbrekende – en andere – jaren is welkom. Bedoeling blijft een zo groot mogelijk overzicht te bekomen van de truien van de diverse wielrennersverenigingen.

Wij weten ook wel dat de truien indertijd – en zeker bij liefhebbersploegen – niet standaard van opmaak waren. De alternatieven zijn dan ook legio. Maar alle info is welkom.

In dit nummer een derde reeks nl. W.S. Deurne.

Indien geen jaartal vermeld is, is het jaar onbekend en dan zouden wij graag enige respons daaromtrent krijgen van de lezers. Zo zou een volledig overzicht verkregen kunnen worden van de evolutie van de clubtruien.

Op vraag van lezers (en met de nodige documentatie) kunnen ook andere wielerclubs bekeken worden. Mailen kan naar redactie@waaierstijdschrift.be

W.S. Deurne

1961

1966-1971

1972-1974

1978-1979

Antoine Steyaert (19-6-1939 – 21-02-2023)

door Jean-Marie Schepens

Populaire Vinktenaar, succesrijke liefhebber en zeer beloftevolle onafhankelijke stopte op de drempel van een profbestaan.

Antoine Steyaert in actie in zijn typische stijl van kasseiflandrien. (Foto Collectie familie Steyaert)

Toelichting bij deze reportage: *"In 2019 contacteerde ik in de voorbereiding van het boek over Deinzenaar Henri 'Ritten' De Wolf een aantal tijdgenoten die met Henri gekoerst hadden of door hem gecoacht werden: o.m. Rik Van Looy, Willy Planckaert, Jean-Marie Leblanc, Maurice Dury, Hervé Vermeeren, Lucien De Brauwere, José De Cauwer, Marc De Block en … zo ook Antoine Steyaert, een van de favoriete trainingsmaten van De Wolf. Mijn schoonbroer Herman Vanden Broecke uit Deinze, ooit supporter van Steyaert, regelde een interview in april 2019. Antoine vertelde honderduit, niet alleen over 'Ritten Wolf', maar ook en vooral over zijn eigen koersleven, zo sappig en zo kleurrijk, dat het videogesprek smeekte om uitgeschreven te worden. Helaas, de schijf was volgelopen met de spraakwaterval en het einde van zijn wielertijd was niet geregistreerd. Inmiddels was WAAIERS geïnteresseerd in een opname van Steyaerts verhaal, maar de finishing touch diende alsnog gelegd te worden. Antoine was echter intussen overleden. Ik heb uiteindelijk het koersleven van Antoine kunnen voltooien met hulp van de beste getuige mogelijk, Antoine's zoon Patriek Steyaert, die er de nostalgische plakboeken van en over zijn vader bijhaalde. Dankzij hem hebben we het volledige plaatje van Antoine Steyaert van het begin tot en met het einde nu."*

De start van Antoine's carrière klinkt vertrouwd in de oren. Zo gegrepen uit toneelstukken zoals *"Ze zijn daar!"* of *"Moeder, waarom koersen wij?"* Het is Parochianenkoers op het dorp Vinkt. De 14-jarige Antoine wil wel eens testen hoe sterk hij is op de fiets, want hij *"kan goe mee de velo rijn!"* Hij mag niet van zijn pa, maar stiekem schrijft hij zich toch in en rijdt mee. Antoine rijdt de koers uit en is er blij mee. Minder blij is hij als hij thuiskomt en zijn vader hem de huid vol

scheldt en hem onmiddellijk naar bed stuurt! Dat was een slechte start, die tot op het einde een donkere schaduw op zijn wielerloopbaan zou werpen.

De piepjonge Antoine Steyaert bij de onderbeginnelingen met nog tuben rond de nek ca. 1956-57. (Foto Collectie familie Steyaert)

Antoine vertelde: "Op mijn vijftiende ben ik dan toch tegen mijn vaders zin begonnen met wielrennen in competitie, bij wat toen de onderbeginnelingen[1] heette. Pas op, daar reden ook gasten van 16-17 jaar mee en zelfs nog ouder. Officieel moest je vanaf je 15 nieuweling worden tot je 17, de dag dat je verjaarde moest je overgaan, van 17 tot 19 was je liefhebber en daarna onafhankelijke[2]. Als onafhankelijke kon je soms een toelating krijgen om bij de profs te rijden. Zo heb ik een vijftiental koersen (13, JMS) bij de profs meegereden als onafhankelijke. Ik had een keer een profkoers kunnen winnen, maar ik heb me toen laten uitkopen. Het was in Moorsele (02/08/1961), met meer dan 120 coureurs aan de start. Ik was er naartoe gefietst vanuit Vinkt en ik had maar vier supporters mee, o.m. Guillaume De Vreese en een 'gebuur' op zijn scooterke. Streekrenner Willy Truye, ooit Belgisch kampioen bij de onafhankelijken (1954), wou een van zijn laatste koersen per se winnen en was ontsnapt. Ik demarreerde erachter en kwam erbij. Hij wou eerst niet overpakken, maar na wat gezaag dan toch wel. Zijn sportbestuurder, Briek Schotte, kwam er naast rijden en we kwamen tot een overeenkomst: ik mocht al zijn 'priems' hebben voor 5.000 frank en om hem te laten winnen zou ik nog eens 5.000 frank krijgen, 10.000 in totaal. Die eerste heb ik gekregen, op de tweede schijf wacht ik nog. Jammer, want ik moest thuis alles afgeven, en ze zouden dat geld nooit kunnen achterhalen hebben. Diezelfde dag heb ik mijn kans gemist om bij een grote, buitenlandse profploeg te rijden. Gelijk ik gekomen was, reed ik weer naar Vinkt op mijn fiets, met een zakje op de rug met mijn prijzen erin. Plots stopt een auto met een Franse nummerplaat naast mij.

---

1 Dit waren eigenlijk de 'niet-aangeslotenen'.

2 Volgens de redactie van WAAIERS werd "van je 15de tot je 17de verjaardag bij de nieuwelingen" helemaal niet zo strikt toegepast, als dit reglementsartikel al bestond. Volgens ons was 15 jaar de vroegste aansluitingsleeftijd bij de B.W.B. Men kon voordien zolang men wou bij de niet-aangeslotenen blijven. Ook de zogenaamd verplichte overgang op 17 klopt niet met de realiteit. Volgens Rik Van Looy in een artikelenreeks in Humo (Humo nr. 1208 van 31 oktober 1963 p 91, Eindelijk beroepsrenner) mocht (maar niet moest) je tot je 18de jaar nieuweling blijven. Dit komt overeen met enkele verificaties die we gedaan hebben.
Zo bleef Rik Van Looy tot zijn 16de bij de niet-aangeslotenen en werd pas liefhebber toen hij al ruim 17 jaar en drie maanden was. Jos Wouters was al 16 jaar toen hij nieuweling werd en stapte over naar de liefhebbers toen hij ruim 17 en half was. Ook Eddy Merckx was al ruim 16 jaar toen hij bij de nieuwelingen debuteerde en was 17 en net geen maand toen hij nationaal kampioen in die categorie werd. Hij bleef nog minstens drie maand nieuweling, en waarschijnlijk zelfs tot in december.
De bewering dat men liefhebber bleef tot 19 jaar en dan onafhankelijke werd klopt helemaal niet, daar was helemaal geen regel over, men kon liefhebber blijven tot zijn 35 (nadien werd men verplicht veteraan). 20, 21 en zelfs ouder, was de gebruikelijke leeftijd om onafhankelijke te worden, uitzonderingen als Van Looy, Merckx, Wouters niet te na gesproken.
Volgens ons is er hier verwarring met de latere reglementering toen eerst de onafhankelijken afgeschaft werden en vervolgens de juniorencategorie (terug) in het leven geroepen werd. Toen was men nieuweling van 15 tot 17 en junior van 17 tot 19 en vervolgens liefhebber (en men kon een tijdlang pas beroepsrenner worden vanaf 22 jaar). Toen was de overgang inderdaad exact op de verjaardag, maar dat was pas een tiental jaren later in voege.

Wie zit daarin? Jacques Anquetil! Die toen voor Mercier reed[3]. De chauffeur spreekt mij aan in 't Frans, maar ik begreep het niet zo goed. Pas achteraf, heb ik daaruit opgemaakt dat ze mij vroegen om voor hun ploeg te rijden. Anquetil was op weg naar een koers of had hij mij zien rijden in Moorsele of er zelf deelgenomen? Enfin, ik had dus naar Mercier gekund, gelijk Willy Vanden Berghen in die tijd, maar 't is er dus niet van gekomen en ik ben bij Poeders Dr. Mann gaan rijden."

Volle ontbolstering bij de liefhebbers?

"Vanaf de liefhebbers begon ik geregeld mooie koersen te winnen, pas op ik heb in mijn laatste jaar bij de nieuwelingen ook 13 koersen gewonnen. Ge moet ook rekenen dat ik geen sprinter was, ik moest alleen toekomen of in een spurt met een man of vijf zes kon ik mij ook weren. En de staat van de weg speelde ook een grote rol: het waren meestal kasseiwegen. Daarop kon je 'nie rechte spurten', we moesten tegen 'den daver' zeker op ons zadel blijven zitten, ik heb nooit leren 'rechte spurten'. Veel goeie renners van mijn generatie, Ward Sels, Jos Wouters, Hugo Scrayen … waren allemaal sterke sprinters. Mijn entree bij de liefhebbers was niet mis: ik won mijn eerste twee koersen en was een keer derde. Vooral in mijn eigen Vinkt, deed de overwinning veel plezier (4 mei 1958): wij waren met vier weg, ik, Frans De Mulder, Albert Vande Moortel, ne rappen, en nog enen[4]. De ervaren De Mulder, had vooral oog voor de snelle Vande Moortel, en niet voor een groentje zoals ik. Zo kon ik mij sparen. En aan ''t Meieken', in de laatste draai, pakte ik de binnenkant en ik was ze voor. Dat jaar zou ik 13 (12, JMS) koersen winnen bij de liefhebbers. Ik heb 11 (9 JMS) jaar gekoerst en ik mag met mijn hand op mijn hart zeggen dat ik geen vijf keer na 9 uur 's avonds in bed heb gezeten. Ik heb er 100 % voor geleefd, er alles voor gedaan om op zuivere eigen kracht te koersen. Als we naar de cinema gingen in Deinze, was het altijd de matinee, ''s achternoens' dus, om op tijd in bed te kunnen zitten."

ZELFS DE BURGEMEESTER WAS ER BIJ...

Antoine Steyaert
de hoop van Vinkt

DAT ALLEN GRAAG MET ANTOINE STEYAERT OP HET PLAATJE KOMEN

Dit is een van de twee foto's die bewaard zijn waarop de vader met zoon Antoine Steyaert als renner staat. Vader Steyaert was op een onbegrijpelijke manier tegenstander van het feit dat zijn zoon wielrenner werd. De ondertitel van dit unieke knipsel is dan ook redelijk ironisch: "Dat allen graag met Antoine op het plaatje komen … ". V.l.n.r. staan moeder en vader Steyaert, burgemeester Roger Vercaemer, Antoine Steyaert, dagbladverkoper Alfons De Groote en zoon Adriën, oud-verkoper René De Keyzer, 'Peetje' Adolf De Wulf en twee jongere broers van Antoine. (Fotobron onbekend)

Het belang van de steun van thuis

"Het probleem was dat ik thuis geen steun kreeg. Mijn vader was tegen de koers. Hij kwam zelden of nooit naar de koers kijken, ik heb maar één foto waar ik met mijn vader op sta als

3 Hier moet de redactie van WAAIERS even tussenkomen. We weten dat het geheugen van ex-renners hen soms parten speelt. Hier dus blijkbaar ook want Jacques Anquetil reed nooit voor Mercier. In 1961 reed hij voor Helyett. Wie in 1961 wel voor Mercier reed was Raymond Poulidor. Maar of een van beiden in Moorsele aanwezig zou geweest zijn, valt te betwijfelen. De enige renner in de uitslag van Moorsele die een band met een van deze twee ploegen kon hebben was Etienne Vercauteren die in 1961 voor M. Kint-Mercier-BP-Hutchinson reed. De ploeg had zijn eigen trui, maar wel zo goed als helemaal identiek aan de normale Mercier-trui, behalve de toevoeging M. KINT helemaal bovenaan. Maar of de ploeg speciaal voor één renner een ploegwagen naar Moorsele zou afgevaardigd hebben is nog maar de vraag.
Nader onderzoek wees uit dat zowel Jacques Anquetil als Raymond Poulidor op 31/07/61 in Saint-Just-sur-Loire (Fr.) reden en op 03/08/61 de Boule d'Or de Monedières (Fr.). De kans dat zij op 02/08/61 zich in België bevonden na een wedstrijd in Moorsele lijkt ons dan ook onbestaande.
Ofwel vergiste Antoine Steyaert zich qua datum en deed het voorval zich voor na een andere wedstrijd, ofwel nam hij aan dat hij met Jacques Anquetil sprak, maar was het iemand anders.

4 Mogelijks Joseph Macharis die vierde werd in de uitslag.

renner. Wel werd ik op handen gedragen in mijn eigen dorp Vinkt. Ja, eigenlijk ook niet te verwonderen. Er was een bloeiende supportersclub, maar als er lotjes voor een steuntombola moesten worden verkocht, deed ik dat allemaal zelf. Ik ging zelf van huis tot huis en de mensen apprecieerden dat, “Ha, kijk onze coureur, dat is wel dat we hem eens van dicht zien en er een klapke mee kunnen doen”. Enfin, ik was populair mag ik zeggen, en ’t was gelijk mijn vader daar jaloers op was. Ik moest ook alles afgeven thuis, tot de laatste ‘priem’. Mijn moeder telde dat na, met nog een supporter en tot de laatste premie van 25 frank werd meegerekend. Een ander voorbeeld: Ik wilde Kortrijk-Galmaarden rijden (7/4/1962, 30ste, JMS), een mooie koers. Maar mijn vader wilde die dag per se een hoekje weiland omspitten om patatten te zetten. Ik heb daar staan graven van 7 uur ’s morgens tot 11 uur tot hij zei, “Als ge nog wilt koersen vandaag, is het tijd om u gereed te maken!” Of als ik te dikwijls bij Cecile (zijn toekomstige, JMS) geweest was, werd hij kwaad en was het van “Ik ga uwe velo in brokken zagen”. Kijk, ik ben ook speciaal vroeg getrouwd om thuis weg te zijn. Wij hadden zelfs nog geen huis om in te trekken. Wij zijn nog een tijdje bij een tante gaan wonen die ons steunde. Over die moeilijke tijd vult zoon Patriek later aan: “Mijn vader heeft duidelijk de steun van thuis gemist. Het is zeer nadelig als je niet alle steun krijgt die je verdient en nodig hebt. Toch is het later nog goedgekomen tussen mijn pa en zijn pa, mijn opa. Dat was als volgt gebeurd: op haar sterfbed had mijn ma hem gevraagd “Wilt ge mij beloven goed voor pa te zorgen?”. Hij heeft dat opgepakt en woord gehouden en alles gedaan voor zijn pa. Die kon niets meer misdoen. Hij was zijn god geworden!” Hoe het kan verkeren.”

In een typische outfit van de jaren ’50 trainingspak met pofbroek. (Foto Collectie familie Steyaert)

“Langs het tuinpad van mijn vader” zou Wim Sonneveld hierbij zingen, maar het is de moeder boven en zijn trouwste supporter onder, Gerard Tijtgat, die fier poseren met de succesvolle zoon en poulain, op het tuinpad naast de obligate volière uit de uit de jaren ’50-’60. (Foto’s Collectie familie Steyaert)

Over Ritten De Wolf: hij zat niet op zijn velo, hij hing er aan en er rond

“Ritten was mijn trainingsmaat. En op gebied van trainen was hij zeer correct: als hij zei, we doen vandaag 200 km, dan was het geen halve kilometer minder, eerder meer. Stipt qua afstand, maar qua tijd minder. We kwamen bij hem thuis samen om te starten om half negen, maar wie lag er nog in zijn bed? Ritten. Zijn ma moest hem oproepen “Rie, ze zijn hier al!” en hij moest nog eten. Enfin, ’t was meestal rond 9 uur dat we dan konden vertrekken.

Antoine Steyaert was van het begin een gerespecteerd renner bij V.C. Deinze. Op deze foto uit 1956 herkennen we op de voorste rijen v.l.n.r. bestuurslid Frits Verbrugge, Jacques De Boever, Georges De Winter, bestuurslid José Verleysen, Frans De Mulder, De Witte, Antoine Steyaert en Noël Van Vynckt. (Foto Collectie familie Steyaert)

Ik herinner mij ook nog een tumultueuze koers op Deinskoutere, de Grote Prijs Henri De Wolf voor liefhebbers met aankomst aan de café, voor zijn deur. De Vrieze[5], een grote slanke goede coureur uit Kruishoutem was weg met Ritten, die graag zijn eigen prijs zou gewonnen hebben. Ritten was overeengekomen met Vrieze, dat deze laatste niet zou spurten. Er was al wat discussie geweest tussen de twee supportersclans en ze hadden de meet moeten verleggen voorbij de café (aan ‘de buize’). Maar wat gebeurt? Vrieze spurt toch door en wint. Werd mij dat daar een regelrecht gevecht. Ritten heeft ‘den boekee’ van Vrieze helegans in stukken en brokken getrokken[6]. Henri was een speciale, onstuimig, maar ook een lepe. En hij zat niet op zijn velo, hij hing er aan en er rond!

In wedstrijden met hem gereden? Ik herinner mij er één van, in Tiegem, op het parcours waarop Van Steenbergen in ’57 wereldkampioen was geworden. We waren met 6 weg: Ritten, Jackie Boever, Frans De Mulder, Albert Van D’Huynslaeger, ik en nog enen. Ik mocht mij wat wegsteken en sparen bij die grote namen. Ik was liefhebber en zij het laatste jaar onafhankelijke.

5 Er was indertijd een Roger De Vrieze uit Olsene liefhebber.

6 Bij het op zoek gaan naar meer informatie over deze wedstrijd werden bij de liefhebbers drie wedstrijden in Deinze gevonden waarin Henri De Wolf tweede eindigde (datums zijn die van het verschijnen in de pers).
13/05/1957: 1ste Etienne De Coninck, 2de Henri De Wolf op 1 lengte.
05/08/1957: 1ste Emiel Verstraete (Ned), 2de Henri De Wolf.
04/08/1958: 1ste Arthur Claeys (Gent), 2de Henri De Wolf op ½ lengte.
Er werd geen wedstrijd gevonden waarbij een De Vrieze De Wolf klopte in Deinze.

Antoine Steyaert (links) naast zijn maat en trainingspartner Henri 'Ritten' De Wolf uit Deinze. (Foto Collectie familie Steyaert)

Op Tiegemberg stonden nadars zodat ge verplicht waart op de kasseien te rijden. Ze wisten niet dat kasseien mijn ding waren en ik heb ze kunnen kloppen in een spurt met zes.

Met Ritten heb ik altijd veel plezier gehad, zeker op een reis die we samen gemaakt hebben per trein naar Berlijn.

Nog straffe verhalen en beste herinneringen: zege tegen Beheyt, de ritzege te Bordeaux in de Ronde van de Toekomst en de huldiging in Vinkt, de zege in Zweden tegen de broers Pettersson …

Antoine Steyaert in de Belgische trui als enig ritwinnaar voor België. (Fotobron onbekend)

Ook in de Ronde van Limburg met aankomst in Lummen verliep het koersscenario zoals in Tiegem. Dichtbij de aankomst moesten we plots van de macadam afslaan in de laatste lijn voor de aankomst en die was in kasseien, wat we niet voorzien hadden. Benoni Beheyt had gevraagd de spurt aan te trekken, en dat deed ik bereidwillig, maar ik ging zo hard dat Beheyt eerlijk toegaf dat hij er onmogelijk nog over kon komen. Zijn moeder was woest en sloeg mij met haar 'sacoche' op mijn kop. Benoni heeft zijn ma moeten tegenhouden en uitleggen dat hij mijn wiel niet had kunnen houden op die kasseien. Met De Boever ben ik dan ook nog een toer tegengekomen. We sliepen toen nog bij de mensen thuis, geen sprake van hotels. 't Was bij een welgestelde aannemer en Jackie smijt zijn valies op het bed en 'sleert' met het tapijt onder het bed. Dat kwam zo hard aan dat hij 's anderendaags de koers niet heeft kunnen uitrijden. Met die mannen en De Wolf heb ik wel weinig

De schoonste foto uit het album : ritzege te Bordeaux in de Ronde van de Toekomst.

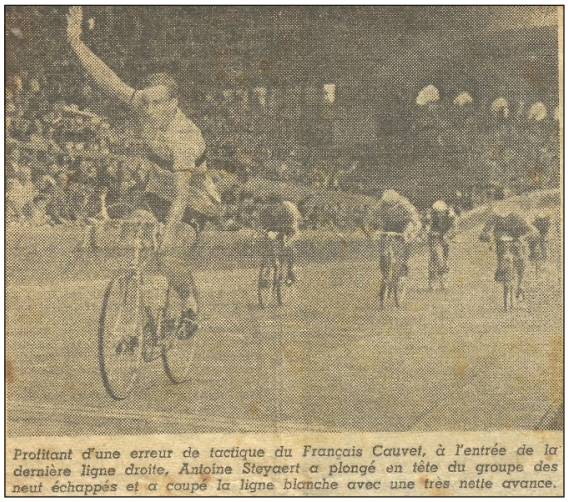
Profitant d'une erreur de tactique du Français Cauvet, à l'entrée de la dernière ligne droite, Antoine Steyaert a plongé en tête du groupe des neuf échappés et a coupé la ligne blanche avec une très nette avance.

De mooiste zege uit de loopbaan van Antoine Steyaert, de 11de rit in de Ronde van de Toekomst van 1961, Mont-de-Marsan - Bordeaux. Hij was de eerste Belg die dat toen presteerde. We geven een dubbel beeld omdat we het origineel missen en omdat het zeker de Franse commentaar onder het rechtse beeld relativeert als zou de zege te danken zijn aan een tactische blunder van de Fransman Couvet. Het komt ons voor dat Steyaert redelijk onbewistbaar de Polen Gawliczek en Gazda, en Jan Janssen meters uit het wiel heeft gespurt. (Fotobron onbekend)

Het was drievoudig ex-Tourwinnaar, Louison Bobet, die ritwinnaar Antoine Steyaert kwam feliciteren in Bordeaux. (Foto Het Volk)

samen gereden, zij waren onafhankelijken en ik liefhebber. Ik heb de kans om bij Mercier te rijden gemist, ik was nochtans al begonnen met Frans te leren met Assimil. Ik mocht dan rijden voor matrassen Wolmat met de latere radioreporter Mark Stassijns als sportdirecteur en ook Florent Vanvaerenbergh. Daarna kreeg ik een bescheiden contract bij de 'gele garde' van Poeders Dr. Mann met Frans Teugels als sportief directeur.

Mijn allerbeste souvenir is de ritzege in de 11de rit in de Ronde van de Toekomst in 1961, Mont-de-Marsan - Bordeaux. Van onze sportbestuurder, Lucien Acou, moest ik nochtans knechten voor de Belgische ploeg. Ik won er echter de spurt op de befaamde wielerbaan van Bordeaux voor twee Polen (Jozef Gawliczek en Stanislaw Gazda, JMS) en liet ook o.m. Jan Janssen achter mij.

Ik mocht de bloemen ontvangen uit de handen van drievoudig Tourwinnaar Louison Bobet. In de gazet maakten ze van mij toen een ronderenner, maar ik was toch meer geschikt voor klassiekers, tijdrijden en haalde zo ereplaatsen in kleinere ronden. Ik werd wel beter naarmate de wedstrijden langer waren, zowel in kilometers als in dagen. Het was waar wat ik zei in een

Een foto na zijn etappezege in de Ronde van Zweden. (Foto Collectie familie Steyaert)

Op 06-09-1959 wist Antoine Steyaert de langste rit (220 km), Vaernamo-Tranaas in de Ronde van Zweden te winnen. (Foto Collectie familie Steyaert)

Antoine Steyaert wordt Provinciaal Kampioen van Oost-Vlaanderen in 1960 in Melle. (Foto Collectie familie Steyaert)

krantenkop van toen “Als ge écht goed rijdt, kunt ge alles”, spurten, klimmen … Een leuke anekdote uit die tijd: mijn vrouw kwam mij met enkele supporters uit Vinkt afhalen in Parijs aan het einde van de Tour de l’Avenir. Ze hebben alle moeite van de wereld verkocht om tot bij mij te geraken en ze hebben mij amper gezien. Gelukkig heeft het grote dorpsfeest daarna alles goed gemaakt!

Ook in de Ronde van Zweden in 1959 heb ik de befaamde broers Pettersson, (Gösta, Erik, Sture en Tomas, JMS)[7], eens geklopt in de 6de rit (6 september 1959, JMS). Ook in de tijdrit

7 Dit klopt niet. In 1959 was Gösta Pettersson nog junior en nam dus niet deel aan de Ronde van Zweden. Sture en Erik waren op dat ogenblik nog geen renner. Tomas was in 1959 maar 12 jaar oud. In de Tour de l’Avenir van 1961 waar Antoine Steyaert de 11de rit naar Bordeaux won, werd Gösta Pettersson wel 6de.

Antoine Steyaert wordt voor de tweede keer Provinciaal Kampioen van Oost-Vlaanderen in 1961.
(Foto Collectie familie Steyaert)

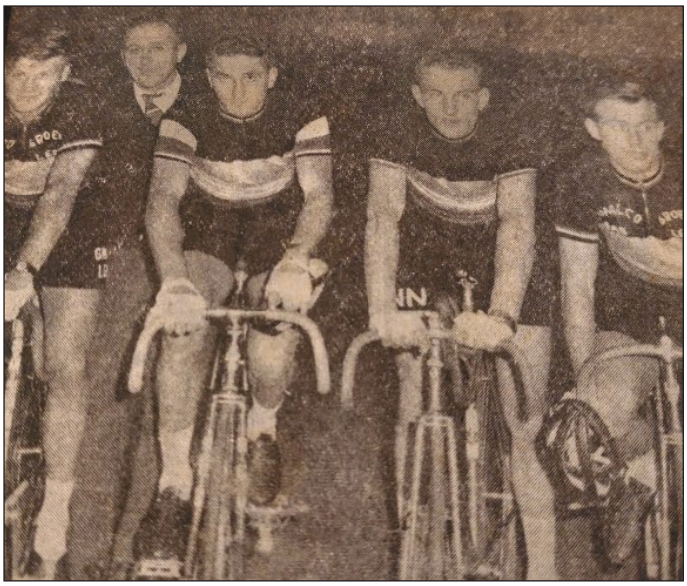

Antoine Steyaert scherpte al vroeg zijn spurt aan door op de piste te koersen. Hier met zijn ploeg Decabooter, De Mulder en Foré in november 1961. Het betrof een meeting tegen Frankrijk met Poulidor, Stablinski, Graczyck, Gainche en Groussard. Steyaert won met België.
(Fotobron onbekend)

legde ik hen het vuur aan de schenen[8]. (Gösta zou later de Ronde van Italië winnen en met zijn broers zilver halen in de 100 km per ploeg op de Olympische Spelen van 1968 en driemaal Wereldkampioen worden in diezelfde discipline, JMS).

Die Ronde van Zweden was nochtans niet bijster goed gestart voor mij. Om te mogen deelnemen moesten we op controle bij de dokter voor een gezondheidsattest. Men vond er een slechte

8 Over welke tijdrit Antoine Steyaert het hier heeft kon niet achterhaald worden. In de Tour de l'Avenir was de 11de rit een tijdrit, gewonnen door de Zwitser Erwin Jaisli. Gösta Pettersson werd 8ste, Antoine Steyaert 28ste op 1'58" van Pettersson. In de Ronde van Zweden deed Pettersson, zoals hierboven aangegeven, niet mee.

tand bij mij. De tandarts trok de verkeerde tand en dan moest ik terug om de echte slechte te laten trekken. Twee tanden getrokken voor de prijs van één vlak voor de start van de Ronde!

Op provinciaal vlak kon ik me ook onderscheiden. Ik werd twee jaar na elkaar Oost-Vlaams Kampioen, in 1960 en in 1961.

Een heuglijke souvenir bewaar ik ook aan die keer in 1961 (01/11/61 in Gent) dat ik in een pistemeeting mocht aantreden in een Belgische ploeg met de profrenners Tuur Decabooter, Frans De Mulder, Noël Foré en Michel Van Aerde. Van Aerde ontbreekt op de foto. Het was een landenwedstrijd tegen Frankrijk. De Franse ploeg bestond eveneens uit profrenners, topspurters zoals Jean Graczyck, Jean Gainche, Joseph Groussard en kleppers als Jean Stablinski en Raymond Poulidor! En we wonnen![9]

Sociaal bindmiddel en spil in Vinkt.

Opvallend in de vele bewaarde krantenknipsels is dat steeds weer de populariteit van Antoine Steyaert beklemtoond wordt. Zijn supportersclub met tientallen leden, 120 op zijn hoogtepunt, wordt bijna in elk artikel vermeld. De burgemeester, Roger Vercaemer, ging voorop als supporter. ‘Meester’ De Vlieger en andere notabelen van het dorp waren steeds vermeld, actieve bestuursleden. Zijn vurigste en trouwste supporters waren Maurice Ditillieu en zijn vrouw Simonne Christiaens en ook Gerard Tijtgat. De samenkomsten in het Café Gemeentehuis waren legendarisch. “De hoop van Vinkt”, “Gans Vinkt was er bij” … zulke titels waren legio in 1959-60-61. Hij werd tweemaal Oost-Vlaams kampioen, in ’60 en ’61, won ritten in de Omloop van de IX Provinciën, de Ronde van België, Zweden en de Ronde van de Toekomst. Zijn overwinningen mochten kwalitatief gezien zijn en de verwelkomingen terug thuis van een buitenlandse triomf spraken tot de verbeelding en brachten de mensen samen rond Antoine.

TOON STEYAERT
met de nieuwe fiets in gezelschap van ouders, broer en twee «vurige» supporters J.D.

Een illustratie hoe een renner een heel dorp kan verbinden, gans Vinkt leefde mee … zelfs Antoine’s vader, die absoluut niet koers-minded was. Uitzonderlijk poseert vader Steyaert - hij deed het slechts twee keer - met zijn zoon als renner. (Fotobron onbekend)

9 In de verslaggeving (Gazet van Mechelen 2 november 1961, p.8) stond het volgende: “Dat de Belgische ploeg in zijn rangen zelfs een Toon Steyaert had opgesteld, die hoognodig volledige rust zou moeten nemen, omdat al zijn macht is opgebruikt, dat zelfs was geen bezwaar om afgetekend te winnen.”
Antoine won de vijfde sprintreeks van Jean Gainche, werd in de achtervolging door diezelfde Gainche ingelopen na 2’1”, won de eerste sprint in de puntenkoers en werd als tweede uitgeschakeld in de afvalling.

Hoe een beloftevolle onafhankelijke, quasi neoprof stopt op 24-jarige leeftijd …

Het blijkt uit de cijfers dat het palmares van Antoine Steyaert in 1962 plots mindere uitslagen telde: hij won geen enkele koers, finishte 1 maal 2de en 2 maal 3de op de 51 wedstrijden waaraan hij deelnam. Hij had daarbij af te rekenen met 8 maal technisch defect. Hij staakte daarnaast ook nog 12 keer zonder verklaring de strijd, wat maakt dat hij in bijna de helft van de wedstrijden voortijdig opgaf. Dat was een teken aan de wand. De verklaring die hij daar zelf voor in huis had: “Ik stelde vast dat de andere renners die ik vroeger achter mij liet, nu plots sneller reden. Ik zocht tevergeefs naar een verklaring. Ik moest ook nog steeds werk en koersen combineren om rond te komen. Dat woog zwaar en het sop was de kool niet meer waard.” Zoon Patriek pikt in op dat laatste korte zinnetje van zijn vader: “In die tijd werden renners, en al zeker onafhankelijken weinig betaald. Bij wijze van spreken reden ze voor een

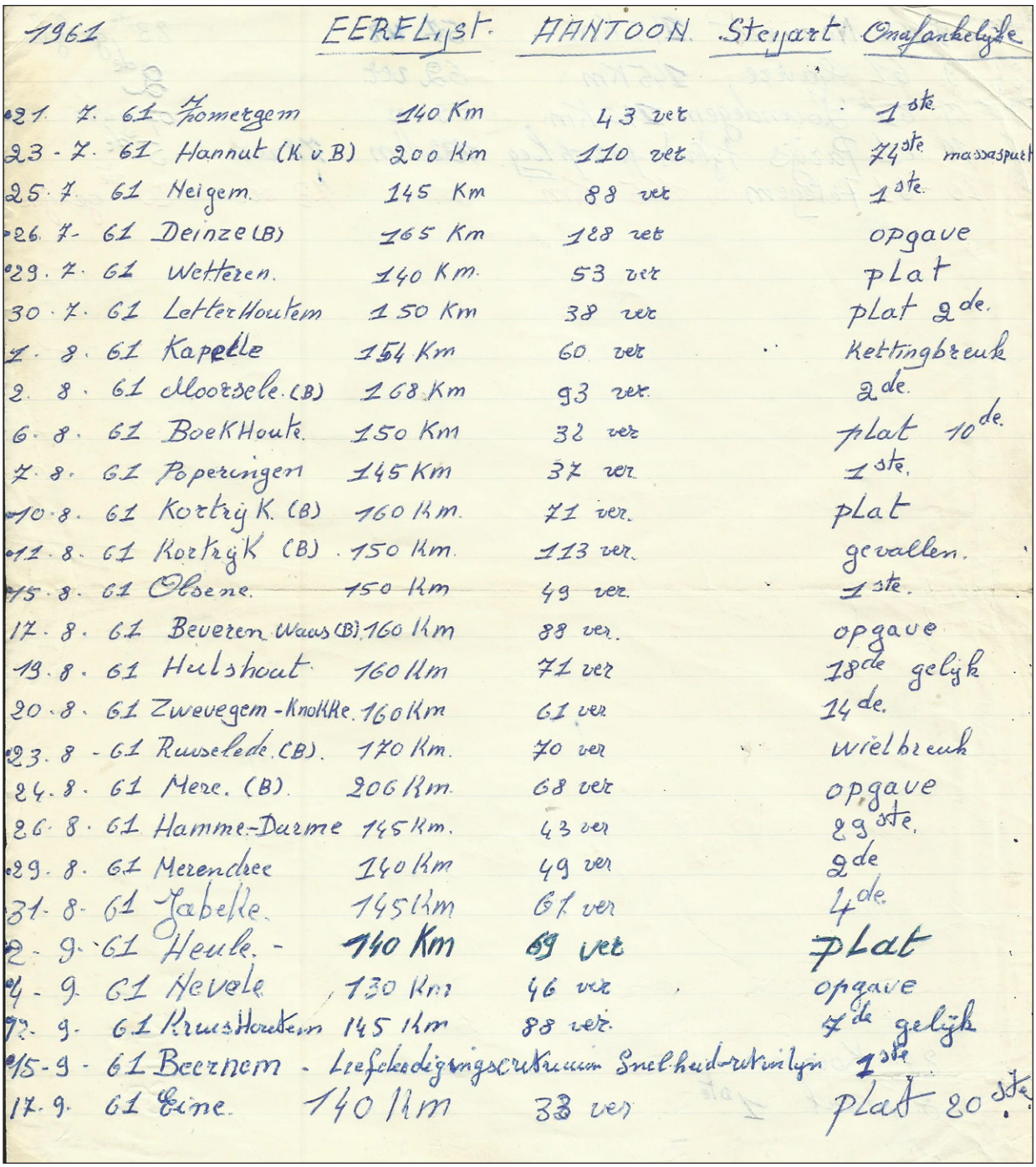

1961 EERELijst. ANTOON Steyart Onafhankelijke

21. 7. 61	Zomergem	140 Km	43 ver	1ste.
23. 7. 61	Hannut (K v B)	200 Km	110 ver	74ste. massasputt
25. 7. 61	Neigem.	145 Km	88 ver	1ste.
26. 7. 61	Deinze (B)	165 Km	128 ver	opgave
29. 7. 61	Wetteren.	140 Km.	53 ver	plat
30. 7. 61	Letter Houtem	150 Km	38 ver	plat 2de.
1. 8. 61	Kapelle	154 Km	60 ver	Kettingbreuk
2. 8. 61	Moorsele (B)	168 Km	93 ver.	2de.
6. 8. 61	Boekhoute.	150 Km	32 ver	plat 10de.
7. 8. 61	Poperingen	145 Km	37 ver.	1ste.
10. 8. 61	Kortrijk (B)	160 Km.	71 ver.	plat
11. 8. 61	Kortrijk (B)	150 Km.	113 ver.	gevallen.
15. 8. 61	Olsene.	150 Km	49 ver.	1ste.
17. 8. 61	Beveren Waas (B)	160 Km	88 ver.	opgave
19. 8. 61	Hulshout	160 Km	71 ver	18de gelijk
20. 8. 61	Zwevegem - Knokke	160 Km	61 ver	14de.
23. 8 - 61	Ruiselede (B).	170 Km.	70 ver	wielbreuk
24. 8. 61	Mere. (B).	206 Km.	68 ver	opgave
26. 8. 61	Hamme-Darme	145 Km.	43 ver	29ste.
29. 8. 61	Merendree	140 Km	49 ver	2de
31. 8. 61	Tabelle.	145 Km	61 ver	4de.
2. 9. 61	Heule. -	140 Km	69 ver	plat
4. 9. 61	Hevele	130 Km	46 ver	opgave
7. 9. 61	Kruishoutem	145 Km	88 ver.	7de gelijk
15-9-61	Beernem - Leefschedigingscriterium Snelheidsritlijn			1ste
17. 9. 61	Eine.	140 Km	33 ver	plat 20ste.

Een blad uit de erelijst van Antoine Steyaert zoals hij de uitslagen zelf noteerde. Aandoenlijke sporen van een leven …

Een mooi beeld dat de wielerloopbaan van Antoine Steyaert samenvat na een zege in de 1-mei-prijs 1959 te Tielt in het gezelschap van toenmalig toprenner en latere reporter Fred De Bruyne. (Foto Collectie familie Steyaert)

Op vraag van de familie brengen we met deze foto een hommage aan zijn twee trouwste supporters, Maurice Ditillieu (met petje Dr. Mann, rechts van Antoine) en Simonne Christiaens (uiterst rechts). (Foto Collectie familie Steyaert)

trui en een broek. Met zijn contract bij sponsor Poeders Dr. Mann kwam hij niet rond als hij niet in de prijzen reed. En dat was het geval in minstens de helft van zijn wedstrijden toen. Zijn vrouw moest ook gaan werken of ze konden de eindjes niet aan elkaar knopen. In het begin van zijn voorlaatste seizoen (1962, JMS) had hij bijvoorbeeld tien tubes gekocht. Toen ze op waren - hij had veel pech ook dat jaar - had hij nauwelijks genoeg verdiend om nieuwe te kopen. Daartoe kon hij de vele inspanningen niet meer opbrengen. In de winter moest hij sowieso werken om te overleven, dat was bij ROMECA in Deinze, een wielenfabriek. Hij had nog het geluk dat zijn meestergast daar het zo kon regelen dat hij een vrije periode kreeg in het koersseizoen. In 1963 was hij nog gestart in het voorjaar, met nog redelijke uitslagen. Hij won 2 keer, in Wielsbeke en Appelterre en boekte ook nog mooie ereplaatsen, maar hij kapte ermee nog voor het seizoenseinde. Het was op. De inspanningen en kosten wogen niet meer op tegen de geringe inkomsten en zeldzaam plezier. Hij had onmiddellijk werk in de garage van Raymond Vertriest, iemand van V.C. Deinze met een hart voor wielrennen. Mijn vader begon er met werken aan NSU-wagens. Hij werd carrossier. Later vervoegde hij Raymond naar diens ploeg in de Volvo in Gent."

Heeft hij niets meer te maken gehad met de wielrennerij nadat hij gestopt was?

Patriek Steyaert: "Eerst niet, later dan toch weer een beetje. Dat was met periodes. Hij werd supporter van Erwin Minjauw, zoon van een van de bestuursleden, Jef Minjauw, van zijn bloeiende supportersclub van vroeger in Vinkt. En toen ik begon te koersen was hij er natuurlijk ook zonder uitzondering steeds bij. Hij heeft mij nooit gepusht, hoor. Maar wat wil je? Ik hoorde zeer veel over koers praten. Het zit in de genen. Ik reed vrij goed tot bij de liefhebbers. Ik was dikwijls 2de in het spoor van mijn vriend en trainingspartner Jo Planckaert. Ik ben moeten stoppen door een gezondheidsprobleem. Pa is later ook meegeweest naar het veldrijden om te supporteren voor Philippe Pauwels, een buurjongen die cyclocrosste. Dus als vrienden of familieleden koersten, volgde hij het nog van dicht, anders vanop afstand. Hij was ook een vriend aan huis bij de familie Planckaert, een geregelde bezoeker bij Willy en Walter. Van in de tijd dat ik koerste, was hij trouwe supporter van Jo Planckaert en dat bleef hij in hart en nieren, ook als ik al gestopt was. Wat hem ook nog in de wielersport hield, tenminste in het praten erover, was het feit dat hij tot de laatste dagen in zijn leven regelmatig is blijven teruggaan naar Vinkt of naar het WZC waar hij zijn vroegere supporters trouw en dankbaar is blijven bezoeken."

Antoine Steyaert ten tijde van het interview voor deze reportage, in april 2019, nog in volle fleur, bijna vier jaar voor zijn overlijden. Bemerk de kopjes met de vergulde naam Antoine Steyaert erop, een blijvende huldeblijk voor zijn prestaties.

We laten het laatste woord aan Antoine zelf: "Parijs-Roubaix had ik graag eens gereden, op mijn geliefde kasseien, het is er echter niet meer van gekomen. Ik heb een mooie wielercarrière gehad en ik zou het opnieuw doen en ook aanraden." Toch nog even Patriek daarbij: "Met de klasse die hij had, zijn macht, zijn gestalte ook (1,82 m, JMS) zou hij nu een goed betaalde beroepsrenner kunnen zijn in dienst van bijvoorbeeld de Wolfpack van Lefevere."

Slotappreciatie

Negen seizoenen heeft Antoine Steyaert gekoerst, van zijn 15 tot zijn 24 jaar (1955-1963). Zijn bloeiperiode duurde 5 jaar, van 1957 (nieuwelingen/junioren) tot 1962 (onafhankelijken/profs). Hij was succesvol in lange en lastige eendagskoersen en in kleinere ronden met knappe ritzeges. Zijn te korte carrière bij de 'grote jongens' was gebouwd op zijn atletisch vermogen en zijn volgehouden zelfverzorging en discipline. Wat ontbrak was de steun van thuis, betere financiële voorwaarden - hij moest werk en koers combineren - en een meer professionele omkadering waardoor hij zich dubbel moest inspannen om resultaten te bereiken. Hij proefde even van de profcategorie, maar de nodige duw in de rug en meer meeval ontbraken voor een nochtans potentiële doorbraak. Hij keek dankbaar en niet ontevreden terug op een carrière die hem ook veel sociale waardering en plezier heeft gebracht voor de rest van zijn leven.

Jean-Marie Schepens, voorjaar 2019, samen met Herman Vanden Broecke.

Bronnen

- Ⓦ Antoine Steyaert (interview op video geregistreerd).
- Ⓦ Patriek Steyaert, Plakboeken over vader Antoine Steyaert.
- Ⓦ Jean-Marie Schepens, Henri 'Ritten' De Wolf, Wilskracht op wielen, 2019, ISBN/EAN 978-94-6021-048-8.
- Ⓦ William Walgraeve, Lucien Buyze, William Van Brabander, 100 Flandriëns van de Oost-Vlaamse Leiestreek, De Eeclonaar, 2007, ISBN-13 978-90-77562-34-5.
- Ⓦ Het Belang van Limburg, kranten van 1963.

Antoine Steyaert in een notedop van cijfers

Overwinningen

1954: 3 (onderbeginnelingen, bijgehouden door de renner zelf)

1955: 6

1956: 6 (en 9 x 2^{de}) (nieuwelingen, bijgehouden door de renner zelf)

1957: 13 (en 12 x 2^{de})

1958: 7 (en 9 x 2^{de}) (liefhebbers; bijgehouden door de renner zelf en genoteerd in VELO) (55 koersen). Als liefhebber reed hij voor RENO kachels.

1959: 12 (7 x 2^{de}) (liefhebbers)(82 koersen; 40 x eerste 10). (RENO)

Mooie prestaties in '59: 4de in de Omloop der IX Provinciën met 6 ritten; 3de in de Omloop van Vlaanderen en Kempenland; 16de in de Ronde van Limburg, 8ste in de Ronde van Zweden met een zege in de langste rit (220 km) en knappe zeges in Deinze en Kortrijk.

1960: 5 (7 x 2^{de}) (liefhebbers en onafhankelijken) (36 koersen bij de liefhebbers, 12 bij de onafhankelijken; de 5 zeges werden behaald bij de liefhebbers). Hij reed voor WOLMAT. Mooie prestaties in '60: 2de in het Clubkampioenschap V.C. Deinze, 6de in de Ronde van Limburg met een ritzege in Hoeselt, Oost-Vlaams Kampioen in Melle en 11de in de Ronde van België voor onafhankelijken.

1961: 9 (4 x 2de) (onafhankelijken en prof) (87 koersen, 13 bij de profs; alle zeges bij de onafhankelijken). Hij reed voor Poeders Dr. Mann. Mooie prestaties in '61: Clubkampioen V.C. Deinze, 3de in de Ronde van België, 41ste in de Ronde van de Toekomst met een ritzege in Bordeaux, Kampioen van Oost-Vlaanderen.

1962: 1 x 2de en 1 x 3de (49 koersen, 2 bij de profs). Hij reed voor Poeders Dr. Mann.

1963: 2

1 x 4de in de Omloop der Vlaamse Gewesten, een 7de plaats in Lochristi 10de in Harelbeke-Poperinge-Harelbeke. Hij reed het seizoen niet uit.

Dat is een totaal van 63 zeges en 49 2de plaatsen. 28 zeges werden behaald bij de nieuwelingen over 4 jaar, 24 bij de liefhebbers over 3 jaar en 11 bij de onafhankelijken in 3 jaar.

Een beeld van Antoine met zijn mama, die hem wel in alles bijstond.
(Foto Collectie familie Steyaert)

Jean-Marie Schepens (° 15-08-1946)

Jean-Marie Schepers
(Foto Ronny De Coster)

Jean-Marie heeft na studies Germaanse en Communicatie in het onderwijs gewerkt, met journalistiek als sidekick in diverse vormen. Van jeugdbladen (VANDAAG, TOP) over Sportmarathon (ooit bij Jan Wauters), plaatselijke correspondentie voor Het Nieuwsblad, vrije radio en het zelf opgerichte Gavers nieuwsmagazine AMOK, is hij uiteindelijk uitgekomen bij werk van langere adem, toneel en boeken schrijven. Die gaan vaak over voetbal en koers, ooit getriggerd door de strip van Jean Graton over Stan Ockers (in Tintin, 31-01-1957), maar ook over WO I en II in de streek van de Boven-Schelde. De levenswijze en de taal van de mensen uit de Scheldestreek rond Gavere liggen hem na aan het hart en een combinatie van die twee zijn zoekend naar een uitweg als dialect(woorden)boek in beeld, klank en verhaal, iets multimediaal. Hij zit zelf functioneel en recreatief op de, voorlopig nog, met eigen benen aangedreven fiets. Ook de tuin is zijn actieterrein: moestuinieren en tuinvoetballen met de kleinkinderen, voor wie hij verslagjes van hun matchen tokkelt op Whatsapp. Hij is auteur van o.m. Arthur 'El Toro' Decabooter, een flandrien uit de sixties (2007); Blinde liefde voor de cross, 35 jaar veldrijden in Asper en Gavere (2012); Het Groot Gavers Reuzenboek (2013); Nog drie uur vliegen naar Londen …, de geschiedenis van het vliegplein van Scheldewindeke-Dikkelvenne (2017); Triphon Verstraeten, de Groene Leeuw van Zingem (2017); Henri 'Ritten' De Wolf, wilskracht op wielen (2019); VATI-Vermouth, 75 jaar bedrijfsgeschiedenis van een wielersponsor (2021); Van Simaey/Leroy: een toren met een geschiedenis (2023). In voorbereiding: Het wielercriterium van Zingem (2024).

Ploegensamenstellingen 1965 (deel 1)

door Jan De Smet en Bart Vancoillie

tekeningen Jan Soens

Zoals reeds aangekondigd in WAAIERS 3-3 starten we een nieuwe rubriek met de ploegensamenstellingen van het jaar 1965.

De volgende ploegen komen in dit eerste deel aan bod: Solo-Superia, Mann, Wiel's-Groene Leeuw en flandria-Romeo.

We hebben wel onze doelstellingen, zoals geformuleerd in WAAIERS 3-3, wat bijgesteld. Oorspronkelijk was het de bedoeling om het volgende mee te geven per ploeg:

- Activiteit van de sponsors
- Renners (profs)
- Renners (onafhankelijken)
- Uitleg bij renners die in de loop van het seizoen van ploeg veranderden, of waar iets bij uit te leggen valt.
- Renners die door andere bronnen aan de ploeg gelinkt worden maar waar wij geen bewijs van gevonden hebben of waarvan wij de bron van de fout gevonden hebben.
- Sportbestuurder(s)
- Opmerkingen over de ploeg zoals bv. onderdeel uitmakend van een gemengde ploeg, geselecteerden voor het wereldkampioenschap, …
- Belangrijkste overwinningen
- Tekeningen van de truien
- Pubkaarten

Gezien de omvang van deze reeks en het feit dat we meestal boven ons vooraf gesteld aantal pagina's uitkomen, hebben we besloten een aantal onderdelen te laten vallen en ons enkel te focussen op de ploegensamenstellingen. De rubrieken 'Belangrijkste overwinningen' en 'Pubkaarten' (komt later apart aan bod in WAAIERS) hebben we weggelaten.

We vermelden wel het eindklassement van de ploeg in de Wereldbeker Intermerken.

De rubriek 'Tekeningen van de truien' hebben we ook beperkt tot een enkel voorbeeld, wat we de standaard-trui zouden kunnen noemen. In de reeks over FAEMA is duidelijk aangetoond dat er soms zo veel varianten in een enkel jaar de ronde doen, dat het bijna niet bij te houden is. Aanvankelijk hadden we ook het idee om leiderstruien weer te geven maar dan zaten we met de vraag of we enkel de eindklassementen in rekening zouden brengen of ook truien die in de loop van een rittenkoers gedragen werden. En zouden dat dan leiderstruien zijn van het algemeen klassement of ook die van het puntenklassement, bergklassement, … En enkel die van de grote rittenkoersen of van alle soorten rittenkoersen enz … Ook de kampioenschapstruien hebben wij achterwege gelaten.

Toch hopen we dat voor de archivarissen onder jullie deze rubriek interessant is. Elke vorm van aanvulling, verbetering of wat dan ook is steeds welkom. Jullie, lezers, weten misschien meer dan wij van WAAIERS.

Solo-Superia

Solo: Belgisch merk van margarine (sinds 1925) van het Nederlands bedrijf Margarine Unie te Oss. Margarine Unie fuseerde in 1930 met het Britse zeepbedrijf Lever Brothers tot Unilever.

Superia: Belgisch fietsenfabrikant te Zedelgem onder leiding van Remi Claeys, na een broedertwist afgesplitst van A. Claeys-flandria.

Beroepsrenners:

1. Roger BAGUET (BEL) ° 10/09/1939 Sint-Martens-Lierde
2. Noël DE PAUW (BEL) ° 25/07/1942 Sint-Denijs-Boekel
3. Julien DE PRÉ (BEL) ° 11/06/1937 Maldegem (#1)
4. Henri DE WOLF (BEL) ° 17/08/1936 Deinze
5. Willy DERBOVEN (BEL) ° 10/09/1939 Leuven
6. Armand DESMET (BEL) ° 23/01/1931 Waregem
7. Hugo DESMET (BEL) ° 05/01/1941 Beveren, vanaf 12/05 (#2)
8. Palle LYKKE JENSEN (DEN) ° 04/11/1936 Ringe (DEN)
9. Mathieu MAES (BEL) ° 03/05/1944 Rekem, vanaf 15/03 (#3)
10. Joseph MATHY (BEL) ° 08/07/1944 Lubin (POL)
11. Eddy MERCKX (BEL) ° 17/06/1945 Meensel-Kiezegem, vanaf 27/04
12. Gerard PEELEN (BEL) ° 13/01/1942 Zwevegem (#4)
13. Jef PLANCKAERT (BEL) ° 05/05/1934 Poperinge (#5)
14. Willy SCHROEDERS (BEL) ° 09/12/1932 Sint-Agatha-Rode
15. Ward SELS (BEL) ° 27/08/1941 Vorselaar
16. Patrick SERCU (BEL) ° 27/06/1944 Roeselare
17. Edgard SORGELOOS (BEL) ° 14/12/1930 Denderhoutem
18. Julien STEVENS (BEL) ° 25/02/1943 Mechelen
19. Michel VAN AERDE (BEL) ° 02/10/1933 Zonnegem
20. Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL) ° 08/07/1941 Moeskroen
21. Rik VAN LOOY (BEL) ° 20/12/1933 Grobbendonk
22. Rik VAN STEENBERGEN (BEL) ° 09/09/1924 Arendonk
23. Robert VANDECAVEYE (BEL) ° 06/05/1939 Lichtervelde

Onafhankelijken:

24. Omer BALLEGEER (BEL) ° 08/02/1944 Oostkamp, vanaf 03/04
25. Georges DELVAEL (BEL) ° 31/01/1944 Woesten
26. Remi VANVRECKOM (BEL) ° 01/04/1943 Denderwindeke

(#1) Julien De Pré reed eerst voor flandria-Romeo. De overgang naar Solo-Superia situeert zich tussen 17 en 29 april.

(#2) Hugo Desmet staat bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van Omloop van Oost-Vlaanderen Ertvelde op 07-06

(#3) Mathieu Maes reed eerst als onafhankelijke voor Solo-Superia.

(#4) Gerard Peelen reed eerst als individueel. Hij komt op verschillende deelnemerslijsten voor bij Dossche Sport (zie kaderstukje). Vanaf 17-04 vinden we hem terug bij Solo-Superia.

(#5) Jef Planckaert staat bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van de Zuidvlaamse Pijl Nederbrakel op 04-04.

De 'ploeg' Dossche Sport was in 1965 een speciaal geval. In vele wedstrijden was dit een samenraapsel van renners die niet geselecteerd waren door hun ploeg of renners wiens ploeg niet ingeschreven was. De renners reden daarom niet sowieso in een Dossche Sport-trui en reden ook niet echt in teamverband, maar werden wel mechanisch ondersteund door een volgwagen van Dossche Sport. Deze 'ploeg' wordt verder in de reeks over de ploegen van 1965 meer in detail besproken.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Solo-Superia ingedeeld:

- **Georges Decraeye** (bron: Rob Keuss): zeer waarschijnlijk verwarring met Georges Delvael. Decraeye reed in 1965 bij Wiel's-Groene Leeuw.
- **Hans Jaroszewicz** (bronnen: Rob Keuss / Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Hij reed in 1965 bij Ruberg-Continental-Caltex.
- **Claude Mattio** (bron: La Stampa, op deelnemerslijst Milano-Sanremo): dit is een kwakkel. Mattio reed in 1965 bij A.C. Montjuich nadat hij in het begin van het seizoen voor zijn club C.S. Sainte-Marthe uitkwam.
- **Hugo Scrayen** (bron: Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron. Hij reed in 1965 bij Lamot-Libertas.
- **Robert Seneca** (bron: Dauchy): was in 1965 geen prof meer.
- **Miel Severeyns** (bron: Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron. Hij reed in 1965 bij Lamot-Libertas.
- **Emiel Staldeur** (bronnen: Rob Keuss / Dauchy): nergens bevestiging van gevonden in deelnemerslijsten of foto's. Emiel reed in 1965 eerst als onafhankelijke en dan als prof voor Mann.
- **Willy Verbruggen** (bron: Het Volk, op deelnemerslijst Scheldeprijs): geen enkele andere onafhankelijke bron. Willy was in 1965 eerst onafhankelijke en dan prof bij Lamot-Libertas.

Sportbestuurder(s):

Hugo MARIËN

Opmerkingen:

- Solo-Superia vormde met Molteni een gemengde ploeg voor de Midi Libre. Roger Baguet, Rik De Wolf, Willy Derboven, Armand Desmet, Mathieu Maes en Jef Planckaert waren daarvoor geselecteerd.
- Voor het Wereldkampioenschap op de weg in San Sebastian werden Eddy Merckx, Ward Sels, Bernard Van de Kerckhove en Rik Van Looy geselecteerd voor België, en Palle Lykke voor Denemarken.
- Solo-Superia eindigde 3de in de Wereldbeker Intermerken.

Mann

Mann: Laboratoria Mann was een farmaceutisch bedrijf, opgericht door apotheker Maurice Gemoets. Vandaag de dag is er nog steeds een Apotheek Mann, gevestigd aan de Jan Van Rijswijcklaan 82 te Antwerpen.

Beroepsrenners:

1. Jos BOONS (BEL) ° 13/02/1943 Vorst (Laakdal), vanaf 11/08 (#1)
2. Marcel BOSTOEN (BEL) ° 23/07/1936 Gullegem
3. Ludo CLAES (BEL) ° 07/01/1943 Lommel (#2)
4. Roger COOREMAN (BEL) ° 25/06/1941 Boom, vanaf 22/04 (#3)
5. Albert COVENS (BEL) ° 10/09/1938 Deurne
6. Karel DE LAET (BEL) ° 14/04/1934 Wilrijk
7. Jos DE WIT (BEL) ° 30/03/1939, Kessel-Lo
8. Fernand DEFERM (BEL) ° 29/10/1940 Lummen
9. Antoon DEKKERS (BEL) ° 19/09/1939 Overpelt
10. Pierre DEKKERS (BEL) ° 19/01/1943 Overpelt
11. Guillaume DEMAER (BEL) ° 03/02/1936 Kessel-Lo
12. Arnould FLECY (BEL) ° 02/12/1933 Alsemberg
13. Jos HAESELDONCKX (BEL) ° 19/06/1941 Eindhout
14. Hugo HELLEMANS (BEL) ° 19/11/1939 Mortsel
15. René HEUVELMANS (BEL) ° 26/08/1939 Meerhout
16. Jos HUYSMANS (BEL) ° 18/12/1941 Beerzel
17. Bruno JANSSENS (BEL) ° 06/06/1942 Bouwel, vanaf 12/05 (#3)
18. Norbert KERCKHOVE (BEL) ° 21/10/1932 Meulebeke
19. Emiel LAMBRECHT (BEL) ° 29/05/1936 Boekhoute
20. Rik LUYTEN (BEL) ° 11/07/1931 Beverlo
21. Gilbert MAES (BEL) ° 04/02/1938 Sint-Niklaas
22. André MESSELIS (BEL) ° 17/02/1931 Ledegem
23. Walter MUYLAERT (BEL) ° 22/04/1939 Temse
24. Noël NEMEGEER (BEL) ° 01/11/1941 Dentergem, vanaf 12/05 (#3) (#4)
25. André NOYELLE (BEL) ° 29/11/1931 Ieper
26. Theo NIJS (BEL) ° 08/07/1939 Lommel
27. Piet OELLIBRANDT (BEL) ° 01/12/1935 Beveren
28. Rik PAUWELS (BEL) ° 09/05/1942 Kalmthout, vanaf 26/08 (#3)
29. Leo PROOST (BEL) ° 01/11/1933 Oud-Turnhout
30. Louis PROOST (BEL) ° 07/04/1935 Halle (Zoersel)
31. Walter REMON (BEL) ° 01/05/1943 Rupelmonde, vanaf 31/08 (#3)

32. Albert SMITS (BEL) ° 12/04/1939 Antwerpen
33. Emiel STALDEUR (BEL) ° 27/03/1942 Heindonk, vanaf 02/08
34. Lode TROONBEECKX (BEL) ° 03/04/1938 Itegem
35. Marcel VAN DEN BOGAERT (BEL) ° 30/09/1938 Nijlen
36. Marinus VAN GINNEKEN (NED) ° 19/06/1943 Breda (NED), vanaf 18/02 (#5)
37. Willy VANDEN BERGHEN (BEL) ° 03/07/1939 Vilvoorde (#6)
38. Alfons VANDEPERRE (BEL) ° 14/08/1942 Geel, vanaf 23/06 (#3)
39. Jozef VANGEEL (BEL) ° 15/12/1942, Geel vanaf 12/05 (#3)
40. Herman VANSPRINGEL (BEL) ° 14/08/1943, Ranst vanaf 27/07 (#3)
41. Jos VERACHTERT (BEL) ° 20/08/1932 Oevel
42. Etienne VERCAUTEREN (BEL) ° 07/08/1935 Temse
43. Theo VERSCHUEREN (BEL) ° 27/01/1943 Sint-Jansteen (NED)

Onafhankelijken:

44. Freddy DE BLIECK (BEL) ° 11/07/1943 Beveren
45. Frans GEERAERTS (BEL) ° 09/07/1939 Tongerlo
46. Marcel GEERAERTS (BEL) ° 07/07/1943 Lichtaart, vanaf 26/08
47. Armand GEERS (BEL) ° 22/02/1943 Moerbeke, vanaf 11/08
48. Walter LAMBRECHTS (BEL) ° 15/07/1944 Kapellen, vanaf 22/03
49. Jules MARINUS (BEL) ° 12/03/1943 Pulderbos, vanaf 22/06
50. Jean WALSCHAERTS (BEL) ° 19/05/1943 Berchem, vanaf 23/02

(#1) Jos Boons begon het seizoen als amateur bij Lierse B.C., werd vanaf 24/06 onafhankelijke bij Mann, en vanaf 11-08 dus beroepsrenner.

(#2) Ludo Claes reed eerst als onafhankelijke. Een exacte datum van zijn overgang naar de profs hebben we niet gevonden. We vinden hem wel terug op deelnemerslijsten van drie koersen voorbehouden aan onafhankelijken tot 13-03.

(#3) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als onafhankelijke bij Mann.

(#4) Noël Nemegeer vinden we bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van de Omloop van Oost-Vlaanderen.

(#5) Marinus van Ginneken maakte voor de Ronde van Nederland deel uit van de gelegenheidsploeg Fyffes.

(#6) zie kaderstukje.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Mann ingedeeld:

- **Willy Butzen** (bronnen: kranten): beëindigde zijn carrière eind 1964, en werd dus door de kranten ten onrechte aangekondigd bij Mann voor de Omloop der Leiebochten en de GP Bank van Roeselare.
- **Roger De Coninck** (bron: Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron; Roger reed in 1965 voor Lamot-Libertas.
- **José De Noyette** (bron: Rob Keuss / Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron, mogelijke verwarring met André Noyelle; José reed wel in 1963-64 voor Mann, maar in 1965 alleen enkele maanden als individueel (zie ook beschrijving van zijn carrière in Coups de Pédales nr. 213).

- **Leopold Heuvelmans** (bron: Het Nieuwsblad): stond vermeld bij Mann op de deelnemerslijst van de Tour du Bordelais, maar dat zal met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid als amateur geweest zijn.
- **Constant Jongen** (bron: Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron; Constant reed in 1965 voor Lamot-Libertas.
- **Marcel Kubacki** (bron: Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron; Marcel reed in 1965 als onafhankelijke voor Peugeot-BP-Michelin vanaf 08-06.
- **Willy Leenaerts** (bron: MdC): geen enkele andere onafhankelijke bron; Willy is gestopt eind 1964.
- **Willy Raes** (bron: HBVL): in de krant foutief aangekondigd op de deelnemerslijst Kampioenschap van België voor beroepsrenners, want gestopt eind 1964.
- **Jos Schils** (bron: Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron; Jos reed in 1965 voor Lamot-Libertas.
- **Leon Sebregts** (bron: MdC / Dauchy / Rob Keuss): Het Nieuwsblad van 09-02-1965 meldt dat Leon op raad van zijn dokter wegens een leverkwaal definitief stopt als renner. Hij staat dus in de kranten ten onrechte aangekondigd bij Mann voor Kuurne-Brussel-Kuurne.
- **Paul Van de Vyver** (bron: Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron; Paul reed in 1965 als onafhankelijke voor Lamot-Libertas vanaf 22-04.
- **Willy Vannitsen** (bron: Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron; Willy reed in 1965 voor Ford France-Gitane-Dunlop.

Willy VANDEN BERGHEN

Bij de ploegvoorstellingen aan het begin van het jaar wordt Willy Vanden Berghen aangekondigd bij de ploeg Lamot-Libertas. Er bestaan ook publiciteitsfoto's van hem bij Lamot.

Op het trainingskamp aan de Azurenkust loopt het mis tussen sportbestuurder Willy Riem en Willy Vanden Berghen. Willy vertrekt terug naar België. Andere bronnen spreken dan weer van weggestuurd zijn.

Vanden Berghen reed van bij de eerste wedstrijd van het seizoen in witte trui. Hij deed dit om geen dubbele aanhorigheid aangewreven te krijgen. Dus Willy heeft nooit in een Lamot-trui gereden.

Niettemin staat hij in de deelnemerslijsten van de Ronde van Limburg (07/03/1965) en Paris-Nice (9 - 16/03/1965) bij Lamot.

Voor de Omloop der Vlaamse Gewesten van 13/03/65 staat hij, toch volgens Het Volk, bij Dossche Sport (in witte trui of in Dossche Sporttrui?)

Terwijl Willy Vanden Berghen in witte trui rijdt, probeert Miel Daems hem binnen te loodsen bij Ignis. Wat blijkbaar niet lukt.

In de Omloop van het Waasland van 20/03/1965 staat hij niet in de deelnemerslijst van Het Laatste Nieuws of Het Nieuwsblad. Hij rijdt echter een schitterende wedstrijd en eindigt tweede (in een witte trui). 's Avonds wordt hij gecontacteerd door François Cools en tekent hij voor Mann.

Vanaf de Elfstedenronde (28/03/1965) staat hij bij Mann in de deelnemerslijsten.

Sportbestuurder(s):

François COOLS

Opmerkingen:

- Voor het Wereldkampioenschap op de weg in San Sebastian werd Jos Huysmans geselecteerd.
- Mann eindigde 8ste in de Wereldbeker Intermerken.

Wiel's-Groene Leeuw

Wiel's: merknaam van een pilsbier geproduceerd door de Brouwerij Wielemans-Ceuppens, actief van 1883 tot 1988 in Vorst. Het voormalige hoofdgebouw wordt sinds 2007 gebruikt door het kunstencentrum WIELS.

Groene Leeuw: fietsenfabrikant uit Deinze, opgericht door Adolphe De Kimpe.

Beroepsrenners:

1. Michel BAELE (BEL) ° 26/07/1936 Oudenaarde, vanaf 04/01
2. Benoni BEHEYT (BEL) ° 27/09/1940 Zwijnaarde
3. Jacques BELS (BEL) ° 30/05/1937 Moeskroen
4. Karel COLPAERT (BEL) ° 08/07/1940 Hoboken
5. Norbert COREELMAN (BEL) ° 26/02/1935 Deerlijk
6. Etienne COTMAN (BEL) ° 16/09/1941 Lochristi
7. Hubert CRIEL (BEL) ° 23/03/1944 Gent, vanaf 15/07 (#1)
8. Jaak DE BOEVER (BEL) ° 29/08/1937 Gottem
9. Roger DE CLERCQ (BEL) ° 02/09/1930 Nederzwalm-Hermelgem (#2)
10. Wilfried DE GREVE (BEL) ° 11/11/1940 Bassevelde, vanaf 26/05 (#1)
11. Roland DE NEVE (BEL) ° 19/02/1944 Drongen, vanaf 01/06 (#1)
12. Eric DE ROOSE (BEL) ° 04/09/1943 Asper, vanaf 20/08 (#1)
13. Gilbert DE SMET (BEL) ° 18/03/1936 Nazareth
14. Gustaaf DE SMET (BEL) ° 15/05/1935 Mariakerke
15. Tuur DECABOOTER (BEL) ° 03/10/1936 Welden
16. Antoon DECLERCK (BEL) ° 20/02/1939 Ooigem (#3)
17. Georges DECRAEYE (BEL) ° 25/07/1933 Oudenaarde
18. Gilbert DESMET (BEL) ° 03/02/1931 Roeselare
19. André D'HAENE (BEL) ° 30/06/1941 Merelbeke, vanaf xx/08 (#1)
20. Dick ENTHOVEN (NED) ° 12/03/1936 Amsterdam (NED), tot xx/05 (#4)
21. Raf GIJSEL (NED) ° 21/03/1939 Adegem
22. Walter GODEFROOT (BEL) ° 02/07/1943 Gent, vanaf 01/05 (#5)
23. Alfons HELLEMANS (BEL) ° 07/08/1939 Bonheiden
24. Karl-Heinz KUNDE (GER) ° 06/08/1938 Keulen (GER)
25. Henri PARMENTIER (BEL) ° 06/11/1937 Heule
26. Eddy PAUWELS (BEL) ° 02/05/1935 Bornem (#6)
27. Dieter PUSCHEL (GER) ° 23/06/1939 Berlijn (GER)
28. Jozef TIMMERMAN (BEL) ° 30/10/1941 Knesselare
29. Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL) ° 10/03/1941 Hingene (#6)
30. Willy VAN DEN EYNDE (BEL) ° 20/04/1943 Delle
31. Leopold VAN DEN NESTE (BEL) ° 27/05/1942 Laarne (#7)

32. Edward VAN HOVE (BEL) ° 17/05/1940 Bazel (#6)
33. Firmin VAN KERREBROECK (BEL) ° 14/12/1922 Evergem (#2)
34. René VAN MEENEN (BEL) ° 14/01/1931 Drongen
35. Neville VEALE (AUS) ° xx/xx/1939
36. Frans VERBEECK (BEL) ° 13/06/1941 Langdorp
37. Gust VERHAEGEN (BEL) ° 05/08/1941 Pulle
38. Michael WRIGHT (GBR) ° 25/03/1941 Bishop's Stortford (GBR)

Onafhankelijken:

39. Hubert CRIEL ° 23/03/1944 Gent
40. Willy HUYVAERT ° 12/04/1943 Nevele, vanaf 03/02
41. Hilaire MAES ° 02/09/1940 Kemzeke, vanaf 05/03
42. Georges SMISSAERT ° 07/09/1944 Moere, vanaf 07/05
43. Herman VAN CAESTER ° 09/05/1936 Nederename (#2)

(#1) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als onafhankelijke bij Wiel's-Groene Leeuw.

(#2) Deze renners waren hoofdzakelijk actief in het veldrijden.

(#3) Antoon Declerck vinden we terug bij Dossche Sport op de deelnemerslijsten van de Omloop van het Waasland en de E3-Prijs, beide in maart.

(#4) We vinden Dick Enthoven terug bij Wiel's op deelnemerslijsten tot 02-05. Op 12-05 staat hij op de deelnemerslijst van de Ronde van Nederland bij Amstel Bier. Of hij daarna de rest van het seizoen voor deze ploeg heeft afgewerkt kunnen we niet met zekerheid zeggen. Op 20-03 vinden we hem terug op de deelnemerslijst van de Omloop van het Waasland bij Dossche Sport.

(#5) Walter Godefroot reed eerst als amateur en werd beroepsrenner op 01-05.

(#6) Deze renners vinden we ook bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van de Omloop van het Waasland.

(#7) Leopold Van den Neste vinden we ook bij Dossche Sport op de deelnemerslijsten van Omloop Het Volk, Omloop Vlaamse Gewesten, Omloop van het Waasland en Omloop der Drie Provinciën.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Wiel's-Groene Leeuw ingedeeld:

- **Jean-Baptiste Claes** (bron: Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron. Jean-Baptiste reed in 1965 voor flandria-Romeo.
- **Eric De Vlaeminck** (bron: Rob Keuss / Dauchy): was nog amateur.
- **Oswald Declercq** (bron: MdC): komt ook voor op de deelnemerslijsten van de Omloop van Oost-Vlaanderen en de G.P. Sport en Nering. Dit berust volgens ons op een mogelijke naamsverwarring met Antoon De Clerck. Oswald reed in 1965 voor flandria-Romeo.
- **Jean Forestier** (bron kranten): terug te vinden op de deelnemerslijst van Brussel-Meulebeke in Het Volk en Het Laatste Nieuws, maar dit berust volgens ons op een misverstand. Jean reed in 1965 voor Peugeot-BP-Michelin.

- **Huyge** (bron krant): terug te vinden in Het Nieuwsblad op de deelnemerslijst voor de Omloop Midden-Vlaanderen. Vermoedelijk een typo en/of naamsverwarring met Willy Huyvaert.
- **Eddy Van Audenaerde** (bron: Rob Keuss): aangekondigd bij de ploegvoorstelling in de diverse Vlaamse kranten. Hij is echter het volledige jaar 1965 amateur gebleven (in Velo uitslagen bij de amateurs tot 10-10).
- **Artemio Vanughi** (bron: GC): berust op een fout in het Italiaanse naslagwerk Gruppo Compatto. Artemio eindigde dat jaar 40ste in de Volta a Catalunya, waar Wiel's niet eens van de partij was. Hij reed in 1965 voor Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber.

Sportbestuurder(s):

Albert DE KIMPE

Opmerkingen:

- Voor het Wereldkampioenschap op de weg in San Sebastian werden voor België Tuur De Cabooter en Walter Godefroot geselecteerd, voor West-Duitsland Karl-Heinz Kunde, voor Australië Neville Veale en voor Groot-Brittannië Michael Wright.
- Voor het Wereldkampioenschap veldrijden in Cavaria werd Roger De Clercq geselecteerd.
- Gedetailleerde informatie over Wiel's-Groene Leeuw in 1965 is terug te vinden in het boek "Groene Leeuw. De wielerploeg die de Keizer uitdaagde" (Jan De Smet en Patrick Feyaerts, uitg. de Eecloonaar, 2008), pagina's 254-285.
- Wiel's-Groene Leeuw eindigde 2de in de Wereldbeker Intermerken.

flandria-Romeo

flandria: merk van fietsen en motorfietsen van het bedrijf A. Claeys-flandria, gevestigd te Zedelgem en actief tot 1981.

Romeo: hemdenmerk van het bedrijf Staels N.V. te Merchtem.

Beroepsrenners:

1. Daniel ANDRIES (BEL) ° 05/11/1935 Bassevelde
2. Guido BEHEYDT (BEL) ° 05/04/1942 Izegem, vanaf 22/01 (#1)
3. Roger BLOCKX (BEL) ° 26/11/1943 Beverlo, vanaf 13/08 (#1)
4. Willy BOCKLANT (BEL) ° 26/01/1941 Bellegem
5. Jan BOONEN (BEL) ° 25/03/1940 Hasselt
6. Jos BOSMANS (BEL) ° 30/01/1933 Itegem
7. Walter BOUCQUET (BEL) ° 11/05/1941 Meulebeke
8. Frans BRANDS (BEL) ° 31/05/1940 Berendrecht
9. Jean-Baptiste CLAES (BEL) ° 09/02/1937 Lommel
10. Jozef CORSTJENS (BEL) ° 19/03/1940 Lanaken
11. René COUCHEZ (BEL) ° 06/03/1939 Geluveld
12. Romain DE LOOF (BEL) ° 06/03/1941 Eeklo
13. Julien DE PRÉ (BEL) ° 11/06/1937 Maldegem, vanaf xx/04 (#4)
14. Oswald DECLERCQ (BEL) ° 26/10/1934 Turnhout
15. Eric DEMUNSTER (BEL) ° 06/02/1942 Poperinge, vanaf 14/06 (#1)
16. André DURNEZ (BEL) ° 09/03/1939 Watou, vanaf 12/05 (#1)
17. Eric ESPRIT (BEL) ° 26/09/1937 Gullegem
18. Freddy EUGEN (DEN) ° 04/02/1941 Kopenhagen (DEN)
19. Richard EVERAERTS (BEL) ° 30/05/1937 Rillaar
20. Noël FORÉ (BEL) ° 23/12/1932 Adegem
21. Valère FRENNET (BEL) ° 01/05/1939 Marbais
22. Julien GAELENS (BEL) ° 29/08/1939 Boekhoute
23. Julien GEKIERE (BEL) ° 28/04/1938 Sint-Eloois-Vijve, tot 20/05
24. Leon GEVAERT (BEL) ° 09/05/1937 Ouwegem
25. Jan GOOTS (BEL) ° 02/03/1932 Dessel, vanaf 13/05 (#1)
26. Julien HAELTERMAN (BEL) ° 02/05/1940 Herzele
27. Willy HAVEN (BEL) ° 13/10/1943 Sint-Truiden, vanaf 27/08 (#1)
28. Willy HOOGEWIJS (BEL) ° 16/07/1938 Gent, vanaf 12/05 (#2)
29. Gaston HOSKENS (BEL) ° 07/08/1941 Vrasene, vanaf 18/08 (#1)
30. Roger JOOSEN (BEL) ° 16/07/1943 Ekeren
31. Jan LAUWERS (BEL) ° 05/10/1938 Zemst

32. Karel LEIJTEN (NED) ° 02/07/1944 Breda (NED), vanaf 05/08 (#1) (#6)
33. Leon LENAERS (BEL) ° 05/04/1942 Vliermaalroot
34. Frans MEERT (BEL) ° 24/02/1941 Wolvertem
35. Francesco MIELE (ITA) ° 27/01/1938 Cervinara (ITA), vanaf 17/03 (#5)
36. Yvo MOLENAERS (BEL) ° 25/02/1934 Herderen
37. Jan NOLMANS (BEL) ° 12/07/1944 Assent
38. Marcel ONGENAE (BEL) ° 03/07/1934 Vrasene
39. Jan PIETERSE (NED) ° 29/10/1942 Oude-Tonge (NED) (#6)
40. Willy PLANCKAERT (BEL) ° 05/04/1944 Nevele
41. Peter POST (NED) ° 12/11/1933 Amsterdam (NED)
42. Guido REYBROUCK (BEL) ° 25/12/1941 Brugge
43. Clément ROMAN (BEL) ° 22/02/1938 Nederbrakel
44. Willy SAMYN (BEL) ° 08/07/1938 Ertvelde
45. Constant SCHREEL (BEL) ° 21/06/1939 Kortemark, vanaf 08/04
46. Edy SCHUTZ (LUX) ° 15/05/1941 Tétange (LUX), vanaf 01/09 (#3)
47. José SERSTÉ (BEL) ° 07/07/1943 Sint-Jans-Molenbeek, vanaf 05/08 (#1)
48. Noël STEYAERT (BEL) ° 06/01/1939 Oostwinkel, vanaf 02/06 (#1)
49. Etienne THOMAES (BEL) ° 27/09/1940 Wortegem, vanaf 20/05 (#7)
50. Roland VAN DE RYSE (BEL) ° 02/08/1942 Beernem, vanaf 09/06 (#1)
51. Bart VAN DE VEN (NED) ° 26/06/1937 Vlijmen (NED) (#6)
52. Jos VAN DER VLEUTEN (NED) ° 07/02/1943 Mierlo-Hout (NED) (#6)
53. Jean-Pierre VANHAVERBEKE (BEL) ° 28/12/1939 Bondues (FRA)
54. Herman VAN LOO (BEL) ° 14/01/1945 Mechelen, vanaf 01/06 (#1)
55. Guillaume VAN TONGERLOO (BEL) ° 29/12/1933 Meerle
56. Romain VAN WYNSBERGHE (BEL) ° 10/02/1937 Moorsele
57. Lionel VANDAMME (BEL) ° 01/11/1941 Moorslede
58. Georges VANDENBERGHE (BEL) ° 28/12/1941 Oostrozebeke
59. Willy VANHESTE (BEL) ° 09/11/1938 Ramskapelle, vanaf 12/05 (#1)
60. Leopold VERGAUWE (BEL) ° 06/04/1939 Sint-Laureins, vanaf 01/06 (#1)
61. Raymond VRANCKEN (BEL) ° 04/08/1932 Tongeren
62. Camiel VYNCKE (BEL) ° 18/11/1940 Maldergem
63. Huub ZILVERBERG (NED) ° 13/01/1939 Geertruidenberg (NED) (#6)

Onafhankelijken:

64. Louis BAUDEWIJNS (BEL) ° 26/02/1943 Herseaux
65. Alfons BOGAERTS (BEL) ° 19/08/1943 Balen-Neet, vanaf 25/06
66. Alberto CARVALHO (POR) ° 05/10/1940 Nogueira da Regedoura (POR)
67. Germain DE KEYZER (BEL) °
68. Benjamin DE WILDE (BEL) ° 29/12/1942 Temse
69. Joseph DE WOLF (BEL) ° 28/05/1943 Brussel, vanaf 03/08
70. Daniel DELAMEILLEURE (BEL) ° 07/01/1942 Boezinge
71. Luc DELEFORTRIE (BEL) ° 23/09/1942 Westvleteren
72. Roger DUJARDIN (BEL) ° 25/11/1943 Roeselare

73. Roger EECKHOUT (BEL) ° 26/03/1942 Ruddervoorde
74. Roger ENGELEN (BEL) ° 10/03/1944 Paal, vanaf 19/02
75. Henri GEKIERE (BEL) ° 12/07/1941 Wervik
76. Jean HEYVAERT (BEL) ° 05/05/1941 Londerzeel tot 20/07
77. Donaat HIMPE (BEL) ° 12/04/1942 Ingooigem
78. August HOEFKENS (BEL) ° 13/09/1942 Hulshout
79. William HOOF (BEL) ° 02/08/1942 Beveren
80. Tony HOUBRECHTS (BEL) ° 06/09/1943 Tongeren, vanaf 06/04
81. Jan HUYGENS (BEL) ° 01/11/1941 Messelbroek tot 27/08
82. Henri KINDERMANS (BEL) ° 22/10/1941 Vreren
83. René MAERTENS (BEL) ° 11/06/1943 Veurne, vanaf 06/05
84. Albert VAN VLIERBERGHE (BEL) ° 18/03/1942 Belsele
85. Noël VANCLOOSTER (BEL) ° 02/12/1943 Torhout, vanaf 29/04
86. Ludo VANDROMME (BEL) ° 22/01/1945 Kachtem
87. Joël VANHEVEL (BEL) ° 29/06/1941 Torhout
88. Julien VERHOOGHE (BEL) ° 03/06/1943 Ruiselede, vanaf 23/06
89. Roger VERMEULEN (BEL) ° 29/12/1942 Beveren
90. Herman VRANCKEN (BEL) ° 28/04/1944 Zolder

(#1) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als onafhankelijke bij flandria-Romeo.

(#2) Willy Hoogewijs reed tot aan de opgegeven datum als onafhankelijke, maar niet bij flandria-Romeo. Hij komt voor bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van de Omloop van Oost-Vlaanderen.

(#3) Edy Schutz reed tot aan de opgegeven datum als onafhankelijke bij Cynar.

(#4) Julien De Pré reed nadien voor Solo-Superia. De overgang situeert zich tussen 17 en 29 april.

(#5) Wij denken dat Francesco Miele in onderhandeling was met Pelforth, welke ploeg hem inschreef voor Omloop Het Nieuwsblad en Kuurne-Brussel-Kuurne, maar dit finaal niet doorgegaan is en hij bij flandria-Romeo terecht kwam.

(#6) Deze renners reden in de Ronde van Nederland voor de gelegenheidsploeg Acifit-Avaros.

(#7) Etienne Thomaes reed tot 20-05 als individueel. Hij komt ook voor bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van Omloop Het Volk, Omloop Vlaamse Gewesten, G.P. Bank van Roeselare en Zuidvlaamse Pijl.

(#8) Jan Huygens hebben wij na 27-08 als individuele beroepsrenner.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Wiel's-Groene Leeuw ingedeeld:

- **Jos Boons** (bron: Rob Keuss / Dauchy): staat ook op de deelnemerslijst van het Kampioenschap van België (dat doorging op 1 augustus) in Het Belang van Limburg, maar wij denken hier aan een naamsverwarring met Jan Boonen. Jos werd onafhankelijke op 24/06/1965 en prof op 11/08/1965 en reed voor Mann.
- **Norbert Coreelman** (bron krant): eveneens op de deelnemerslijst van het Kampioenschap van België in Het Belang van Limburg (er staan wel meerdere anomalieën in deze lijst). Norbert reed in 1965 voor Wiel's-Groene Leeuw.

- **Fernand Deferm** (bron krant): in Het Volk op de deelnemerslijst van Dwars door België. Geen andere onafhankelijke bronnen. Wij denken een typo.
- **Dewild** (bron krant): opnieuw op de deelnemerslijst van het Kampioenschap van België in Het Belang van Limburg. Wij vermoeden een naamsverwarring met Benjamin De Wilde.
- **Jan Hugens** (bron: Rob Keuss / Dauchy / MdC): geen andere onafhankelijke bronnen. Jan reed in 1965 voor Torpedo-Fichtel&Sachs en Ford France-Gitane-Dunlop. Ook in zijn biografie wordt dit nergens vermeld. Waarschijnlijk verwarring met Jan Huygens.
- **Roger Janssen** (bron krant): op de deelnemerslijst van de Omloop Midden-Vlaanderen in Het Nieuwsblad. Ons verder onbekend en wij vermoeden naamsverwarring met Roger Joosen.
- **Maurice Meuleman** (bron krant): op de deelnemerslijst van Paris-Tours in diverse kranten. Maurice beëindigde echter zijn carrière eind 1964.
- **Herman Vanspringel** (bron: Dauchy): geen andere onafhankelijke bronnen. Herman reed in 1965 voor Mann.
- **Roger Vermaelen** (bron: Rob Keuss): geen andere onafhankelijke bronnen. Vermoedelijke naamsverwarring met Roger Vermeulen. Roger Vermaelen reed in 1965 als onafhankelijke voor De Torens-Thompson.

Sportbestuurder(s):

Guillaume DRIESSENS

Briek SCHOTTE

Opmerkingen:

- Voor het Wereldkampioenschap op de weg in San Sebastian werd Edy Schutz geselecteerd voor Luxemburg, Peter Post en Jos van der Vleuten voor Nederland.
- flandria-Romeo eindigde 7de in de Wereldbeker Intermerken.

In het volgende deel zullen wij de ploegen Lamot-Libertas, Goldor-Kint & Reno-Kint, De Torens, Dossche Sport en de Belgische selecties bespreken.

Factcheck

door de redactieraad van WAAIERS

Interview Tim Wellens in Het Nieuwsblad (9 februari 2024)

Op 9 februari 2024 verscheen er in Het Nieuwsblad een interview met Tim Wellens waarin hij zegt: “Ik zou graag voor het elfde opeenvolgende seizoen een profkoers winnen. Mijn ploegmaat Diego Ulissi voert met veertien opeenvolgende succesrijke seizoenen de lijst aan” Bij WAAIERS werden we natuurlijk direct getriggerd. Klopt dat eigenlijk wel?

En ja hoor, Wellens behaalde vanaf 2014 elk jaar minstens een overwinning. Ploegmaat Ulissi, won op zijn beurt vanaf 2010 tot en met 2023 elk jaar minstens een wedstrijd[1].

Maar bij WAAIERS denken we direct verder en vroegen we ons af, wie eigenlijk de absolute recordhouder is.

Daarvoor moet je natuurlijk bij renners zijn die een lange loopbaan hebben of hadden.

Daarbij iemand die we onlangs ook al in een factcheck behandelden nl. Óscar Sevilla. Maar controle leverde geen spectaculair resultaat op. Óscar is weliswaar sedert 1998 profrenner, maar er zitten een aantal ‘gaten’ in zijn carrière. Daarnaast kan men het laatste deel van zijn carrière niet echt vergelijken met de carrières van ‘echte’ profrenners.

Dus moesten we verder kijken.

We kwamen uit bij:

- Raymond Poulidor: die won minstens een keer tussen 1960 en 1977 (18 jaar)
- Rik Van Looy: die won minstens een keer tussen 1953 en 1970 (18 jaar)
- Joop Zoetemelk: die won minstens een keer tussen 1970 en 1987 (18 jaar)

Er zijn een paar ‘pechvogels’ zoals:

- Gerrit Schulte: die behaalde zeges van 1937-1940 (4 jaar) en van 1942 t.e.m. 1956 (15 jaar) en dan nog eens in 1958. In 1941 was hij om een of andere reden geschorst en 1957 gaf geen zege op de weg.
- Gino Bartali: die behaalde zeges van 1934-1942 (9 jaar) en van 1945 t.e.m. 1953 (9 jaar). Jammer van de twee oorlogsjaren, maar het gaat hier over hoe lang een renner elk jaar minstens een overwinning behaalde.
- Davide Rebellin: die behaalde overwinningen in 1993 (1 jaar), 1995-2009 (15 jaar) en 2011-2019 (9 jaar). Hier is een dopingschorsing de oorzaak van de onderbreking in 2010.

Maar de absolute recordhouder is blijkbaar Rik Van Steenbergen. Die behaalde tussen 1943 en 1964 elk jaar minstens een overwinning op de weg. In totaal dus 22 jaar na elkaar.

Misschien hebben we iemand over het hoofd gezien, de lezer mag het ons altijd melden.

Uitzending laatste rit Paris-Nice (10 maart 2024)

Tijdens de uitzending van de laatste rit van Paris-Nice op 10 maart 2024 vertelde Jose De Cauwer het verhaal van de G.P. van Monaco 1974 waar hij derde eindigde. Winnaar was Ferdinand Bracke, tweede Raymond Delisle. Bij zijn verdere commentaar leek het alsof José vertelde dat Delisle ooit derde was in de Tour de France. Dat laatste klopt niet. De beste plaats van Delisle

1 Ondertussen won Ulissi in 2024 ook al een wedstrijd waardoor hij aan 15 opeenvolgende jaren met minstens een overwinning komt.

was een 4de plaats in 1976. Delisle won dat jaar een rit en stond tot en met de 19de rit derde. Raymond Poulidor werd derde dat jaar met 9" voorsprong op Delisle, die wel de prijs van de strijdlust kreeg. Maar misschien bedoelde José wel dat Ferdinand Bracke ooit derde eindigde in de Tour de France, meer bepaald die van 1968.

Johnny De Nul Wikipedia pagina

Bij een opzoeking voor een artikel over Johnny De Nul kwam ik op aangeven van Jean-Marie Schepens op zijn Wikipedia-pagina terecht: https://nl.wikipedia.org/wiki/Johnny_De_Nul.

Daar staat:

"Klassiekers:

Ook al werd Johnny Koning der Kermiskoersen genoemd, toch verbeterde dat zijn reputatie bij de klassiekers niet. De wielrenner reed zijn wedstrijden zonder veel overleg, had geen planning en was niet geïnteresseerd in het buitenland.

Zijn eerste kennismaking met de profs was tijdens de Ronde van Mallorca. Tijdens de eerste halve rit raakt hij voorop samen met kopman Michel Pollentier en een Spanjaard. Pollentier demareert (sic) meermaals maar wordt telkens terug gehaald door de Spanjaard. Tot Johnny wegflitst (sic) en zegevierend solo over de aankomst fietst, hetgeen hem zeer kwalijk genomen wordt door de toenmalige kopmannen Freddy Maertens en Marc Demeyer.

Dit voorval zou zijn verdere wielercarrière bepalen. Johnny De Nul wordt verbannen naar de B-ploeg en daardoor veroordeeld tot het betwisten van kermiskoersen."

Opmerkingen van de redactieraad:

- De Spanjaard in kwestie is Jorge Fortía Martí van het Transmallorca-Flavia-Gios-team.
- Zowel de Gazet van Antwerpen, de Wielersite, Pro Cycling Stats, Het Belang van Limburg als Velo 79 geven als uitslag:

    1. Michel Pollentier
    2. Johnny De Nul op 14"
    3. Jorge Fortía Martí op 29"
    4. Bill Nickson op 1'37"
    5. ...

  M.a.w. hetgeen op Wikipedia staat klopt niet.

TV-verslag Paris-Roubaix

Na het tv-verslag van Paris-Roubaix waren er een paar zaken die ik gehoord had die ik toch wel even wou checken.

Alpecin-Deceuninck zou blijkbaar de eerste ploeg zijn die de eerste drie monumenten van het seizoen won. Na wat controlewerk kunnen we besluiten dat dit klopt.

Een aantal ploegen zaten er dicht bij.

- Faema met Merckx in 1969 (hij won Milano-Sanremo en Ronde van Vlaanderen en werd 2de in Paris-Roubaix).
- Molteni met Merckx in 1975 (hij won Milano-Sanremo en Ronde van Vlaanderen en werd 2de in Paris-Roubaix).

- Carpano-Coppi met De Bruyne in 1957 (hij won Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix en werd 2de in Milano-Sanremo).
- Brooklyn met Roger De Vlaeminck in 1977 (hij won Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix en werd 2de in Milano-Sanremo).
- In 1954 won Rik Van Steenbergen Milano-Sanremo en won Raymond Impanis de Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix. Beiden stonden onder contract bij Mercier-Hutchinson, maar Rik reed de Primavera voor Girardengo-Eldorado, zijn gebruikelijke Italiaanse sponsor.

Er dient wel nog opgemerkt te worden dat in de tijd van Fred, Merckx en Roger er nog niet gesproken werd over Monumenten, maar dat het ook toen de eerste drie klassiekers van het seizoen waren, zij het niet altijd in dezelfde volgorde.

Ook dit werd verteld: “Mathieu van der Poel reed 16 monumenten en eindigde 15 keer in de top tien”.

Dit klopt niet helemaal want Mathieu reed op dat ogenblik 17 monumenten (en eindigde 16 keer in de toptien). Dat is ondertussen[2] 18 monumenten en 17 keer toptien geworden.

MvdP	MSR	RvV	P-R	LBL	GdL	Totaal	%
eerste	1	3	2	0	0	6	33%
top 3	2	5	3	1	0	11	61%
top 5	3	6	3	1	0	13	72%
top 10	4	6	4	2	1	17	94%
deelname	5	6	4	2	1	18	
% top 10	80%	100%	100%	100%	100%		

Er is maar een renner in het verleden waarmee kan vergeleken worden nl. Eddy Merckx.

Merckx	MSR	RvV	P-R	LBL	GdL[3]	Totaal	%	% vol.
eerste	7	2	3	5	2	19	41%	37%
top 3	7	6	5	7	5	30	65%	58%
top 5	7	6	7	7	6	33	72%	63%
top 10	8	8	10	10	1	8	44%	85%
deelname	10	11	12	10	9	52		
1965-MSR76	9	10	10	8	9	46		
% top 10	80%	73%	83%	100%	89%			
% top 10 betere periode	89%	80%	90%	100%	89%			

Bekijken we dit voor de gehele carrière van Merckx (1966-1978), dan komen we aan 52 monumenten en de volgende percentages:

2 Deze tekst werd geschreven na Paris-Roubaix en bijgewerkt na Liège-Bastogne-Liège.
3 Merckx won de Giro de Lombardia 1973 wel maar werd later gedeclasseerd. We beschouwen dit als een deelname met geen uitslag (te vergelijken met een opgave).

- 37% zeges.
- 58% top drie.
- 63% top 5.
- 85% toptien.

Bekijken we enkel van begin carrière tot en met Milano-Sanremo 1976 (laatste winst), zijn 'betere'[4] periode, komen we aan 46 monumenten en de volgende percentages:

- 41% zeges.
- 65% topdrie (dus 2 keer op drie).
- 72% topvijf (bijna 3 op 4).
- 89% toptien (9 op 10).

Verder opvallend bij Merckx:

- Hij won zijn eerste monument.
- De 100% top tien in LBL, ongeacht de beschouwde periode.

Voor Mathieu levert dit het volgende op:

17 op 18 of 94% toptien.

Mathieu haalt het vooral door zijn top tien plaatsen, Merckx is beter qua zeges, top drie (in zijn 'betere' periode) en gelijk bij top 5 (eveneens in zijn 'betere' periode).

Maar de cijfers van Mathieu zijn wel schitterend 6 zeges op 18, of 33%, je moet al Merckx heten om beter te doen.

Maar we moeten heden ten dage niet altijd naar het verleden kijken. Er rijden nog 'fenomenen' rond zoals ene Tadej Pogačar.

Zijn tabel ziet er zo uit.

Pogačar	MSR	RvV	P-R	LBL	GdL	Totaal	%
eerste	0	1	0	2	3	6	43%
top 3	1	1	0	3	3	8	57%
top 5	3	2	0	3	3	11	79%
top 10	3	2	0	3	3	11	79%
deelname	4	2	0	5	3	14	
% top 10	75%	100%	0	60%	100%		

We zien hierbij dat Tadej qua eerste plaatsen procentueel beter doet dan Mathieu en zelfs Merckx zowel over zijn complete carrière als zijn betere periode. Qua top drie plaatsen doet hij minder dan de twee voorgaande maar met de top vijf plaatsen doet hij beter.

Zowel voor Mathieu als Tadej zit hun carrière er nog lang niet op. Ze zullen waarschijnlijk nog monumenten winnen, maar ze gaan er ook nog verliezen. En op het einde van hun carrière zullen de resultaten ook minder worden. Benieuwd hoe het er op het einde zal uitzien.

4 We doen dit omdat de huidige renners ook in hun 'betere' periode zitten. Net zoals voor hen laten we die voor Merckx beginnen bij zijn debuut als beroepsrenner (29 april 1965).

Kleuren van leiderstruien

Sommige journalisten en sites hebben het soms moeilijk met de kleur van leiderstruien uit de diverse rittenkoersen. Deze kleuren veranderden al eens doorheen de tijd, dikwijls om commerciële redenen. Een voorbeeld van een dergelijke vergissing vinden we in een recent artikel in Het Nieuwsblad Sportwereld, "Vuelta en Giro in 48 (!) dagen: hoe Giovanni Battaglin twee grote rondes won met amper twee rustdagen tussenin" door Stijn Joris op 11/05/24 (https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20240510_96104609#:~:text=Tadej%20Pogacar%20begon%20aan%20deze,dat%20in%20slechts%2048%20dagen.).

De auteur schrijft (betreffende de zege van Battaglin in de Vuelta): "Hij wint op dag acht de tijdrit en pakt het rood."

Dit klopt uiteraard niet, de leiderstrui was in deze periode nog altijd geel, de befaamde amarillo-trui, de rode trui is een vrij recente wijziging en dateert maar van 2010. Een simpele verificatie op Wikipedia of op Mémoire du Cyclisme (al heeft laatstgenoemde site wel meermaals de kleur van de puntentrui fout en is dus ook niet volledig betrouwbaar) had toegelaten deze fout te vermijden.

Ik heb de fout aan de redactie van de krant gesignaleerd en dit is hem door Chef Sport Nico Vanhee doorgegeven. Tot hiertoe hebben wij geen reactie gekregen en het artikel staat op datum van de publicatie van deze Waaiers nog altijd ongewijzigd online.

Factcheck: Hyperbolen in de pers bij de start van het nieuwe wielerseizoen

Even alles in perspectief zetten

door de redactieraad van WAAIERS

Het nieuwe wielerseizoen is ondertussen al bijna halfweg, maar wij gaan even terug naar het begin ervan. Op het moment van de Strade Bianchi is het zowat 6 weken ver en op uitzondering van Mathieu van der Poel op wiens eerste optreden het nog tot Milano-Sanremo wachten is, hebben alle grote namen al indruk gemaakt. Evenepoel won onmiddellijk zijn eerste wedstrijd, de Figuera Champions Classic en voegde daar aansluitend de Volta ao Algarve aan toe, Vingegaard kon niet achterblijven en domineerde de O Gran Camiño met de eindzege en drie van de vier ritten en Van Aert werd dan in zijn eerste wedstrijd de Omloop Het Nieuwsblad "pas" derde, de volgende dag schreef hij Kuurne-Brussel-Kuurne op zijn erelijst.

Wanneer vervolgens Tadej Pogačar er in de Strade Bianchi een ware demonstratie van maakte en na een solo van 81 km met 2'44" voorsprong zegevierde, was het hek helemaal van de dam. Vooral Het Nieuwsblad Sportwereld ging hierbij ferm uit de bocht.

Het begon met Chef Wielrennen Wim Vos die op 2 maart met overtuiging schreef "Alleen al qua absolute topklassiekers zit Pogačar aan negen stuks…" (Onze Chef Wielrennen ziet een wissel van de wacht: "Plots zijn de rollen omgedraaid: Lotto Dstny stunt, Soudal Quick-Step stuntelt", https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20240302_95758853). Welke negen dit dan wel zijn, laat hij in het midden. Als we het palmares van Tadej bekijken vinden we op dat moment als grote eendagszeges de Ronde van Vlaanderen, Liège-Bastogne-Liège, driemaal de Giro di Lombardia (nu Il Lombardia genaamd), de Amstel Gold Race, de Flèche Wallonne, tweemaal de Strade Bianchi en de G.P. de Montréal. Tien in totaal, maar welke daarvan verdienen het etiket "absolute topklassieker"?

De drie Monumenten zonder twijfel, en zonder tot de Monumenten te behoren heeft de Amstel Gold Race ondertussen wel het etiket "topklassieker" verdiend, maar of dit ook voor de Flèche Wallonne geldt, is al voer voor debat. Over Montréal willen wij het niet eens hebben, dus zal hij waarschijnlijk het over de Strade Bianchi hebben. Een mooie wedstrijd, spectaculair, met ondertussen ook al een aantal mooie overwinnaars, maar om daarom over een topklassieker te spreken is er voor ons ver over.

Opvallend is hierbij de, soms wat kunstmatige, hype rond deze wedstrijd. Tijdens de uitzending ervan pleitten Karl Vannieuwkerke en José De Cauwer ervoor hem toe te voegen aan de "Monumenten". Een beetje ernst graag, de vijf Monumenten bestaan al meer dan honderd jaar, de Strade niet eens twintig. Als de wedstrijd over tien of eerder twintig jaar nog steeds bestaat en nog steeds een aantrekkelijk deelnemersveld heeft, kan er misschien overwogen worden of die deel kan uitmaken van de nationale klassiekers (voor het etiket "internationaal" wordt best nog wat langer gewacht). Of die ooit tot de Monumenten zal toetreden zullen wij, en hoogstwaarschijnlijk al evenmin onze lezers, nooit meemaken, ten minste, dat verwachten (en in het belang van de échte Monumenten eigenlijk ook hopen) wij.

De vraag is natuurlijk, wat is een Monument, een (internationale) klassieker, een nationale klassieker, een semiklassieker. Verder in deze factcheck gaan we proberen daar dieper op in te gaan. Maar eerst blijven we nog even bij Het Nieuwsblad. De volgende dag getuigt journalist Cédric Van Mol in zijn artikel "Alleen Ballerini en Museeuw hadden ooit een groter

'gat': hoe straf was de prestatie van Tadej Pogačar nu echt?" (https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20240303_96180136) van een toch wel opvallend gebrek aan historische wielerkennis. Gaat het bij het vorige artikel nog over interpretaties en meningen, hier gaat het over feitelijke fouten.

Het begint al met de titel (ook al is die niet door hem zelf gekozen), maar ook in de tekst zelf is dit stukje tekst minstens verwarrend.

"Alleen Ballerini en Museeuw hadden groter 'gat'

2 minuten en 44 seconden: zoveel later dan Pogacar kwam Toms Skujins zaterdag over de meet in Siena. Het is meteen het grootste verschil tussen de eerste en de tweede in een klassieker sinds Parijs-Roubaix 2002. Toen fietste Johan Museeuw een voorsprong van 3 minuten en 4 seconden bij elkaar op Steffen Wesemann. Alleen de Italiaan Franco Ballerini deed beter. In Parijs-Roubaix 1998 kwam Andrea Tafi als tweede aan op 4 minuten en 16 seconden van zijn landgenoot."

Als we even de wielerhistorie bekijken vinden we meerdere grotere verschillen in de Monumenten, alle daterend van na Wereldoorlog II:

- Milano-Sanremo 1946: Fausto Coppi 14'00" op Lucien Teisseire,
- Milano-Sanremo 1948: Fausto Coppi 5'17" op Vittorio Rossello,
- Milano-Sanremo 1949: Fausto Coppi 4'17" op Vito Ortelli,
- Ronde van Vlaanderen 1951: Fiorenzo Magni 5'35" op Bernard Gauthier,
- Ronde van Vlaanderen 1969: Eddy Merckx 5'36" op Felice Gimondi,
- Paris-Roubaix 1970: Eddy Merckx 5'21" op Roger De Vlaeminck,
- Liège-Bastogne-Liège 1966: Jacques Anquetil 4'53" op Vic Van Schil,
- Liège-Bastogne-Liège 1980: Bernard Hinault 9'24" op Hennie Kuiper,
- Giro di Lombardia 1947: Fausto Coppi 5'24" op Gino Bartali,
- Giro di Lombardia 1948: Fausto Coppi 4'45" op Adolfo Leoni.

In zijn conclusie gaat hij vervolgens helemaal uit de bocht. Wij citeren: "Geen renner kon op 25-jarige leeftijd uitpakken met hetzelfde palmares als dat van de Sloveense superman." Waarschijnlijk nooit gehoord van Eddy Merckx, die op dezelfde leeftijd een nog veel indrukwekkender palmares had.

Bij Waaiers zijn wij streng, maar fair, dus beide journalisten werden via mail gecontacteerd. Van Wim Vos hebben wij nooit enige reactie gekregen[1], Cédric Van Mol reageerde wel. Hij wees erop dat hij niet de titels bepaalt, dat "ooit" overdreven is en dat hij zijn cijfers duidelijker had moeten situeren, namelijk vanaf 1998. Aanvaardbare uitleg, al vinden wij dat een zinsnede als "Alleen de Italiaan Franco Ballerini deed beter." het begrip "ooit" impliceert.

Over zijn conclusie betreffende het "ongeëvenaarde palmares" van Pogačar, bleef hij grotendeels bij zijn stelling, al was hij bereid "groter" te nuanceren naar "gelijkaardig". Hij kwam op een zeer bevreemdende manier tot die conclusie. Wij citeren zijn uitleg "*Dat geen enkele renner een groter palmares hadden op 25-jarige leeftijd, hangt in mijn ogen een beetje af van hoe je het bekijkt. Merckx won voor zijn 25ste verjaardag 3x San-Remo, de Ronde Van Vlaanderen, Parijs-Roubaix, Luik-Bastenaken-Luik, de Giro (die tel ik niet mee om een reden die u gegarandeerd kent), de Tour en het WK en Gent-Wevelgem. Dat zijn 3 monumenten (6, want San-Remo won hij 3x voor zijn 25ste, erna nog 4x), 1 grote ronde en een WK. Pogacar heeft op zijn leeftijd 2 tourzeges en 3 monumenten*

1 Een slechte gewoonte van veel journalisten. Meestal antwoorden ze gewoonweg niet en zelfs wanneer zij op het aangeven van een lezer een fout rechtzetten kan er geen vermelding of bedankje af, zomin in het artikel als via mail. Positieve uitzonderingen zijn Jonas Creteur van Knack, Bart Lagae van De Standaard en Nico Vanhee, Ludo Vandewalle en Marc Vermeiren van Het Nieuwsblad.

op zijn naam staan (5, want Lombardije won hij al 3x). Soit, 'geen renner had op zijn 25 een groter palmares' is wat overdreven. Gelijkaardig is inderdaad meer gepast."

Een beetje wielerkenner ziet onmiddellijk dat deze uitleg totaal geen steek houdt. Waarom hij de Giro niet telt en waarom ik die reden "gegarandeerd zou moeten kennen", blijft tot op heden een mysterie[2]. Verder sluit hij het palmares van Pogačar af enkele dagen na diens 25ste verjaardag, terwijl hij bij Merckx al stopt een maand na diens 24ste verjaardag.

Sluiten we beide renners af op de dag van hun 25ste verjaardag valt bij Pogačar de derde zege in Il Lombardia weg en komt hij dus op 4 Monumenten en 2 Tourzeges. Merckx komt in dat geval echter op liefst 7 Monumenten, een wereldtitel, twee Giro's en een Tour. Dus een duidelijke 11-6. En willen we de grens een beetje verschuiven en Pogačar die derde Lombardia gunnen, dan komt er voor Merckx een tweede Tour bij, wat het verschil eerder groter maakt. Merckx won trouwens vier en geen drie verschillende Monumenten.

Op de hem gestuurde rechtzetting kregen we jammer genoeg geen reactie meer. Beide teksten staan nog steeds ongewijzigd op de site van Het Nieuwsblad Sportwereld, ook nadat de tekst van dit artikel met een woordje uitleg aan Chef Sport Nico Vanhee gestuurd werd.

Voor wie interesse heeft in de palmaressen van beide grootheden (want dit is geen aanval op Pogačar, historisch is Merckx de enige die op dezelfde leeftijd beter deed), hieronder geven we hun palmares op de leeftijd van 25 iets meer gedetailleerd.

Pogačar won tweemaal de Tour, tweemaal Il Lombardia (de vroegere Giro di Lombardia dus), eenmaal de Ronde van Vlaanderen, Liège-Bastogne-Liège, de Flèche Wallonne, de Strade Bianchi, de G.P. de Montréal, Paris-Nice en tweemaal Tirreno Adriatico en de UAE Tour.

Op dezelfde leeftijd had Merckx op zijn erelijst al eenmaal de Tour, tweemaal de Giro, driemaal Milano-Sanremo, eenmaal de Ronde van Vlaanderen, tweemaal Paris-Roubaix, eenmaal Liège-Bastogne-Liège, tweemaal Gent-Wevelgem, tweemaal de Flèche Wallonne, tweemaal Paris-Nice en eenmaal de Tour de Romandie, de Volta a Catalunya en Paris-Luxembourg. En dan tellen we niet eens kleinere rittenkoersen als de Giro di Sardegna, de Vuelta a Levante en de Tour de Belgique. Het verschil is duidelijk.

Het zou echter nog erger worden. Op 13 maart bereikt Quinten Torfs een moeilijk te overtreffen dieptepunt, nog steeds in Het Nieuwsblad, in het artikel "Niet de 'GOATS' Wout van Aert en Mathieu Van der Poel, wél echte geiten leven zich uit op de kasseien van Parijs-Roubaix" (https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20240313_93988261). Van der Poel (op het moment van het artikel vier Monumenten, een wereldtitel, geen enkele grote ronde, nooit het seizoen hoger dan 4de op de wereldranglijst afgesloten) en Van Aert (op hetzelfde ogenblik een Monument, geen wereldtitel, geen enkele grote ronde, nooit het seizoen hoger dan tweede op de wereldranglijst afgesloten) echt de allergrootsten uit de wielergeschiedenis (greatest of all time)? We zullen het er maar op houden dat hier het motto gold "de waarheid mag niet in de weg staan van een mooie titel". We verspillen hier verder geen moeite of woorden aan.

En dan nu over Monumenten en klassiekers.

Laat ons alvast duidelijk stellen dat er geen officiële criteria bestaan om de benaming Monument te verdienen, er is gewoon een ruime eensgezindheid dat vijf wedstrijden (Milano-Sanremo, Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Liège-Bastogne-Liège en Il Lombardia) deze benaming verdienen. Een eerste spoor vinden we begin 1986 in de Gazet van Antwerpen, bij

2 Mogelijk verwijst hij hier naar Savona, maar dat gebeurde in de Giro 1969 en had totaal niets te maken met de door Merckx gewonnen editie van 1968. Moest dit de uitleg zijn, opnieuw een ontstellend gebrek aan historische wielerkennis. In de Giro 1968 probeerde de Italiaanse pers wel de FAEMA-ploeg (en dan nog eerder de helpers dan Merckx zelf) aan een geheimzinnige Aziatisch en niet opspoorbaar dopingproduct te linken, hiervoor was er nooit een schijn van bewijs en het waren de Italiaanse sterren die tegen de dopinglamp liepen.

een bespreking van de komende (in zekere zin heringerichte) Wereldbeker[3]. Opvallend hierbij is dat reeds toen het, in onze ogen misplaatste, idee de ronde deed zich aan de Formule 1 te spiegelen[4]. Deze wedstrijden hebben op dit moment wel een aantal gemeenschappelijke kenmerken:

- Ze maakten alle meerdere jaren deel uit van Desgrange-Colombo, al was Liège-Bastogne-Liège er pas vanaf de 4de editie bij, waarschijnlijk omdat deze wedstrijd vanaf dat jaar (1951) samen met de Flèche Wallonne – die er al wel bij was – het Weekend Ardennais vormde (in 1950 was dit voor het eerst ingericht, met eenmalig ook Liège-Courcelles erbij).
- Ze worden nu alle op een weekenddag betwist.
- Ze zijn op dit moment alle minstens 100 jaar oud[5]. De Ronde van Vlaanderen, pas ingericht in 1913 is daarbij de jongste, Liège-Bastogne-Liège (voor het eerst ingericht in 1892) wordt meestal aanzien als de oudste en kreeg daarom de bijnaam “La Doyenne”. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat pas vanaf 1908 deze wedstrijd jaarlijks ingericht werd en er pas vanaf 1912 beroepsrenners toegelaten waren. Daardoor is het Paris-Roubaix (1896) dat al het langst continu, buiten wereldoorlogen en epidemies, voor beroepsrenners wordt ingericht. Milano-Sanremo dateert van 1907 en de Giro di Lombardia van 1905. Op het moment van de herstart van de Wereldbeker waren de “Monumenten” dus respectievelijk 79, 73, 100, 104 (of 98) en 81 jaar oud.
- Ze zijn alle minstens 230 km lang. Il Lombardia is de kortste, in het Coronajaar 2020, toen ook de Ronde van Vlaanderen ingekort en Paris-Roubaix zelfs afgelast werd amper 231 km, maar meestal tussen de 238 en 250 km. De andere zijn in normale omstandigheden boven de 250 km, met Milano-Sanremo zelfs bijna 300 km (294 km).
- Ze hebben alle een indrukwekkend palmares[6].
- Ze maken alle deel uit van de World Tour.
- Ze worden alle drie ingericht door een van de drie grote organisatoren (A.S.O., R.C.S. en Flanders Classics).

Beschouwen we deze criteria als richtinggevend, dan zijn er niet direct andere wedstrijden die kunnen aanspraak maken op toetreding tot dit selecte clubje. De drie andere eendagswedstrijden die deel uitmaakten van Desgrange-Colombo hadden er ook kunnen bij zijn, maar zijn door diverse omstandigheden afgevallen en hebben niet direct zicht meer op het statuut van Monument.

Paris-Bruxelles werd voor het eerst ingericht in 1893 en vanaf 1906 jaarlijks, ten minste tot in 1966. Nadien was het niet meer mogelijk de hoofdwegen op een zondag te gebruiken en secundaire wegen werden als onrealistisch beschouwd (de wedstrijd was al 286 km lang), terwijl er ook financieringsproblemen waren. Vanaf 1973 werd de wedstrijd terug ingericht, maar had zijn gunstige plaats op de kalender (midden april) verloren en moest verkassen naar september.

---

3 Gazet van Antwerpen, 27/01/1986, p. 23, Wielrennen van de toekomst wil zich aan de formule één spiegelen, door Ief Vertommen.

4 Verre van de commerciële feeling van de Formule 1 in twijfel te willen trekken, maar bij de sportieve kant van hun beslissingen hebben wij wel onze bedenkingen. En voor een echte liefhebber primeert dat, of zou toch moeten.

5 Dit was daarom niet het geval op het moment de term voor het eerst ingang maakte en is dus niet als een absoluut maar eerder als een indicatief criterium te beschouwen.

6 Enkel Rik Van Looy, Eddy Merckx (tweemaal) en Roger De Vlaeminck wonnen ze alle vijf gedurende hun carrière. Louison Bobet (Liège-Bastogne-Liège), Fred De Bruyne (Giro di Lombardia), Germain Derycke (Giro di Lombardia), Hennie Kuiper (Liège-Bastogne-Liège), Sean Kelly (Ronde van Vlaanderen) en Philippe Gilbert (Milano-Sanremo) bleven steken op vier, van de huidige generatie staan Tadej Pogačar (Milano-Sanremo en Paris-Roubaix ontbreken nog) en Mathieu van de Poel (Liège-Bastogne-Liège en Il Lombardia ontbreken nog) op drie. Voor beide zal vier moeilijk worden en lijkt vijf onhaalbaar.

Aanvankelijk was hij rond en zelfs over de 300 km lang, maar werd nadien ingekort tot eerst ongeveer 250 km en vervolgens tot rond de 200 km. Ook het parcours wijzigde en werd achtereenvolgens Soissons-Bruxelles en Bruxelles-Bruxelles en de wedstrijd werd recent omgedoopt naar Brussels Cycling Classic. Sinds 1973 en vooral vanaf de jaren 90 van de vorige eeuw verloor de wedstrijd ook meer en meer prestige en zakte naar het niveau ProSeries.

Paris-Tours kende in zekere zin een vergelijkbaar verhaal. De eerste editie was er al in 1896, maar pas vanaf 1906 werd de wedstrijd jaarlijks ingericht. De wedstrijd had moeite een vaste plaats op de kalender te vinden. Aanvankelijk ingericht in september verhuisde hij eerst naar afwisselend april, mei en juni alvorens vanaf 1922 eind april, begin mei verreden te worden. Vanaf 1951 werd het dan definitief eind september of begin oktober. De wedstrijd was meestal rond de 250 km, maar eind jaren vijftig werden de organisatoren meer en meer ontevreden over het wedstrijdverloop, dat te dikwijls uitdraaide op een massasprint of zo goed als.

Diverse kunstgrepen werden geprobeerd, zoals plaatselijke rondes met telkens een beklimming, verbod van een versnellingsapparaat, omdraaien van het parcours (Tours-Versailles met een finale door de Chevreuse), maar met weinig succes. Zo bleef deze wedstrijd de enige proef van het vroegere Desgrange-Colombo die niet door Eddy Merckx gewonnen werd, tot grotere frustratie van de organisatoren dan van de renner. Ook hier zakte het prestige gradueel, de afstand werd ingekort tot 210 km, A.S.O. deed geen moeite tot opwaardering en Paris-Tours maakt nu ook deel uit van de ProSeries en niet van de World Tour.

De Flèche Wallonne is dan weer de vreemde eend in de bijt. Pas voor het eerst ingericht in 1936, met de bedoeling de Waalse concurrent van de Vlaamse (en Noord-Franse) wedstrijden te worden, maakte de 12de editie al van aanvang deel uit van Desgrange Colombo. De wedstrijd was maar rond de 230 km lang en soms korter, maar was aanvankelijk hoger aangeschreven dan Liège-Bastogne-Liège. Nadat het Weekend Ardennais niet langer als dusdanig ingericht werd, verloor de wedstrijd langzaam maar zeker de concurrentiestrijd met Liège-Bastogne-Liège. Zo werden ze aanvankelijk afwisselend op zondag en in de week ingericht, maar Liège-Bastogne-Liège zou uiteindelijk vast de zondag krijgen terwijl de Flèche Wallonne het met een plaats midden in de week moest doen. Ook de zoektocht naar het juiste parcours hielp de faam van de wedstrijd niet, maar hij kreeg toch een vaste plaats in de World Tour. De afstand is rond de 200 km met aankomst in Huy en een finale met meerdere steile beklimmingen.

Misschien staat de Amstel Gold Race er nog het dichtstbij, de uitstraling, het palmares en het parcours zijn er zeker, ook de afstand, rond de 250 km, is een pluspunt, maar de wedstrijd dateert pas van 1966, een jongeling nog vergeleken met de huidige Monumenten. De Strade Bianchi lijdt aan hetzelfde euvel, maar dan nog in veel grotere mate, de eerste editie was er pas in 2007. Nieuwlichters, niet gekenmerkt door enige historisch gevoel, proberen er al een zesde monument van te maken en vermoedelijk denken ook de organisatoren in deze zin, het aanpassen van de afstand van 180 naar 210 km is zeker een indicatie, maar voor puristen als wij is dit een non-issue. Laat deze wedstrijd eerst uitgroeien tot het niveau van een “echte” klassieker en probeer nadien onze kleinkinderen te overtuigen. Nu heeft het allemaal nog iets kunstmatigs, het is niet omdat je over wegen rijdt die uit de oertijd van de wielersport lijken te komen dat je meteen ook een klassieker wordt.

En zo komen we aan de volgende vraag, wat is een klassieker?

In België was dit alleszins door de B.W.B. vastgelegd. In eerste instantie ging het over het nationaal kampioenschap, de Ronde van Vlaanderen, Paris- Bruxelles, Liège-Bastogne-Liège en de Tour de Belgique[7]. De B.W.B. beschermde deze “nationale klassiekers”. De “betere” renners van het

7 In het verder verloop van deze factcheck beschouwen we, net als trouwens de B.W.B. geen kampioenschappen of rittenkoersen als “klassiekers”.

voorgaande seizoen moesten hieraan verplicht deelnemen en mochten ook de voorgaande dag geen wedstrijd rijden. De definitie van "betere" was nogal breed, top vijf in een van die klassiekers, top drie in een beschermde wedstrijd in lijn of de zege in eender welke, nationale of internationale, wedstrijd in lijn volstond, net zoals de selectie voor de Tour de France. Het betrof dus makkelijk rond de 70 renners. In latere jaren betrof deze bescherming specifiek de beroepsrenners die zich voor het nationaal kampioenschap gekwalificeerd hadden. De lijst daarvan werd voor het begin van het seizoen in Cyclo Sprint gepubliceerd en liep in de jaren zestig op tot een honderdtal renners[8]. De wielerbond kon wel dispensatie geven om aan een buitenlandse wedstrijd deel te nemen, dit betrof dan meestal de Vuelta.

In die periode kende de Belgische wielerbond twee indelingen van de ritten in lijn.

In een eerste indeling werd er onderscheid gemaakt tussen:

- Klassieke wedstrijden. Deze werden opgesomd (Ronde van Vlaanderen, Paris-Bruxelles en Liège-Bastogne-Liège) en moesten minstens 200 km tellen. Bij aankomst op een wielerbaan mocht er niet meer dan een ronde afgelegd worden na de eerste maal de eindstreep overschreden te hebben, bij aankomst op een plaatselijke omloop mocht deze na de eerste overschrijding van de eindmeet hoogstens driemaal afgelegd worden.
- Beschermde wedstrijden: minstens 200 km.
- Wedstrijden in open omloop: 125 tot 150 km op een omloop van minstens 10 km.
- Wedstrijden in gesloten omloop (criteriums): ten minste 100 km op een omloop van minstens 2,5 km.

Daarnaast was er een tweede indeling met specificering van:

- Wedstrijden welke in aanmerking komen voor het Belgisch Merkenkampioenschap (een achttal, waaronder de klassiekers).
- Wedstrijden te betwisten door merkenploegen, dus geen individuele inschrijving mogelijk (een vijftiental plus de Tour de Belgique).

In zijn vergadering van 11 januari 1967[9] gaf de wielerbond het klassieke statuut ook aan de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem, de Flèche Wallonne en de Scheldeprijs. Voor Gent-Wevelgem (ingericht sinds 1934 en 250 km lang, met een internationale erelijst) en de Flèche Wallonne (ingericht sinds 1936, rond de 220 km en een schitterende erelijst) gebeurde de toekenning zonder discussie, voor de twee andere wedstrijden verliep het wat moeizamer.

Aan de Omloop werd zijn recent karakter verweten, er waren nog maar 21 edities geweest. De kwaliteit van de organisatie en het deelnemersveld konden echter al snel de balans doen overhellen. Over de Scheldeprijs verliep de discussie moeilijker. De anciënniteit was er zeker, de wedstrijd dateerde al van 1907, maar noch parcours, noch bezetting, noch erelijst (als "grote" namen bleef het bij Georges Ronsse, Stan Ockers, Briek Schotte en Rik Van Looy) waren overtuigend. Ook het te regionaal parcours (de wedstrijd diende al jaren als het

8 De renners op deze lijst werden in grote lijnen nog altijd volgens dezelfde criteria aangeduid. Het betrof de renners die zich tijdens het vorige seizoen in de eerste vijf van de Belgische klassieke wedstrijden of de eerste drie van de Belgische beschermde wedstrijden (die in een speciaal bondsartikel 130 als dusdanig opgesomd waren) of in de grote buitenlandse wedstrijden hadden gerangschikt (hierbij werd iedere rit van een nationale ronde als een wegwedstrijd aanzien). Ook de winnaars van ieder andere beschermde wedstrijd in België of voorname buitenlandse wedstrijd en de deelnemers aan de Tour de France en het wereldkampioenschap kwamen op deze lijst. Startrecht in het Belgisch kampioenschap kregen ook al degenen die in het lopende seizoen (tot de datum van de titelstrijd) ten minste een keer onder de eerste drie van een beschermde Belgische wedstrijd of in een voorname buitenlandse wedstrijd eindigden. Verplichting tot deelname aan de klassiekers zou aan hen echter pas het volgende seizoen opgelegd worden.

9 Gazet van Antwerpen, 12/01/1967, p. 17, Gent-Wevelgem: klassiek samen met drie andere wegwedstrijden door Marcel Van Bergen.

kampioenschap van de provincie Antwerpen) was een minpunt. De organisatoren beloofden echter hieraan te werken en haalden hun slag thuis.

Wij vinden dat deze beide wedstrijden maar al te lichtzinnig het statuut van klassieker kregen. Maar hoe dan ook, op deze manier kwamen we aan zeven klassiekers[10] in lijn. Opvallend hierbij is dat Eddy Merckx de enige is die ze alle zeven won, Rik Van Looy (geen Omloop Het Volk) en Roger De Vlaeminck (geen Gent-Wevelgem) bleven steken op zes.

De U.C.I. sprong echter minder lichtzinnig om met het etiket “klassieker” en de nieuwe “Belgische" klassiekers werden niet toegevoegd aan de “internationale” klassiekers. Volgens Gerard Prijs in Het Belang van Limburg[11] was dit omwille van “voorbijgestreefde reglementen”. Wij hebben nergens kunnen terugvinden welke dan wel die “internationale klassiekers” waren (wij vermoeden alleszins Milano-Sanremo, de Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, zolang als ingericht Paris-Bruxelles, en verder Paris-Tours en de Giro di Lombardia, mogelijk ook Liège-Bastogne-Liège en Bordeaux-Paris en heel misschien de Grand Prix des Nations en de Flèche Wallonne, die omwille van zijn Desgrange Colombo verleden alleszins door de renners als dusdanig aanzien werd). Wij hebben evenmin de vermelde “voorbijgestreefde reglementen” kunnen terugvinden.

Naast deze eerder “officiële” benadering werd de term klassieker voorheen al vrij losjes, eerder chauvinistisch en niet altijd even coherent gebruikt. In de periode tot en met 1958 behandelde Velo de wedstrijden van Desgrange-Colombo in een apart hoofdstuk. Vanaf Velo60 kwam er een hoofdstuk klassiekers.

In eerste instantie ging het hier over de acht proeven in lijn van het vroegere Desgrange Colombo, aangevuld met Bordeaux-Paris (in Frankrijk werd die andere speciale proef, de Grand Prix des Nations ook als een klassieker aanzien). Die acht koersen, Bordeaux-Paris en de Grand Prix des Nations waren door hun formaat een apart geval, werden dan ook lange tijd als de enige “echte” klassiekers aanzien, erkend door de B.W.B. of niet. Zowel Velo als Les Cahiers du Cyclisme de L’Équipe vermelden die op dat moment als de enige internationale klassiekers. Het is op die basis trouwens dat Rik Van Looy claimt als enige ooit “alle” klassiekers gewonnen te hebben[12].

In Velo67 werd dit lijstje aangevuld met de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem (beide waarschijnlijk op basis van de beslissing van de B.W.B.) en de Rund um den Henninger Turm (nog maar ingericht sinds 1962, maar wel sinds 1964 een vaste waarde in de Coupe du Monde Intermarques). De Scheldeprijs ontbrak en zou ook de daaropvolgende jaren niet in het lijstje opgenomen worden.

In Velo68 was het aan de Züri Metzgete (al ingericht sinds 1914 en sinds 1968 ook opgenomen in de Coupe du Monde Intermarques) en de Amstel Gold Race (pas ingericht sinds 1966, maar wel sinds 1968 deel uitmakend van de Coupe du Monde Intermarques), terwijl Paris-Bruxelles, uiteraard, afviel. In Velo71 kwam ook de Scheldeprijs eindelijk aan de beurt.

Opvallend is dat de Italiaanse en Franse wedstrijden die deel uitmaakten van de eerste edities van de Coupe du Monde Intermarques nooit door Velo als “klassieker” bestempeld werden. Het gaat hier om de Tre Valli Varesine (1961), de Giro dell’Emilia (1961-62), de Giro di Campania (1962), de Grand Prix Stan Ockers (1962-63). Hetzelfde gold, al iets makkelijker te begrijpen, voor het eenmalig ingerichte Bayonne-Bilbao (1962).

10 Paris-Bruxelles zou echter van 1967 tot en met 1972 niet meer ingericht worden.
11 Het Belang van Limburg, 03/04/1970, p. 14, KAMPIOENEN capituleren niet meer, door Gerard Prijs.
12 Eddy Merckx en Roger De Vlaeminck bleven steken op zeven, beide missen Paris-Tours, Philippe Gilbert won er zes, naast Milano-Sanremo ontbreekt Paris-Bruxelles, alias de Brussels Cycling Classic, bij hem.

En zo zijn we aanbeland bij de “nationale klassiekers”. In de andere grote wielerlanden was dat niet officieel vastgelegd en ging het meer over een consensus tussen pers en renners. Eind jaren vijftig waren er in Frankrijk en Italië een aantal wedstrijden die als dusdanig aanzien werden.

In Frankrijk betrof dit, naast de reeds vermelde “speciale gevallen” Bordeaux-Paris en de Grand Prix des Nations en een derde bijzondere wedstrijd, de ploegentijdrit de G.P. du Parisien (1961-1965), op de eerste plaats het Critérium National (zolang het ingericht werd als een rit in lijn, 1932-1977, met uitzondering van 1965-66), de G.P. Peugeot (Trophée Stan Ockers, 1957-1963) en de Boucles de la Seine (1945-1973) en als een soort tweede categorie het Critérium de la Polymultipliée (1913-2009)[13], Paris-Valenciennes (1931-1960)[14] en het Circuit de l’Indre (1926-1982)[15]. Opvallend hierbij is dat het Critérium National en de Boucles de la Seine (vanaf de tweede editie) voorbehouden waren aan Franse renners. In de loop van de jaren zestig wonnen ook de G.P. de Denain (1959), de G.P. de Plouay (1931, nu Bretagne Classic-Ouest France), de G.P. de Fourmies (1928) en de G.P. d’Isbergues (1947) aan belang en werden in Frankrijk als semiklassiekers aanzien.

Ook in Italië was er een soort (officieus) onderscheid tussen nationale klassiekers van eerste en tweede categorie. Bij die beoordeling speelde de moeilijkheidsgraad van de wedstrijden een belangrijke rol.

Het hoogst aangeschreven (na de Desgrange Colombo topklassiekers Milano-Sanremo en Giro di Lombardia) waren Milano-Torino (vanaf 1911)[16], de Giro del Piemonte (1906, nu Gran Piemonte), de Tre Valli Varesine (1919) en de Giro dell’Emilia (1909). Op het niveau daaronder vonden we de Giro del Lazio (1933-2008)[17], de Giro dell’Appennino (1934), de Coppa Bernocchi (1919), Milano-Modena (1906-2019)[18], Milano-Mantova (1906-1962), de Giro del Veneto (1909), de Giro di Romagna (1910), de Giro della Toscana (1923), de G.P. Industria e Commercio di Prato (1946), de Trofeo Matteotti (1945), de Giro di Campania (1911-2001) en de Giro della Provincia di Reggio Calabria (1920). Sassari-Cagliari (1948-1983), de Coppa Agostoni (1946), de Coppa Sabatini (1952), de Coppa Placci (1923-2010), de Giro dell’Umbria (1938-1991) en de Trofeo Laigueglia (1964) werden nog wat lager ingeschat en werden niet echt als klassiekers aanzien, hoogstens als semiklassiekers[19]. Een aantal van deze wedstrijden waren soms een van de proeven of de enige van het Italiaans kampioenschap.

Het valt op dat de toekenning van het al dan niet officiële label van (nationale) klassiekers soms nogal arbitrair gebeurde. Velo ging daarin nogal ver door wedstrijden die deel uitmaakten van de Coupe du Monde al (te) snel gelijk te stellen aan de “echte” klassiekers. Dit betekende niet dat de renners dit ook als dusdanig zagen, zeker niet tijdens de jaren 60 en 70. Voor hen bleven

13 Vanaf 1972 Trophée des Grimpeurs.

14 Voorafgaand waren er, met andere organisatoren, ook al edities in 1903, 1905 en 1925 en in 1963 was er een (mislukte) poging de wedstrijd opnieuw te lanceren, dat jaar was het de eerste etappe van de Quatre Jours de Dunkerque.

15 Wij baseren ons hiervoor op Les Cahiers du Cyclisme de L’Équipe.

16 Wij vermelden hier 1911 als beginjaar, vanaf welke datum de wedstrijd op enkele uitzonderingen (1912, 1916, 1926-30, 1943-44, 1986, 2000, 2008-2011) na jaarlijks werd ingericht. Voorheen waren er ook edities in 1876, 1893, 1896, 1903 en 1905.

17 Vooral in de jaren vijftig en zestig zat de Giro del Lazio in deze tweede categorie, tijdens de twee daaropvolgende decades won deze wedstrijd sterk aan belang in Italië.

18 De wedstrijd heette achtereenvolgens Milano-Modena (1906-1951 en 1953-1955, tijdens deze twee laatste edities werden de laatste 46,2 km op een vliegveld achter motoren betwist) en Milano-Vignola (1952 en 1956-1996 op het parcours Rogoredo-Vignola) en werd vervolgens vervangen door de G.P. Bruno Beghelli (1996-2019, op een parcours in en rond Monteveglio in Emilia, op een tiental kilometers van Vignola). Deze laatste wedstrijd staat nog altijd op de kalender als ProSeries maar werd na de Corona-epidemie niet meer ingericht. Opvallend, in 1996 werden beide wedstrijden betwist.

19 Wij baseren ons voor deze indeling op Ciclismo nel Mondo van Rino Negri en op opzoekingswerk van Giancarlo Del Balio in diverse Italiaanse publicaties.

de klassiekers beperkt tot de acht proeven van Desgrange Colombo. Dit blijkt niet alleen uit de stelling van Rik Van Looy dat hij als enige "alle klassiekers" heeft gewonnen, maar ook uit de verklaringen van Albert Bouvet en Noël Vantyghem dat ze samen met Merckx (zij Paris-Tours, Merckx de rest) alle klassiekers gewonnen hebben[20]. En Roger De Vlaeminck verklaarde dan weer in Paris-Tours expliciet tegen Merckx te hebben gereden om hem te beletten zijn idool Rik Van Looy te evenaren.

We kunnen hierbij ook vaststellen dat een statuut als klassieker geen eeuwigheidsgarantie heeft. Vele van de hoger geciteerde wedstrijden worden vandaag niet meer ingericht, dikwijls door een gebrek aan financiële middelen, soms door een gebrek aan belangstelling of beide. Andere zakten in waarde, terwijl sommige wedstrijden dan weer stegen. In het algemeen gaan wij er bij WAAIERS vanuit dat een wedstrijd die uit de World Tour valt alleszins zijn eventueel statuut als internationale klassieker verliest, terwijl een nationale klassieker minstens ProSeries moet zijn, en dit ongeacht zijn anciënniteit of palmares[21]. Dit betekent voor ons evenwel niet dat in omgekeerde zin het behoren tot een van die categorieën automatisch een klassiek statuut oplevert. Maar hierop komen we verder nog terug.

Van de oorspronkelijke "grote acht" schopten vijf het tot Monument, terwijl een zesde, de Flèche Wallonne, nog tot de belangrijkste klassiekers behoort. De twee anderen, Paris-Tours en de Brussels Cycling Classic zakten naar de ProSeries en kunnen nog hoogstens als nationale klassieker aanzien worden, en voor laatstgenoemde aarzelen we zelfs zover te kunnen gaan.

Van de andere Belgische (officiële) klassiekers behoren Gent-Wevelgem en de Omloop Het Nieuwsblad tot de World Tour en zeker Gent-Wevelgem heeft ondertussen ongetwijfeld zijn strepen verdient. De Omloop, die dat klassieke etiket veel te vroeg kreeg, blijft een twijfelgeval en heeft het moeilijk een kwalitatief deelnemersveld aan te trekken, wat ook in zekere mate blijkt uit zijn palmares. De wedstrijd lijkt het moeilijk te hebben het etiket "internationale klassieker" waar te maken en glijdt af naar "nationale klassieker". De Scheldeprijs is dan weer maar ProSeries en als dusdanig hoogstens een nationale klassieker, maar ook hierop komen we nog terug.

In Frankrijk behoort de Bretagne Classic dan wel tot de World Tour, maar ondanks zijn anciënniteit is het palmares verre van indrukwekkend en voor ons te weinig om het niveau nationale klassieker te ontstijgen. De G.P. de Denain en de G.P. de Fourmies zijn ProSeries en kunnen dus als nationale klassieker aanzien worden, de G.P. d'Isbergues is maar eerste categorie en dus wat weinig om een klassiek etiket te verdienen of te behouden.

In Italië behoren de Coppa Bernocchi, de Giro dell'Emilia, de Gran Piemonte, Milano-Torino, de Tre Valli Varesine, de Coppa Sabatini, de G.P. Bruno Beghelli en de Trofeo Laigueglia tot de ProSeries en kunnen dus aanzien worden als nationale klassiekers, al hebben we bij de laatste drie toch onze twijfels. De andere zijn afgezakt naar eerste categorie, en dus alleszins te weinig om nog op die benaming aanspraak te kunnen maken.

Van de wedstrijden die via de Coupe du Monde van Velo het statuut van (internationale) klassieker kregen, behoren de Amstel Gold Race en de Rund um den Finanzplatz Eschborn-Frankfurt (de vroegere Rund um den Henninger Turm) tot de World Tour en verdienen dus zeker het etiket klassieker, de Amstel Gold Race is zelfs uitgegroeid tot een topklassieker en verdient een plaats net onder de Monumenten. De Züri Metzgete (vroeger in de wielerpers vooral bekend als Championnat de Zürich/Kampioenschap van Zürich/Meisterschaft von Zürich) is helemaal afgezakt naar het nationale niveau.

---

20 Dit kan opnieuw enkel op de proeven van Desgrange Colombo betrekking hebben vermits Merckx nooit de Züri Metzgete won. Rik Van Looy ook niet.

21 Ten minste zolang A.S.O. en/of R.C.S. niet met een eigen parallelle kalender beginnen.

Na deze uitgebreide historische uiteenzetting is het tijd om dit alles te (proberen te) vertalen naar de hedendaagse wielersport.

Vooreerst, wat kunnen of moeten we begrijpen onder een Monument. In het algemeen wordt daaronder verstaan een overblijfsel van kunst, cultuur, architectuur of nijverheid dat van algemeen belang wordt geacht vanwege de historische, volkskundige, artistieke, wetenschappelijke, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele waarde. Belangrijke termen zijn "algemeen belang", "historisch" en "waarde". Vertalen we dit naar de wielersport betekent dit deel uitmaken van de geschiedenis van de wielersport en daarin een belangrijke rol gespeeld hebben en dus meteen ook een zekere ouderdom hebben. Impliciet zit er ook een idee van exclusiviteit in.

Dus in praktijk, het moet gaan over wedstrijden die een belangrijke rol gespeeld hebben in de wielersport en dit over een lange periode. Daarnaast moet er ook nog een grote hedendaagse relevantie zijn en dient het aantal beperkt te zijn. De huidige vijf Monumenten, Milano-Sanremo, de Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Liège-Bastogne-Liège en Il Lombardia voldoen perfect aan deze definitie. Betekent dit automatisch dat daarmee alles voor de eeuwigheid vastligt? Neen, monumenten kunnen vergaan en andere kunnen tot stand komen. Denkbare toekomstige kandidaten zijn de Amstel Gold Race, binnen een twintigtal jaren en de Strade Bianchi binnen een vijftigtal of wie weet zelfs een honderdtal. En zelfs dan dienen we voorzichtig te blijven, te veel is nooit goed. Golf en tennis hebben hun vier Majors en vier Grand Slam tornooien[22] en zijn een beter voorbeeld dan de F1, waar er een opvallend gebrek aan respect is voor zijn monumenten[23].

En dan de (internationale) klassiekers. Ook hier even naar de definitie kijken en die heeft het over iets dat lang geleden gemaakt is maar nog steeds mooi gevonden wordt, over lange traditie en over een uniek symbool is van een vergane tijd, hoofdzakelijk vanwege inherente kwaliteit of representatieve status. Ook hier zijn er vergelijkbare begrippen als "lange traditie", "uniek symbool" en "inherente kwaliteit", dus als we dit naar de wielersport willen vertalen gaat het over wedstrijden die een Monument hadden kunnen zijn, maar net niet goed genoeg waren of zijn. En impliciet moet er ook een vorm van exclusiviteit zijn, zowel globaal als per land.

In de praktijk zijn dat voor ons de wedstrijden uit de World Tour die geen Monument zijn, maar wel een lange traditie en een belangrijk palmares hebben. Hoogstens kunnen we hierbij voor wedstrijden uit minder traditionele wielerlanden of met minder een traditie van eendagskoersen iets breder zijn betreffende de vereiste anciënniteit en die van de normale minimum veertig of vijftig tot dertig of vijfendertig jaar terugbrengen. In onze ogen verwijst het vereiste prestige niet enkel naar het verleden, maar ook naar het heden en dus is behoren tot de World Tour een minimale vereiste.

Welke wedstrijden zouden we als dusdanig kunnen aanzien:

- België:
    - De Omloop Het Nieuwsblad (1945)
    - E3 Classic Harelbeke (1958)
    - Gent-Wevelgem (1934)
    - Flèche Wallonne (1936)

22 Met Indian Wells en de Masters (aanzien als het wereldkampioenschap) zijn er pogingen gedaan rivalen te creëren, maar die zijn nog altijd onder de grote vier geplaatst. In de wielersport zouden we de Amstel en het wereldkampioenschap (heeft wel geen eigen of typisch parcours en is soms een veredeld criterium, denk maar aan Zolder met Cipollini) in een vergelijkbare rol kunnen zien. Uiteraard aanzien we het wereldkampioenschap niet als een klassieker, maar als een categorie op zichzelf.

23 Het belang van de veiligheid speelt hier ongetwijfeld ook een rol, maar dikwijls lijkt dat eerder een excuus om de werkelijkheid, geld, te verdoezelen.

- Nederland: Amstel Gold Race (1966)
- Duitsland: Rund Um den Finanzplatz Eschborn-Frankfurt (1962)
- Spanje: Classica San Sebastian (1981), waarvoor we wat breder zijn, omdat Spanje wel een belangrijk wielerland is, maar weinig traditie van eendagskoersen heeft.

En daarmee zijn we rond, 5 Monumenten en 7 internationale klassiekers, dat moet (voorlopig toch) volstaan.

En nu even over de "afvallers" uit de World Tour:

- Cadel Evans Great Ocean Road Race (2015): niet eens tien jaar oud, dat zegt alles.
- Strade Bianchi (2007): laat het er ons over een dertigtal jaar nog eens over hebben.
- Classic Brugge-De Panne (1977, maar pas sinds 2018 een eendagskoers): te recent als eendagskoers, en België heeft met twee Monumenten en vier klassiekers al meer dan zijn deel.
- Dwars door Vlaanderen (1945, maar was eerst twintig jaar een rittenkoers en pas sinds 2008 is de naam veranderd van Dwars door België naar Dwars door Vlaanderen): de anciënniteit is niet het echte probleem, wel de mindere kwaliteit van het palmares gekoppeld aan de concurrentie in België.
- Prudential Ride London-Surrey Classic (2011): veel te jong en niet meer ingericht sinds 2019.
- Bemer Cyclassics Hamburg (1996): nog wat jong, maar met wat extra grote namen op het palmares binnen enkele jaren een kandidaat.
- Bretagne Classic-Ouest France (1931): oud genoeg, maar te lang regionaal, en het palmares is te dun, misschien binnen enkele jaren met meer grote namen als overwinnaars?
- G.P. Cycliste de Québec (2010): veel te jong.
- G.P. Cycliste de Montréal (2010): veel te jong.

Opvallend hierbij is het hoge aantal Belgische (en vooral Vlaamse) eendagswedstrijden in de World Tour en het geringe aantal Italiaanse en Franse. Die landen (en inrichters) hebben natuurlijk een aantal belangrijke rittenkoersen, waaraan zij blijkbaar meer aandacht schenken, terwijl Flanders Classics zich bijna exclusief op een Vlaams voorjaar kan concentreren[24]. Jammer, want Paris-Tours, de Tre Valli Varesine, Milano-Torino, de Gran Piemonte en de Giro dell'Emilia zouden zeker niet misstaan in die World Tour of als klassiekers.

Een halve eeuw geleden bestond ook het concept van de "nationale" klassiekers[25], waarbij dat begrip vooral sloeg op een bescherming op nationaal niveau. Vandaag is dat niet echt meer aan de orde, de opdeling van de wielerkalender maakt dit overbodig. Maar als we nationale klassiekers zouden beschouwen als een soort klassiekers van tweede categorie, met daarin de wedstrijden die het ofwel net niet haalden om als "echte" aanzien te worden (vooral wegens prestige of erelijst) en die welke absoluut te recent zijn, maar georganiseerd worden in de minder traditionele landen, kunnen we tot volgend lijstje komen, geput uit de World Tour en de ProSeries[26]:

24 En dat is dan ook de verklaring dat de Classic Brugge-De Panne en Dwars door Vlaanderen en in zekere zin zelfs de E3 Classic Harelbeke wel tot de World Tour behoren en wedstrijden met veel meer historiek en eigenlijk ook veel meer prestige niet. Goede marketing zeker, maar goed voor de wielersport is een andere vraag.

25 Om het nog moeilijker te maken werd er destijds ook nog gesproken over "semiklassiekers". Hiermee werd al eens naar een nationale klassieker verwezen maar meestal naar een belangrijke eendagswedstrijd net daaronder. Met de huidige indeling van de wedstrijden heeft dit concept geen zin meer, de wedstrijden van de ProSeries of van 1ste categorie zouden eventueel als dusdanig kunnen beschouwd worden.

26 Het betreft hier een selectie volgens onze persoonlijke appreciatie van de combinatie van historische en actuele waarde van de betroffen wedstrijden.

- België:
    - Kuurne-Brussel-Kuurne (1946)
    - Classic Brugge-De Panne
    - Dwars door Vlaanderen
    - Scheldeprijs
    - Brabantse Pijl (1961)
- Italië:
    - Milano-Torino
    - Gran Piemonte
    - Tre Valli Varesine
    - Giro dell'Emilia
    - Coppa Bernocchi
- Frankrijk:
    - Bretagne Classic-Ouest France
    - G.P. de Denain
    - G.P. de Fourmies
- Australië: Cadel Evans Great Ocean Road Race
- Groot-Brittannië: Prudential Ride London-Surrey Classic (indien opnieuw ingericht)
- Duitsland: Bemer Cyclassics Hamburg
- Canada:
    - G.P. Cycliste de Québec
    - G.P. Cycliste de Montréal
- Japan: Japan Cup (1992)
- Spanje: G.P. Miguel Indurain (1967)

Negentien "nationale" klassiekers, zodat we voor Monumenten, internationale en nationale klassiekers samen aan 31 wedstrijden komen. Misschien kunnen later Portugal (Clasica de Almeria, 2023) en de Verenigde Staten (Maryland Cycling Classic, 2022) ook aan hun nationale klassieker komen, maar die wedstrijden zijn op dit moment echt nog veel te recent.

Op het begrip semiklassiekers gaan we niet verder in, volgens ons is dat begrip door de huidige opdeling van de wielerkalender helemaal obsoleet geworden. Willen we toch een equivalent vinden, zouden we eventueel het twintigtal overige ProSeries wedstrijden als dusdanig kunnen beschouwen.

Opvallend hierbij is dat de Strade Bianchi volgens onze appreciatie in geen enkel van deze lijsten voorkomt. Hierop komen we in de conclusie nog terug. Eerder ziet het er naar uit dat het de Bretagne Classic-Ouest France en de Bemer Cyclassics Hamburg zijn die kans maken om tot de klassiekers toe te treden (al geeft ons dat in alle eerlijkheid een heel onbehaaglijk gevoel) of de Clasica de Almeria (1992), de Coppa Sabatini, de Trofeo Laigueglia of de G.P. Bruno Beghelli (indien opnieuw ingericht) tot de nationale klassiekers.

Dit kan streng lijken en is het eigenlijk ook, maar wij vinden dat de benaming Monument of (internationale) klassieker iets exclusiefs moet zijn. Het klopt dat er in het verleden, waarnaar wij hier toch regelmatig verwijzen, losser met de term klassiekers (Monumenten bestonden toen nog niet) is omgesprongen dan wij vandaag zouden willen doen, maar er is geen noodzaak de vergissingen uit het verleden te herhalen.

En er zijn toen vergissingen gemaakt. De Omloop Het Volk is veel te vroeg tot klassieker uitgeroepen en ondanks zijn ouderdom was de Scheldeprijs er destijds helemaal niet klaar voor om dit selecte groepje te vervoegen. Hetzelfde gold voor de Amstel Gold Race en de Rund um den Henninger Turm die het etiket klassieker kregen omdat ze deel uitmaakten van de Coupe du Monde Intermarques, opnieuw gebeurde dit véél te snel. Voor de Züri Metzgete kan een uitzondering gemaakt worden, die had zijn anciënniteit, maar heeft in tegenstelling tot de andere twee geen stand kunnen houden. Net als nu met een aantal wedstrijden die eigenlijk enkel tot de World Tour behoren omdat ze op een ander continent verreden worden, ging het toen om een eerste, eerder artificiële, poging tot internationalisering van de wielersport buiten de traditionele landen.

En zo komen we tot de huidige mondialisering. Is die in zijn actuele vorm echt aangewezen? Het doel is lovenswaardig, de uitwerking is alleszins niet coherent. De U.C.I. wil groener worden en de ecologische voetafdruk verminderen. Fijn en verdient alle lof, maar als je dit denkt te doen door enerzijds in Europa de verplaatsingen te verminderen en de wedstrijden van de World Tour op de kalender per regio te groeperen, terwijl je anderzijds doorheen het jaar het hele circus van het ene continent naar het andere doet vliegen, moet je toch eens opnieuw nadenken.

Opnieuw is de geld gedreven F1 hier geen goed voorbeeld, misschien beter eens kijken naar de voetbalsport. Die is alleszins mondiaal, maar heeft geen echte intercontinentale competitie. Enkel eenmaal per jaar op een vaste plaats een clubwereldkampioenschap en om de vier jaar een voor landenploegen, maar dat dan zonder heen- en terugwedstrijden, de intercontinentale verplaatsingen zijn eenmalig. Waarom niet een soortgelijke benadering in de wielersport, met continentale kalenders en eens per jaar een wereldkampioenschap dat wisselt tussen de continenten?

En zo is iets dat als een factcheck startte, is de Strade Bianchi een absolute topklassieker of zelfs een Monument, uitgegroeid tot een heel artikel, en zelfs tot een soort pamflet. Het antwoord op de onderzoeksvraag is dus een klinkende neen, en erger, het is voor ons op dit ogenblik, en voor geruime tijd, niet eens een nationale klassieker. Het is een heel mooie en prestigieuze wedstrijd, met een fantastische aankomstplaats, en een overwinning is ook in onze ogen meer waard dan een in een nationale (niet in een internationale) klassieker.

Dat volstaat voor ons echter niet. De wedstrijd is nog veel te recent en vermits Italië een traditioneel wielerland is, kan daarop geen uitzondering gemaakt worden. En dit zou in onze visie nog ruime tijd zo moeten blijven. Binnen tien of twintig jaar kan dan misschien het statuut van nationale klassieker overwogen worden, en nog eens een stuk later van internationale. En een Monument? Alles kan, misschien binnen vijftig of eerder nog later, maar ook dan enkel als een van de huidige Monumenten dat statuut niet meer waardig zou zijn, wat hopelijk nooit zal gebeuren. Heb je te veel “Monumenten”, zijn het geen monumenten meer en ter vergelijking, niemand denkt er toch ernstig aan een van de tennis Grand Slam tornooien door een andere wedstrijd te vervangen?

Posters in Miroir du Cyclisme (3)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopedie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een volgende lading.

Nr. 167 (februari/maart 1973): Rolf Wolfshohl

Nr. 168 (maart/april 1973): Raymond Delisle

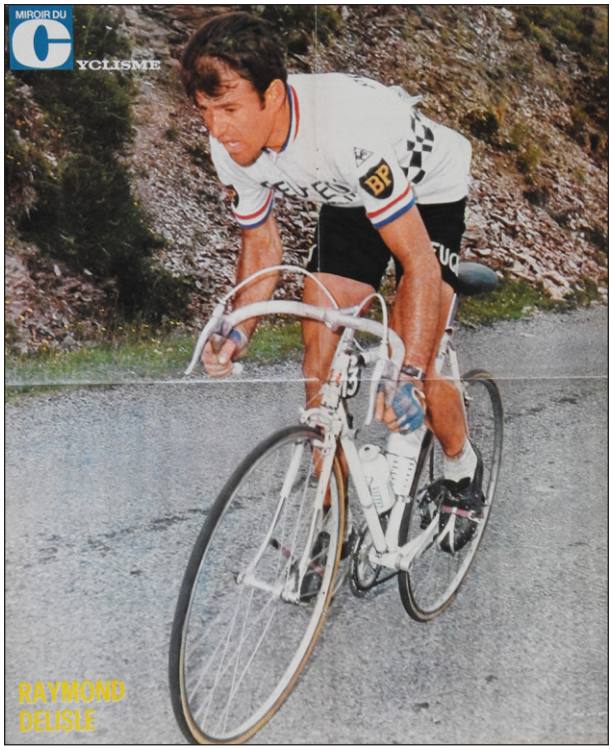

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 169 (april/mei 1973): Rik Van Looy

Nr. 170: geen poster

Nr. 171 (juni 1973): Walter Godefroot

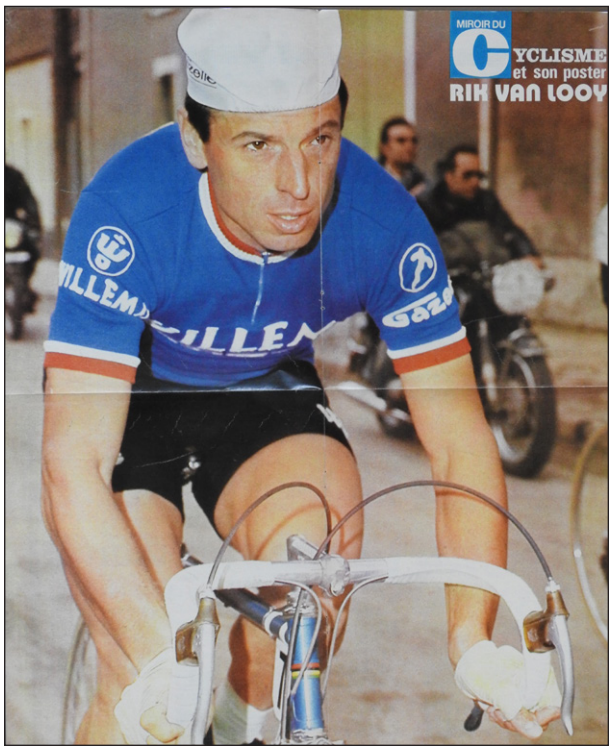

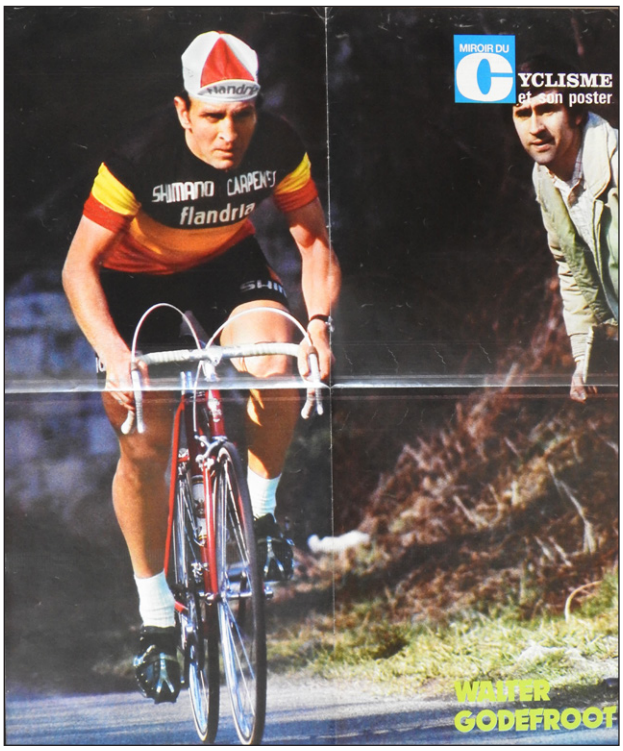

Nr. 172 & 1973 geen poster

Nr. 174 (juli/B 1973): Bernard Thévenet

Nr. 175 geen poster

Nr. 176 (augustus 1973): Luis Ocaña

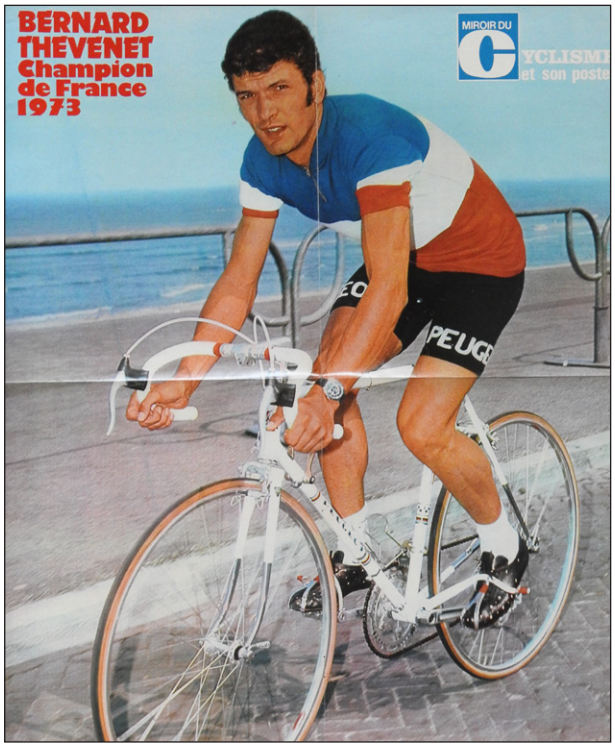

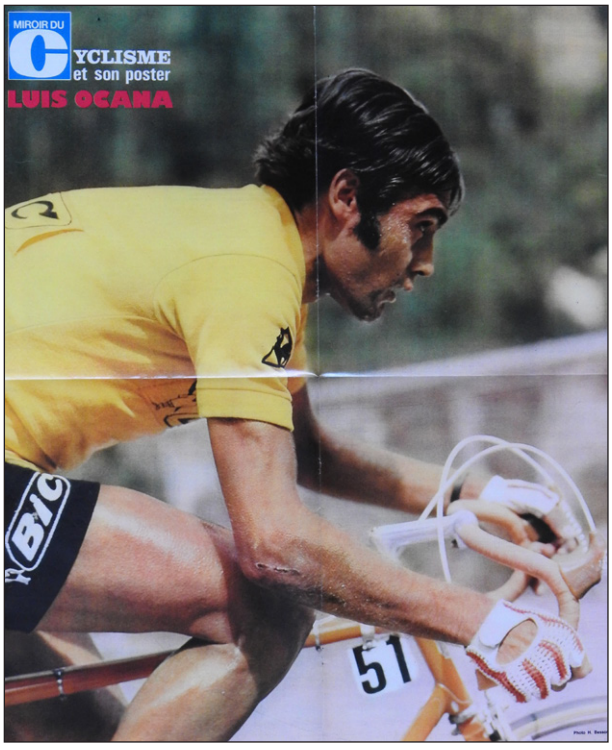

Wereldbeker Intermerken 1961

door Jan De Smet

Op 19 oktober 1960 verscheen in de Gazet van Antwerpen een artikel met de titel 'Wordt de Wereldbeker opvolger van Desgrange-Colombo?' van Jos Van Landeghem. Daarin werd vermeld dat een week ervoor in Lugano beslist werd een Wereldbeker voor de wielersport te organiseren. Deze Wereldbeker moest een opvolger worden (afkooksel volgens Van Landeghem) van de verloren gegane Desgrange-Colombo[1]. Van Landeghem was sceptisch over het succes en stelde dat de Wereldbeker nooit de voornaamheid en de sympathie van de Desgrange-Colombo zou verkrijgen omdat er al een minder hechte basis was en er een te uitgebreide vooropgesteld werd. Waar Desgrange-Colombo het hield bij de klassiekers, wou men nu in verschillende landen proeven inschakelen die het prestige van de Wereldbeker niet ten goede zouden komen.

De Wereldbeker startte dus niet onder een gunstig gesternte. Voor België stelde de B.W.B. voor om de drie klassiekers, Ronde van Vlaanderen, Paris-Bruxelles en Liège-Bastogne-Liège op te nemen in de Wereldbeker. Op vraag echter van de organisatoren van Liège-Bastogne-Liège werd deze wedstrijd in de Wereldbeker vervangen door de Flèche Wallonne. Ze hoopten hiermee de grote vedetten alsnog in hun wedstrijd te krijgen de dag voor de Flèche Wallonne.

De start van de Wereldbeker was alleszins een proces van vallen en opstaan. Daar waar Desgrange-Colombo in het verleden een barema uitschreven voor de reiskosten, viel dat nu weg. Vooral de Belgische ploegen leden hieronder. Door de vele Belgische vedetten die in Italiaanse ploegen reden (Baratti: De Bruyne, Derycke, Vangeneugden; Carpano: Desmet, Vannitsen, Molenaers, Van Aerde; FAEMA: Van Looy en zijn rode garde; Ghigi: Hoevenaers; Philco: Daems) , was er niet echt een noodzaak voor de organisatoren om nog meer Belgen uit te nodigen. Voor Groene Leeuw en Solo-Van Steenbergen werd op die manier de deur naar Milano-Sanremo praktisch gesloten. De Kimpe kreeg een reisvergoeding die amper genoeg zou geweest zijn voor een renner, Solo-Van Steenbergen kreeg zelfs niks. Groene Leeuw zou alsnog starten, want volgens De Kimpe had hij de beste ploeg en wou hij de Wereldbeker winnen, Solo-Van Steenbergen startte niet. Ook met het Franse Peugeot was er heibel, maar ook zij startten uiteindelijk.

Er werden acht wedstrijden weerhouden voor de Wereldbeker. Dus van een (onnodige) uitbreiding was er zeker geen sprake.

Milano-Sanremo, Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, Flèche Wallonne, Tre Valli Varesine, Giro dell'Emilia en Paris-Tours. Er werd in de loop van het seizoen ook even vermeld dat de G.P. Parisien en de Giro di Lombardia zouden meetellen voor de Wereldbeker, maar dat ging niet door. Een verklaring werd niet gevonden.

Aanvankelijk was de puntenverdeling: 35-33-32-31-29-27-25-23-..... voor de eerste dertig renners. Na Milano Sanremo werd dit veranderd naar 40-35-33-31-29-27-25-23-..... Slechts de punten van de eerste drie renners van de ploeg die in de topdertig reden werden meegeteld. De ploeg moest ook minimum vijf en mocht maximum tien renners aan de start hebben. De berekeningen in dit artikel zijn direct met de juiste puntentoekenning gedaan.

Het opvolgen en uitpluizen van de klassementen en tussenstanden was geen eenvoudige taak. De berichtgeving was summier en stond vol fouten. Na veel puzzelen heb ik tenslotte dit overzicht kunnen maken waarbij uiteindelijk slechts een verschil (1 puntje) met de einduitslag

1 De Wereldbeker was dan misschien wel bedoeld als een opvolger van Desgrange-Colombo, maar er waren twee grote verschillen: Desgrange-Colombo was op de eerste plaats een individueel klassement en omvatte ook de grote rondes. De Super Prestige Pernod lukte er, ondanks al zijn gebreken, later beter in die rol te vervullen.

die verscheen in Velo ’62 overbleef.

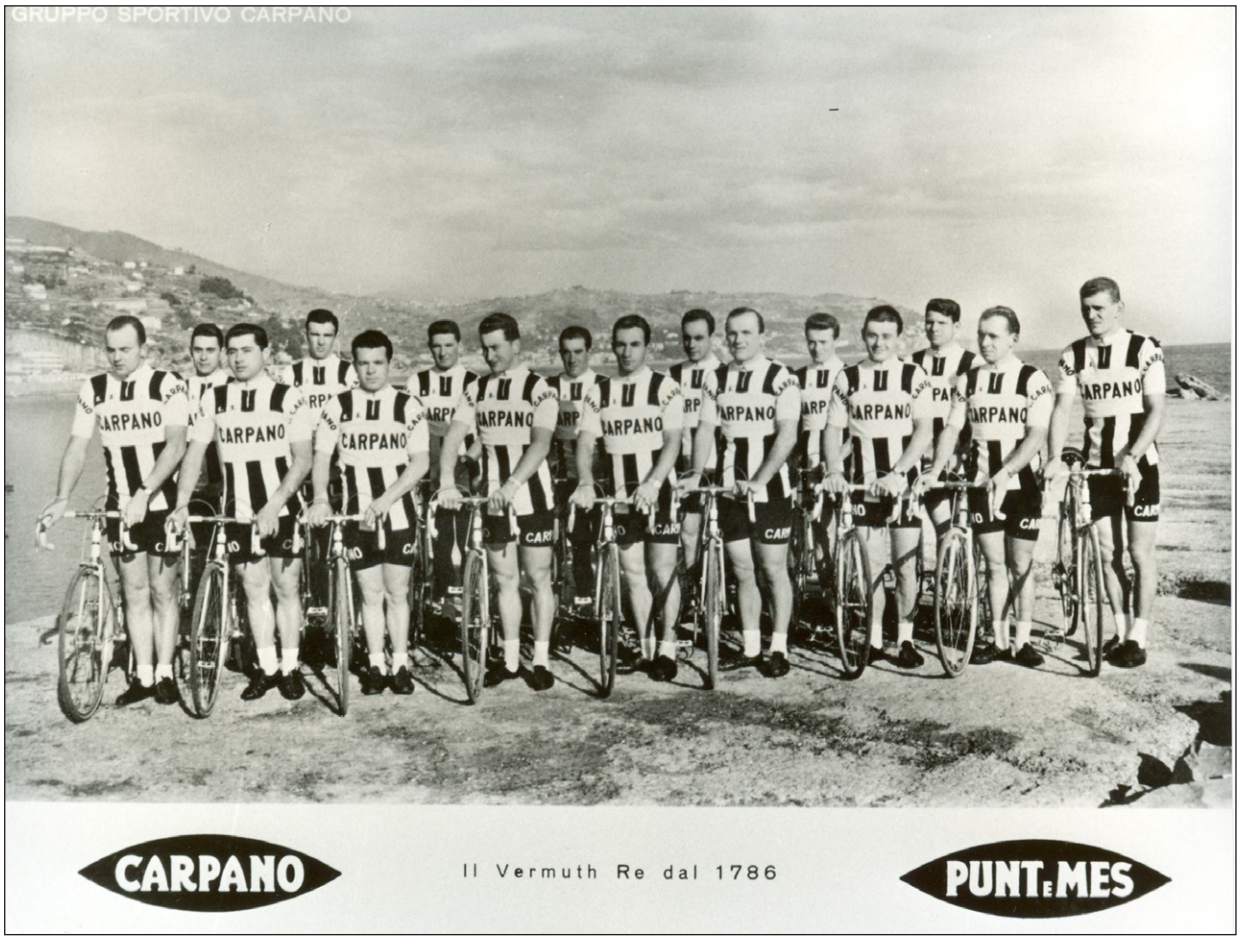

Carpano, winnaar van de eerste Wereldbeker Intermerken.

Milano-Sanremo 18 maart 1961

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	40
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA	35
3.	Rino BENEDETTI (ITA)	Ignis	33
4.	Dino BRUNI (ITA)	Ignis	31
5.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	29
6.	Dino LIVIERO (ITA)	Torpado	27
7.	Walter MARTIN (ITA)	Carpano	25
8.	André DARRIGADE (FRA)	Alcyon	23
9.	Pietro MUSONE (ITA)	Philco	22
10.	Jo DE HAAN (NED)	St Raphaël[2]	21

2 In 1961 waren er twee filialen, aanzien als een ploeg, St Raphaël-Gitane en St Raphaël-Géminiani (in die tijd nog met een accent), ze hadden wel twee (licht) verschillende truien. De pers had het in die tijd dikwijls over Rapha, maar dat was fout. Hier wordt gewoon St Raphaël geschreven, hetgeen eenvoudiger is dan nog te moeten uitvissen wie bij welk filiaal reed te meer daar er al eens een trui van een ander filiaal gedragen werd.

	Naam	Ploeg	Punten
11.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	20
12.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Alcyon	19
13.	Frans SCHOUBBEN (NED)	Peugeot	18
14.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Torpado	17
15.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	16
16.	Giovanni GARAU (ITA)	VOV	15
17.	Jaime ALOMAR (ESP)	Peugeot	14
18.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	13
19.	Edgard SORGELOOS (BEL)	FAEMA	12
20.	Louison BOBET (FRA)	Ignis	11
21.	Piet VAN EST (NED)	FAEMA	10
22.	Gastone NENCINI (ITA)	Ignis	9
23.	Pierre RUBY (FRA)	Peugeot	8
24.	Rudi ALTIG (GER)	St Raphaël	7
25.	Tom SIMPSON (GBR)	St Raphaël	6
26.	Roger HASSENFORDER (FRA)	Alcyon	5
27.	Mario MINIERI (ITA)	Ghigi	4
28.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	3
29.	Fernand PICOT (FRA)	Mercier-BP	2
30.	François MAHÉ (FRA)	Alcyon	1

Tussenstand:

In deze tabellen staat in de tweede kolom het aantal renners van de ploeg die in de top dertig reden.

Vervolgens het aantal punten dat de 1ste, 2de en 3de renner behaalde en dan het totaal aantal punten. Vanaf de Ronde van Vlaanderen staat in de laatste kolom de tussenstand.

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	Ignis	4	33	31	11	**75**
2.	Carpano	3	29	25	13	**67**
3.	FAEMA	3	35	12	10	**57**
4.	Alcyon	4	23	19	5	**47**
5.	Torpado	2	27	17	0	**44**
6.	Mercier-BP	2	40	2	0	**42**
7.	Peugeot	3	18	14	8	**40**
8.	Philco	2	22	16	0	**38**
9.	St Raphaël	3	21	7	6	**34**
10.	Helyett	2	20	3	0	**23**
11.	VOV	1	15	0	0	**15**
12.	Ghigi	1	4	0	0	**19**

Opmerkingen:

- Aanvankelijk stond in de uitslag als 7de Giuseppe Sartore (Bianchi) i.p.v. Walter Martin (Carpano). Het duurde een tijdje, tot bij de tussenstand na Paris-Bruxelles, vooraleer de kranten de correctie doorgerekend hadden.

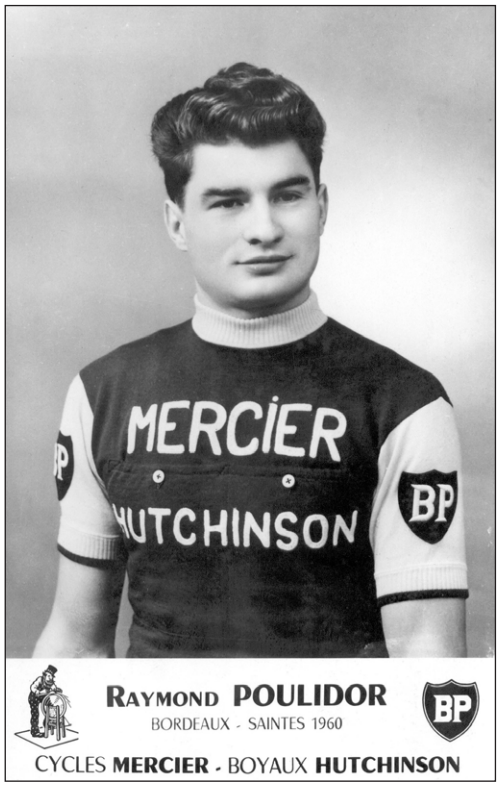

Raymond Poulidor, winnaar van Milano-Sanremo.

Ronde van Vlaanderen 26 maart 1961

In de aanloop op de Ronde van Vlaanderen verscheen op 24 maart 1961 een persbericht dat het Comité der Beroepsrenners van de Franse Wielerfederatie in vergadering en in akkoord met de Vereniging van Franse constructeurs en extra-sportieve groepen, zijn voorzitter gelastte de organisatoren van de proeven die voor de Wereldbeker der merken werden aangeduid, te bewegen hun koersen uit deze competitie terug te trekken.

Het ging om een protest tegen een artikel in het reglement dat bepaalde dat er maximum slechts 10 en minimum 5 renners per merk aan de proef mochten aanzetten[3]. Dat zou talrijke Franse renners uitsluiten van deelname aan Paris-Roubaix. Andere proeven die zouden meetellen voor de Wereldbeker waren, toen nog, de G.P. Parisien en Paris-Tours.

Het haalde niet veel uit gezien Paris-Roubaix en Paris-Tours in de Wereldbeker bleven en de G.P. Parisien uiteindelijk niet opgenomen werd.

Tom Simpson, winnaar van de Ronde van Vlaanderen.

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Tom SIMPSON (GBR)	St Raphaël	40
2.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	35
3.	Jo DE HAAN (NED)	St Raphaël	33
4.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	31
5.	Mies STOLKER (NED)	Helyett	29
6.	Camille LE MENN (FRA)	Peugeot	27
7.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	25
8.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw	23
9.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	Baratti	22
10.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot	21
11.	Henri DE WOLF (BEL)	Alcyon	20
12.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	19
13.	Noël FORÉ (BEL)	Groene Leeuw	18
14.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	17
15.	Lode TROONBEECKX (BEL)	Mann	16
16.	Coen NIESTEN (NED)	Alcyon	15
17.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	14
18.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	13

3 Daardoor mochten er ook geen Individuelen meer starten in een Wereldbekerproef. Martin Vangeneugden kon zo bv. door de zwakte van zijn ploegmaten en het uitvallen van Fred De Bruyne, niet starten in Paris-Roubaix (Het Belang van Limburg 30 maart 1961 p. 8 'Jos Hoevenaers, Martin Vangeneugden en J.B. Claes niet in Parijs-Roubaix!'). Dit wordt ook uitvoerig besproken in de artikelenreeks over FAEMA, meer bepaald in WAAIERS 3-2 p. 102.

	Naam	Ploeg	Punten
19.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	12
20.	Staf VAN VAERENBERGH (BEL)	Alcyon	11
21.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Wiel's-flandria	10
22.	Pierre EVERAERT (FRA)	St Raphaël	9
23.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot	8
24.	François MAHÉ (FRA)	Alcyon	7
25.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA	6
26.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	5
27.	Louis PROOST (BEL)	FAEMA	4
28.	Julien SCHEPENS (BEL)	Wiel's-flandria	3
29.	André NOYELLE (BEL)	Wiel's-flandria	2
30.	Willi ALTIG (GER)	St Raphaël	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Carpano	3	35	17	13	65	**132**
2.	St Raphaël	4	40	33	9	82	**116**
3.	Helyett	3	29	25	19	73	**96**
	Peugeot	3	27	21	8	56	**96**
5.	Alcyon	4	20	15	11	46	**93**
6.	Ignis						**75**
7.	Philco	1	31	0	0	31	**69**
8.	Mercier-BP	2	14	12	0	26	**68**
9.	FAEMA	2	6	4	0	10	**67**
10.	Torpado						**44**
11.	Groene Leeuw	2	23	18	0	41	**41**
12.	Baratti	1	22	0	0	22	**22**
13.	Mann	2	15	5	0	21	**21**
14.	Wiel's-flandria	3	10	3	2	15	**15**
	VOV						**15**
16.	Ghigi						**4**

Opmerkingen:

- Tom Simpson mocht eigenlijk niet vertrekken in de Ronde van Vlaanderen. Het reglement stelde namelijk dat deelnemers aan een wereldbekerkoers vijf dagen op voorhand moeten doorgegeven worden. Simpson was aanvankelijk niet voorzien voor de Ronde en viel in laatste instantie in voor Luis Otaño. Hier werd het oogluikend toegestaan, maar voor de Flèche Wallonne zou er iets analoogs gebeuren met een ander resultaat (zie verder).

Paris-Roubaix 9 april 1961

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA	40
2.	Marcel JANSSENS (BEL)	Mann	35
3.	René VANDERVEKEN (BEL)	Solo-Van Steenbergen	33
4.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	31
5.	Albertus GELDERMANS (NED)	St Raphaël	29
6.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	27
7.	Bastiaan MALIEPAARD (NED)	St Raphaël	25
8.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA	23
9.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw	22
10.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	21
11.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	20
12.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	19
13.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot	18
14.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Helyett	17
15.	Leon VANDAELE (BEL)	Wiel's-flandria	16
16.	Tino SABBADINI (FRA)	Mercier-BP	15
17.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	Baratti	14
18.	André NOYELLE (BEL)	Wiel's-flandria	13
19.	Noël FORÉ (BEL)	Groene Leeuw	12
20.	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA	11
21.	Jean STABLINSKI (FRA)	Helyett	10
22.	Jean GAINCHE (FRA)	Mercier-BP	9
23.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot	8
24.	Albert VAN EGMOND (NED)	Libéria	7
25.	Roger BAENS (BEL)	Bertin	6
26.	Jef SCHILS (BEL)	Mercier-BP	5
27.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	4
28.	François MAHÉ (FRA)	Alcyon	3
29.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	2
30.	Jos VLOEBERGS (BEL)	Mann	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	St Raphaël	2	29	25	0	54	**170**
2.	Carpano	3	21	4	2	27	**159**
3.	Helyett	3	19	17	10	46	**142**
4.	FAEMA	3	40	23	11	74	**141**
5.	Peugeot	2	18	8	0	26	**122**
6.	Mercier-BP	4	20	15	9	44	**112**
7.	Alcyon	1	3	0	0	3	**96**
	Philco	1	27	0	0	27	**96**
9.	Mann	3	35	31	1	67	**88**
10.	Groene Leeuw	2	22	12	0	34	**75**
	Ignis						**75**
12.	Wiel's-flandria	2	16	13	0	29	**44**
	Torpado						**41**
14.	Baratti	1	14	0	0	14	**36**
15.	Solo-Van Steenbergen	1	33	0	0	33	**33**
16.	VOV						**15**
17.	Libéria	1	7	0	0	7	**7**
18.	Bertin	1	6	0	0	6	**6**
19.	Ghigi						**4**

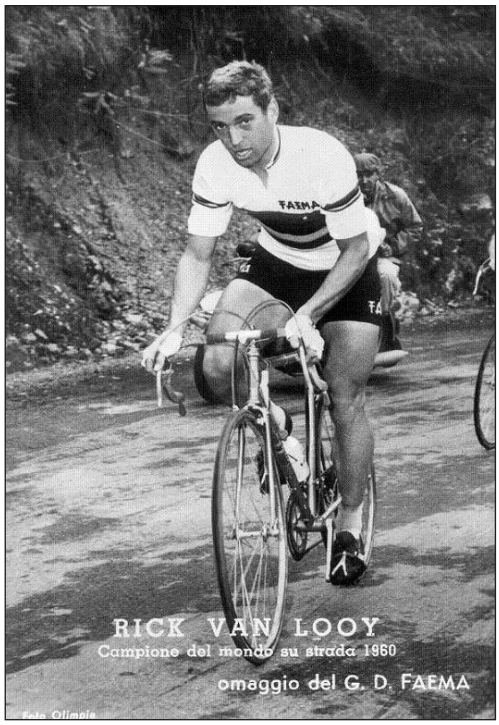

Rik Van Looy, Wereldkampioen en winnaar van Paris-Roubaix.

Paris-Bruxelles 23 april 1961

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot	40
2.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	35
3.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot	33
4.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	31
5.	Marcel JANSSENS (BEL)	Mann	29
6.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	27
7.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA	25
8.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	23
9.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	22
10.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA	21
11.	Jean-Claude ANNAERT (FRA)	St Raphaël	20
12.	Mies STOLKER (NED)	Helyett	19
13.	Leon VANDAELE (BEL)	Wiel's-flandria	18
14.	Georges MORTIERS (BEL)	Philco	17
15.	Jan ZAGERS (BEL)	Libertas	16
16.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw	15
17.	Noël FORÉ (BEL)	Groene Leeuw	14
18.	Jos BOSMANS (BEL)	Wiel's-flandria	13
19.	Marino FONTANA (ITA)	San Pellegrino	12
20.	Edgard SORGELOOS (BEL)	FAEMA	11
21.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	10
22.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	Baratti	9
23.	Piet VAN EST (NED)	FAEMA	8
24.	Rik VAN STEENBERGEN (BEL)	Solo-Van Steenbergen	7
25.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	6
26.	Robert LELANGUE (BEL)	Solo-Van Steenbergen	5
27.	Fernand DELORT (FRA)	St Raphaël	4
28.	Lode TROONBEECKX (BEL)	Mann	3
29.	Gilbert MAES (BEL)	Solo-Van Steenbergen	2
30.	Luis OTAÑO (ESP)	St Raphaël	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Helyett	3	31	23	19	73	**215**
2.	Carpano	3	35	10	6	51	**210**
3.	FAEMA	4	25	21	11	57	**198**
4.	St Raphaël	3	20	4	1	25	**195**
	Peugeot	2	40	33	0	73	**195**
6.	Philco	2	27	17	0	44	**140**
7.	Mercier-BP	1	22	0	0	22	**134**
8.	Mann	2	29	3	0	32	**120**
9.	Groene Leeuw	2	15	14	0	29	**104**
10.	Alcyon	1	3	0	0	3	**96**
11.	Ignis						**75**
	Wiel's-flandria	2	18	13	0	31	**75**
13.	Solo-Van Steenbergen	3	7	5	2	14	**47**
14.	Baratti	1	9	0	0	9	**45**
15.	Torpado						**44**
16.	Libertas	1	16	0	0	16	**16**
17.	VOV						**15**
18.	San Pellegrino	1	12	0	0	12	**12**
19.	Libéria						**7**
18.	Bertin						**6**
19.	Ghigi						**4**

Pino Cerami, winnaar van Paris-Bruxelles.

Flèche Wallonne 16 mei 1961

Jacques Anquetil stond aanvankelijk niet op de deelnemerslijst van de Flèche Wallonne. Tijdens de Tour de Romandie (11-14 mei) liet hij echter aan sportdirecteur Mickey Wiegant weten dat hij toch wou deelnemen (hij zou de plaats van René Pavard innemen). In principe was dit te laat gezien de deelnemers aan een Wereldbekerkoers vijf dagen op voorhand moesten gekend zijn. De organisatoren van de Flèche Wallonne wonnen het advies in van de sportdirecteurs. Ze kregen verzet van Driessens (FAEMA) en Giacotto (Carpano en Baratti) die eisten dat het reglement toegepast werd.

Rik Van Looy liet zich tenslotte overtuigen en gaf zijn akkoord om Anquetil toe te laten. Dit gebeurde echter een paar minuten voor de officieuze start. Anquetil vertrok, maar zonder rugnummer waardoor hij later verzocht werd het peloton te verlaten en de koers op te geven. Anquetil ging bij Driessens te rade en die adviseerde hem door te rijden. Anquetil werd 6de, waardoor FAEMA in de tussenstand op 36 punten van Helyett kwam te staan, hij bracht eveneens Vannitsen in de kop van de wedstrijd waarna die won en zorgde ervoor dat Graczyck (tweede) met 1 puntje de 100.000 BEF van de Trofee Laurens voor de neus van Miel Daems (26ste) wegkaapte.

De reden van het oorspronkelijk verzet van Driessens was een geldzaak. FAEMA zou 1 miljoen lire (toen ± 80.500 BEF wat een niet onaardig bedrag was) uitbetalen bij winst van de Wereldbeker. Op dat ogenblik stond FAEMA derde op 17 punten van het Helyett van Anquetil. Met Anquetil erbij in de Flèche Wallonne kon de achterstand verder oplopen, hetgeen dus ook gebeurde.

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Willy VANNITSEN (BEL)	Carpano	40
2.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	35
3.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	33
4.	Maurice MEULEMAN (BEL)	Wiel's-flandria	31
5.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	St Raphaël	29
6.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Helyett	27
7.	Willy VANDEN BERGHEN (BEL)	Mercier-BP	25
8.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA	23
9.	Hans JUNKERMANN (GER)	Gazzola	22
10.	Francesco MIELE (ITA)	Pelforth	21
11.	Frans DE MULDER (BEL)	Groene Leeuw	20
12.	Eddy PAUWELS (BEL)	Mann	19
13.	Edgard SORGELOOS (BEL)	FAEMA	18
14.	Louis PROOST (BEL)	FAEMA	17
15.	Fernand DELORT (FRA)	St Raphaël	16
16.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Helyett	15
17.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Alcyon	14
18.	Elio GERUSSI (FRA)	Helyett	13
19.	Claude VALDOIS (FRA)	Peugeot	12

	Naam	Ploeg	Punten
20.	Philippe GAUDRILLET (FRA)	Peugeot	11
21.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA	10
22.	José THUMAS (BEL)	Pelforth	9
23.	Rik VAN STEENBERGEN (BEL)	Solo-Van Steenbergen	8
24.	André DARRIGADE (FRA)	Alcyon	7
25.	Germano BARALE (ITA)	Carpano	6
26.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	5
27.	Jos BOSMANS (BEL)	Wiel's-flandria	4
28.	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA	3
29.	Arnould FLECY (BEL)	Pelforth	2
30.	Georges MORTIERS (BEL)	Philco	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Helyett	4	35	27	15	77	**292**
2.	FAEMA	5	23	18	17	58	**256**
	Carpano	2	40	6	0	46	**256**
4.	St Raphaël	2	29	16	0	45	**240**
5.	Peugeot	2	12	11	0	23	**218**
6.	Mercier-BP	2	33	25	0	58	**192**
7.	Philco	2	5	1	0	6	**146**
8.	Mann	1	19	0	0	19	**139**
9.	Groene Leeuw	1	20	0	0	20	**124**
10.	Alcyon	2	14	7	0	21	**117**
11.	Wiel's-flandria	2	31	4	0	35	**110**
12.	Ignis						**75**
13.	Solo-Van Steenbergen	1	8	0	0	8	**55**
14.	Baratti						**45**
15.	Torpado						**44**
16.	Pelforth	3	21	9	2	32	**32**
17.	Gazzola	1	22	0	0	22	**22**
18.	Libertas						**16**
19.	VOV						**15**
20.	San Pellegrino						**12**
21.	Libéria						**7**
22.	Bertin						**6**
23.	Ghigi						**4**

Opmerkingen:

- Het aantal punten per ploeg en de tussenstand die in een aantal kranten verschenen tonen na de Flèche Wallonne nogal wat fouten.
- Wat betreft de deelnemers is er ook wat verwarring. Enerzijds is er de deelnemerslijst van de Flèche Wallonne zoals verschenen in het boek 'L'Histoire de la Flèche Wallonne' H.S. n° 6 Coups de Pédales p. 71-72. Anderzijds zijn er de deelnemerslijsten voor het Weekend Ardenais zoals verschenen in de Gazet van Antwerpen, Het Belang van Limburg en Le Soir. Een paar frappante fouten uit het boek worden hier opgesomd.
    * Rolf Wolfshohl en Fernand Delort staan in de deelnemerslijst van de Flèche Wallonne zoals verschenen in het boek 'L'Histoire de la Flèche Wallonne' H.S. n° 6 Coups de Pédales p. 71-72, bij Peugeot. Beiden behoren echter bij St Raphaël zoals ze ook in de deelnemerslijsten van de kranten staan. Hun punten worden dan ook bij St Raphaël geteld.

Willy Vannitsen, winnaar van de Flèche Wallonne.

    * Philippe Gaudrillet staat in het boek 'L'Histoire de la Flèche Wallonne' H.S. n° 6 Coups de Pédales p. 71-72, bij KAS-Royal Asport. In de kranten staat hij bij Peugeot. KAS-Royal Asport met de 11 punten van Gaudrillet komt ook nergens in de tussenstanden of eindstand van de kranten voor.
    * Elio Gerussi staat in het boek 'L'Histoire de la Flèche Wallonne' H.S. n° 6 Coups de Pédales p. 71-72, bij Helyett. In de kranten staat hij bij Alcyon. Voor Helyett maakt het niet uit, hij zou de 4de renner zijn, voor Alcyon zou het 13 punten extra opbrengen. Op basis van tussenstanden en eindstand werd geoordeeld dat hij voor Helyett de wedstrijd reed.
    * Niet André Bar (Solo-Van Steenbergen) zoals op de site van Mémoire du Cyclisme wordt aangegeven, maar Germano Barale (Carpano) was 25ste in de Flèche Wallonne. Carpano krijgt dan ook de 6 punten toegekend. André Bar staat in het boek 'L'Histoire de la Flèche Wallonne' H.S. n° 6 Coups de Pédales p. 71-72, bij Solo-Van Steenbergen. In de kranten staat hij bij Peugeot. Gezien hij niet in de topdertig eindigde maakt dit niets uit voor de Wereldbeker.
    * Alle renners die in de deelnemerslijst van het boek 'L'Histoire de la Flèche Wallonne' H.S. n° 6 Coups de Pédales p. 71-72 staan, maar niet in de deelnemerslijst van de kranten, werden gecontroleerd in de uitslag. Geen enkele kwam in de uitslag voor. Alleen Romain Van Wynsberghe is een uitzondering. Hij stond niet in de kranten, wel in het boek. Hij werd 41ste.
    * Er kan dus geconcludeerd worden dat de deelnemerslijst voor de Flèche Wallonne, weergegeven in het boek 'L'Histoire de la Flèche Wallonne' H.S. n° 6 Coups de Pédales p. 71-72, grotendeels foutief is.

Tre Valli Varesine 13 augustus 1961

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Willy VANNITSEN (BEL)	Baratti[4]	40
2.	Carlo AZZINI (ITA)	San Pellegrino	35
3.	Diego RONCHINI (ITA)	Carpano	33
4.	Roberto FALASCHI (ITA)	Philco	31
5.	Franco CRIBIORI (ITA)	Legnano	29
6.	Renzo FONTONA (ITA)	Legnano	27
7.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	25
8.	Gastone NENCINI (ITA)	Ignis	23
9.	Angelo CONTERNO (ITA)	Baratti	22
10.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	21
11.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Legnano	20
12.	Franco BALMAMION (ITA)	Bianchi	19
13.	Dino BRUNI (ITA)	Ignis	18
14.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	17
15.	Adriano ZAMBONI (ITA)	Molteni	16
16.	Catullo CIACCI (ITA)	Baratti	15
17.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Torpado	14
18.	Giovanni PETTINATI (ITA)	Torpado	13
19.	Luigi MELE (ITA)	Gazzola	12
20.	Vito TACCONE (ITA)	Atala	11
21.	Ercole BALDINI (ITA)	Ignis	10
22.	Aldo MOSER (ITA)	Ghigi	9
23.	Germano BARALE (ITA)	Carpano	8
24.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	Molteni	7
25.	Arturo SABBADIN (ITA)	Philco	6
26.	Alfredo SABBADIN (ITA)	Philco	5
27.	Bruno MEALLI (ITA)	Bianchi	4
28.	Agostino COLETTO (ITA)	Ignis	3
29.	Italo MAZZACURATI (ITA)	Carpano	2
30.	Alberto MARZAIOLI (ITA)	San Pellegrino	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Carpano	6	33	25	17	75	**331**
2.	Helyett						**292**
3.	FAEMA						**256**

4 Willy Vannitsen werd tijdens het seizoen overgeheveld van Carpano naar Baratti.

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
4.	St Raphaël						**240**
5.	Peugeot						**218**
6.	Philco	4	31	21	6	58	**204**
7.	Mercier-BP						**192**
8.	Mann						**139**
9.	Ignis	4	23	18	10	51	**126**
10.	Groene Leeuw						**124**
11.	Baratti	3	40	22	15	77	**122**
12.	Alcyon						**117**
13.	Wiel's-flandria						**110**
14.	Legnano	3	29	27	20	76	**76**
15.	Torpado	2	14	13	0	27	**71**
16.	Solo-Van Steenbergen						**55**
17.	San Pellegrino	2	35	1	0	36	**48**
18.	Gazzola	1	12	0	0	12	**34**
19.	Pelforth						**32**
20.	Bianchi	2	19	4	0	23	**23**
	Molteni	2	16	7	0	23	**23**
22.	Libertas						**16**
23.	VOV						**15**
24.	Ghigi	1	9	0	0	9	**13**
25.	Atala	1	11	0	0	11	**11**
26.	Libéria						**7**
27.	Bertin						**6**

Willy Vannitsen wint de Tre Valle Varesine, zijn tweede wedstrijd tellende voor de Wereldbeker Intermerken, maar wel voor Baratti.

Giro dell'Emilia 4 oktober 1961

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Diego RONCHINI (ITA)	Carpano	40
2.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	Philco	35
3.	Franco BALMAMION (ITA)	Bianchi	33
4.	Giovanni VERUCCHI (ITA)	Torpado	31
5.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Torpado	29
6.	Angelo CONTERNO (ITA)	Baratti	27
7.	Gastone NENCINI (ITA)	Ignis	25
8.	Aldo MOSER (ITA)	Ghigi	23
9.	Graziano BATTISTINI (ITA)	Legnano	22
10.	Vittorio ADORNI (ITA)	VOV	21
11.	Dino BRUNI (ITA)	Ignis	20
12.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	Molteni	19
13.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	18
14.	Giacomo FORNONI (ITA)	Molteni	17
15.	Renzo FONTONA (ITA)	Legnano	16
16.	Franco CRIBIORI (ITA)	Legnano	15
17.	Gaudenzio TONOLI (ITA)	Philco	14
18.	Arturo SABBADIN (ITA)	Philco	13
19.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	12
20.	Alfredo SABBADIN (ITA)	Philco	11
21.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	10
22.	Alberto ASSIRELLI (ITA)	Fides	9
23.	Giuseppe DANTE (ITA)	Fides	8
24.	Daniele ALBERTI (ITA)	Carpano	7
25.	Walter MARTIN (ITA)	Carpano	6
26.	Aurelio CESTARI (ITA)	Ignis	5
27.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	4
28.	Franco BITOSSI (ITA)	Philco	3
29.	Armando PELLEGRINI (ITA)	VOV	2
30.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Legnano	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Carpano	6	40	18	12	70	**401**
2.	Helyett						**292**
3.	Philco	6	35	14	13	62	**266**
4.	FAEMA						**256**

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
5.	St Raphaël						**240**
6.	Peugeot						**218**
7.	Mercier-BP						**192**
8.	Ignis	3	25	20	5	50	**176**
9.	Baratti	1	27	0	0	27	**149**
10.	Mann						**139**
11.	Torpado	2	31	29	0	60	**131**
12.	Legnano	4	22	16	15	53	**129**
13.	Groene Leeuw						**124**
14.	Alcyon						**117**
15.	Wiel's-flandria						**110**
16.	Molteni	2	19	17	0	36	**59**
17.	Bianchi	1	33	0	0	33	**56**
18.	Solo-Van Steenbergen						**55**
19.	San Pellegrino						**48**
20.	VOV	2	21	2	0	23	**38**
21.	Ghigi						**36**
22.	Gazzola						**34**
23.	Pelforth						**32**
24.	Fides	2	9	8	0	17	**17**
25.	Libertas						**16**
26.	Atala						**11**
27.	Libéria						**7**
28.	Bertin						**6**

Diego Ronchini wint de Giro dell' Emilia.

G.P. Parisien 1 oktober 1961

Oorspronkelijk was deze ploegentijdrit ook voorzien in de Wereldbeker intermerken. De reden waarom de proef uiteindelijk niet meetelde was dat in het reglement stond dat enkel wedstrijden in lijn in aanmerking kwamen voor de Wereldbeker. Ter volledigheid wordt hier wel de uitslag meegegeven (met de puntentelling die de volgende jaren zou gebruikt worden).

Uitslag:

1. Alcyon-Leroux (André Darrigade, Jean Forestier, Anatole Novak, Joseph Groussard, Staf Van Vaerenbergh, François Mahé) in 2h55'47" 4/10de (Gem. 45,087 km/h)
2. St Raphaël-Gitane-Geminiani (Jean-Claude Lebaube, Guy Ignolin, Bas Maliepaard, Ab Geldermans, Jo de Haan, Tom Simpson) in 2h56'30" 8/10de (Gem. 44,903 km/h)
3. Ignis (Jo Velly, Ercole Baldini, Louison Bobet, Agostino Coletto, Nello Fabbri, Gastone Nencini) in 2h57'42" 3/10de (Gem.44,602 km/h)
4. Peugeot-BP (Pierre Ruby, André Bar, Claude Colette, Camille Le Menn, Guy Thomas, Marcel Rohrbach) in 2h57'59" (Gem. 44,532 km/h)
5. Mann (Jos Verachtert, Willy Butzen, Piet Oellibrandt, Marcel Janssens, Karel De Laet, Antoon Steyaert) in 2h59'39' 4/10de (Gem. 44,117 km/h)
6. Carpano (Gilbert Desmet, Diego Ronchini, Michel Van Aerde, Nino Defilippis, Hilaire Couvreur, Yvo Molenaers) in 3h01'02" 8/10de (Gem. 43,778 km/h)
7. A.C.B.B.-Helyett (Jo de Roo, Jean Stablinski, Mies Stolker, Guy Claud, Seamus Elliott, Michel Vermeulin) in 3h01'47" (Gem. 43,713 km/h)
8. Mercier-BP (Raymond Poulidor, Robert Cazala, Eduard Bihouée, Joseph Wasko, Frans Aerenhouts, Jean Gainche) in 3h02'11" (Gem. 43,504 km/h)
9. Libéria-Grammont (Henry Anglade, Raymond Batan, Ab van Egmond, Robert Ducard, Jean Selic, Wim van Est) in 3h03'37" 8/10de (Gem. 43,162 km/h)

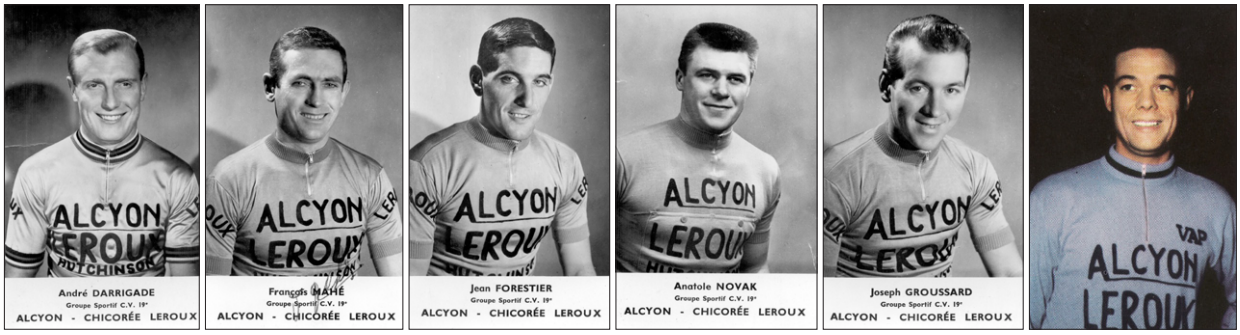

Alcyon wint de G.P. Parisien met Darrigade, Mahé, Novak, Forestier, Groussard en Van Vaerenbergh, wedstrijd die uiteindelijk niet zou meetellen.

	Ploeg	
1.	Alcyon	85
2.	St Raphaël	70
3.	Ignis	60
4.	Peugeot	50
5.	Mann	45
6.	Carpano	40
7.	Helyett	35
8.	Mercier-BP	30
9.	Libéria	25

Paris-Tours 8 oktober 1961

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jos WOUTERS (BEL)[5]	Solo-Van Steenbergen	40
2.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	35
3.	Anatole NOVAK (FRA)	Alcyon	33
4.	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA	31
5.	Ludo JANSSENS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	29
6.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw	27
7.	Mies STOLKER (NED)	Helyett	25
8.	Staf DE SMET (BEL)	Groene Leeuw	23
9.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	22
10.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	21
11.	Marcel JANSSENS (BEL)	Mann	20
12.	Jo VELLY (FRA)	Ignis	19
13.	Guy THOMAS (FRA)	Peugeot	18
14.	Robert SENECA (BEL)	Solo-Van Steenbergen	17
15.	Jos VERACHTERT (BEL)	Mann	16
16.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot	15
17.	Walter MARTIN (ITA)	Carpano	14
18.	Piet DAMEN (NED)	Locomotief	13
19.	Willy SCHROEDERS (BEL)	FAEMA	12
20.	Diego RONCHINI (ITA)	Carpano	11
21.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	10
22.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	9
23.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	8
24.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	7
25.	Fernand DELORT (FRA)	St Raphaël	6
26.	Albertus GELDERMANS (NED)	St Raphaël	5
27.	Guy IGNOLIN (FRA)	St Raphaël	4
28.	Frans VAN LOOVEREN (BEL)	Libertas	3
29.	André BAR (BEL)	Solo-Van Steenbergen	2
30.	Camille LE MENN (FRA)	Peugeot	1

5 Jos Wouters was op dat ogenblik nog onafhankelijk en dus mocht hij in principe niet deelnemen.

Eindstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Carpano	6	35	22	14	71	**472**
2.	Helyett	3	25	21	10	56	**348**
3.	FAEMA	2	31	12	0	43	**299**
4.	Philco						**266**
5.	St Raphaël	3	6	5	4	15	**255**
6.	Peugeot	3	18	15	1	34	**252**
7.	Mercier-BP	1	8	0	0	8	**200**
8.	Ignis	1	19	0	0	19	**195**
9.	Mann	2	20	16	0	36	**175**
10.	Groene Leeuw	2	27	23	0	50	**174**
11.	Alcyon	1	33	0	0	33	**150**
12.	Baratti						**149**
13.	Solo-Van Steenbergen	4	40	29	17	86	**141**
14.	Torpado						**131**
15.	Legnano						**129**
16.	Wiel's-flandria						**110**
17.	Molteni						**59**
18.	Bianchi						**56**
19.	San Pellegrino						**48**
20.	VOV						**38**
21.	Ghigi						**36**
22.	Gazzola						**34**
23.	Pelforth						**32**
24.	Libertas	1	3	0	0	3	**19**
25.	Fides						**17**
26.	Locomotief-Vredestein	1	13	0	0	13	**13**
27.	Atala						**11**
28.	Libéria						**7**
29.	Bertin						**6**

GVA & Velo '62

GVA		Velo '62	
Carpano	511	Carpano	495
Helyett	348	Helyett	348
FAEMA	302	FAEMA	299
Philco	289	Philco	266
St Raphaël	255	St Raphaël	255
Peugeot	253	Peugeot	253
Mercier-BP	200	Mercier-BP	200

GVA		Velo '62	
Ignis	197	Ignis	194
Mann	175	Mann	175
Groene Leeuw		Groene Leeuw	

Opmerkingen:

- De reden of oorzaak van het verschil van een punt in Velo '62 voor Peugeot en Ignis is moeilijk te achterhalen omdat er in de kranten geen tussenstanden gepubliceerd werden na de Tre Valli Varesine en de Giro dell'Emilia. Misschien is men, in het geval van Ignis, gewoon vergeten het puntje extra (door de nieuwe puntentelling) na Milano-Sanremo in rekening te brengen.
- De verschillen tussen de krant GVA en Velo'62 (en WAAIERS) in de eindstand zal waarschijnlijk te verklaren zijn aan onzorgvuldigheden van ofwel journalisten of bij het doorsturen van de resultaten naar de redactie.
- In elk geval werd er geen rekening gehouden met het feit dat Willy Vannitsen de Tre Valli Varesine voor Baratti won en niet voor Carpano. Dat verklaart het verschil van 23 punten tussen WAAIERS en Velo'62 (40 punten minder voor Vannitsen + 17 punten van de derde Van Aerde is 23 punten).

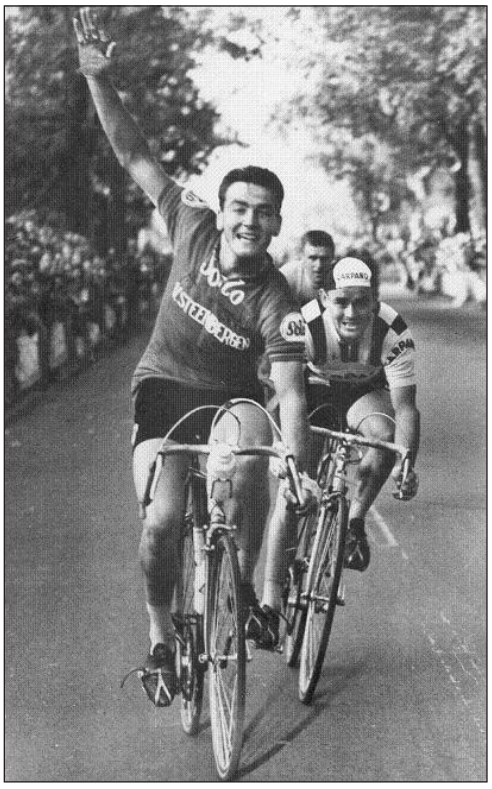

Jos Wouters wint Paris-Tours.

Giro di Lombardia 21 oktober 1961

In de Gazet van Antwerpen van 24 oktober p. 15 staat een artikel onder de titel 'Vallende bladeren'. Daarin staat het volgende : "De Ronde van Lombardije was de laatste klassieker die in aanmerking kwam voor de Intermerken Wereldbeker, welke gewonnen werd door Carpano."

Dan volgt er een eindstand met Carpano 536 pnt., Helyett 362, Philco 312, FAEMA 302, Peugeot 268, St Raphaël 255, Ignis 243, Legnano 234, Mercier 224, Mann 175, Groene Leeuw 174, Alcyon en Torpado 165. Een eindstand die weer vol fouten zit.

Waarom de Giro di Lombardia uiteindelijk niet meegeteld werd in de eindstand van Wereldbeker der Intermerken kon niet achterhaald worden.

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Vito TACCONE (ITA)	Atala	40
2.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Legnano	35
3.	Renzo FONTONA (ITA)	Legnano	33
4.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Torpado	31
5.	Graziano BATTISTINI (ITA)	Legnano	29
6.	Giuseppe DANTE (ITA)	Fides	27
7.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	25
8.	Angelo CONTERNO (ITA)	Baratti	23
9.	Aldo MOSER (ITA)	Ghigi	22
10.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	Fides	21
11.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Ghigi	20
12.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	19
13.	Agostino COLETTO (ITA)	Ignis	18
14.	Gastone NENCINI (ITA)	Ignis	17
15.	Carlo AZZINI (ITA)	San Pellegrino	16
16.	Marcel ROHRBACH (FRA)	Peugeot	15
17.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Helyett	14
18.	Gaetano SARAZIN (ITA)	Bianchi	13
19.	Gaudenzio TONOLI (ITA)	Philco	12
20.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	11
21.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	Molteni	10
22.	Giacomo FORNONI (ITA)	Molteni	9
23.	Aurelio CESTARI (ITA)	Ignis	8
24.	Alberto ASSIRELLI (ITA)	Fides	7
25.	Gianantonio RICCO (ITA)	Molteni	6
26.	André LE DISSEZ (FRA)	Mercier-BP	5
27.	Marino FONTANA (ITA)	San Pellegrino	4
28.	Giuseppe PARDINI (ITA)	Ignis	3
29.	Anatole NOVAK (FRA)	Alcyon	2
30.	Pietro ZOPPAS (ITA)	Atala	1

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	Legnano	3	35	33	29	97
2.	Fides	3	27	21	7	55
3.	Ignis	4	18	17	8	43
4.	Ghigi	2	22	20	0	42
5.	Atala	2	40	1	0	41
6.	Torpado	1	31	0	0	31
7.	Carpano	1	25	0	0	25
8.	Molteni	3	10	9	6	25
9.	Mercier-BP	2	19	5	0	24
10.	Baratti	1	23	0	0	23
11.	Philco	2	12	11	0	23
12.	San Pellegrino	2	16	4	0	20
13.	Peugeot	1	15	0	0	15
14.	Helyett	1	14	0	0	14
15.	Bianchi	1	13	0	0	13
16.	Alcyon	1	2	0	0	2

Vito Taccone wint de Giro di Lombardia, wedstrijd die uiteindelijk niet zou meetellen.

Eindstand met de Giro di Lombardia:

Indien de Giro di Lombardia alsnog had meegeteld, zoals oorspronkelijk was voorzien, dan zag het eindklassement (zonder de G.P. Parisien) er als volgt uit:

1.	Carpano	**497**
2.	Helyett	**362**
3.	FAEMA	**299**
4.	Philco	**289**
5.	Peugeot	**267**
6.	St Raphaël	**255**
7.	Ignis	**238**
8.	Legnano	**226**
9.	Mercier-BP	**224**
10.	Mann	**175**
11.	Groene Leeuw	**174**
12.	Baratti	**172**
13.	Torpado	**162**
14.	Alcyon	**152**
15.	Solo-Van Steenbergen	**141**
16.	Wiel's-flandria	**110**
17.	Molteni	**84**
18.	Ghigi	**78**
19.	Fides	**72**
20.	Bianchi	**69**
21.	San Pellegrino	**68**
22.	Atala	**52**
23.	VOV	**38**
24.	Gazzola	**34**
25.	Pelforth	**32**
26.	Libertas	**19**
27.	Locomotief-Vredestein	**13**
28.	Libéria	**7**
29.	Bertin	**6**

Bij deze einduitslag was Carpano nog altijd eindwinnaar voor Helyett, FAEMA en Philco. St Raphaël en Mercier-BP zouden van plaats gewisseld hebben, Ignis en Legnano zouden over Mercier in de toptien gekomen zijn.

Eindstand met de G.P. Parisien:

Indien de G.P. Parisien alsnog had meegeteld, zoals oorspronkelijk was voorzien, dan zag het eindklassement (zonder de Giro di Lombardia) er als volgt uit:

1.	Carpano	**512**
2.	Helyett	**383**
3.	St Raphaël	**325**
4.	Peugeot	**302**
5.	FAEMA	**299**
6.	Philco	**289**
7.	Ignis	**238**
8.	Alcyon	**235**
9.	Mercier-BP	**230**
10.	Mann	**220**
11.	Groene Leeuw	**174**
12.	Baratti	**149**
13.	Solo-Van Steenbergen	**141**
14.	Torpado	**131**
15.	Legnano	**129**
16.	Wiel's-flandria	**110**
17.	Molteni	**59**
18.	Bianchi	**56**
19.	San Pellegrino	**48**
20	VOV	**38**
21	Ghigi	**36**
22	Gazzola	**34**
23	Pelforth	**32**
	Libéria	**32**
25.	Libertas	**19**
26.	Fides	**17**
27.	Locomotief-Vredestein	**13**
28.	Atala	**11**
29.	Bertin	**6**

Carpano zou nog altijd als winnaar uit de bus gekomen zijn. St Raphaël en Peugeot zouden over FAEMA en Philco gewipt zijn, Ignis en Alcyon over Mercier en Libéria zou ook een paar plaatsen gestegen zijn.

Eindstand met de Giro di Lombardia en G.P. Parisien:

1.	Carpano	**537**
2.	Helyett	**397**
3.	St Raphaël	**325**
4.	Peugeot	**317**
5.	FAEMA	**299**
6.	Ignis	**298**
7.	Philco	**289**
8.	Mercier-BP	**254**
9.	Alcyon	**237**
10.	Legnano	**226**
11.	Mann	**220**
12.	Groene Leeuw	**174**
13.	Baratti	**172**
14.	Torpado	**162**
15.	Solo-Van Steenbergen	**141**
16.	Wiel's-flandria	**110**
17.	Molteni	**84**
18.	Ghigi	**78**
19.	Fides	**72**
20	Bianchi	**69**
21	San Pellegrino	**68**
22	Atala	**52**
23	VOV	**38**
24.	Gazzola	**34**
25.	Pelforth	**32**
	Libéria	**32**
27.	Libertas	**19**
28.	Locomotief-Vredestein	**13**
29.	Bertin	**6**

Ook indien en de G.P. Parisien en de Giro di Lombardia meegeteld hadden, was Carpano eindwinnaar geworden.

Renners

Bekijken we eens de ploegen intern en dus de renners zelf. In de linkse kolom staan per ploeg de renners die in de topdertig eindigden en de punten die ze behaalden. In de rechtse kolom staat hetzelfde, maar dan enkel voor de renners waarvan de punten effectief meetelden voor de Wereldbeker (dus de eerste drie per proef).

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				
	Naam	**Ploeg**	**# top 30**	**Punten**
1.	Anatole NOVAK (FRA)	Alcyon	1	33
2.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Alcyon	2	33
3.	André DARRIGADE (FRA)	Alcyon	2	30
4.	Henri DE WOLF (BEL)	Alcyon	1	20
5.	Coen NIESTEN (NED)	Alcyon	1	15
6.	Staf VAN VAERENBERGH (BEL)	Alcyon	1	11
7.	François MAHÉ (FRA)	Alcyon	3	11
8.	Roger HASSENFORDER (FRA)	Alcyon	1	5
1.	Vito TACCONE (ITA)	Atala	1	11
1.	Angelo CONTERNO (ITA)	Baratti	2	49
2.	Martin VANGENEUGDEN (ITA)	Baratti	3	45
3.	Willy VANNITSEN (BEL)	Baratti	1	40
4.	Catullo CIACCI (ITA)	Baratti	1	15
1.	Roger BAENS (BEL)	Bertin	1	6
1.	Franco BALMAMION (ITA)	Bianchi	2	52
2.	Bruno MEALLI (ITA)	Bianchi	1	4
1.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	5	126
2.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	5	107
3.	Diego RONCHINI (ITA)	Carpano	3	84
4.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	6	77
5.	Walter MARTIN (ITA)	Carpano	3	45
6.	Willy VANNITSEN (BEL)	Carpano	1	40
7.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	4	30
8.	Germano BARALE (ITA)	Carpano	2	14
9.	Daniele ALBERTI (ITA)	Carpano	1	7
10.	Italo MAZZACURATI (ITA)	Carpano	1	2
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA	3	100
2.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA	4	73
3.	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA	3	45
4.	Edgard SORGELOOS (BEL)	FAEMA	3	41
5.	Louis PROOST (BEL)	FAEMA	2	21
6.	Piet VAN EST (NED)	FAEMA	2	18
7.	Willy SCHROEDERS (BEL)	FAEMA	1	12
8.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA	1	10

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				
	Naam	**Ploeg**	**# top 30**	**Punten**
1.	Alberto ASSIRELLI (ITA)	Fides	1	9
2.	Giuseppe DANTE (ITA)	Fides	1	8
1.	Hans JUNKERMANN (GER)	Gazzola	1	22
2.	Luigi MELE (ITA)	Gazzola	1	12
1.	Aldo MOSER (ITA)	Ghigi	2	32
2.	Mario MINIERI (ITA)	Ghigi	1	4
1.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw	4	87
2.	Noël FORÉ (BEL)	Groene Leeuw	3	44
3.	Staf DE SMET (BEL)	Groene Leeuw	1	23
4.	Frans DE MULDER (BEL)	Groene Leeuw	1	20
1.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	5	104
2.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	5	102
3.	Mies STOLKER (NED)	Helyett	3	73
4.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Helyett	2	32
5.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Helyett	1	27
6.	Elio GERUSSI (ITA)	Helyett	1	13
7.	Jean STABLINSKI (FRA)	Helyett	1	10
1.	Dino BRUNI (ITA)	Ignis	3	69
2.	Gastone NENCINI (ITA)	Ignis	3	57
3.	Rino BENEDETTI (ITA)	Ignis	1	33
4.	Jo VELLY (FRA)	Ignis	1	19
5.	Louison BOBET (FRA)	Ignis	1	11
6.	Ercole BALDINI (ITA)	Ignis	1	10
7.	Aurelio CESTARI (ITA)	Ignis	1	5
8.	Agostino COLETTO (ITA)	Ignis	1	3
1.	Franco CRIBIORI (ITA)	Legnano	2	44
2.	Renzo FONTONA (ITA)	Legnano	2	43
3.	Graziano BATTISTINI (ITA)	Legnano	1	22
4.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Legnano	2	21
1.	Albert VAN EGMOND (NED)	Libéria	1	7
1.	Jan ZAGERS (BEL)	Libertas	1	16
2.	Frans VAN LOOVEREN (BEL)	Libertas	1	3
1.	Piet DAMEN (NED)	Locomotief-Vredestein	1	13
1.	Marcel JANSSENS (BEL)	Mann	3	84
2.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	2	36
3.	Eddy PAUWELS (BEL)	Mann	1	19
4.	Lode TROONBEECKX (BEL)	Mann	2	19
5.	Jos VERACHTERT (BEL)	Mann	1	16
6.	Jos VLOEBERGS (BEL)	Mann	1	1
1.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	4	84

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				
	Naam	**Ploeg**	**# top 30**	**Punten**
2.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	3	65
3.	Willy VANDEN BERGHEN (BEL)	Mercier-BP	1	25
4.	Tino SABBADINI (FRA)	Mercier-BP	1	15
5.	Jean GAINCHE (FRA)	Mercier-BP	1	9
6.	Jef SCHILS (BEL)	Mercier-BP	1	5
7.	Fernand PICOT (FRA)	Mercier-BP	1	2
1.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	Molteni	2	26
2.	Giacomo FORNONI (ITA)	Molteni	1	17
3.	Adriano ZAMBONI (ITA)	Molteni	1	16
1.	Francesco MIELE (ITA)	Pelforth	1	21
2.	José THUMAS (BEL)	Pelforth	1	9
3.	Arnould FLECY (BEL)	Pelforth	1	2
1.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot	5	105
2.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot	3	56
3.	Camille LE MENN (BEL)	Peugeot	2	28
4.	Guy THOMAS (FRA)	Peugeot	1	18
5.	Jaime ALOMAR (ESP)	Peugeot	1	14
6.	Claude VALDOIS (FRA)	Peugeot	1	12
7.	Philippe GAUDRILLET (FRA)	Peugeot	1	11
8.	Pierre RUBY (FRA)	Peugeot	1	8
1.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	5	106
2.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	Philco	1	35
3.	Roberto FALASCHI (ITA)	Philco	1	31
4.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	2	25
5.	Pietro MUSONE (ITA)	Philco	1	22
6.	Arturo SABBADIN (ITA)	Philco	2	19
7.	George MORTIERS (BEL)	Philco	2	18
8.	Alfredo SABBADIN (ITA)	Philco	2	16
9.	Gaudenzio TONOLI (ITA)	Philco	1	14
10.	Franco BITOSSI (ITA)	Philco	1	3
1.	Jo DE HAAN (NED)	St Raphaël	2	54
2.	Tom SIMPSON (GBR)	St Raphaël	2	46
3.	Albertus GELDERMANS (NED)	St Raphaël	2	34
4.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	St Raphaël	1	29
5.	Fernand DELORT (FRA)	St Raphaël	3	26
6.	Bastiaan MALIEPAARD (NED)	St Raphaël	1	25
7.	Jean-Claude ANNAERT (FRA)	St Raphaël	1	20
8.	Pierre EVERAERT (FRA)	St Raphaël	1	9
9.	Rudi ALTIG (GER)	St Raphaël	1	7
10.	Guy IGNOLIN (FRA)	St Raphaël	1	4

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				
	Naam	**Ploeg**	**# top 30**	**Punten**
11.	Luis OTAÑO (ESP)	St Raphaël	1	1
12.	Willi ALTIG (GER)	St Raphaël	1	1
1.	Carlo AZZINI (ITA)	San Pellegrino	1	35
2.	Marino FONTANA (ITA)	San Pellegrino	1	12
3.	Alberto MARZAIOLI (ITA)	San Pellegrino	1	1
1.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	40
2.	René VANDERVEKEN (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	33
3.	Ludo JANSSENS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	29
4.	Robert SENECA (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	17
5.	Rik VAN STEENBERGEN (BEL)	Solo-Van Steenbergen	2	15
6.	Robert LELANGUE (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	5
7.	André BAR (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	2
8.	Gilbert MAES (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	2
1.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Torpado	3	60
2.	Giovanni VERRUCCHI (ITA)	Torpado	1	31
3.	Dino LIVIERO (ITA)	Torpado	1	27
4.	Giovanni PETTINATI (ITA)	Torpado	1	13
1.	Vittorio ADORNI (ITA)	VOV	1	21
2.	Giovanni GARUA (ITA)	VOV	1	15
3.	Armando PELLEGRINI (ITA)	VOV	1	2
1.	Leon VANDAELE (BEL)	Wiel's-flandria	2	34
2.	Maurice MEULEMAN (BEL)	Wiel's-flandria	1	31
3.	Jos BOSMANS (BEL)	Wiel's-flandria	2	17
4.	André NOYELLE (BEL)	Wiel's-flandria	2	15
5.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Wiel's-flandria	1	10
6.	Julien SCHEPENS (BEL)	Wiel's-flandria	1	3

Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden				
	Naam	**Ploeg**	**# top 30**	**Punten**
1.	Anatole NOVAK (FRA)	Alcyon	1	33
2.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Alcyon	2	33
3.	André DARRIGADE (FRA)	Alcyon	2	30
4.	Henri DE WOLF (BEL)	Alcyon	1	20
5.	Coen NIESTEN (NED)	Alcyon	1	15
6.	Staf VAN VAERENBERGH (BEL)	Alcyon	1	11
7.	Roger HASSENFORDER (FRA)	Alcyon	1	5
8.	François MAHÉ (FRA)	Alcyon	3	3
1.	Vito TACCONE (ITA)	Atala	1	11
1.	Angelo CONTERNO (ITA)	Baratti	2	49
2.	Martin VANGENEUGDEN (ITA)	Baratti	3	45

Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden				
	Naam	**Ploeg**	**# top 30**	**Punten**
3.	Willy VANNITSEN (BEL)	Baratti	1	40
4.	Catullo CIACCI (ITA)	Baratti	1	15
1.	Roger BAENS (BEL)	Bertin	1	6
1.	Franco BALMAMION (ITA)	Bianchi	2	52
2.	Bruno MEALLI (ITA)	Bianchi	1	4
1.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	5	126
2.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	5	107
3.	Diego RONCHINI (ITA)	Carpano	2	73
4.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	4	58
5.	Willy VANNITSEN (BEL)	Carpano	1	40
6.	Walter MARTIN (ITA)	Carpano	2	39
7.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	3	23
8.	Germano BARALE (ITA)	Carpano	1	6
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA	3	100
2.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA	4	73
3.	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA	2	42
4.	Edgard SORGELOOS (BEL)	FAEMA	3	41
5.	Louis PROOST (BEL)	FAEMA	2	21
6.	Willy SCHROEDERS (BEL)	FAEMA	1	12
1.	Alberto ASSIRELLI (ITA)	Fides	1	9
2.	Giuseppe DANTE (ITA)	Fides	1	8
1.	Hans JUNKERMANN (GER)	Gazzola	1	22
2.	Luigi MELE (ITA)	Gazzola	1	12
1.	Aldo MOSER (ITA)	Ghigi	2	32
2.	Mario MINIERI (ITA)	Ghigi	1	4
1.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw	4	87
2.	Noël FORÉ (BEL)	Groene Leeuw	3	44
3.	Staf DE SMET (BEL)	Groene Leeuw	1	23
4.	Frans DE MULDER (BEL)	Groene Leeuw	1	20
1.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	5	104
2.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	5	102
3.	Mies STOLKER (NED)	Helyett	3	73
4.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Helyett	2	32
5.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Helyett	1	27
7.	Jean STABLINSKI (FRA)	Helyett	1	10
1.	Dino BRUNI (ITA)	Ignis	3	69
2.	Gastone NENCINI (ITA)	Ignis	2	48
3.	Rino BENEDETTI (ITA)	Ignis	1	33
4.	Jo VELLY (FRA)	Ignis	1	19
5.	Louison BOBET (FRA)	Ignis	1	11

Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden				
	Naam	**Ploeg**	**# top 30**	**Punten**
6.	Ercole BALDINI (ITA)	Ignis	1	10
7.	Aurelio CESTARI (ITA)	Ignis	1	5
1.	Franco CRIBIORI (ITA)	Legnano	2	44
2.	Renzo FONTONA (ITA)	Legnano	2	43
3.	Graziano BATTISTINI (ITA)	Legnano	1	22
4.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Legnano	1	20
1.	Albert VAN EGMOND (NED)	Libéria	1	7
1.	Jan ZAGERS (BEL)	Libertas	1	16
2.	Frans VAN LOOVEREN (BEL)	Libertas	1	3
1.	Piet DAMEN (NED)	Locomotief-Vredestein	1	13
1.	Marcel JANSSENS (BEL)	Mann	3	84
2.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	2	36
3.	Eddy PAUWELS (BEL)	Mann	1	19
4.	Lode TROONBEECKX (BEL)	Mann	2	19
5.	Jos VERACHTERT (BEL)	Mann	1	16
6.	Jos VLOEBERGS (BEL)	Mann	1	1
1.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	4	84
2.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	3	65
3.	Willy VANDEN BERGHEN (BEL)	Mercier-BP	1	25
4.	Tino SABBADINI (FRA)	Mercier-BP	1	15
5.	Jean GAINCHE (FRA)	Mercier-BP	1	9
7.	Fernand PICOT (FRA)	Mercier-BP	1	2
1.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	Molteni	2	26
2.	Giacomo FORNONI (ITA)	Molteni	1	17
3.	Adriano ZAMBONI (ITA)	Molteni	1	16
1.	Francesco MIELE (ITA)	Pelforth	1	21
2.	José THUMAS (BEL)	Pelforth	1	9
3.	Arnould FLECY (BEL)	Pelforth	1	2
1.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot	5	105
2.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot	3	56
3.	Camille LE MENN (BEL)	Peugeot	2	28
4.	Guy THOMAS (FRA)	Peugeot	1	18
5.	Jaime ALOMAR (ESP)	Peugeot	1	14
6.	Claude VALDOIS (FRA)	Peugeot	1	12
7.	Philippe GAUDRILLET (FRA)	Peugeot	1	11
8.	Pierre RUBY (FRA)	Peugeot	1	8
1.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	5	106
2.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	Philco	1	35
3.	Roberto FALASCHI (ITA)	Philco	1	31
4.	Pietro MUSONE (ITA)	Philco	1	22

Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden				
	Naam	**Ploeg**	**# top 30**	**Punten**
5.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	1	21
6.	Arturo SABBADIN (ITA)	Philco	2	19
7.	George MORTIERS (BEL)	Philco	2	18
8.	Gaudenzio TONOLI (ITA)	Philco	1	14
1.	Jo DE HAAN (NED)	St Raphaël	2	54
2.	Tom SIMPSON (GBR)	St Raphaël	2	46
3.	Albertus GELDERMANS (NED)	St Raphaël	2	34
4.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	St Raphaël	1	29
5.	Fernand DELORT (FRA)	St Raphaël	3	26
6.	Bastiaan MALIEPAARD (NED)	St Raphaël	1	25
7.	Jean-Claude ANNAERT (FRA)	St Raphaël	1	20
8.	Pierre EVERAERT (FRA)	St Raphaël	1	9
9.	Rudi ALTIG (GER)	St Raphaël	1	7
10.	Guy IGNOLIN (FRA)	St Raphaël	1	4
11.	Luis OTAÑO (ESP)	St Raphaël	1	1
1.	Carlo AZZINI (ITA)	San Pellegrino	1	35
2.	Marino FONTANA (ITA)	San Pellegrino	1	12
3.	Alberto MARZAIOLI (ITA)	San Pellegrino	1	1
1.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	40
2.	René VANDERVEKEN (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	33
3.	Ludo JANSSENS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	29
4.	Robert SENECA (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	17
5.	Rik VAN STEENBERGEN (BEL)	Solo-Van Steenbergen	2	15
6.	Robert LELANGUE (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	5
7.	Gilbert MAES (BEL)	Solo-Van Steenbergen	1	2
1.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Torpado	3	60
2.	Giovanni VERRUCCHI (ITA)	Torpado	1	31
3.	Dino LIVIERO (ITA)	Torpado	1	27
4.	Giovanni PETTINATI (ITA)	Torpado	1	13
1.	Vittorio ADORNI (ITA)	VOV	1	21
2.	Giovanni GARUA (ITA)	VOV	1	15
3.	Armando PELLEGRINI (ITA)	VOV	1	2
1.	Leon VANDAELE (BEL)	Wiel's-flandria	2	34
2.	Maurice MEULEMAN (BEL)	Wiel's-flandria	1	31
3.	Jos BOSMANS (BEL)	Wiel's-flandria	2	17
4.	André NOYELLE (BEL)	Wiel's-flandria	2	15
5.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Wiel's-flandria	1	10
6.	Julien SCHEPENS (BEL)	Wiel's-flandria	1	3

In de tabel hieronder wordt de top twintig van best presterende renners weergegeven. Links het totaal overzicht, rechts de renners en hun 'meetellende' punten.

Top twintig van best presterende renners in 1961				
1.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	5	126
2.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	5	107
3.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	5	106
4.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot	5	105
5.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	5	104
6.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	5	102
7.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA	3	100
8.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw	4	87
9.	Diego RONCHINI (ITA)	Carpano	3	84
	Marcel JANSSENS (BEL)	Mann	3	84
	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	4	84
12.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	6	77
13.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA	4	73
14.	Dino BRUNI (ITA)	Ignis	3	69
15.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	3	65
16.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Torpado	3	60
17.	Gastone NENCINI (ITA)	Ignis	3	57
18.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot	3	56
19.	Jo DE HAAN (NED)	St Raphaël	2	54
20.	Franco BALMAMION (ITA)	Bianchi	2	52

Top twintig van beslissende renners in 1961				
1.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	5	126
2.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	5	107
3.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	5	106
4.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot	5	105
5.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett	5	104
6.	Jo DE ROO (NED)	Helyett	5	102
7.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA	3	100
8.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Groene Leeuw	4	87
9.	Marcel JANSSENS (BEL)	Mann	3	84
	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	4	84
11.	Diego RONCHINI (ITA)	Carpano	2	73
	Armand DESMET (BEL)	FAEMA	4	73
13.	Dino BRUNI (ITA)	Ignis	3	69
14.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	3	65
15.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Torpado	3	60
16.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	4	58
17.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot	3	56

Top twintig van beslissende renners in 1961				
18.	Jo DE HAAN (NED)	St Raphaël	2	54
19.	Franco BALMAMION (ITA)	Bianchi	2	52
20.	Angelo CONTERNO (ITA)	Baratti	2	49

Uit bovenstaande tabellen blijkt dat Michel Van Aerde (Carpano) in 6 van de 8 wedstrijden topdertig reed. En dat Gilbert Desmet (Carpano) met 126 punten, behaald in 5 van de 8 wedstrijden, het hoogst aantal punten behaalde.

Gilbert Desmet en Nino Defilippis (Carpano), Jean Graczyck en Jo de Roo (Helyett), Frans Schoubben (Peugeot) en Emile Daems (Philco) waren in 5 van de 8 wedstrijden bepalend voor het totaal aantal punten van hun ploeg.

Gilbert Desmet (Carpano) zijn 126 punten telden ook effectief mee voor Carpano waardoor zijn aandeel in de eindzege 25,45% is.

Carpano behaalde verder twee individuele overwinningen (1 x Vannitsen, 1 x Ronchini). Mercier-BP, St Raphaël, FAEMA, Peugeot, Baratti en Solo-Van Steenbergen behaalden er elk een.

St Raphaël had in de 8 wedstrijden 12 verschillende renners in de topdertig waarvan 11 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker.

De ploegen van André Bar en Elio Gerussi staan nog open ter discussie, maar maken eigenlijk geen grondig verschil.

Gilbert Desmet met 126 punten de renner met het meeste punten in het klassement.

Mijn favoriete truien

door Jasper De Deyne

Wat vind ik mooi aan een koerstrui? Een simpele vraag die – hoe langer ik er over nadenk – moeilijk te beantwoorden valt. Het valt op dat vooral ‘simpele’ truien mijn lijst gehaald hebben. Daarnaast heb ik ook een zwak voor klassieke kleurencombinaties. Dat er uiteindelijk vijf wollen truien overgebleven zijn kan dan ook bezwaarlijk een verrassing genoemd worden.

Ik heb mezelf voor deze rubriek één regel opgelegd: ik put uit truien die ik zelf in mijn collectie zitten heb. Gelukkig zijn dat er heel wat, dus keuze genoeg. Ik heb me ook net aan het vooropgestelde aantal van vijf stuks kunnen houden.

Deze opsomming is geen ranking (dat is al helemaal onbegonnen werk) maar louter een illustratie van truien die ik persoonlijk mooi vind.

1. Romeo-Smiths trui uit de jaren 1966/67

Gemaakt door Tricodnar. Simpel qua kleuren maar door de combinatie van horizontale rode en witte lijnen toch een opvallende trui.

Wit-rood is zo’n klassieke combinatie die ik heel mooi vind. (Foto’s Jasper De Deyne)

2. Groene Leeuw-Leopold trui uit 1958

Er zijn enkele versies van de Groene Leeuw trui uit 1958 maar deze met de sterren op voor- en achterzijde vind ik veruit de mooiste. Dit exemplaar is gesigneerd door André Noyelle. De Olympisch kampioen van 1952 reed enkel dit jaar voor Groene Leeuw, pakte drie overwinningen en een handvol ereplaatsen.

Groene Leeuw-Leopold trui, versie met de 3 sterren op voor- en achterzijde. (Foto's Jasper De Deyne)

3. Rokado trui uit 1973.

Van alle Rokado's is deze voor mij de mooiste, met de horizontale gele strepen bovenaan. Dat deze trui van Rik Van Linden komt maakt het nog specialer. Maar liefst 20 overwinningen boekte Van Linden dat jaar, met Parijs-Tours en ritten in de Giro en Parijs-Nice als uitschieters.

De Rokado trui met horizontale gele strepen en naamlabel 'Van Linden'. (Foto's Jasper De Deyne)

4. FAEMA-flandria trui uit 1963

Opnieuw de klassieke combinatie van rood en wit. Een trui met twee grote sponsors die tot vele jaren erna veel zullen betekenen voor het profwielrennen.

Na de sponsoring met FAEMA zal flandria de rode kleur van truien behouden. (Foto's Jasper De Deyne)

5. FLANDRIA-Carpenter-Confortluxe uit 1974

Als flandria verzamelaar kon deze niet ontbreken in mijn lijst. Flandria, gekend van de rode truien (met enkele uitzonderingen in de beginjaren) brengt in 1974 twee ploegen in competitie. De Belgische ploeg draagt witte truien, met een prachtige tricolore halsboord. De Franse ploeg met Merlin-Plage als hoofdsponsor moet het met de klassieke rode truien stellen. Dit specifieke exemplaar van de Belgische ploeg werd gedragen door Lucien De Brauwere.

De Belgische FLANDRIA-ploeg van 1974 reed met overwegend witte truien en tricolore kraag. (Foto's Jasper De Deyne)

Ontbreekt in deze opsomming: de flandria-Dr. Mann trui uit 1959. Veruit mijn nummer één wat betreft mooiste truien, maar deze komt elders in dit nummer al uitgebreid aan bod.

In een volgende bijdrage zet ik graag enkele gelegenheidstruien (leiderstruien, winnaarstruien, truien voor één bepaald evenement) uit mijn collectie in de kijker.

Reacties

De foto van Yvan Benaets in WAAIERS 3-1 p. 63 is van de hand van Fons Volckaerts.

De foto van Roger Jochmans in WAAIERS 3-1 p. 94 is van de hand van Fons Volckaerts.

De foto van Albert Van Damme in WAAIERS 4-1 p. 184 is van de hand van Fons Volckaerts.

Fons gaf ondertussen de toestemming om deze foto's te gebruiken, waarvoor onze welgemeende dank.

Jan Soens meldde ons dat de foto in WAAIERS 4-1, blz. 29 met het koppel Roggendorf-Lykke in Ignis-trui, dateert van de Zesdaagse van Milaan 1962 en niet Keulen. Zij startten toen met rugnummer 12 in Ignis-trui, terwijl ploeg nr. 13, Ogna-Forlini, ook in Ignis-trui maar waarschijnlijk van een andere kleur dan het klassieke geel, ook deelnam. Roggendorf-Lykke eindigden als 7de, Ogna-Forlini als 12de.

In Keulen 1961/1962 werden Lykke-Roggendorf tweede en droegen een rode trui zoals de foto hiernaast aantoont.

Lykke-Roggendorf in Keulen in rode trui.

Van Jasper De Deyne kregen we enkele aanvullingen i.v.m. de truien van V.C. Deinze.

Er was in 1974 en 1975 de Belgisch kampioenentrui van Eddy Planckaert.

Eddy Planckaert in zijn Belgische kampioenentrui. (Foto Collectie Jasper De Deyne)

In de periode 1973-1986 waren er 2 versies van de klassieke trui met Bruggeman in rode ovaal:

- een met Deinze onder Bruggeman
- een met Deinze boven Bruggeman

Afgaande op de Tricodnar labels in de truien kwamen de truien met Deinze onder Bruggeman het eerst (zij hebben de oudste Tricodnar label van begin tot halfweg de jaren ‘70).

De truien met Deinze boven Bruggeman dateren (afgaande op het Tricodnar label) van eind de jaren ‘70 tot begin de jaren ‘80.

Van Rudy Romeyns kregen we de volgende aanvullingen:

- Wat betreft Wolfgang Schulze: Er was inderdaad geen Ruberg - Continental ploeg meer in 1969. Hij reed als individueel, maar ik heb hem in mijn archieven met de hand bijgeschreven in mijn ploegenbestand als privé gesponsorde door Ruberg - Continental. Waarschijnlijk heb ik dat toen ergens gelezen, maar waar? Aangezien hij individueel was kan het zijn dat hij een privé sponsor had, maar dit is dus niet zeker.
- Bij de foto's van flandria spreekt men van Verplancke (met trainingsvest), hij was toen nog amateur maar werd waarschijnlijk al gesponsord door flandria.
- Bij de foto's van Germanvox noemen jullie 11 renners, Milioli G. ontbreekt in jullie opsomming. Hij reed voor de ploeg en staat trouwens op de ploegfoto (ook 11 renners). Op die ploegfoto ontbreekt Bocci E.
- In 1969 waren er 3 Belgen bij Ferretti: Van Lint, Van Vlierberghe Albert en Kindt. Drie anderen worden volgens sommige bronnen als 'incertain' bij Ferretti gezet, nl: Freddy Van Buynder, Christian Pauwels en Reinhold Van den Bosch. Van Buynder werd prof op 28/8 bij Goldor, Van den Bosch op 4/9 bij Geens-Watney en Pauwels op 25/9 als individueel. Van deze laatste heb ik een brief gevonden waarin hij uitlegt dat hij de belofte kreeg om in 1970 bij Ferretti te rijden, daarom werd hij prof eind '69. Uiteindelijk ging dit niet door. Daarom vroeg hij aan de bond om in '70 bij de internationale liefhebbers te mogen rijden, ondanks het feit dat hij een maand prof geweest was in 1969. Waarschijnlijk hadden die twee anderen ook die belofte gekregen en staan ze dus als 'incertain' bij Ferretti in 1969. Misschien verscheen er een artikel daaromtrent in de krant en vandaar dat men dacht dat ze in 1969 nog bij Ferretti hebben gereden. Ook Hugh Porter staat in 1969 als 'incertain' bij Ferretti.
- Er was contact met de dochter en weduwe van Herman Neckebroeck. Deze laatste bevestigt dat hij voor BIC heeft gereden maar weet niet meer in welk jaar. Herman zijn dochter heeft me twee foto's gestuurd in zijn BIC trui waar hij staat naast Rik Van Looy in zijn Willem II-trui en Vekemans in Goldor-trui, aan de start van een wedstrijd. Dus in 1969 heeft hij voor BIC gereden maar vanaf wanneer, want hij heeft het seizoen begonnen bij Pull Over Centrale, is nog niet duidelijk. Zijn dochter gaat er nog naar zoeken. Gezien dit alles zet ik hem definitief bij BIC in 1969!
- Bij de bespreking van de pubkaarten van 1969 van Etalo-Siriki-Ventura (WAAIERS 3-3) staat de naam van Michel Champagne vermeld. Deze renner werd echter nooit prof en mag dus uit de lijst verwijderd worden.

Herman Neckebroeck en Rik Van Looy
(Foto: Collectie familie Neckebroeck)

Herman Neckebroeck en Willy Vekemans
(Foto: Collectie familie Neckebroeck)

Herman Neckebroeck bij Pull Over Centrale-Tasmanie
(Foto Hans Vandeput)

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2024

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.